KAREN ROSE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

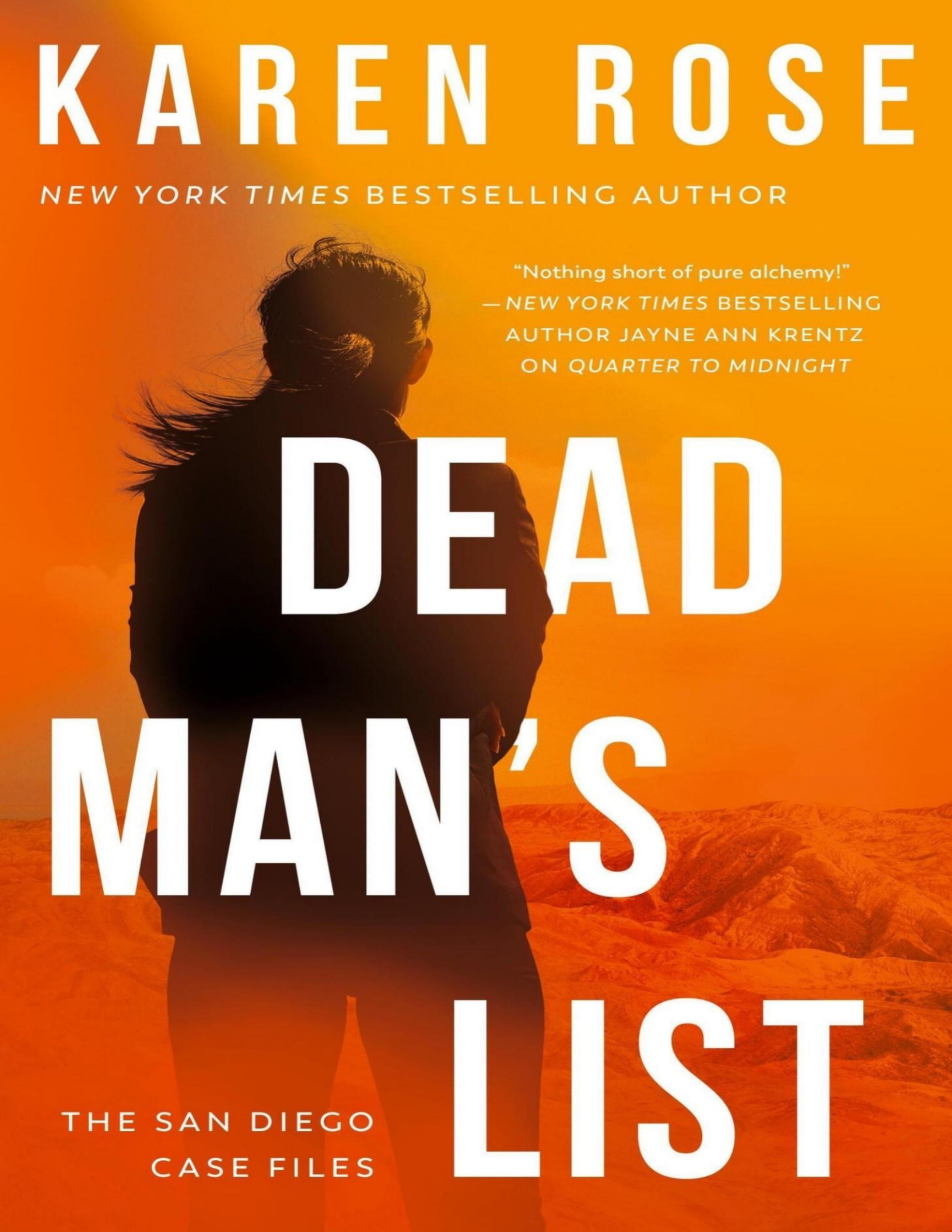

"Nothing short of pure alchemy!"
—*NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR JAYNE ANN KRENTZ ON *QUARTER TO MIDNIGHT*

DEAD MAN'S LIST

THE SAN DIEGO CASE FILES

Karen Rose

Dead Man's List

(Lista morții)

Seria: San Diego # 3

Traducere
Julliet Attoh

Prolog

Carmel Valley, California
Vineri, 6 ianuarie, ora 21:45

Era prea frig să stai în hambar, gândi Kit în timp ce își strângea jacheta mai bine. Dar Casa McKittrick, în ciuda căldurii sale familiare și a mirosurilor delicioase de plăcintă cu mere și rufe curate, nu era locul în care trebuia să se afle în acel moment.

Erau prea mulți oameni în casa aceea mare. Îi iubea pe toți. Pe părinții ei, pe frații și surorile ei – copii adoptivi, toți cincisprezece. Era prima vineri a noului an și se adunaseră să sărbătorească.

Erau o familie mare și cu adevărat fericită.

Erau o familie mare și cu adevărat *băgăcioasă*. Toată lumea voia să știe dacă avusese deja întâlnirea cu Sam Reeves.

Nu avusese. Și s-ar putea să nu o aibă. A doua întâlnire, care o apăsa de mai bine de o lună, se apropia. Petrecuse șase luni în primăvară și vară evitându-l pe psihologul poliției. *Pentru că îmi era frică.*

Știa că îl va răni în cele din urmă, pentru că era groaznică în relații. Iar Sam merita ceva mai bun. Dar apoi acceptase să meargă la o întâlnire și, într-un moment de slăbiciune, îl invitase la a doua. Asta se întâmplase cu peste o lună în urmă, iar viața intervenise. Dar acum era timpul să înfrunte consecințele. *Și încă îmi era frică.*

„Mi-e frică”, murmură ea. „E doar frică.”

Se mișcă pe balotul de fân, bucuroasă că avusese prezența de spirit să arunce o pătură de șa peste el înainte să se așeze. Baloturile de fân păreau scaune perfecte, dar erau aspre ca naiba.

Ca mine, gândi ea cu un suspin.

Suspinul ei îi răsună în urechi, iar Kit se înțepeni. Credea că era singură.

„Alo?”, strigă ea. „Ieși, oricine ai fi.”

Una dintre ușile grajdului se deschise, dezvăluind o adolescentă cu șuvițe

roz și albastre în părul ei blond nisipiu.

„Rita? Ce faci aici?”

Sora ei adoptivă – care în curând urma să devină sora ei legală – păși în lumina slabă. „Aveam nevoie de puțină liniște.”

„Vrei să stai și să faci liniște cu mine? Sau pot să plec.”

Zâmbetul Ritei era nesigur. „Aș vrea să stau și să mă odihnesc cu tine.”

Se așeză pe balot, iar Kit o îmbrățișă pe Rita, cu brațul său în jurul umerilor ei subțiri. „Nu porți haină. O să îngheți aici.”

„Sunt *bine*”, spuse Rita cu un oftat condescendent. „Nu e atât de frig.”

Dar Rita tremura, așa că Kit o strânse mai tare în brațe. „Mama și tata știu unde ești?”

Rita dădu din cap. „Nu voiam să-și facă griji.”

„Mulțumesc.” Kit nu mai spuse nimic, lăsând-o pe Rita în liniștea pe care o ceruse. Dacă fata voia să vorbească, Kit o asculta.

Rita suspină din nou, lung și tare. „Te-ai răzgândit, nu?”

Kit se încruntă. „M-ai auzit când am spus asta?”

„Da. Mâine te duci la întâlnire, Kit.”

Kit se încruntă și mai tare. „Cine spune asta?”

„Eu spun asta. Și mama și tata și toți ceilalți de acasă. Mâine te întâlnești cu Sam în deșert, chiar dacă va trebui să te legăm și să te ducem noi acolo.”

„Asta e răpire”, spuse Kit cu ușurință, dorindu-și să fie sigură că familia ei nu ar face așa ceva. Dar s-ar putea să o facă. Le plăcea psihologul care, din anumite motive, părea să vrea în continuare să se întâlnească cu Kit. „Aș putea să vă arestez.”

„Ar merita.”

Kit îi dădu drumul umerilor Ritei și își încrucișă brațele strâns pe piept. „La naiba, fato”, mormăi ea.

Rita râse, un sunet dulce pe care îl auzeau cu toții mai des în ultima vreme. „O să te duci, nu?”

Kit îi aruncă Ritei o privire acră. „Nu știu.”

Rita scutură din cap. „Kit, de ce ți-e frică?”

Kit expiră încet. „Nu știu.”

Rita își puse brațul în jurul umerilor lui Kit, iar inima lui Kit se frânse

puțin. O iubea foarte mult pe Rita, chiar dacă fata putea fi un pic nesuferită când venea vorba de relația lui Kit cu Sam.

„Vrei să știi ce cred eu?”, murmură Rita.

„Nu știu”, spuse Kit din nou.

„Păcat. O să-ți spun oricum. Cred că ți-e teamă că o să-l placi prea mult. Că o să te simți prea bine și el o să vrea o a treia întâlnire. Am dreptate?”

Da. „Poate.”

„Mai cred că ai avut prea mult timp să-ți construiești asta în minte. Trebuia să ai întâlnirea asta acum o lună, dar s-au întâmplat niște lucruri și s-a tot amânat.”

Kit simți cum o cuprinde un sentiment de defensivitate. „Nu e vina mea.” Chiar nu era.

„Nu”, spuse Rita, vorbind acum cu atenție. „Ai avut un caz și Sam a înțeles asta. El a avut o urgență cu unul dintre adolescenții de la adăpost și tu ai înțeles asta. Apoi ai avut un alt caz – și, apropo, nu cred *că trebuia* să lucrezi în weekendul acela. Cred că ai avut emoții.”

Avea din nou dreptate, gândi Kit. O deranja să fie certată de o adolescentă de 14 ani. „De unde știi asta?”

„L-am întrebat pe Connor când a venit săptămâna trecută să aducă cadouri de Crăciun pentru mama și tata. A spus că cazul era important, dar nu atât de important încât să nu-l poți investiga a doua zi. Era supărat că a trebuit să anuleze întâlnirea cu CeCe pentru că ți-era frică de întâlnirea cu Sam.”

Kit expiră iritată. Partenerul ei de la departamentul omucideri avea gura mare. „Connor Robinson ți-a spus asta?”

„Da.” Rita chicoti. „Apoi m-a rugat să nu-ți spun că a spus asta, pentru pentru că se temea că te vei răzbuna pe el.

„Ar avea dreptate”, spuse Kit cu voce sumbră. „În plus, Sam a anulat majoritatea întâlnirilor. Nu eu.”

„Da, bine. Tatăl lui a fost internat în spital.”

Tatăl lui Sam avusese un mic accident vascular cerebral și, deși se va face bine, Sam petrecuse cea mai mare parte a lunii decembrie în Scottsdale. Kit intenționase să conducă până în Arizona, să fie alături de Sam, dar își pierduse curajul.

Se ura pentru asta. Dar accidentul vascular cerebral al tatălui lui Sam o făcuse paranoică în privința plecării din Harlan și a despărțirii de Betsy. Erau cam de aceeași vârstă cu tatăl lui Sam. Gândul că li s-ar putea întâmpla ceva era îngrozitor.

„Știi prea multe, copilo", spuse ea, sunând iritată în propriile urechi.

Rita strânse mai tare umerii lui Kit. „Kit. Îți place Sam. Știu că-ți place. Ce se poate întâmpla în cel mai rău caz?"

Că mă voi îndrăgosti de el. Că voi ajunge să am nevoie de el.

Că el va ajunge să aibă nevoie de mine.

Și asta era o responsabilitate prea mare. „De când ești terapeută?", întrebă ea, puțin mai răutăcios decât intenționase.

„De când ai nevoie de unul", replică Rita, imperturbabilă. „Uite. Poți să vorbești cu mine sau nu. Dar nu anula întâlnirea. Te rog. Cred că ai nevoie de el."

Kit ridică bărbia. „Nu am nevoie de nimeni."

„Minciună", spuse Rita încet. „Și ai promis că nu mă vei minți niciodată."

Kit suspină. Din nou, puștoaica avea dreptate. „De ce îmi faci asta?"

„De ce îți faci asta singură?"

Buzele lui Kit se crispară. „Ai învățat tehnici de la dr. Carlisle."

Terapeuta Ritei era șefa lui Sam, iar femeia o făcea pe Kit să se simtă nervoasă. Ea – și Rita – vedeau prea multe.

„Da, am învățat. Mă gândesc să devin și eu terapeută."

„Credeam că vrei să devii polițistă."

„Poate că da. Am 14 ani. Am timp să mă hotărăsc."

Timp. Acesta era singurul lucru de care Kit nu era sigură că dispunea. Își *dorea* această întâlnire cu Sam și era speriată. Dar timpul trecea și, așa cum îi reamintiseră atât de mulți oameni binevoitori, altcineva ar fi putut să-l ia pe Sam.

Pentru că era un om bun.

Prea bun pentru mine.

„De ce ești aici?" întrebă Kit, disperată să reorienteze conversația. „Ce te deranjează?"

Rita o studie, cu privirea prudentă. „Îți spun dacă promiți că te duci la întâlnire și nu-l lași baltă pe doctorul Sam."

Kit închise ochii. „De ce e atât de important pentru tine?"

„Pentru că te iubesc", spuse Rita, atât de încet încât Kit aproape că nu auzi.

„La naiba." Ochii lui Kit ardeau. „Nu e corect."

Rita ridică din umeri. „Spun lucrurile așa cum le văd."

Era una dintre expresiile preferate ale lui Kit. *Îmi folosești propriile cuvinte împotriva mea.*

„Copilă răsfățată."

„Promite-mi", murmură Rita.

„*Bine*. Promit. Voi merge. Voi încerca să mă distrez. Doar că..." Se opri, înghițind cuvintele.

Rita îi întâlni privirea. „Ce?"

„Nu vreau să-l rănesc", mărturisi ea. „Sunt varză la relații. Și de ce primesc sfaturi despre întâlniri de la o fată de 14 ani?"

„Pentru că sunt mai înțeleaptă decât vârsta mea", spuse Rita sec. „Tu însăți ai spus asta, săptămâna trecută."

„Copilă."

„Respiră, Kit. Asta îmi spui mereu să fac."

„Mi-ai aruncat înapoi prea multe dintre propriile mele cuvinte în seara asta. *Bine*. Promit că voi merge la întâlnire. Acum spune-mi. De ce ești aici?"

Rita își mușcă buza. „Procesul lui Drummond este peste două săptămâni."

Kit îi dădu la o parte o șuviță de păr de pe fruntea Ritei. „Știu, dragă." Christopher Drummond fusese arestat pentru uciderea mamei Ritei.

Rita găsise cadavrul și știa că angajatorul mamei sale o ucisese, dar nimeni nu o ascultase, deoarece bărbatul era mai bogat decât Dumnezeu și, în San Diego, aproape la fel de puternic.

Kit obținuse redeschiderea cazului, recuzându-se din cauza relației sale cu Rita. Connor Robinson investigase cazul și îl arestase. Și, deși nu era un caz ușor, procurorul era încrezător că putea obține o condamnare.

Dar Rita ar fi trebuit să depună mărturie. Și Christopher Drummond ar fi

fost acolo, privind-o fix.

Cel mai rău era că Drummond o agresase sexual și pe Rita. Niciun membru al familiei nu cunoștea detaliile, iar Rita nu voia să vorbească despre asta. Știau doar că se întâmplase într-una din zilele în care mama ei o luase pe Rita la serviciu, să facă curățenie în casa lui Drummond. Rita refuzase să depună plângere, iar ei îi respectaseră decizia. Dar acel abuz trebuia rezolvat la un moment dat.

Temerile Ritei cu privire la procesul lui Drummond erau perfect justificate.

„Mi-e frică", mărturisi Rita. „Dacă scapă, Kit? Dacă iese liber?"

„Joel nu va permite asta." Joel Haley era procurorul, prietenul lui Kit și cel mai bun prieten al lui Sam. Știa ce avea de făcut într-o sală de judecată.

„Nu poți promite asta", spuse Rita, privindu-și picioarele.

„Ai dreptate. Nu pot. Dar pot promite că Joel va face tot ce-i stă în putință ca Drummond să ajungă într-o celulă de închisoare pentru tot restul vieții."

Rita ridică privirea spre Kit, cu frica scrisă pe chip. „Dacă va fi eliberat, va veni după mine. Eu sunt cea care l-a acuzat. Chiar dacă nu am depus plângere pentru... pentru cealaltă chestie."

Kit strânse din dinți, furia arzându-i în piept. „Poate că va încerca, dar ca să ajungă la tine, va trebui să treacă peste mine. Și peste mama și tata și peste fiecare membru al familiei McKittrick. Și noi suntem redutabili."

Rita zâmbi, dar era un zâmbet forțat. „Așa este."

„Voi fi alături de tine în sala de judecată. Și mama și tata, de asemenea."

„Promiți?" întrebă Rita, parcă ar fi fost un copil mic.

„Promit. I-am spus deja șefului meu și știe că îmi iau zile de concediu pentru proces."

Rita rămase cu ochii mari. „Îți iei *concediu*? Tu nu-ți iei niciodată concediu."

„De data asta da." Kit îi atinse nasul Ritei. „Pentru tine."

Ochii Ritei se umplură de lacrimi. „Te iubesc", șopti ea.

Kit nu-și putea opri lacrimile. Era greu să-i răspundă, chiar dacă simțea același lucru. Abia învățase să le spună lui Harlan și Betsy că îi iubește. Dar Rita avea nevoie să audă aceste cuvinte.

„Și eu te iubesc. Te voi proteja, Rita. Întotdeauna.”

„Știu. Mulțumesc.”

„Nu trebuie să-mi mulțumești niciodată”, spuse Kit cu fermitate. „Meriți să fii protejată.”

„Pentru că nu ai putut să o protejezi pe Wren?”

Kit se încruntă, pentru că Rita avea din nou dreptate. Sora lui Kit, Wren, fusese ucisă când aveau doar cincisprezece ani, iar Kit nu își revenise niciodată. Nici nu găsiseră făptașul. Era greu de acceptat faptul că ucigașul lui Wren era undeva acolo, liber.

Kit nu voia ca Rita să-și trăiască viața știind că monstrul care o agresase și care îi ucisese mama nu plătise pentru crima sa.

„În parte din cauza lui Wren”, recunoscu Kit. „Dar mai ales din cauza ta. Ești bună și amabilă și meriți cea mai bună viață. O viață în siguranță.”

Rita zâmbi, și de data aceasta zâmbetul era sincer. „Chiar mă iubești.”

Kit își lipi fruntea de a Ritei. „Chiar și când ești o răsfățată care pare mai matură decât vârsta ei.”

„Mulțumesc.” Rita se îndreptă. „Ar trebui să ne întoarcem acolo. Nu va mai rămâne nimic de mâncare.” Se ridică și arătă cu degetul spre Kit. „Mâine. Tu și Snickerdoodle vă întâlniți cu Sam și Siggy.”

„Câini și deșert”, spuse Kit cu supunere. „Am promis. Nu mă voi răzgândi.”

Sam iubea deșertul, iar Kit își aminti că voia să știe de ce. Își aminti că Sam era bun și amabil și merita o întâlnire distractivă.

Poate că și eu merit.

„Mulțumesc, Kit.” Rita o îmbrățișă, apoi ieși din hambar înainte ca Kit să poată reacționa.

Înainte să apuce să o îmbrățișeze și ea. Kit nu se pricepea prea bine la îmbrățișări. Kit nu se pricepea la prea multe lucruri.

Sam era bun la toate. Era un terapeut grijuliu, făcea voluntariat cu adolescenți și vârstnici și avea răbdarea unui sfânt. Nu o forțase niciodată și nu o făcuse să se simtă prost pentru că avea nevoie de spațiu sau pentru că era irascibilă. Sam era un om bun, pur și simplu.

Cu un suspin profund, ea a împăturit pătura de șa și a pus-o deoparte.

Apoi a ieșit din hambar, doar pentru a vedea două lumini strălucitoare în lateral. Două lumini care iluminau mâinile mari ale unui bărbat în timp ce sculpta un bloc de lemn.

„Tată? Ce faci aici? O să răcești."

El a ridicat privirea de pe banca pe care stătea, cu o lanternă flexibilă atârnată de gât. Kit îi cumpărase lanterna de Crăciun și nu credea că îl văzuse fără ea de când deschise cutia. Îi oferea suficientă lumină pentru a vedea toate detaliile a ceea ce crea.

„Voiam să mă asigur că voi două sunteți bine. Nu am ascultat."

Kit se așeză lângă el pe bancă. „Rita m-a pus să promit că nu voi anula întâlnirea cu Sam."

Harlan zâmbi. „Bravo Rita. Fata aia e ceva special."

„Da, este. E și nervoasă în legătură cu procesul."

Zâmbetul lui Harlan dispăru. „Știu. O vom susține."

„Îi e teamă că, dacă Drummond va fi achitat, o va urmări."

Harlan strânse din dinți. „Voi îmbunătăți securitatea."

Era ceva în tonul lui care o făcu pe Kit să se oprească. „Ce se întâmplă, tată?"

Harlan expiră încet. „Cineva i-a trimis o scrisoare Ritei. Nesemnată."

Kit se încordă. „Spune-mi."

Fără să spună nimic, scoase o hârtie împăturită din buzunar și i-o înmână. Kit desfăcu pagina cu degetele tremurânde.

> Văd că școala ta pune în scenă *Alice în Țara Minunilor* în această primăvară. Distrează-te în distribuție. Nu e un rol important, dar știu că te vei descurca de minune. Voi fi în primul rând.

O nouă furie îi clocotea în suflet. *Nenorocitul naibii. Drummond*. Dar nu era nicio semnătură. Nicio dovadă că provenea de la fostul membru al consiliului municipal căzut în dizgrație. Omul fusese eliberat pe o cauțiune de două milioane de dolari și umbla liber pe străzi până la procesul său care urma să aibă loc în curând. Acum, frica Ritei avea și mai mult sens. „Când a sosit

asta?”

„Chiar înainte de Crăciun.”

Kit inspiră adânc, încercând să nu pară supărată pe tatăl ei. „De ce nu mi-ai spus?”

„Îți spun acum”, răspunse Harlan. „Rita nu voia să afli. Se temea că te vei lua de Drummond. Că vei avea probleme.”

Kit voia să facă exact asta. *Să-l prindă pe Drummond. Nu să intre în belele.* Dar ar fi fost același lucru dacă și-ar fi permis răzbunarea pe care o dorea în numele Ritei. „Crezi că asta e de la el?”

„Tu nu crezi?”

„Da, dar îmi imaginez că e suficient de inteligent încât să nu lase dovezi. Ai raportat asta?”

„Joel știe. Scrisoarea asta e o copie. El are originalul.”

„Bine.” Procurorul din cazul Ritei va face ce trebuie. „Asta trebuie să fie suficient pentru moment. Și arată că Drummond e speriat. Asta e un lucru pozitiv.”

„Da.” Harlan înghiți în sec. „Îl urăsc”, șopti el.

„Și eu. Ce sisteme de securitate ai instalat?”

„Camere de supraveghere de-a lungul limitei proprietății și în jurul casei. Un sistem de alarmă la uși și ferestre. Cartușe pentru pușca mea.”

„Anson?” Kit ignoră ultima întrebare.

„Desigur.”

Anson era unul dintre copiii adoptați care trecuseră prin Casa McKittrick cu un an înainte de sosirea lui Kit. Deținea o firmă de securitate în Anaheim. Ar fi făcut o treabă excelentă.

„Ai putea lua în considerare și un câine pentru Rita și celelalte fete.” Emma și Tiffany erau cei mai noi copii adoptivi de la Casa McKittrick, iar ele și Rita deveniseră cele mai bune prietene. Ea își ușură tonul, simțind nevoia să diminueze tensiunea de pe chipul blând al tatălui ei. „S-ar putea să se simtă mai în siguranță cu un câine. Și atunci nu vor mai fi nevoite să-l „împrumute” mereu pe Snickerdoodle de la mine.”

Harlan ridică o sprânceană stufoasă. „Fetele te-au pus să spui asta?”

„Nu.” Kit forță un zâmbet. „E ideea mea. Fiecare fată are nevoie de un

câine, tată.”

El chicoti, dar era forțat. Totuși, era un chicotit. „O să duc copiii la adăpostul de animale în weekendul ăsta. O să vedem dacă găsim un câine potrivit.”

Kit își sprijini capul pe umărul lui lat. Era cea mai puternică și sigură persoană pe care o cunoștea. Era stânca ei de când ea și Wren se furișaseră în acest hambar, la vârsta de doisprezece ani, fugind de acasă. Harlan și Betsy McKittrick le găsiseră ascunse și le oferiseră adăpost. Și atât de multă dragoste.

„Mulțumesc, tată. Pentru tot. Pentru mine, pentru Rita și pentru toți ceilalți. Te iubesc.”

„Și eu te iubesc, Kitty-Cat.” El o sărută pe creștetul capului. „Distracție plăcută la întâlnire.”

Ea suspină, lăsând deoparte problema cu Rita pentru moment. „O să încerc. Dar dacă are loc o crimă, va trebui să anulez.”

Harlan oftă încet. „Pari aproape optimistă.”

Într-un fel, era. Dar să-și dorească o crimă era greșit, iar Sam merita mai mult. „Nu sunt optimistă. Sunt doar...”

„Speriată”, completă el cu blândețe.

„Da.”

„E în regulă să fii speriată, Kit. Dar și alte lucruri te sperie și tu treci peste ele. O să fii bine. Știu asta.”

Kit își dorea să fie la fel de încrezătoare.

Și tot își dorea să se întâmple o crimă. Doar una mică.

Capitolul 1

Parcul statal Anza-Borrego
Desert Borrego Springs, California
Sâmbătă, 7 ianuarie, ora 12:30

„Ai grijă”, spuse Sam, arătând spre un tufiș de lângă potecă. „E o gheara pisicii. Are spini ascuțiți.”

„Bine”, spuse Kit, ocolind tufișul și trăgând de lesa lui Snickerdoodle pentru a se asigura că și ea păstra distanța.

Până acum, drumeția lor fusese plină de avertismente similare din partea lui Sam și cam atât. Era...

Ciudat, gândi Kit cu o strângere de inimă. Întâlnirea nu era *rea,* dar era atât de ciudată, iar ea nu avea idee ce să facă în privința asta. Deșertul în sine era frumos într-un mod auster, iar Sam alesese o potecă mai puțin circulată. Erau complet singuri, neîntâlnind niciun alt drumeț pe o distanță de kilometri întregi. Vremea, deși nemiloasă vara, era perfectă iarna. Cerul era senin, iar briza răcoroasă era revigorantă.

Dar, oricât de frumos era peisajul, ziua aceea fusese extrem de incomodă.

Sam o luase pe ea și pe Snickerdoodle în dimineața aceea și Kit își dăduse seama imediat că ceva nu era în regulă. De obicei dulce și calm, Sam era tensionat și excesiv de politicos.

Era ca și cum ar fi fost niște străini.

Am stricat deja lucrurile și nici măcar nu știu ce am greșit, gândi ea cu tristețe.

Drumul până la parc fusese liniștit, conversația lor fiind minimă și forțată. Sam îi pusese câteva întrebări pe un ton precaut, iar ea îi răspunsese la fel de precaut, cu propoziții care nu depășeau câteva cuvinte.

Începuseră drumeția într-o dispoziție sumbră, Sam arătându-i repere și plante ca un ghid turistic. Energic, eficient, dar impersonal.

Trebuie să rezolv asta. Pentru că Sam nu numai că părea impersonal, dar și trist, iar ea nu putea suporta asta. Mai ales dacă ea era cauza. Se opri brusc

pe potecă, Snickerdoodle stând ascultător lângă ea.

Sam făcuse câțiva pași înainte înainte să-și dea seama că ea nu mai era lângă el. Se întoarse cu grijă, astfel încât el și Siggy să fie cu fața spre ea. Expresia lui Sam era inexpresivă, iar inima lui Kit se strânse. „Kit? Ești bine?”

„Nu.” Vocea îi tremura și ea inspiră adânc. „Îmi pare rău.”

Umărul lui se lăsă în jos, dezamăgirea fiind evidentă în ochii lui. „Știu.”

Panica o cuprinse și își dădu seama cât de mult își dorise ca această întâlnire să decurgă bine. Cât de mult își dorise să-l vadă fericit pe Sam. „Am făcut ceva. Am stricat ceva. Nu ești fericit. Suntem aici, în deșert, și ar trebui să fii fericit.”

El se încruntă. „Despre ce vorbești? Credeam că...”

Ea făcu un pas mai aproape. „Ce?”

Înghiți în sec. „Credeam că o să spui că întâlnirea asta a fost o greșeală.”

Ea rămase cu gura căscată. „Ce?”

El îi studie chipul. „Nu crezi că a fost o greșeală?”

„Nu. Doar că...” Își menținu privirea fixată asupra lui. „Mi-era teamă de ziua de azi.”

„M-am gândit că o să-ți fie. Eram sigur că vei găsi un motiv să anulezi întâlnirea.”

„Aproape că am făcut-o.”

Un colț al gurii lui se ridică într-un zâmbet abia schițat. „Nu mă surprinde. Cine te-a convins să vii?”

„Rita”, spuse ea cu tristețe. „Și tata. Mi-au atras atenția asupra prostiilor pe care le spuneam. De asta ai fost atât de distant toată ziua? Credeai că voi spune că a fost o greșeală?”

El dădu din cap cu precauție. „Așa era?”

Atunci ea își întoarse privirea, admirând deșertul din jurul lor. Era într-adevăr frumos. „Nu cred. Voiam să vin aici. Cu tine. Voiam să-mi arăți deșertul și să-mi spui de ce îl iubești. Dar au trecut mai mult de șase săptămâni de când te-am invitat la această întâlnire. Destul timp ca să mă îndoiesc de mine însămi. Și poate să mă îndoiesc și de tine. Ai putea avea pe oricine. Toată lumea îmi spune asta. Încă nu știu de ce pari să vrei să fii cu mine.”

Și asta era adevărul sincer.

„Kit.” Aşteptă până când ea îi întâlni din nou privirea. „Sentimentele mele nu s-au schimbat. Vreau să fiu cu tine, dar nu vreau să te grăbesc să faci ceva pentru care nu eşti pregătită. Pot să aştept. Merită să aştept.”

Ea făcu încă un pas înainte, acum atât de aproape încât putea să-i vadă genele groase şi întunecate care îi încadrau ochii verzi din spatele ochelarilor lui Clark Kent. Putea să-i vadă pistruii presăraţi pe nas, acum că se bronzase puţin.

Putea să-i vadă sinceritatea, chiar lucrul care o atrăsese iniţial la el. Şi, brusc, nu mai era speriată, pentru că acesta era Sam. În afară de tatăl ei, Sam era cel mai bun şi mai blând bărbat pe care îl cunoştea. El îi respecta limitele. Şi îi proteja inima.

Ea trebuia să-l protejeze şi pe el.

„Sunt pregătită pentru această întâlnire.” Îşi întinse mâna, îl apucă de jachetă şi îl trase mai aproape. „Vreau să te cunosc mai bine.”

Pieptul lui se umflă când inspiră. „Slavă Domnului”, murmură el, ridicând mâinile pentru a-i cuprinde faţa, provocându-i un fior pe şira spinării şi pe piele. „Am încercat să-ţi dau spaţiu.”

„Nu”, spuse ea simplu, eliberându-şi strânsoarea de pe jacheta lui şi alunecându-şi mâinile în jurul gâtului lui. „Mi-ai lipsit”, recunoscu ea.

Zâmbetul lui era de o bucurie pură. „Da?”

„Da. A trecut prea mult timp de când am fost la pescuit.” Se ridică pe vârfuri. „Prea mult timp de când m-ai sărutat de noapte bună.”

Înghiţitul lui era audibil. „Te-ai gândit la asta, nu-i aşa?”

„Da. Tu?”

„Da. În fiecare seară. În fiecare dimineaţă. Şi poate de câteva ori în timpul zilei.”

„La fel”, şopti ea, buzele lor atingându-se acum. Un aproape-sărut. Dacă se apleca puţin, l-ar fi putut săruta cu adevărat. Ea a micşorat distanţa dintre ei şi, în sfârşit, gura lui era pe a ei. Sărutul lui era dulce şi fără pretenţii, dar mâinile lui, care încă îi cuprindeau faţa, tremurau.

El voia mai mult.

Şi eu la fel.

Se auzi vag un lătrat. Două lătraturi diferite. Doi câini diferiţi.

Câini.

Snickerdoodle.

Kit nu mai ținea lesa.

La naiba.

Se îndepărtară în același timp, fiecare căutându-și câinele, pentru că Sam scăpase și el lesa lui Siggy.

„Siggy!”, strigă el.

„Snickerdoodle!”, strigă Kit, apoi răsuflă ușurată când Snick apăru alergând în jurul unui grup de bolovani mici, dând din coadă. Dar era singură. Nici urmă de Siggy.

Sam părăsi poteca și o luă la fugă. Kit apucă lesa lui Snickerdoodle și îl urmă.

Apoi se opri brusc.

„Mort” fiind cuvântul cheie.

Siggy avea un pantof în gură. Un pantof cu vârf ascuțit, mărimea 45 sau cam așa ceva. Celălalt pantof era pe jumătate îngropat în nisip, pe piciorul unui bărbat.

Un bărbat foarte mort, întins cu fața în sus în nisipul deșertului.

Sau ce mai rămăsese din fața lui. Animalele deșertului își făcuseră o gustare din el.

Ce scârbos.

Corpul era așezat într-o groapă sub bolovani, ferit de vânt. Totuși, nisipul acoperise corpul, acoperind picioarele, laba unui picior și o parte dintr-un braț.

Accident sau crimă? Se apropie câțiva pași și își găsi răspunsul. Gâtul bărbatului era o tăietură deschisă, acum populată de zeci de muște. Gâtul îi fusese tăiat clar, de la o ureche la alta.

Ai grijă ce-ți dorești, gândi ea, amintindu-și cum sperase să fie o crimă în noaptea precedentă.

Kit îl privi pe Sam, care avea privirea fixată pe fața bărbatului, cu ochii mari și fața relaxată de șoc. „Sam? Ești bine?”

El își curăță gâtul cu putere. „Păi, la naiba.”

Ea dădu din cap o dată. „La naiba, într-adevăr. Trebuie să sun să raportez asta.”

„Așteaptă.” El se apropie, cu privirea încă fixată pe victimă. „Uită-te la fața lui.”

„Am făcut-o. Nu a mai rămas suficient pentru o identificare clară. Medicul legist va trebui probabil să folosească fișele dentare sau ADN-ul. El...”

„Nu, Kit. *Uită-te* la el. Îl cunosc.”

Surprinsă, Kit se ghemui lângă cadavru. Și atunci îl recunoscu și ea. Sau cel puțin tatuajul în stil tribal care îi înconjura gâtul, terminându-se în spatele a ceea ce fusese urechea lui. „La naiba.”

Sam scoase un râs fără veselie. „La naiba, într-adevăr. E consilierul Brooks Munro.”

Din consiliul municipal al orașului San Diego.

Kit se uită încruntată la cadavru. „Nu o să fie deloc distractiv.”

„Al doilea politician local preferat al nostru”, spuse Sam, cu un ton plin de dispreț.

Kit îl privi surprinsă. Nu-l mai auzise niciodată folosind un ton atât de caustic și se întrebă ce experiență avusese cu consilierul, care avea reputația de a fi foarte carismatic și fermecător. În același timp, Kit auzise zvonuri despre comportamente necorespunzătoare, dar nimic nu fusese dovedit vreodată.

„Cine e primul?”, întrebă ea, deși credea că știe răspunsul.

El îi întâlni privirea. „Drummond.”

Drummond își dăduse demisia după ce fusese acuzat de crimă, dar Kit înțelegea punctul de vedere al lui Sam. Totuși, se întreba de ce Sam îl ura pe acest consilier. „Munro lipsește de câteva zile”, spuse ea.

„Știu”, răspunse el sec. „Am văzut la știri.”

„A fost dat dispărut de soția lui, care era plecată din oraș. Doi polițiști au verificat starea lui și au găsit sânge pe podeaua garajului. Suficient cât să presupună că fusese rănit grav.”

Sam făcu o grimasă. „Aș zice că a fost rănit grav. La naiba, Kit. Mâinile lui...”

Kit suspină. Degetele victimei lipseau, la fel și degetele de la picioare. „Ar fi putut fi animale.”

„Doamne, sper că da. Dar tu nu crezi asta.”

„Nu, nu cred.” Pentru că acum, că era mai aproape, putea vedea și rănile de cuțit din pieptul bărbatului. La prima vedere, numără cel puțin douăzeci. Cineva voia cu adevărat ca acest bărbat să sufere. „Dar medicul legist ne va spune cu siguranță. Lasă-mă să sun.”

Își scoase telefonul din buzunar, dar nu avea semnal. „La naiba.”

„Așteaptă.” Sam se lăsă pe un genunchi și începu să scotocească prin rucsac, aruncând conținutul acestuia pe nisip până găsi ceea ce căuta. „Poftim.” Îi întinse un telefon. „Telefon prin satelit. Cu ăsta vei avea semnal.”

„Ai mereu la tine un telefon prin satelit?”

„Da. E o măsură de siguranță. Siggy și cu mine facem drumeții în zone îndepărtate. Semnalul celular nu e niciodată garantat.”

Ea îl privi în timp ce căuta în telefon informațiile de contact ale șefului ei. „Ăia sunt... Sam, ai ochelari cu vedere nocturnă?”

El ridică privirea, cu o expresie ușor jenată. „Cadou de Crăciun de la părinții mei. Le-am promis că îi voi lua cu mine, pentru orice eventualitate. Am împachetat și un prânz pentru picnic, dar nu cred că mai am poftă de mâncare.” Își puse totul în rucsac și se ridică, cu o expresie dureroasă pe chip, în timp ce se îndepărta de cadavru. „Te rog, sună-l pe locotenentul Navarro, Kit. Vreau să plecăm de aici cât mai repede posibil.”

Kit nu voia să-i spună că probabil vor trece ore întregi până vor putea pleca.

Așa că se mulțumi să formeze numărul lui Navarro.

„Navarro. Cine e?”, răspunse șeful ei brusc.

„Sunt Kit. Avem o problemă aici.”

Poliția din San Diego, San Diego, California
Sâmbătă, 7 ianuarie, ora 17:30

Connor Robinson își băgă capul în biroul locotenentului Navarro. „Deci voi doi ați găsit întâmplător singurul cadavru dispărut într-un parc statal de

aproape o mie de kilometri pătrați?”

Kit și Sam se aflau în biroul șefului ei, așteptând ca Navarro să le ia raportul. Lăsaseră câinii la Harlan și Betsy, iar Kit își luase mașina, știind că ziua ei era departe de a se fi terminat. Sperau că Navarro îl va lăsa pe Sam să plece acasă imediat ce îi vor verifica declarația, dar Kit avea sentimentul neplăcut că șeful ei o va reține mult mai mult.

Nu-mi da cazul ăsta. Te rog.

„Aș paria salariul pe o săptămână că nu este singurul cadavru ascuns în parc”, îi spuse Kit partenerului ei.

Sam scoase un sunet de durere, iar Kit îi mângâie mâna. „Ești bine?”

„Nu”, mormăi Sam. „Ziua e distrusă. Întâlnirea e distrusă. Și nu o să-mi pot scoate din minte chipul lui.”

Connor făcu o față plină de compasiune. „Ce nasol, omule. Îmi pare rău că ți-ai stricat întâlnirea.”

Sam scoase un alt sunet de nemulțumire, care era mai drăguț decât ar fi trebuit.

„O să mai avem o întâlnire”, îi promise Kit. „O întâlnire fără cadavre. Promit.”

„Bine.” Dar el încă era încruntat, iar Kit se simți prost pentru el.

Cadavrul lui Munro era într-adevăr o priveliște groaznică, iar Sam se descurcase mai bine decât ar fi făcut-o mulți alții. Știa că el mai văzuse cadavre înainte, dar cel al lui Munro era... extrem.

Chiar și pentru mine.

„Ce faci aici astăzi?”, îl întrebă Kit pe Connor. „E sâmbătă. Avem un alt caz?”

„Nu. Am auzit de cadavru și că a fost descoperit de un polițist din SDPD. Știam că v-ați îndreptat în direcția aceea, așa că am vrut să aflu dacă voi l-ați găsit.”

Era rândul lui Kit să se încrunte. „Cum ai aflat de cadavru?”

Connor zâmbi. „Baz m-a sunat. A auzit de la colegii de la secție. Trebuie să spun că sunt supărat că nici măcar nu mi-ai trimis un mesaj.”

Kit ridică din sprâncene. „Cred că Baz a fost implantat chirurgical în rețeaua de informații.” Fostul ei partener se pensionase după ce suferise un atac

de cord cu nouă luni în urmă. Îi era foarte dor de el, dar ea și Connor își găsiseră ritmul împreună. „Și nu ți-am trimis mesaj pentru că trebuia să fii cu CeCe astăzi."

„Mama ei s-a lovit la genunchi și CeCe a dus-o la doctor." El ridică din umeri. „Așa că am venit. Oh, scuze, domnule." Se dădu brusc la o parte, făcând loc lui Navarro, care părea nemulțumit. „Ne vedem mai târziu."

„Nu," spuse Navarro. „Rămâi."

Connor se strâmbă, iar Kit trebui să înghită un geamăt. Dacă Connor rămânea, însemna că vor lucra la ancheta privind uciderea lui Munro.

Ceea ce era nasol, pentru că acesta urma să fie un caz al naibii de dificil. Lista suspecților era deja lungă de un kilometru. Alegătorii lui păreau să-l iubească, dar puțini oameni din cadrul forțelor de ordine îl plăceau pe Brooks Munro. De fapt, prea mulți oameni îl urau din suflet.

Navarro arătă spre ea și Sam. „Voi doi. Întotdeauna voi doi."

Kit se încruntă. „Domnule?"

Sam rămase cu gura căscată. „Poftim?"

„Problemele par să vă găsească", mormăi Navarro, așezându-se la biroul său. „Și nici măcar nu puteți nega asta."

Sam suspină. „Nu, cred că nu pot, dar nu e ca și cum am găsit cadavrul intenționat. Ne-a stricat întreaga zi. Și pofta de mâncare pentru săptămâna viitoare."

Navarro a strâns buzele. „A fost destul de grav." Și-a îndreptat atenția spre computer. „Bun raport inițial, Kit. Toate detaliile sunt aici. Brooks Munro, 51 de ani, consilier municipal. A fost văzut ultima oară în viață miercuri de administratorul biroului său. Nu s-a prezentat la serviciu joi și nu a răspuns la apelurile soției sale. Soția, care era plecată din oraș, a solicitat o verificare a stării lui de sănătate. Polițiștii au găsit sânge pe podeaua garajului său. Mașina lipsea." Ridică privirea, ridicând sprâncenele. „Nu era doar o mașină, Kit. Era un Ferrari, la naiba. Avem imagini de la camerele de securitate ale casei sale?"

Ea scutură din cap. „Nu încă. M-am gândit că detectivii principali le vor solicita." *Te rog, nu ne face să fim detectivi principali.*

Navarro doar se uită la ea. „Solicită imaginile, Kit."

La naiba. Ea suspină, iar Connor se lăsă pe spate în scaun. „Bine", mor-

măi ea.

Navarro își curăță gâtul, iar Kit și Connor se îndreptară.

„Adică, da, domnule”, spuse ea. „Desigur, domnule.”

Connor ridică din ochi. „Lingăule.”

Navarro clătină din cap. „A fost ucis în deșert sau în propriul garaj?”

Kit deschise aplicația Notes de pe telefonul ei. Ea și Sam rămăseseră la locul crimei până când echipele CSU și ME ale SDPD sosiseră și începuseră să proceseze locul crimei. „Din ce am văzut, era sânge în nisipul de sub cadavru după ce ME l-a îndepărtat. Nu știu încă cât de adânc era. Dar asta indică faptul că probabil a fost ucis acolo, în Anza-Borrego. Opinia inițială a medicului legist a fost că a murit din cauza rănii la gât.”

Lângă ea, Sam se cutremură, dar nu spuse nimic. Ea voia să-i mângâie din nou mâna, dar era foarte conștientă de privirea lui Navarro. Așa că a continuat.

„Nu știu unde au fost făcute rănile de cuțit. Am numărat cel puțin douăzeci. Alicia spune că îmi va da numărul exact când va aduce cadavrul pe masă.” Dr. Alicia Batra ajunsese la fața locului la aproximativ patruzeci și cinci de minute după ce CSU se târâse de la locul unde își parcaseră duba. „Nisipul acoperea o parte din partea inferioară a corpului, așa că ar putea fi mai multe. Sau răni pe spate.”

„Va putea să ne dea vreo idee despre arma crimei?” întrebă Navarro.

„Poate. Rănile arătau diferit una de alta. Unele păreau adânci, altele superficiale. Unele erau doar tăieturi superficiale. Prima mea impresie a fost că cineva a vrut să-l facă să sufere.”

„Aș vrea să fiu șocat”, spuse Navarro sec.

„Omul acela și-a făcut mulți dușmani”, spuse Connor. „O să fie distractiv.” Din tonul său era clar că voia să spună exact opusul.

Sam începu să se încrunte, iar Kit murmură încet: „Sam?”.

Sam oftă. „L-am întâlnit o singură dată și l-am urât instantaneu”.

„Bine ai venit în club”, spuse Navarro. „Ce ți-a făcut, dr. Reeves?”.

„În august, consiliul New Horizons m-a însărcinat să mă întâlnesc cu membrii consiliului local, deoarece urmau să voteze un pachet de finanțare”.

Navarro se aplecă în față, încruntându-se. „New Horizons, adăpostul

pentru adolescenți?”

Sam dădu din cap. „Sunt voluntar acolo de câțiva ani. Am făcut o prezentare în fața întregului consiliu, dar câțiva membri erau absenți, așa că am stabilit întâlniri individuale cu ei. Munro era ultima mea întâlnire. Doar jumătate dintre membri erau receptivi la finanțare, iar Munro ar fi putut fi factorul decisiv. La început părea de acord. Dar, în timp ce îmi strângeam materialele pentru a pleca, mi-a spus că se așteaptă să fiu „recunoscător” pentru votul lui.”

Kit se tensionă. Sam era cel mai drăguț tip, și Munro i-a făcut asta?

„L-ai întrebat ce a vrut să spună?”, întrebă Navarro.

„Da. Eram... șocat. Nu mă așteptam la asta și ar fi trebuit să mă aștept. Auzisem zvonurile, dar până în acel moment fusese atât de amabil.” Obrajii i se înroșiră. „Mi-e rușine să spun că m-a luat prin surprindere.”

„Nu-ți face griji”, spuse Navarro. „Era un tip șmecher. Deborda de farmec când voia. De ani de zile îl bănuim că ia mită, dar nu am reușit să-l prindem cu nimic concret.”

„Tot e jenant. Ar trebui să fiu capabil să citesc oamenii. Oricum, el a spus că a auzit că eu sunt responsabil de examenele psihologice ale inculpaților care sunt în prezent judecați, iar *atunci* mi-am ridicat garda. L-am întrebat despre care inculpat era vorba, în mod specific. El a spus: „Ronald Tasker”. Tocmai fusesem repartizat să-l examinez pe Tasker cu o zi înainte.

Navarro fluieră încet. „Tasker a încercat să se apere invocând boala mintală pentru uciderea soției sale. I-a tăiat gâtul și a tăiat-o în bucăți.”

„Munro a fost tăiat la gât”, spuse Kit. „Și înainte de asta, a fost tăiat în bucăți. Există o legătură?”

„Poate”, admise Navarro. „Trece-o pe lista ta, Kit. Cel puțin apărarea lui Tasker nu a funcționat. El ispășește închisoare pe viață fără eliberare condiționată. Nu i-ai făcut examenul psihologic, nu-i așa, Sam?”

„Nu. Eram atât de șocat când am plecat, încât la început nu știam ce să fac, dar apoi l-am sunat pe Joel.”

Cel mai bun prieten al lui Sam, Joel Haley, era unul dintre procurorii principali din San Diego. Kit se bucura că el avea pe cineva la care să apeleze. Totuși, se întreba de ce Sam nu o sunase pe ea prima.

Apoi a înțeles. Se întâlniseră cu Munro în august, când ea îl evita cu orice preț pe Sam Reeves.

Ai fi putut să-l ajuți, dar ai fost prea lașă să recunoști că îl placi.

A înghițit un suspin. Acum nu mai putea schimba nimic. Nu putea decât să fie alături de el în viitor.

„Joel a spus că nu putem face nimic", a continuat Sam. „ Că era cuvântul meu împotriva cuvântului lui Munro. Dar m-a scos din caz. Joel l-a avertizat pe noul psiholog că ar putea fi abordat pentru a-și modifica mărturia, dar asta nu s-a întâmplat."

„Munro ți-a mai spus ceva?", întrebă Navarro.

„Nu. Dar a votat împotriva propunerii de finanțare a New Horizons. Din fericire, am obținut suficient sprijin din partea celorlalți membri ai consiliului, încât el nu a avut rolul de a decide."

Norocul nu avea nimic de-a face cu asta, gândi Kit, mândria încălzindu-i sufletul. Sam se pricepea la oameni și putea convinge și o piatră să danseze.

La urma urmei, reușise să o convingă pe Kit, când ea era hotărâtă să lupte împotriva atracției pe care o simțea.

„Mă întreb dacă mai sunt și alte cazuri în care Munro a încercat să influențeze", murmură Kit.

Connor gemu. „De parcă nu ar fi fost deja destui suspecți."

„Tot spui asta", comentă Navarro sec. „Fă o listă. Începe să pui întrebări. Dacă ai nevoie de ajutor, voi chema pe cineva. Vreau un raport în patru ore. Pot să-l țin pe căpitan la distanță atât timp. Sunt sigur că a aflat deja de la primar. De asemenea, am auzit că soția este acum acasă. Du-te și vorbește cu ea." Făcu un gest de alungare spre ușă. „Plecați."

Kit își adună lucrurile și îi urmă pe Connor și Sam afară din biroul lui Navarro, auzind ușa închizându-se zgomotos în urma lor.

Fuseseră concediați.

„Poți să iei o mașină ca să o putem anunța pe văduvă?", îl întrebă Kit pe Connor. „Ne vedem jos."

„Sigur, dacă te ocupi tu de anunț. Pa, Sam. Nu dispărea."

Kit se întoarse spre Sam cu un zâmbet trist. „Îmi pare rău că întâlnirea noastră a fost ruinată."

„Mi-ai promis alta”, spuse el cu un ton jos care îi provocă fiori pe piele.

Ea înghiți în sec. „Da. O să mă gândesc la ceva bun.”

El îi atinse discret dosul mâinii, atât de discret încât nimeni nu ar fi observat dacă ar fi privit. „Cred că e rândul meu.”

Ea inspiră adânc. „S-a făcut. Și, ca să știi, nu ai de ce să te rușinezi. Munro era un șarpe.”

Sam ridică sprâncenele. „Ce ți-a făcut?”

„Nu mi s-a întâmplat nimic direct, dar am auzit zvonuri despre necinstea lui. În principal, că accepta mită pentru proiecte de construcții. Dar nimeni nu a depus vreodată o plângere oficială, și am auzit și că mulți dintre alegătorii lui îl laudă pentru cât de minunat este. Mai ales alegătoarele lui. Era un bărbat arătos.” *Înainte ca animalele să-i mănânce fața*, gândi ea, dar păstră asta pentru ea, pentru că asta părea să-l deranjeze cel mai mult pe Sam. „Așa cum a spus Navarro, era un cuceritor când voia să fie. Mai ales dacă avea nevoie de ceva de la tine. Așteptările lui de a primi ceva în schimb de la tine nu m-au surprins, dar sunt încă foarte supărată pentru ce ți-a făcut.”

Sam zâmbi. „Oh, ce naiba, doamnă.”

Ea râse. „Du-te. Bucură-te de ce a mai rămas din ziua ta liberă. Eu trebuie să merg la muncă.”

El se îndreptă spre ușă, apoi se întoarse. „Îți pot aduce cina. Mă duc la părinții tăi să-l iau pe Siggy și sunt sigur că mama ta va insista să mă hrănească. Va pregăti farfurii și pentru tine și pentru Connor. Oricum trebuie să trec pe aici.”

„Mulțumesc”, spuse ea, emoționată. *Omul ăsta. E prea bun pentru mine.* „Trimite-mi un mesaj înainte să pleci de la părinții mei, în caz că suntem plecați să intervievăm pe cineva.”

„O să fac asta. Ai grijă, Kit.”

„O să am. Și Sam? M-am simțit bine azi. Înainte ca câinii să-l găsească pe Munro, cel puțin. Ar trebui să ne întoarcem la parc cândva.”

El zâmbi. „Știam că o să-ți placă deșertul.” Se îndreptă spre ușă, cu un pas vioi.

Cred că ai putea să mă faci să-mi placă prea multe lucruri, gândi ea. Apoi își îndreptă umerii.

Era timpul să afle cine îl ucisese pe Brooks Munro.

Rancho Penasquitos, California
Sâmbătă, 7 ianuarie, ora 18:30

„Uau.” Așezată pe scaunul pasagerului din mașina departamentului, Kit se uită la monstruozitatea care fusese casa lui Brooks Munro. Nu credea că se va obișnui vreodată cu viața celor bogați. Era o lume total diferită.

Din ceea ce putea vedea de la baza aleii sale, casa lui Munro era amenajată impecabil, cu copaci perfect sculptați și o peluză fără niciun fir de iarbă strâmb.

Spre deosebire de proprietarul lui, Munro era cât se poate de strâmb.

Kit era încă supărată pentru ceea ce încercase Munro să-i facă lui Sam. Sam Reeves era un om bun, care nu-și compromitea niciodată principiile.

„Strângi din dinți”, comentă Connor. „Încă ești supărată că Munro a încercat să facă un târg cu Sammy?”

Ea suspină. „Înainte eram mai impenetrabilă.”

Connor chicoti. „Și mai rea. Acum ești mai drăguță. De asemenea, tu te ocupi de această notificare, în caz că ai uitat.”

„Da, da.” Oricum era rândul ei, așa că Connor nu scăpa cu nimic. „Wilhelmina Munro este soția supraviețuitoare. Are șaizeci și unu de ani, cu zece ani mai mult decât Munro. Au fost căsătoriți timp de cinci ani.”

„Are și bani vechi”, spuse Connor. „Foarte vechi.”

„De unde știi asta?”, întrebă Kit, revizuind informațiile pe care le căutase în timp ce Connor conducea. „Tot ce am găsit a fost că este o profesoară de yoga pensionată, căsătorită de două ori, fără nici măcar o amendă de parcare. M-am gândit că banii lui Munro au finanțat acest loc.”

El ridică o sprânceană. „Asta, Kit, este sexist.”

Ea râse, pentru că îl certase de multe ori în trecut pentru atitudinea lui patriarhală. „Ai dreptate. Îmi pare rău. De unde știi că e din bani vechi?”

„Verificarea ar fi trebuit să arate că numele ei de fată era Cliff.”

„A arătat. Și?”

„E nepoata lui Jonas Cliff. Știi, fondatorul Cliff Hotels.”

„Oh. Chiar și eu am auzit de el. Deci banii ei provin dintr-un imperiu hotelier?”

„Da. Dar casa asta este de fapt pe numele lui Munro, de aceea ai presupus că el a finanțat-o. Wilhelmina a cumpărat-o pentru el. I-a dat-o cadou de nuntă.”

„De unde știi asta?”

„Am întrebat-o pe mama”, spuse Connor cu satisfacție. „Ea ține o listă cu toate persoanele bogate, astfel încât să le poată solicita donații ori de câte ori clubul ei organizează o strângere de fonduri. Știe toate bârfele despre toată lumea. Mi-am amintit că a spus că a primit bani de la Wilhelmina pentru una dintre organizațiile ei caritabile, așa că am sunat-o când tu îți luai rămas bun de la Sammy. M-am gândit că vom avea nevoie de câteva informații din interior.”

Kit studie conacul. Avea cu ușurință o suprafață de 930 de metri pătrați. Numai garajul separat era aproape de mărimea fermei părinților ei. „Ce cadou de nuntă grozav. Mă întreb dacă văduva știe că Munro era un ticălos?”

„Potrivit mamei mele, Wilhelmina locuiește de o lună pe proprietatea familiei sale de lângă Boston. Bârfele au făcut înconjurul clubului. Toată lumea crede că a aflat în sfârșit că el o înșela.”

„Are o proprietate în Boston? Nici asta nu a apărut în verificarea antecedentelor ei. Doar o căsuță pe care o avea în Mission Beach.”

„Proprietatea poate fi deținută de un trust, dar, fiind ultima supraviețuitoare din familia Cliff, este a ei.”

„Mă întreb ce ne va spune Wilhelmina despre el.” Apoi, cuvintele lui au avut efect. „Stai puțin. Părinții tăi frecventează același club ca Munro?”

„Sunt membri, dar nu s-au întâlnit niciodată cu Munro. Părinții mei nu-l plăceau pentru că se lăuda cu totul.”

Kit ezită. „Mama ta știe să păstreze secretul pentru moment, nu?”

Connor dădu din cap. „Poți avea încredere în ea, Kit. A dedus că Munro era mort din întrebarea mea despre soția lui și ne-a urat noroc cu lista noastră

de suspecți.”

„Atunci să o anunțăm pe Wilhelmina, ca să putem începe să întocmim lista.”

Connor porni pe aleea lungă. „E cineva pe veranda din față.”

Un bărbat în vârstă stătea la ușa din față, cu o expresie de resemnare obosită pe fața brăzdată de riduri.

„Știau că venim”, spuse Kit logic. „Paznicul de la poarta din față trebuie să-i fi sunat după ce am trecut. Mă întreb cine e.”

Connor își desfăcu centura de siguranță. „Să terminăm odată cu asta.”

Se apropiară împreună de ușa din față, privindu-l pe bărbat cu curiozitate și precauție. Părea să aibă vreo șaptezeci de ani.

„Bună seara”, spuse Kit. „Sunt detectivul McKittrick, iar acesta este detectivul Robinson. Am venit să vorbim cu doamna Munro.”

Bărbatul a inspirat adânc. „Să-i spuneți că soțul ei nemernic a murit. Ea știe deja.”

Kit nu ar fi trebuit să fie surprinsă. Au ascuns cât mai multe informații posibil, dar mulți oameni au observat mașinile de urgență și poliția adunate în parc. Încă nu apăruse la știri, dar era doar o chestiune de timp.

„Cum a aflat vestea?”, întrebă Connor.

„A sunat un reporter, cerând un comentariu. Doamna Wilhelmina a închis fără să spună nimic.”

„Numele dumneavoastră, domnule?”, întrebă Kit.

„Jake Rafferty. Sunt îngrijitorul doamnei Wilhelmina.”

Kit își păstră expresia neutră, în ciuda surprinderii. „Îngrijitor? E bolnavă?”

Rafferty clătină din cap. „Am grijă de casa ei din Boston. Am venit cu ea. Pentru orice eventualitate.”

Pentru ce eventualitate? se întrebă Kit. În cazul în care Munro era mort? În cazul în care Wilhelmina avea nevoie de bărbatul mai în vârstă? În ce calitate?

„Când ați ajuns în San Diego?”, întrebă Kit.

„În această după-amiază. Am luat primul zbor. Era *îngrijorată* din cauza acelui ticălos mincinos.”

Trebuiau să verifice alibiul acestui bărbat. Sperau că fusese acolo unde pretindea. Nu aveau o oră exactă a decesului, dar Munro fusese aruncat în deșert cel târziu în dimineața aceea. Probabil în noaptea precedentă.

„Îl cunoșteați bine pe domnul Munro?", întrebă Connor.

Rafferty râse, un sunet răgușit. „Mă întrebați dacă l-am ucis, domnule detectiv? Răspunsul este nu. Nu l-am ucis. Dar aș vrea să-i cumpăr o bere celui care a făcut-o. Îl cunoșteam destul de bine. Știu că mințea și complota și că a convins-o pe doamna Wilhelmina să se mărite cu el pentru a-i lua banii. Știu că o înșela înainte ca cerneala de pe certificatul de căsătorie să se fi uscat. Știu că era un ticălos infidel, bețiv și abuziv. Știu că a trebuit să o consolez pe doamna Wil când a venit în sfârșit acasă. El aproape că o distrusese. Numai pentru asta, trebuia să fie pedepsit. Dar nu eu am făcut-o."

„Raffie", îl mustră o voce blândă. „Te rog, cheamă detectivii înăuntru."

Wilhelmina Munro stătea în pragul ușii, cu fața în umbră. Era o femeie înaltă, cu spatele drept și umerii rigizi. Emană oboseală.

Kit simți nevoia de a căsca doar uitându-se la ea.

Rafferty făcu un semn spre ușă cu mâna noduroasă și artritică. „Intrați."

Wilhelmina îi conduse într-un living decorat cu crom și piele neagră. Era o cameră masculină, iar scaunul ales de femeie îi micșora silueta zveltă. „Vă rog să luați loc, domnilor detectivi. Vă pot oferi ceva de băut?"

„Nu, mulțumim, doamnă", spuse Connor, așezându-se pe canapeaua cea mai apropiată de Wilhelmina. Kit luă un scaun care îi permitea să-i observe atât pe Wilhelmina, cât și pe Rafferty, care rămăsese în cadrul arcuit al ușii. „Știți de ce suntem aici?"

Wilhelmina dădu din cap o dată, într-un gest regal. Avea părul blond cenușiu, presărat cu fire de gri. Era o femeie de o frumusețe clasică, cu o structură osoasă pe care majoritatea modelelor ar fi ucis pentru a o avea. Nicio rid nu-i strica pielea. Avea fie gene excelente, fie un chirurg plastician foarte bun. În afară de firele de păr gri, nu părea să aibă mai mult de patruzeci de ani.

„Soțul meu a murit", spuse ea, cu vocea tremurândă. Era sincer îndurerată sau o actriță destul de bună. Poate puțin din ambele. „Trupul lui a fost găsit în deșert în această după-amiază."

„Ne pare rău pentru pierderea dumneavoastră, doamnă", spuse Kit res-

pectuos.

„Nicio pierdere”, mormăi Rafferty cu voce tare.

Wilhelmina suspină. „Raffie, te rog.”

Rafferty mormăi. „Îmi pare rău.”

Kit era destul de sigură că nu-i părea deloc rău. „Dacă ne permiteți, cine v-a anunțat despre moartea soțului dumneavoastră?”

„Un reporter a sunat acum câteva ore”, spuse ea. „Mi-a spus că soțul meu a fost ucis, că trupul lui a fost aruncat în Anza-Borrego. Că niște excursioniști și câinii lor i-au descoperit trupul.” Înghiți în sec. „Că i-a fost tăiat gâtul.”

Reporterul acela avea o sursă foarte bună. Cel puțin doamna Munro nu știa că Kit și Sam erau cei care făcuseră descoperirea.

„Ați aflat numele reporterului, doamnă?”, întrebă Connor, la fel de nemulțumit de scurgerea de informații ca și Kit.

Wilhelmina strânse buzele. „Tamsin Kavanaugh.”

Kit încercă să-și stăpânească mârâitul care îi urcă în gât. Tamsin Kavanaugh, nenorocita. Femeia aceea fusese o pacoste pentru Kit de când era polițistă.

Wilhelmina râse fără veselie. „Sunt de acord, detectiv McKittrick. Nu m-am bucurat mai mult decât tine când te-a hărțuit pentru un articol.”

Surprinsă, Kit o privi în ochi pe femeie. Se pare că nu-și ascunsese reacția atât de bine pe cât sperase. „Poftim?”

„Citesc ziarele, detectiv. Știu cine ești. Știu cine sunteți amândoi”, adăugă ea, arătând spre Connor. „Am citit articolele lui Kavanaugh despre tine și e o jurnalistă de doi bani.” Își întoarse privirea. „A avut și o aventură cu soțul meu.”

Oh, wow. „Recent?”, întrebă Kit, reușind să-și păstreze vocea calmă.

Wilhelmina scutură din cap. „Acum câțiva ani. A fost o relație reciproc avantajoasă pentru amândoi, în afară de ceea ce era evident, desigur. Kavanaugh a obținut acces la primărie, iar Brooks a beneficiat de o bună acoperire mediatică. Din nou, nu am dovezi, iar soțul meu a negat, dar mi-am dat seama.”

Kit expiră. „Dintre toți oamenii, îmi pare rău că a trebuit să afli asta de la ea.”

„Și mie. La ce întrebări pot răspunde? Sunt cu adevărat epuizată.”

„Vom fi cât se poate de rapizi”, promise Kit. „Tu ai fost cea care a raportat dispariția soțului tău. Ce te-a determinat să faci asta? Vorbeați des?”

„Nu, nu vorbeam”, spuse Wilhelmina cu o batjocură greu de ascuns. „Ne-am separat acum o lună și rareori vorbeam la telefon. L-am sunat miercuri seara pentru că banca mea m-a informat prin e-mail că el a retras o sumă mare de bani din contul nostru comun. Era contul pe care îl foloseam pentru această casă – pentru a plăti taxele, întreținerea, chestii de genul ăsta. Am depășit limita de credit și primesc întotdeauna o notificare când se întâmplă asta.”

„Cât a retras?”, întrebă Connor.

„Cincizeci de mii de dolari. A transferat suma din contul comun într-unul dintre conturile sale personale.”

Kit se întrebă ce făcuse Munro cu banii. „Deci l-ai sunat și el nu a răspuns?”

„Da, dar asta nu m-a surprins. M-am gândit că nu va răspunde, având în vedere că a luat banii fără să mă informeze. Făcea asta uneori, lua bani din contul acela când își cheltuia alocația.”

Din tot ce auzise Kit despre aroganța lui Munro, faptul că primea o alocație probabil că îl enerva. Își notă mental să solicite dosarele bancare ale lui Munro.

„Aveți acces la conturile lui personale, doamnă?”, întrebă Connor, pe aceeași lungime de undă.

„Nu, nu am. Miercuri nu mi-a răspuns la telefon, așa că am sunat-o pe secretara lui pe mobil, pentru că era după program la primărie. Mi-a spus că plecase la o ședință și că se dusese direct acasă după aceea, dar că îi va transmite mesajul meu a doua zi dimineață.” Ea ezită, apoi ridică din umeri. „O să-ți spună când o vei interoga, așa că mai bine îți spun acum. I-am spus să-i transmită că nu voi mai depune bani în contul acela.” Ea suspină. „S-ar putea să-l fi numit un nemernic afemeiat. Eram furioasă.”

„Înțeleg”, murmură Kit, întrebându-se cât de furioasă ar fi putut fi Wilhelmina. Suficient de furioasă încât să angajeze pe cineva să-i omoare soțul? Nu ar fi fost prima dată când o soție furioasă aranja asasinarea soțului infidel. Femeia avea cu siguranță bani pentru un asasin plătit.

„Cum se numește asistenta lui?”, întrebă Connor.

Expresia Wilhelminei deveni rece. „Veronica Fitzgerald. Poate că îl cunoștea mai bine decât mine. Se cunoșteau de mai mult timp.”

Bine, gândi Kit. Erau sentimente negative aici. „De cât timp se cunoșteau?”

„Ea a lucrat pentru el timp de cincisprezece ani, cu mult înainte ca el să devină consilier municipal. Pe vremea când el se ocupa cu imobiliare.”

„Se culcau împreună”, spuse Raffie fără menajamente.

Wilhelmina oftă cu nerăbdare. „Raffie.”

„E adevărat”, spuse Rafferty, fără remușcări.

Kit își curăță gâtul. „Știai asta sau doar bănuiai?”

„Bănuiam”, spuse Wilhelmina cu fermitate. „N-am avut niciodată dovezi că m-a înșelat cu vreuna dintre aceste femei, dar știu că a făcut-o.” Ridică bărbia, cu două pete roșii de rușine pe obraji. „Atâta timp cât a păstrat discreția, n-am făcut valuri.”

Kit nu credea că Munro păstrase discreția, nu dacă ceea ce spusese mama lui Connor era adevărat. Wilhelmina și Munro fuseseră subiectul bârfelor din clubul de golf.

„Când ai sunat să anunți că a dispărut?”, întrebă Kit.

„Joi, puțin după prânz, ora Pacificului. Am sunat-o din nou pe Veronica la ora nouă dimineața și mi-a spus că nu venise la serviciu. Părea cu adevărat îngrijorată și știam că era singur aici, în casă. M-am gândit că poate a căzut. Uneori bea prea mult și... ei bine, îl disprețuiam, dar era totuși soțul meu.”

„Nu bea *uneori* prea mult”, interveni Rafferty. „Bea mereu prea mult. *Uneori* devenea violent. A lovit-o pe Miz Wil. I-a făcut un ochi vânăt.”

Wilhelmina închise ochii. „Așa este. Asta m-a determinat să plec acum o lună. Mi-am făcut bagajele și am plecat.”

„Dacă bea, te înșela și devenea violent, de ce nu ai divorțat de el?”, întrebă Connor cu blândețe.

Umărul subțire al Wilhelminei se lăsă în jos. „La început, pentru că mă simțeam umilită. Rafferty încercase să mă convingă că era un mincinos și un afemeiat înainte să ne căsătorim, dar eu refuzasem să văd asta. Brooks mă fermecase complet. El nega mereu că avea aventuri, iar eu voiam să-l cred. În

cele din urmă, m-am hotărât să divorțez de el ultima oară, când m-a lovit. Pregătisem actele, dar nu apucasem să le semnez înainte să se întâmple asta."

„Ar fi primit o mare parte din averea ta personală?" întrebă Connor.

„La naiba, nu", răspunse Rafferty. „Măcar în privința asta m-a ascultat."

„Nu ar fi primit", răspunse Wilhelmina calm. „Și nu m-aș fi căsătorit niciodată cu el fără un contract prenupțial, Raffie. Știi asta."

„Poate. Dar el încerca să obțină o despăgubire nebunească în caz de divorț, iar tu păreai că vei ceda. Contractul prenupțial redactat de avocatul ei l-a ținut pe Munro în frâu." Se uită la Kit și Connor. „Voia un milion de dolari în caz de divorț, dar l-am amenințat că-i dau un șut în fund. A semnat contractul prenupțial pentru că a crezut că sunt suficient de nebun încât să-mi duc amenințarea la îndeplinire."

„Ești?" întrebă Kit. „Suficient de nebun încât să-ți duci amenințarea la îndeplinire?"

„Da, la naiba. I-aș fi distrus fața lui frumoasă. Îl uram pe omul ăla. I-a făcut rău lui Wil a mea. Și nimeni nu-i face rău lui Wil a mea."

„De cât timp e protectorul tău?", o întrebă Kit pe Wilhelmina.

„De când aveam zece ani. Raffie era îngrijitorul tatălui meu. El și soția lui erau ca niște părinți pentru mine, așa că trebuie să înțelegi sentimentele lui Raffie față de Brooks. A trebuit să-l implor să nu se urce în avionul spre California când am ajuns în Boston cu un ochi vânăt. Îmi uram soțul pentru că mă înșela și mă folosea, dar nu l-am ucis. Nici Raffie nu l-a ucis."

„Atunci ce te-a determinat să-l dai dispărut?" insistă Kit. „De ce nu ai presupus că te evita, în loc să crezi că a căzut într-o stare de beție?"

„A lipsit de la o întâlnire cu primarul joi dimineață", spuse Wilhelmina. „Asta mi-a spus Veronica. M-am gândit că trebuie să se fi întâmplat ceva rău care l-a împiedicat să meargă la întâlnire. Era atât de mândru că avea acces la primar. Se lăuda că era cel mai bun prieten al primarului sau ceva de genul ăsta. Nu rata niciodată ocazia de a-și etala influența."

Femeia ascundea ceva. Kit o vedea în ochii ei. Se va întoarce mai târziu și va pune din nou întrebarea, după ce va afla mai multe despre persoanele implicate.

„Doamnă Munro, cine credeți că v-a ucis soțul?", întrebă ea.

„Nu știu. Primea în fiecare zi scrisori de amenințare de la alegători furioși. Poate una dintre firmele de construcții pe care le-a înșelat.”

„E o informație specifică”, observă Connor.

„Da, pentru că asta l-a determinat să mă lovească. Mi-a rămas în minte în ultima lună. Brooks credea că e amuzant să le ia banii ca mită și apoi să nu-și respecte promisiunile. L-am auzit vorbind la telefon și spunând lucruri de genul: „Ce pot să facă? Să mă denunțe? Ar fi ca și cum ar mărturisi.”

Connor înclină capul. „Știai că accepta mită?”

„Știam că se lăuda cu asta cuiva, dar nu știu cu cine vorbea. Nu l-am denunțat pentru că nu aveam dovezi. Am încercat să obțin dovezi, dar atunci m-a lovit. M-a prins că îi căutam prin dosarele din birou și s-a enervat foarte tare.” Ea își atinse ochiul, care acum era vindecat. „Am plecat în seara aceea. Plănuisem să mă întorc pentru procedura de divorț, dar s-a întâmplat asta mai întâi.”

„O să stați mult în oraș?” întrebă Connor.

„O să stau aici până când va fi îngropat. Apoi o să vând casa asta îngrozitoare. Vreți să vedeți sângele din garaj?”

Kit și Connor se ridicară. „Da, doamnă”, spuse Connor.

„O să-l rog pe Raffie să vă arate. Eu nu pot în seara asta. El vă va conduce afară. Raffie, lasă-i să caute și în biroul lui Brooks. Pot să ia orice vor. Noapte bună, domnilor detectivi.”

Kit clătină din cap. „Doamnă, nu puteți rămâne aici. Cel puțin nu pentru câteva zile. Înainte, această casă a fost scena unei posibile răpiri. Poliția pentru persoane dispărute a cercetat și a eliberat locul, dar acum avem o crimă. Mă tem că va trebui să stați în altă parte până terminăm cercetările.”

Wilhelmina suspină. „Atunci e bine că nu am despachetat încă.”

„Le voi arăta garajul”, spune Rafferty cu un oftat. „Apoi voi găsi un loc unde să stăm, doamnă Wil.”

„Mulțumesc, Raffie.”

Capitolul 2

Poliția din San Diego, San Diego, California
Sâmbătă, 7 ianuarie, ora 21:05

Kit se frecă la ochi. Parcurseseră doar o mică parte din documentele pe care le luaseră din biroul lui Munro și o durea capul. Era flămândă și consumase prea multă cofeină.

Se întoarse spre tabla albă, unde ea și Connor începuseră să compileze numele suspecților. Amândoi erau de acord că Wilhelmina Munro va rămâne pe listă pentru moment. Poate că avea un alibi pentru momentul morții soțului ei, dar uciderea la comandă era încă o posibilitate.

Kit arătă spre dosarele îngrămădite pe masă. „Avem două duzini de antreprenori nemulțumiți care susțin că i-a înșelat și cel puțin trei soți nemulțumiți care credeau că soțiile lor îi înșelau cu el. În plus, alegători care îl urau din diverse motive."

Munro păstrase copii tipărite ale e-mailurilor amenințătoare pe care le primise. Câteva dintre ele conțineau detalii foarte precise despre ce urma să-i facă expeditorul lui Munro. Kit se întreba ce fel de amenințări primise la telefon sau în persoană, dacă acestea erau amenințările pe care oamenii se simțiseră suficient de confortabili să le pună în scris.

Connor dădu din cap. „Avem și persoane care au vrut ca el să influențeze sistemul judiciar în favoarea lor – așa cum a încercat să facă în cazul lui Sam – dar care au fost condamnate la închisoare oricum. Până acum, singurul este Ronald Tasker, dar bănuiesc că mai sunt și alții."

În acel moment, Tasker era în fruntea listei de suspecți, având în vedere modul în care își tăiase soția după ce o ucisese. Era în închisoare, dar, din nou, era suficient de bogat încât să fi angajat pe cineva să o facă.

Kit apăsă pe articolele pe care le găsiseră pe site-ul ziarului local. „Plus tipul pe care l-a învins la ultimele alegeri, a cărui viață a fost distrusă după ce Munro a răspândit zvonul că era pedofil."

„De ce e întotdeauna un pedofil? Asta e zvonul pe care oamenii îl lansea-

ză ori de câte ori vor să discrediteze pe cineva.”

„Pentru că este unul dintre cele mai grave lucruri la care ne putem gândi noi, ca societate”, spuse ea încet.

Connor o privi ascuțit. „Kit. Ai...?” Scutură din cap. „Nu contează. Nu e treaba mea. Îmi pare rău că am întrebat. Lasă.”

Ea știa ce voia să întrebe. „Nu, nu eu. Aproape s-a întâmplat o dată, într-una dintre casele de plasament înainte de McKittrick House, dar nu.”

Connor strânse din dinți. „Cum i-ai oprit?”

Kit zâmbi. „L-am înjunghiat cu propriul lui cuțit de deschis scrisori. Aveam doar unsprezece ani, așa că nu l-am înjunghiat foarte tare, dar i-am scos sânge.”

„Bine.” Cuvântul era plin de satisfacție întunecată.

Kit nu-l plăcuse pe Connor când se cunoscuseră, dar începuse să-l îndrăgească în cele nouă luni în care fuseseră parteneri. Era un băiat de frăție cu o inimă de aur.

„El a susținut că l-am înjunghiat fără niciun motiv, dar era în zona inghinală, așa că era greu de explicat de ce era singur în camera mea, cu pantalonii în jos.” Ea suspină. „Dar tot am fost etichetată ca o scandalagioaică violentă pentru că i-am furat cuțitul de deschis scrisori de pe birou și l-am ascuns sub pernă.”

„Incredibil.”

„Dar adevărat. Am fost mutată într-un alt cămin, care era și mai rău. Dar acolo am cunoscut-o pe Wren, așa că a meritat.” Trecusera aproape șaptesprezece ani de la uciderea lui Wren, dar nu trecea o zi fără ca Kit să-i ducă dorul surorii sale. Nu trecea o zi fără ca ea să-și reînnoiască promisiunea de a-l găsi pe cel care o ucisese pe Wren și îi aruncase cadavrul într-un container de gunoi. „Tatălui adoptiv îi plăceau fetele care arătau ca Wren, iar ea era îngrozită. Nu aveam de gând să o las să fie rănită, așa că am fugit.”

Desigur, era mult mai mult decât o simplă fugă, dar Kit nu avea de gând să-i spună lui Connor că aproape îl omorâse pe tatăl adoptiv în noaptea în care fugiseră. Avea doar doisprezece ani și nu știa câte somnifere ale soției lui să pună în whisky-ul lui de seară.

Familia McKittrick știa. În cele din urmă, le-a povestit totul când avea

șaisprezece ani, așteptându-se ca ei să o alunge, dar nu au făcut-o. Au iubit-o oricum. Au adoptat-o oricum.

„Unde ați fugit?”

„Într-un hambar”, spuse Kit zâmbind. „Era frig afară și ne-am furișat acolo să ne încălzim. Am luat o pătură de la unul dintre cai și ne-am ghemuit sub ea. Apoi a intrat în hambar un bărbat mare și ne-a prins. Eram atât de speriată. Dar... acea noapte mi-a schimbat viața.”

„Harlan McKittrick”, murmură Connor.

Kit dădu din cap. „Povestea mea de origine. Harlan și Betsy McKittrick mi-au salvat viața.” Își dădu seama că își băgase mâna în buzunar după mica sculptură pe care o purta mereu cu ea – pisica cu o pasăre așezată pe cap. Un cadou de la Harlan, făcut cu mâinile lui. Kit era pisica, iar Wren era pasărea. Devenise talismanul ei norocos.

„Mă bucur că ai găsit hambarul acela”, spuse Connor, cu vocea înecată de emoție.

„Și eu. Dar acei tați adoptivi erau într-adevăr pedofili. Tipul pe care Munro l-a acuzat nu era.”

„William Weaver.” Connor lipi fotografia lui Weaver pe tablă. „Soția lui l-a părăsit și i-a luat copiii. El și-a pierdut slujba și casa și a jurat să se răzbune pe Brooks Munro. Care a negat că ar fi răspândit zvonul, desigur.”

„Desigur. Dar până când Weaver a fost dovedit nevinovat, răul fusese deja făcut.”

„Ce lucru groaznic să faci pentru un loc în consiliul local.”

„Trebuie să fi fost profitabil pentru Munro. Salariul de consilier nu e atât de mare, iar Wilhelmina a plătit casa, dar el și-a cumpărat singur Ferrari-ul.”

Informația aceea provenea de la Rafferty, care dezvăluise și suma pe care Wilhelmina i-o dădea lui Munro ca alocație. Nu era suficient pentru a finanța un stil de viață de Ferrari, așa că banii trebuiau să vină din altă parte.

„Modelul acela de Ferrari nu e chiar atât de scump”, spuse Connor.

Kit tuși. „Păi, pentru cei dintre noi care nu au fonduri fiduciare, un sfert de milion e o sumă enormă.”

Connor se strâmbă. „Scuze. Voiam să spun că există modele mult mai scumpe. El a cumpărat cel mai ieftin model Ferrari. Cel mai scump model costă

de două ori mai mult. Deci era mai mult o chestiune de imagine decât de calitate."

„Oamenii bogați", mormăi Kit.

Connor chicoti. „Eu conduc un Toyota, să știi."

„Știu. De asta nimeni nu ți-a zgâriat mașina în parcare."

„Strategia mea funcționează." El întinse fotografiile pe care CSU le făcuse în garajul lui Munro după ce Wilhelmina îl declarase dispărut. „Ferrari-ul lui a dispărut."

Era o baltă de sânge în locul unde ar fi trebuit să fie parcată mașina sport.

„Știu. Dar de ce? Munro a fost rănit când a descoperit că cineva îi fura mașina?"

Connor a scris asta pe tablă, sub „Teorii". „E posibil, având în vedere că i-au aruncat cadavrul în deșert. Cred că nu se așteptau să fie găsit."

„Totuși, nu a fost îngropat. Cel puțin, nu bine." Asta o deranja pe Kit. „De ce ucigașul lui nu a încercat măcar să-l îngroape?"

„Suntem siguri că nu a făcut-o și că vântul nu a mutat nisipul?"

„Nu. Dar paznicii parcului nu au crezut că asta s-a întâmplat, având în vedere poziția cadavrului. Era în spatele unor bolovani." Ea găsi fotografia și se strâmbă. Cadavrul era într-adevăr într-o stare îngrozitoare. Bietul Sam. Nu era obișnuit cu astfel de lucruri. Cel puțin, nu încă. Dacă va continua să lucreze ca psiholog al poliției, va vedea mai multe.

O bătaie ușoară în ușa deschisă o făcu să întoarcă capul spre sunet.

Și vorbind de... ei bine, nu de diavol. Sam Reeves nu putea fi niciodată un diavol.

Dar iată-l, ținând în mână o pungă termică familiară. Era a mamei ei și avea scris „McK" cu markerul Sharpie pe toate laturile.

„Sam?" întrebă Connor. „Ce faci aici?"

„Cina", răspunse Sam.

Kit era lihnită de foame. Și orice ar fi pregătit mama ei mirosea incredibil. „Credeam că o să ne trimiți un mesaj să te asiguri că suntem aici."

„Am trimis. De șase ori."

Kit își verifică telefonul. Într-adevăr, avea șase mesaje necitite. „Îmi pare rău. Am pierdut noțiunea timpului."

Sam zâmbi, dar zâmbetul lui părea forțat. Fața lui era palidă, ochii lui erau îndureraţi. Probabil că era încă supărat că găsise cadavrul lui Munro, așa că Kit întoarse fotografia, ca să nu mai fie nevoit să o vadă. „M-am gândit eu”, spuse el. „Pot să intru?”

Connor îi făcu semn să se așeze la masă. „Desigur. E mâncare și pentru mine?”

Sam puse punga pe masă. „Desigur. E o plăcintă întreagă cu pui.”

Connor gemu. „Dă-mi-o. Dă-mi-o acum.”

Sam făcu un pas înapoi. „Nu-mi mușca mâna. E destulă mâncare acolo pentru o mică armată.”

„Sau doar pentru mine și Connor, care putem mânca cât o mică armată”, spuse Kit sec, deschizând punga și scoțând farfuriile și recipientele de servit. Niciun fel de farfurii de hârtie pentru Betsy McKittrick. Ea îi trimisese cele mai bune farfurii Corelle, iar florile vesele albastre și roz de pe farfurii o făcură pe Kit să zâmbească. „Ooh, și tort cu ciocolată.” Ea mirosi. „Snickers.”

„Oh, Doamne”, gemu Connor. „Mâncare acum. Te rog.”

Kit își dădu ochii peste cap și îi servi o farfurie. „Măcar ești tăcut când te îndopi.” Se uită la Sam și se opri, cu mâna pe lingura de servit. El încă părea supărat. „Ce s-a întâmplat?”

Sam își întoarse privirea. „Eu... îmi pare rău, Kit. Nu am vrut să ascult.”

Ea se încruntă, apoi înțelese. „Oh. Povestea originii mele.” El auzise. Nu era sigură ce să creadă despre asta, dar trebuia să-i șteargă vinovăția de pe chip. „Probabil ți-aș fi spus oricum la un moment dat, așa că nu-i nimic.”

Umărul lui se relaxă. „Mulțumesc.” Se uită la tablă, ochii lui mărindu-se. „Sunt o mulțime de nume. ”

„Nu suntem nici pe departe gata”, spuse Connor cu gura plină. Înghiți. „Ferrari-ul lui Munro lipsește și el.”

„Ucigașul l-a furat?”, întrebă Sam.

„Poate”, spuse Connor. „Dacă a fost ucigașul, de ce crezi că ar fi făcut asta, Sam?”

„Să-l vândă? De ce ar fura cineva un Ferrari?”

Kit fu de acord. „Ar putea fi atât de simplu.”

Connor clătină din cap. „Logica”, spuse el, apoi își umplu gura cu mai

multă mâncare.

Kit se uită la fotografia garajului lui Munro, surprinsă când Sam îi luă lingura din mână. El îi servì niște plăcintă și împinse ușor fotografia înapoi pe dosar.

„Mănâncă, Kit. Mama ta m-a pus să promit că te voi face să mănânci." Kit se apucă de mâncare și suspină fericită. „Mâncarea mamei e cea mai bună."

„Cinci stele", spuse Connor, cu gura plină din nou.

„Manierele", îi spuse Kit. „Cel puțin eu nu m-am născut în hambarul ăla. Tu, însă, s-ar putea să te fi născut."

Connor doar zâmbi, așteptând să înghită înainte de a vorbi din nou. „Care e logica? Ucigașul s-a ascuns în garajul lui Munro? L-a înjunghiat pe Munro cel puțin o dată acolo, în garaj? E destul sânge pentru o singură rană profundă, dar nu pentru douăzeci."

„Cu siguranță i-a tăiat gâtul lui Munro în deșert", spuse Kit. „Ne întrebam de ce nu l-a îngropat."

„Depinde când l-a aruncat", spuse Sam, așezându-se pe scaunul de lângă ea. „Cu o zi înainte de drumeție, bătea un vânt puternic. Urmăream vremea, temându-mă că va trebui să anulăm drumeția dacă nu se potolește. Desigur, vântul s-a potolit, dar dacă bătea atât de tare când a aruncat cadavrul, fie s-a luptat cu vântul și nisipul, fie s-a gândit că vântul și nisipul vor face treaba în locul lui. Sau ambele."

„Bine." Kit făcu o pauză, cu furculița în gură. „Are sens. Următoarea întrebare este: de ce ucigașul a ales acel loc din parc pentru a ascunde cadavrul? Am cerut serviciului parcului o listă cu numele persoanelor care au intrat în parc în ultimele trei zile, dar parcul are intrare liberă, așa că vor avea doar numele persoanelor care au folosit zonele pentru care se percepe taxă."

Sam făcu o grimasă. „Ucigașul său nu a condus un Ferrari în nisipul acela, pot să-ți garantez."

„Deci, care este logistica?" întrebă Connor din nou. „Intră în garajul lui Munro – cum și de unde? Îl înjunghie pe Munro cel puțin o dată. Îl pune în Ferrari? Nu este o mișcare inteligentă dacă intenționează să-l vândă. Sângele este greu de curățat din cusăturile scaunelor din piele."

„Unde a dus Ferrari-ul?" Kit începu o nouă listă pe tablă, cu un marker

într-o mână și furculița în cealaltă.

Sam îi luă markerul din mână și o împinse ușor înapoi pe scaun. „Mănâncă. Eu voi scrie."

Connor chicoti. „Mănâncă, Kit. Altfel îi va spune mamei tale."

„Atunci o să-i spun să nu *te* mai hrănească niciodată", ripostă Kit. Connor mimă că-și închide gura cu fermoarul.

„Așa mă gândeam și eu", mormăi Kit. „Detectivii care au răspuns la apelul inițial privind persoana dispărută au emis un BOLO pentru Ferrari, dar nu au obținut nimic. Au încercat să urmărească GPS-ul, dar, din nou, nu au obținut nimic. Se pare că a fost dezactivat. Ultima locație a fost chiar garajul."

Sam notă asta. „Deci, cine l-a luat se pricepe la mașini. Eu nu aș ști cum să dezactivez un GPS."

„Nu e atât de greu", spuse Connor. „Am făcut-o o dată sau de două ori în tinerețea mea nechibzuită, când nu voiam ca părinții mei să știe unde sunt. Tata și-a dat seama și a pus un alt dispozitiv de urmărire pe șasiu, iar eu am fost prins. Dar am reușit să deconectez GPS-ul care venea cu mașina."

Kit a dat din cap. „Mama m-ar fi pedepsit și mi-ar fi luat desertul timp de o lună dacă aș fi încercat asta."

„Am fost pedepsit timp de două luni și mi s-a redus alocația la cât să-mi ajungă doar pentru prânz la școală", a spus Connor posomorât. „Oricum, mi se pare interesant că Munro nu avea un dispozitiv de urmărire auxiliar pe mașina lui. Sau că soția lui nu i-a pus unul. Dacă m-ar fi înșelat, aș fi vrut să știu unde naiba era tot timpul."

„Și dacă a făcut-o și nu a spus poliției?" se gândi Kit. „Tot nu sunt sigură că i-am crezut inocența."

„Ai anunțat-o?" întrebă Sam.

„Ea știa deja", spuse Connor.

„Tamsin Kavanaugh, nenorocita", mormăi Kit.

Sam făcu o grimasă. „Nu iar ea."

Sam fusese ținta peniței otrăvite a lui Tamsin în primăvara precedentă, când cineva drag lui fusese ucis.

„Tamsin și Munro aveau o relație", spuse Connor.

Sam se strâmbă din nou. „Doamne, omule. Mai întâi fața moartă a lui

Munro și acum imaginea lui și a lui Tamsin făcând-o? Acum îmi doresc să nu fi mâncat desertul. Ai vorbit deja cu ea?”

„Nu”, mormăi Kit. Nu era nerăbdătoare să aibă acea discuție. Tamsin Kavanaugh ar fi vrut ceva în schimb, iar Kit ar fi preferat să-și mănânce propriul picior decât să-i fie datoare cu ceva. „Dar să revenim la Ferrari. Dacă soția este implicată, ar fi putut să tragă Ferrari-ul undeva.”

Sam notă asta pe tablă. „Ar fi putut fi și un suvenir. Mai ales dacă ucigașul lui voia o răzbunare financiară.”

„Bună observație”, spuse Connor, umplându-și din nou farfuria. „Notează asta.”

Sam făcu asta și se uită fix la tablă. „Ați obținut imaginile de pe camerele de securitate din jurul casei lui Munro?”

„Da”, spuse Kit, „dar sunt destul de inutile. Se vede cineva cu glugă și mască – ca o mască de hochei de Halloween, nu o mască medicală, iar apoi au vopsit cu spray lentila camerei.”

Sam studiă fotografia, încruntându-se. „Nu cred că poți identifica masca.”

Kit scutură din cap. „Magazinul de petreceri vinde mii de astfel de articole în fiecare an.”

„Vopsirea cu spray a lentilei camerei este o metodă veche”, comentă Sam. „Ar fi fost mai sigur să dezactiveze camerele, dar ucigașul nu a făcut asta.”

„Ciudat este”, spuse Connor, „că Ferrari-ul nu apare pe niciuna dintre camerele din cartier în ziua aceea. Mă gândesc că cel care l-a luat avea un fel de remorcă închisă, cum se folosesc pentru transportul mașinilor de curse. Ar fi putut să conducă Ferrari-ul în remorcă și să închidă ușa din spate.”

„Remorca apare pe camerele de securitate?”, a întrebat Sam.

„Nu am avut încă ocazia să verific”, a spus Kit, împingând farfuria goală. „Este posibil să fi fost doi făptași. Unul i-a furat mașina, iar celălalt l-a prins și l-a înjunghiat.”

Connor ridică din umeri. „Deocamdată, să presupunem că era doar unul sau că, dacă erau doi, lucrau împreună. Ar fi putut merge acolo să fure mașina și a fost întrerupt de Munro. Îl înjunghie, îl prinde, apoi... ce? Îl duce în deșert

să-i taie gâtul?”

„Pare extrem”, spuse Sam. „Rănile de pe toracele lui Munro indică fie furie, fie un fel de tortură. Sau ambele. Degetele lipsă de la mâini și piciorul fără pantof par să indice cea de-a doua variantă.”

Connor avea o expresie nemulțumită. „Adevărat. Deci se duce acolo cu intenția de a-l răpi pe Munro și de a fura mașina? Trebuia să fi planificat dinainte pentru mașină. Asta sună mai degrabă a scenariu de răzbunare. Îl ucide pe Munro și îi păstrează mașina, așa cum ai spus tu, Sam, ca suvenir.”

Kit își verifică telefonul. „Înregistrarea video de la cabina pazniculuișiși trei înregistrări de la camerele de supraveghere ale vecinilor au fost încărcate pe serverul departamentului de către detectivii care au preluat raportul privind persoana dispărută.” Care au fost mai mult decât încântați să le predea dosarele lui Kit și Connor. Nimeni nu voia acest caz. „Să stabilim existența remorcii înainte de a porni în această direcție.” Ea privi lista de suspecți pe care o alcătuiseră până atunci. „Dacă știm cu siguranță că a existat o rulotă, accesul la una este un alt aspect pe care trebuie să-l verificăm la fiecare suspect.”

„Pot verifica imaginile”, se oferi Sam. „Nu am nimic altceva de făcut în seara asta și l-am dus pe Siggy acasă în drum spre tine, ca să-ți aduc cina. Asta v-ar lăsa liberi să continuați să elaborați strategia pentru a vorbi cu toate aceste persoane.”

„Ți-am fi recunoscători”, spuse Kit. „În funcție de cine vom intervieva, s-ar putea să-ți cerem să vii cu noi.”

Sam încuviințăimediat, chiar dacă puțin posomorât. „Desigur.”

Poliția din San Diego, San Diego, California
Sâmbătă, 7 ianuarie, ora 22:30

Sam apăsă butonul de derulare înapoi cu un suspin silențios. Se pierduse din nou în gânduri și pierduse aproximativ două minute din înregistrarea camerei de securitate de la cabina pazniculuide la intrarea în comunitatea

închisă Munro.

Nu era din cauză că munca era plictisitoare – chiar dacă era. Nici măcar nu era din cauză că Kit stătea la capătul mesei, vorbind animat cu Connor, ochii ei albaștri concentrați și inteligenți, în timp ce explorau mai multe aspecte din viața lui Munro pentru a găsi o direcție de investigație, chiar dacă era și din cauza asta.

Era din cauza faptului că ea a trebuit să-și înjunghie tatăl adoptiv cu un cuțit de deschis scrisori pentru a nu fi agresată.

Sam stătea în fața ușii, cu pumnul ridicat să bată, când auzi întrebarea ezitantă a lui Connor. Kit fusese violată când era copil? Sau abuzată sexual în alt fel?

Desigur că Sam se întrebase. Cum ar fi putut să nu o facă? Dar nu ar fi întrebat-o niciodată.

Auzind-o povestind „istoria originii" ei, cum o numea ea, fusese devastator. Avea unsprezece ani, pentru numele lui Dumnezeu. *Unsprezece.*

Apoi, când avea doisprezece ani, fugind cu Wren...

Era ceva acolo ce ea nu împărtășise. El îi cunoștea ritmul vorbirii suficient de bine încât să-și dea seama de asta. În plus, fusese acea mică pauză după ce el mărturisise că ascultase. La început, ea se speriase, apoi ochii i se îngustaseră, doar puțin. Ca și cum ar fi retrăit tot ce spusese.

Și privirea de ușurare din ochii ei era inconfundabilă.

Se întâmplase altceva când ea și Wren fugiseră. Dar el nu o să o întrebe. Într-o zi, ea o să îi spună singură.

Sau nu. Oricum ar fi, asta nu schimba sentimentele lui pentru ea.

Era doar o fetiță, și inima lui suferea. Dar acum nu mai era o fetiță. Era o femeie matură care realizase ceva spectaculos în viața ei, iar el o admira.

Dar fanteziile de a-i pedepsi pe ticăloșii care încercaseră să-i facă rău în trecut trebuiau să aștepte. Sam trebuia să o ajute în acest moment.

Se concentră din nou asupra imaginilor transmise de cameră, uitându-se la monitorul pe care Kit îl instalase pentru el. Și, în cele din urmă, văzu o remorcă intrând și ieșind din comunitatea închisă a lui Munro.

„Cred că am găsit", le strigă celor doi detectivi, care încetară imediat să mai vorbească și veni să se uite peste umărul lui. „Remorca este tractată de un

camion Ford. Pe lateralul remorcii scrie „Norton Landscaping”. Nu știu dacă este o companie reală sau nu.”

Kit căuta deja pe Google compania de amenajări peisagistice pe telefonul ei. „Este o companie reală, deținută de David Norton. Din site-ul lor web, se pare că au cel puțin douăzeci de angajați.”

„Pare îndrăzneț”, spuse Sam, „să folosească propria remorcă. Mă întreb dacă ucigașul lui Munro a furat-o.”

Connor tasta pe telefonul său. „O să caut proprietarul și îi putem face o vizită personală acasă mâine dimineață la prima oră.”

„Ar trebui să verificăm mai întâi rapoartele privind bunurile furate. Poate că au raportat deja dispariția ei.” Kit îi zâmbi lui Sam. „Mulțumesc. Ne-ai economisit mult timp și nervi.”

Sam se înroși la față, dar era mulțumit. Îi plăcea să o ajute pe Kit. Era atât de independentă, încât adesea era dificil să o ajute. „Nicio problemă. Aș fi vrut ca camera să fi surprins fața șoferului.”

„Sper că paznicul de la poartă a reținut o descriere”, spuse Connor. „L-am trecut deja pe paznic pe lista noastră de interviuri, dar acum știm ce să-l întrebăm mai exact. Putem întreba și vecinii. Sper că cineva l-a văzut pe tipul ăsta înainte să-și pună masca.”

Sam nu era atât de sigur. „Oamenii tind să ignore muncitorii manuali. Mama mea este o excepție. Ea coace pâine cu banane și nuci pentru oricine face chiar și cea mai mică treabă, apoi stă și discută cu ei. Dar nici măcar ea nu-mi poate spune cum arătau. Știe numele fiecărui soț, copil și animal de companie al fiecărui instalator și electrician care a venit vreodată la ea acasă. Dar nu i-ar putea descrie.”

„Ce drăguț”, spuse Connor. „Pâinea cu banane și nuci este delicioasă.”

Sam făcu o grimasă. „Nu cea a mamei. Din păcate pentru muncitori, mama mea este o bucătăreasă groaznică și o patiseră și mai proastă, dar are inimă bună. Ce vreau să spun este că m-ar surprinde dacă cineva ar observa cu adevărat fața acestui tip dacă s-ar da drept muncitor.”

Kit dădu din cap. „Probabil ai dreptate. Dar majoritatea cartierelor au cel puțin o persoană foarte curioasă care se uită pe fereastră. Poate că Munro are una dintre acestea.”

„Mă întreb dacă Norton Landscaping are clienți existenți în cartierul lui Munro.” Sam deschise site-ul companiei și făcu clic pe fila Mărturii. „Dacă ar fi fost acolo des, paznicul de la poartă ar fi putut să-i facă semn șoferului să treacă și nimeni nu s-ar fi gândit de două ori la remorcă.”

„Bună observație.” Așezându-se pe scaunul de lângă el, Kit își atinse telefonul și începu să citească. „Sam. Uite.”

Sam își îndreptă atenția de la profilul ei. O privea ca un adolescent îndrăgostit, dar era greu să nu o facă. Avea un chip de fată din vecini, cu părul blond-roșcat strâns într-o coadă de cal simplă. Faptul că un creier atât de ascuțit se ascundea în spatele unui chip atât de dulce îl excita ca nimic altceva. Dar era acolo pentru a lucra.

Văzu numele lui Munro pe ecran și își ținu respirația.

„Brooks Munro era un client”, îi spuse Kit lui Connor, arătându-i recomandarea. „Le-a dat o recomandare frumoasă.”

Connor se așeză pe scaunul de lângă ea, întorcându-l astfel încât să stea călare pe el. „Talentați și profesioniști”, citi el. „Îngrijesc gazonul meu de trei ani. Munca lor este excepțională.” Ei bine, cred că am răspuns la întrebare. Fie cineva de la compania de amenajare a grădinilor este îndrăzneț, neglijent, fie le lipsește echipamentul. Când l-ai înregistrat?

„A plecat miercuri seara, la ora 17:45.”

Kit dădu din cap. „Este în concordanță cu teoria ta despre furtuna din Anza-Borrego?”

„Nu miercuri seara, nu. Dar joi, vântul a început să se întețească și au fost avertismente de vânt până vineri seara.”

„Bine, atunci”, spuse Kit. „Dacă a condus până acolo joi sau chiar vineri seara, ar fi putut arunca cadavrul în întuneric, sperând că va fi acoperit de nisip.”

„Și parcul acela este renumit pentru observarea stelelor, nu?” întrebă Connor. „Deci ar fi fost foarte întuneric. Nimeni nu l-ar fi văzut. Sau pe ea.”

„Sau pe ea”, murmură Kit. „Ai văzut când a intrat rulota în cartier, Sam?”

„La șase dimineața. A stat acolo toată ziua. Am verificat imaginile de la vecini și singurul loc unde ar fi putut merge rulota era casa lui Munro. A lui este singura de pe o stradă fără ieșire și acolo a virat rulota.”

Kit se încruntă. „E foarte devreme să intri în comunitate. De ce atât de devreme? Și de ce au stat toată ziua?”

Toți au tăcut un minut, apoi Connor a ridicat din umeri. „Sunt întrebări bune. Deocamdată, să ne concentrăm pe remorcă. Poate că unul dintre vecini își va aminti că a văzut-o parcată în fața casei lui Munro sau, mai important, își va aminti că a văzut șoferul. A stat acolo aproape douăsprezece ore. În plus, remorca are o lungime dublă față de cea normală.”

Altfel, ucigașul lui Munro nu ar fi putut să bage un Ferrari înăuntru.

Kit verifică ora pe telefon. „E prea târziu să vorbim cu vecinii în seara asta. Mâine putem vorbi cu femeia care locuiește cel mai aproape de el.”

„Dar e totuși o distanță considerabilă”, spuse Connor. „S-ar putea să nu fi văzut nimic. Ambele case sunt pe terenuri de cinci acri, dar casa ei este chiar mai mare decât a lui Munro. Poate că nu la fel de ostentativă, totuși.”

Era o deschidere mai bună decât sperase Sam. „Casa lui Munro este ostentativă”, spuse el, pregătindu-se pentru întrebarea lor. Pentru că nu menționase acest detaliu mai devreme, și ar fi trebuit să o facă.

Sprâncenele ei blonde se ridicară brusc. „Te-ai dus la casa lui pentru întâlnire?”

„Da.”

„De ce nu ai spus asta mai devreme?”, întrebă ea.

Sam se strâmbă. „Cred că nu voiam ca Navarro să mă considere din nou suspect.”

Kit tuși pentru a-și ascunde râsul. „Da, înțeleg asta. Nu ți s-a părut suspect că Munro te-a invitat la el acasă?”

„Nu chiar. Cel puțin nu în acel moment. Când am sunat să cer o programare, secretara lui mi-a spus că nu va veni în oraș în acea zi și că, dacă vreau să mă întâlnesc cu el, va trebui să mă duc la el acasă. După aceea, m-am supărat pe mine însumi că nu am fost suspicios. Ar fi trebuit să iau un reportofon. Când i-am povestit lui Joel, el a oftat și mi-a spus să nu mai am atât de multă încredere în oameni.”

Expresia lui Kit s-a înmuiat. „Cred că asta te definește. Nu te schimba.”

Sam a simțit că i se înroșesc din nou obrajii. De fiecare dată când ea îi făcea un compliment, el voia să strige în gura mare. *Calmează-te înainte să te*

faci și mai de râs.

Pentru că *ar fi trebuit* să-l suspecteze pe Munro. „Nu credeam că am ceva ce ar vrea el. Acum știu că nu e așa. A fost prima dată când am fost abordat să-mi modific evaluarea unui inculpat. Nu voi mai face greșeala asta."

Kit îi strânse scurt umărul, iar lui îi lipsi atingerea ei când își retrase mâna. Dar acum lucrau. Nu-i plăcea, dar înțelegea.

„Unde te-a dus? Adică, în casa lui?", întrebă ea.

„În biroul lui. Nu am nicio îndoială că era echipat pentru înregistrări. Dacă aș fi fost de acord, ar fi putut folosi asta împotriva mea. Mi-am dat seama de asta imediat ce m-a întrebat despre Ronald Tasker. Așa că am refuzat categoric și am plecat imediat. Mi-am făcut un selfie la cabina paznicului, ca să pot dovedi ora la care am fugit."

„Inteligent", murmură Connor. „Ce ticălos era Munro. Trebuie să cerem CSU să verifice dacă există microfoane și echipamente de înregistrare."

„Da", spuse Kit cu un suspin, „pentru că avem interviuri de făcut." Ea arătă spre tabla albă. „Atât de multe interviuri."

„La ce oră să ne întâlnim mâine pentru aceste interviuri?", întrebă Sam, așteptându-se pe jumătate ca Kit să se fi răzgândit.

„Ne întâlnim aici la șapte dimineața. Prima oprire este la David Norton. Vreau să fiu la ușa din față a casei lui la ora opt."

Sam dădu din cap o dată. „Voi fi aici."

Linda Vista, San Diego, California
Duminică, 8 ianuarie, ora 8:00

Kit coborî din mașina departamentului, închizând ușa în liniște. Nu era nevoie să trezească oamenii care aveau luxul de a dormi până târziu. Sam coborî din scaunul pasagerului, iar Connor ieși din spate, bombănind că nu dormise suficient.

David Norton, proprietarul companiei de amenajări peisagistice, locuia

într-o casă cu două etaje într-un cartier ordonat și liniștit, de clasă mijlocie. În aleea lui era parcată o remorcă, cu grafica identică cu cea care probabil transportase Ferrari-ul lui Munro. Remorca era însă doar jumătate din dimensiunea celeilalte.

„Sper că are o explicație plauzibilă pentru faptul că remorca companiei sale a stat toată ziua de miercuri la casa lui Munro”, spuse Kit. „Aș vrea să tăiem câteva nume de pe lista noastră astăzi. Să mergem.”

Odată ajunși pe veranda din față, ea bătură la ușă, apoi se dădu înapoi să aștepte.

Ușa fu deschisă de un băiat, de vreo șase sau șapte ani. Îi lipseau trei dinți din față. „Părinții mei nu vor să cumpere nimic.”

Se uită peste umăr, apoi se aplecă mai aproape. „Doar dacă nu sunt prăjituri de la cercetașe. Mama îmi dă voie să le mănânc, atâta timp cât nu-i spunem tatei.”

Kit își curăță gâtul pentru a-și ascunde râsul. „Îmi pare rău. Nu vând nimic atât de bun. Poți să-ți chemi mama sau tatăl?”

Băiatul a făcut o mutră supărată și s-a întors în casă, lăsând ușa larg deschisă. „Mamă!”, a strigat el. „O doamnă vinde ceva care nu sunt prăjituri.”

„Oh, pentru numele lui Dumnezeu. David! Vino să ai grijă de cârnați. Trebuie să scap de cine e la ușă.” O femeie de vreo patruzeci de ani s-a apropiat, ochii ei mărindu-se când a văzut cele trei persoane de la ușa ei. „ Vă pot ajuta cu ceva?”, întrebă ea cu precauție.

Era Carla Norton, soția lui David. Verificaseră dosarele înainte de a pleca de la secție în dimineața aceea. Nu aveau amenzi neplătite și niciunul dintre ei nu avea arme de foc înregistrate.

Kit scoase insigna. „Sunt detectivul McKittrick, de la Poliția din San Diego. Aceștia sunt colegii mei, detectivul Robinson și dr. Reeves. Am dori să vorbim cu dumneavoastră și cu soțul dumneavoastră. Este important.”

Carla se îndreptă brusc, iar culoarea îi dispăru din față. „Cine a murit?”, întrebă ea în șoaptă. „Davy sau Danny?”

Kit clipi, luată prin surprindere. „Niciunul, doamnă. Cel puțin, din câte știu eu.”

Ea se lăsă pe spate. „Oh, Doamne. Credeam că ați venit să...” Scutură

din cap. „Intrați.” Îi conduse în sufragerie. „Vă rog să luați loc. Mă duc să-l chem pe soțul meu.” Se întoarse, dar se opri. „Nu ați venit în legătură cu fiii mei?”

„Nu, doamnă”, spuse Sam cu blândețe. „Au dispărut?”

Ea dădu din cap brusc. „A fugit acum o lună. Tot sper că...“ Zâmbi forțat. „Mă întorc imediat.“

Kit îl privi pe Sam în timp ce stăteau pe canapea, iar Connor se așeză într-un fotoliu. „I-ai văzut?“ îl întrebă ea pe Sam în șoaptă. „La New Horizons? Sau ai auzit numele lor?“

„Nu cred, dar copiii dau adesea nume false. O să întreb mai târziu să văd dacă vreunul dintre ceilalți copii i-a văzut.” Zâmbetul lui era trist. „Săraca mamă.”

Mama în cauză reintră în cameră, urmată de soțul ei, un bărbat înalt care, conform informațiilor din permisul de conducere, avea patruzeci și nouă de ani. Expresia lui era închisă în timp ce cei doi se așezară pe o canapea. „Despre ce este vorba?” întrebă David, cu un ton aspru.

„Suntem detectivi la omucideri, domnule”, spuse Connor. „Investigăm uciderea lui Brooks Munro și sperăm că ne puteți ajuta.”

David Norton se încruntă. „Brooks Munro, consilierul? E mort? Sunteți siguri?”

Da, foarte siguri. Kit se gândi la gura căscată care fusese gâtul lui Munro. *Foarte siguri*. „Da”, confirmă ea. „Când l-ați văzut ultima oară?”

David se uită fix la ei. „Nu l-am văzut. Nu știu de ce sunteți aici.”

„Este unul dintre clienții dumneavoastră, nu-i așa?”, întrebă Connor.

„Uh...”

„Da”, spuse Carla încet. „Ne-a dat o recomandare și am pus-o pe site.”

„Oh. Bine. Da, este unul dintre clienții noștri. Dar nu l-am întâlnit personal niciodată. Ar trebui să verific în evidențele noastre când i-am îngrijit ultima oară peluza. De ce?”, întrebă el, părând sincer confuz.

Connor scoase o foaie de hârtie împăturită din buzunar. Tipărise capturi de ecran cu remorca părăsind comunitatea lui Munro. „Este remorca dumneavoastră?”

David luă hârtia, iar Carla se uită peste umărul lui pentru a vedea.

Amândoi se încruntară, apoi se priviră unul pe celălalt. „David? Ce se întâmplă?”

„Nu știu”, mormăi el, apoi o privi pe Kit în ochi. „Acesta este logo-ul nostru, opera noastră de artă, dar nu deținem o remorcă de această dimensiune. De unde ai această fotografie?”

„A părăsit comunitatea lui Brooks Munro în ziua în care a dispărut”, a spus Kit, observând reacțiile lor. Nu avea intenția să-i răspundă la întrebare. Cel puțin nu până nu era sigură că el nu era implicat în vreun fel în uciderea lui Munro.

Carla și-a dus mâna la gură. „David?”

David a dat din cap, arătând confuz. „*Nu este* remorca noastră. Nu știu a cui este, dar *nu* aparține mie sau companiei mele. Am nevoie de un avocat?”

„Ne permiteți să accesăm înregistrările dvs. de service?”, răspunse Connor, evitând întrebarea despre avocați. „Am dori să vedem când compania dvs. a prestat servicii pentru proprietatea domnului Munro.”

„Da”, spuse Carla ferm. „David, nu avem nimic de ascuns.”

„Cuvinte celebre”, mormăi David, apoi scutură captura de ecran tipărită. „Cum s-a întâmplat asta? Cum a obținut cineva o remorcă cu logo-ul nostru?”

„Nu știm, domnule”, spuse Kit sincer. „Speram să ne puteți spune dumneavoastră.”

David expiră încet. „Îmi pare rău, băieți. Îmi sun avocatul.”

„David!” exclamă Carla.

„Nu suntem vinovați, Carla. Suntem deștepți. Avocatul meu vă va contacta, domnilor detectivi. Presupun că aveți o carte de vizită. Dacă el spune că este în regulă, vă voi da acces la înregistrările mele de service.”

Kit îi întinse o carte de vizită, enervată și încercând din greu să nu o arate. „Ne puteți răspunde la o întrebare?”

„Depinde”, răspunse David evaziv. „Care este întrebarea?”

„Remorcile voastre sunt vopsite sau învelite?”

„Învelite”, răspunse el fără ezitare. „Folosim un atelier de caroserie din Mission Valley. Vă pot da cu plăcere informațiile lor.”

Dacă remorca nu aparținea cu adevărat companiei Norton Landscaping – și acest lucru se putea verifica destul de ușor – atunci ucigașul lui Munro

trebuia să o fi luat de altundeva.

Kit deschise aplicația Notes de pe telefonul ei. „Când ești gata.”

„Jennifer’s Body Shop”, spuse David.

Kit ridică privirea de pe telefon. „Serios? Nu era un film? *Jennifer’s Body?*”

„Un film de groază”, spuse Carla. „Dar această Jennifer este o persoană reală și are un atelier de caroserie. Este... dramatică. Dar face treabă bună și ne face mereu reducere.”

„Bine”, spuse Kit. „Ea a proiectat și grafica pentru învelișurile remorcilor?”

„Astea sunt două întrebări”, spuse David, mormăind când Carla îl lovi cu cotul. „La naiba, David”, șuieră ea. „E ceva serios.”

„Și eu sunt serios”, replică el. „Trebuie să lăsăm avocatul să se ocupe de asta.”

Carla clătină din cap. „Iubitul lui Jen este graficianul. Cred că îl cheamă Bran. Ca cerealele.”

David strânse buzele. „Mă rog.”

„Vreau să scap de polițiști din viața noastră”, îi spuse Carla în șoaptă, apoi se uită la Kit. „Fără supărare.”

„Nicio problemă.” Kit se ridică. „Vă mulțumesc pentru timpul acordat.”

Connor îi înmână Carlei una dintre cărțile sale de vizită. „Sunați-ne pe oricare dintre noi dacă vă răzgândiți. Și dacă puteți să-l rugați pe avocatul dumneavoastră să ne contacteze cât mai curând posibil, putem obține informațiile de care avem nevoie și vă vom lăsa în pace.”

Din colțul ochiului, Kit îl văzu pe Sam strecurându-i Carlei una dintre cărțile sale de vizită, cea de la New Horizons. Ochii femeii se umplură de lacrimi în timp ce strângea cartea de vizită la piept.

„Sunt voluntar la New Horizons”, murmură Sam. „Este un adăpost pentru adolescenți fugari. Dacă îmi trimiți fotografiile lor, le voi distribui și voi fi cu urechile ciulite pentru a afla vești despre băieții tăi.”

David inspiră adânc. „Carla.”

Ea ridică bărbia. „Sunt fiii mei, David. Îi voi găsi.”

David închise ochii, dar nu înainte ca Kit să vadă durerea din privirea

lui. „Și eu vreau să-i găsesc. Dar ei nu vor să se întoarcă acasă.”

Carla strânse din dinți. „Și dacă ar vrea?”

„Ar trebui să respecte regulile casei”, spuse David obosit.

Carla părea că vrea să discute cu soțul ei, dar se limită să promită că îi va trimite lui Sam fotografii cu fiii ei înainte de a-i conduce pe Kit, Sam și Connor afară.

„Ei bine”, spuse Kit când se întorseră la mașină. „A fost ceva diferit.”

„Ce s-a întâmplat la final, Sam?”, întrebă Connor.

„Se pare că David a stabilit niște reguli care nu le-au plăcut lui Davy și Danny, iar ei au fugit de acasă. David a renunțat să mai spere că se vor întoarce acasă, iar Carla refuză să facă asta.”

Connor se înghesui pe bancheta din spate cu o grimasă. „Șansele de a-i găsi pe acei copii după o lună sunt foarte mici.”

Sam suspină în timp ce se așeză pe scaunul din față. „Știu. Voi da câteva telefoane, pentru orice eventualitate. Și copiii care trec prin New Horizons aud diverse lucruri. Câțiva dintre ei au suficientă încredere în mine încât să-mi spună ce se zvonește. ”

Kit porni mașina. „Următoarea oprire, atelierul auto al lui Jennifer?”

Connor chicoti. „Voiam să râd atât de tare.” Făcu un semn cu mâna. „Condu, Jeeves.”

„Pentru tine sunt detectivul Jeeves”, spuse Kit cu ușurință. „Verifică-i pe Jennifer și pe iubitul ei, Bran.”

„Ca cerealele”, spuse Connor cu o expresie impasibilă. „Mă ocup.”

Sam era deja la telefon, trimițând mesaje. „New Horizons?” întrebă Kit.

Sam dădu din cap. „Dacă îi pot ajuta să-și găsească copiii, o voi face. Carla Norton mi-a trimis deja fotografiile prin e-mail. Le voi transmite personalului de serviciu de astăzi.”

Inima lui Kit se strânse. Copiii care treceau prin adăpostul pentru adolescenți erau norocoși să aibă un om ca Sam de partea lor. „Știu că o vei face. Bine. Jennifer’s Body Shop, venim!”

Capitolul 3

Mission Valley, San Diego, California
Duminică, 8 ianuarie, ora 9:00

Sam se strâmbă când Kit opri mașina în fața clădirii de apartamente în care locuia proprietarul Jennifer's Body Shop. Tocmai terminase de citit sinopsisul filmului după care fusese numit atelierul de reparații auto. „E oribil."

„Păi da", spuse Connor. „E un film *de groază*. Nu l-ai văzut?"

„Ah, nu. Nu mă uit la filme de groază. Îmi provoacă coșmaruri."

„Nici eu", spuse Kit. „Cred că văd destule la serviciu. Nu am nevoie să mă uit și la filme despre crime."

Sam se gândi că era adevărat. Văzuse deja mai multe morți decât ar fi vrut să vadă, și asta înainte de a deveni psihologul criminalist al echipei.

Sam privi clădirea de apartamente. „Ce știi despre Jennifer Porter?"

„Este proprietara exclusivă a atelierului Jennifer's Body Shop", spuse Connor. „Are 42 de ani, nu are cazier, are un pistol înregistrat. Este specializată în învelișuri, dar și în reconstrucția mașinilor muscle. Fotografiile de pe site-ul ei sunt uimitoare. Dacă aș avea o mașină tare, i-aș cere să mi-o vopsească."

Sam se întoarse să-l privească pe Connor. Se simțea puțin vinovat că ocupase locul din față, când Connor era atât de evident incomod în spate, dar jucaseră piatră, hârtie, foarfece și toată lumea știa că rezultatul era sacrosanct. Nu se putea da înapoi.

„De ce nu ai o mașină tare?", a întrebat Sam. „Conduci un Toyota, la fel ca mine."

„Am avut una", a spus Connor posomorât. „Dar CeCe a spus că era o capcană mortală."

„Așa era", a intervenit Kit. „Avea dreptate sută la sută."

Connor a oftat. „Poate. Așa că am vândut-o."

„Săraca fetiță", spuse Kit cu voce lentă. „Dar iubitul? Bran? Ai aflat ceva despre el?"

„Da. Bran Reynolds are treizeci și cinci de ani și este licențiat în arte

grafice. Are un site web pe care își expune proiectele, iar Norton Landscaping este unul dintre ele. Locuiește aici, împreună cu Jennifer."

„Confortabil", spuse Kit. „Să vedem ce au de spus despre rulota lui David Norton."

Liftul era stricat, așa că urcară patru etaje pe scări până la apartamentul lui Jennifer Porter.

„Astăzi putem sări peste antrenamentul pentru picioare", mormăi Sam.

Connor chicoti. „Eu nu sar niciodată peste antrenamentul pentru picioare."

Sam doar suspină. Știa că era adevărat. Acum juca squash cu Connor de câteva ori pe lună. Connor era rapid și puternic. Sam totuși sărea peste antrenamentul pentru picioare.

Kit bătură energic la ușă, apoi făcu un pas înapoi și scoase insigna.

Jennifer deschise ușa și se încruntă. Avea părul roșu aprins, cu rădăcini închise la culoare. Părul îi stătea în toate direcțiile, probabil că nu se pieptănase încă în dimineața aceea. Era de înălțime medie, bine făcută, cu mușchii brațelor bine definiți și acoperiți de tatuaje.

„Nu mă interesează", spuse ea și începu să închidă ușa.

„Doamnă?", o întrerupse Kit. „Suntem de la Poliția din San Diego. Eu sunt detectivul McKittrick. Aceștia sunt colegii mei, detectivul Robinson și dr. Reeves. Am dori să vă punem câteva întrebări."

Jennifer strânse ochii. „Ce fel de întrebări?"

„Despre afacerea dumneavoastră, doamnă." Connor scoase din buzunar captura de ecran cu remorca. „Dumneavoastră ați realizat acest înveliș pentru remorcă?"

„Da. De ce? Fac multe învelitori pentru David Norton. Am terminat-o pe aceasta săptămâna trecută."

„El spune că nu a comandat-o", spuse Kit. „Că nu este a lui."

Jennifer se încruntă. „Păi, minte. I-am văzut numele pe factură. Despre ce este vorba?"

„Credem că remorca a fost folosită pentru comiterea unei infracțiuni", spuse Connor. „Încercăm să-l găsim."

Jennifer își scoase telefonul din buzunar și începu să tasteze. Cu ochii

mari, se uită la ei. „McKittrick și Robinson. Sunteți de la Omucideri.”

„Da, doamnă”, spuse Kit. „Sper că ne puteți ajuta să găsim clientul acestei folii, dacă nu a fost David Norton.”

„Știu că am văzut numele lui pe factură”, spuse ea, vizibil agitată. „Intrați. O să verific înregistrările. Bran? Au venit polițiștii.”

Un bărbat mai tânăr ieși din bucătărie. „Ce se întâmplă? E vorba de Shelley?”

„Nu. E vorba de folia pe care am făcut-o pentru Norton Landscaping. Vă rog, domnilor detectivi. Luați loc.” Ea ieși din cameră pentru un moment, revenind cu laptopul. Se așeză într-un fotoliu, iar Bran se așeză pe brațul fotoliului. „Trebuie să fie o greșeală”, spuse ea în timp ce tasta. „David Norton și cu mine facem afaceri de ani de zile.”

„Era un design nou?”, întrebă Connor.

Bran dădu din cap. „Da. Mi-a trimis un e-mail în legătură cu asta.”

„A vorbit vreunul dintre voi cu el?”, întrebă Kit. întrebă Kit.

Jennifer scutură din cap. „Nu recent. Bran a configurat sistemul de comenzi online și asta a facilitat mult relația cu clienții.”

„Totul se face în scris, iar proiectele sunt aprobate online”, explică Bran. „E mult mai puțin stresant decât să ai de-a face cu ei față în față sau la telefon. David a aprobat personal acest proiect. Era pentru o remorcă mult mai mare, așa că totul a trebuit redimensionat.”

„L-ai văzut pe David Norton când a ridicat remorca terminată?”, întrebă Connor.

Jennifer scutură din nou din cap. „Nu.”

„Întreab-o pe Shelley”, spuse Bran încet.

Jennifer îi aruncă lui Bran o privire furioasă. „Nu-mi răspunde la telefoane sau mesaje. Știi asta.”

Bran suspină. „Știu. Dar speram că s-ar fi întors deja de unde a plecat.”

Jennifer arătă spre ecranul ei. „Nu trebuie să o sun. Există instrucțiuni speciale pentru această comandă. El a adus remorca în seara dinaintea datei la care trebuia să începem. A fost ridicată în același mod – după program. Trebuia să sune la birou cu cardul său de credit pentru a plăti soldul înainte de a o ridica, deoarece noi eram închiși.” Rămase cu gura căscată. „Stai puțin. Nu a plătit

niciodată pentru folie. Nenorocitul. Norton își plătește întotdeauna facturile în momentul ridicării."

Bran scoase un sunet de frustrare. „Adresa de e-mail diferă cu o literă de cea obișnuită."

Jennifer răsuflă ușor. „Ai dreptate." Se uită în ochii lui Kit. „Am fost înșelați?"

„Nu știm", spuse Kit. „Când a fost adusă și când a fost ridicată?"

„A fost adusă luni după program și ridicată marți, tot după program. Nu ridicăm niciodată comenzi după program, cu excepția cazului în care clientul a plătit integral în avans. Trebuie să vorbesc cu Shelley, pentru că *eu* nu am autorizat asta. Norton este un client bun, dar nu i-aș fi permis niciodată să ia trailerul finisat fără să-l plătească."

Sam o credea. Se părea că și Kit o credea.

„Domnișoară Porter, așteptați", spuse Kit când femeia începu să formeze un număr pe telefonul mobil. „Spuneți-mi despre Shelley. Cât de bine o cunoașteți?"

„E fiica surorii mele", spuse Jennifer, vizibil supărată. „Are nouăsprezece ani și e cam ratată, dar încearcă cu adevărat să-și pună viața în ordine. E dependentă, dar a fost la dezintoxicare și e curată."

„De două săptămâni", mormăi Bran.

Jennifer îi aruncă o privire de avertizare. „I-am dat lui Shelley o slujbă acum câteva luni. Înainte să intre la dezintoxicare. A furat niște bani înainte de dezintoxicare, dar de când s-a întors s-a comportat bine. Nu știu ce s-a întâmplat aici."

„Nu o suna încă", spuse Connor. „Vom ajunge la fundul acestei povești. Unde locuiește?"

Sam nu avea o impresie bună despre nepoata lui Jennifer. Din privirea lui Connor, nici el nu avea.

„La cincisprezece minute distanță, cu sora mea. Dar nu am mai văzut-o de marți după-amiază. Mi-a trimis un mesaj marți seara, spunând că își ia liber restul săptămânii. Că se va întoarce luni. Nu mi-a plăcut asta, dar nu puteam face nimic. Nu mi-a răspuns la apeluri sau mesaje. O să-i fac morală când vine mâine. Dar dacă s-a întâlnit cu tipul care a comandat acel wrap... Ai spus că a

ucis pe cineva?”

„Nu știm sigur”, spuse Connor. „Dar așa se pare.”

Jennifer își frământa mâinile. „Dacă i-a făcut rău...”

„Dă-ne adresa ei și vom merge să vedem ce face”, a promis Kit.

Jennifer și-a ridicat bărbia. „O să vă urmez cu mașina mea. Bran?”

„Știi că voi veni cu voi. Lasă-mă să pun ouăle la loc și putem pleca.”

Kit voia să se certe cu ei. Sam aproape că putea să vadă cuvintele pe care voia să le spună. Dar, în cele din urmă, a dat doar din cap. „Desigur.”

Fără să spună nimic, coborâră cele patru etaje și se urcară în mașina departamentului. Atmosfera era apăsătoare în timp ce se îndreptau spre casa mică a surorii lui Jennifer, Jennifer și Bran urmându-i.

Kit îi opri pe Jennifer și Bran când începură să-i însoțească până la casă. „Așteptați aici, pe trotuar. Vă rog.”

„La naiba”, mormăi Connor în timp ce el, Sam și Kit se apropiau de casă, iar Sam știa exact ce vor găsi înăuntru. Mirosul morții era inconfundabil.

Kit aruncă o privire asupra casei. „Cum de nimeni nu a raportat asta? Trebuiau să fi simțit mirosul.”

Cartierul nu era grozav. Sam își imagina că majoritatea oamenilor își vedeau de treaba lor aici.

Connor scoase o batistă din buzunar și își acoperi nasul și gura. „Poate ar fi bine să aștepți afară, Sam.”

„Sunt cu voi”, spuse Sam, chiar dacă simțea că va vomita în orice moment.

Kit ridică din umeri. „Tu decizi. Nu va fi plăcut.”

Sam se uită peste umăr la Jennifer, care stătea cu Bran la capătul aleii, cu o mână strânsă peste gură și lacrimi de groază curgându-i pe obraji. Se părea că înțelegeau semnificația batistei lui Connor. „Să terminăm odată. Va avea nevoie de sprijin.”

Kit își puse o pereche de mănuși de unică folosință și răsuci mânerul ușii. Aceasta se deschise fără rezistență, iar Sam se simți săvârșit de greață.

„La naiba”, spuse Connor încă o dată. La naiba, într-adevăr.

Pentru că pe podeaua sufrageriei zăceau o tânără de aproximativ nouăsprezece ani și o femeie mai în vârstă care semăna cu Jennifer Porter.

Amândouă aveau gâtul tăiat, la fel ca Brooks Munro.

„Le-a ucis și pe ele”, spuse Connor. „La naiba.”

„O să sun la poliție”, spuse Kit cu voce gravă. „Connor, hai să verificăm casa. Cel care a făcut asta probabil că a plecat de mult, dar trebuie să fim siguri.”

„O să mă ocup de Jennifer”, spuse Sam. Era ceea ce știa să facă cel mai bine. Să ofere alinare și sprijin. Jennifer Porter avea să aibă nevoie de mult din ambele.

San Diego, California
Duminică, 8 ianuarie, ora 12:30

„Livrarea prânzului”, spuse Kit în timp ce lăsa sandvișul pe biroul Aliciei.

Dr. Alicia Batra se uită la Kit. „Te transformi în mama ta, mereu îmi dai de mâncare.”

Kit zâmbi, chiar dacă inima îi era îndurerată. Sunetul suspinelor lui Jennifer Porter încă îi răsuna în minte. Auzise acele suspine și înainte. Uneori din propria gură.

A fost un șoc să piardă pe cineva într-o crimă violentă.

Din fericire, Sam fusese acolo. Bărbatul spusese și făcuse toate lucrurile potrivite, asigurându-se că Jennifer și Bran ajunseseră acasă în siguranță.

„Dacă voi crește și voi deveni Betsy McKittrick, voi muri fericită.”

Desfăcând sandvișul, Alicia arătă spre scaunul de lângă biroul ei. „Unde e Connor?”

„O să vină. Când ai sunat, încercam să luăm o declarație paznicului din comunitatea Munro despre rulotă. Nu era acasă, așa că trebuie să ne întoarcem mai târziu, plus alte milioane de declarații. Connor o sună pe prietena lui să-i spună că nu vine acasă la cină.”

„Nici eu”, spuse Alicia sec. „Acum am încă două cadavre în morgă. Și

nu mă întreba când au murit, pentru că nu am început încă examinarea lor. Tocmai am terminat-o pe cea a lui Brooks Munro, de aceea te-am chemat." Se opri, încruntându-se. „Ești bine, dragă?"

Kit se scutură, incapabilă să șteargă din memorie suspinele lui Jennifer. „Ruda victimei ne-a urmărit până la locul crimei. Era... ei bine, știi tu."

„Știu", murmură Alicia. „E greu când familiile vin să identifice cadavrele. Cred că am noroc că nu se întâmplă asta la fiecare examinare pe care trebuie să o fac."

„Sam a fost cu noi. S-a descurcat foarte bine cu familia victimelor. Asta mi-a permis să-mi fac treaba în liniște."

„Ce drăguț. Deci... ce ai găsit la această nouă scenă?"

„Mult sânge. Semne de luptă. Victima mai tânără, Shelley, îi trimisese un mesaj mătușii sale marți seara, la ora 20:00, așa că probabil era în viață atunci. *Dacă* ucigașul ei nu a trimis mesajul mai târziu. Ar fi util să știm ora exactă a decesului."

„Îți voi da ora decesului cât de repede pot, dar nu va fi atât de precisă pe cât ți-ai dori. Deocamdată îți pot da doar informații despre Munro. Ucigașul lui a folosit o lamă ascuțită și subțire. Dar numai pe gât și pe picioare."

Kit strânse ochii. „Ce înseamnă asta?"

„Da", spuse Connor, închizând ușa biroului Aliciei când intră în cameră. „Ce înseamnă asta?"

„Veniți să vedeți." Alicia îi conduse în sala de examinare, unde cadavrul lui Munro încă zăcea pe masa de oțel. Un cearșaf era așezat peste jumătatea inferioară a corpului său.

„Întotdeauna cred că vor arăta mai bine după ce îi cureți", murmură Connor. „Dar nu e așa."

„Nu e treaba mea, din fericire", spuse Alicia. „Las asta în seama pompelor funebre. Deși Munro va avea un sicriu închis. Știi tu. Fața lui. Plus capul."

Kit se așteptase la fața devastată – *mulțumesc, drăguțe creaturi ale deșertului* – dar capul lui avea leziuni care nu erau vizibile când ea și Sam îl găsiseră.

Părțile laterale ale capului erau îndoite.

„Sfinte Sisoe”, spuse Kit. „Ce *i-a făcut* ucigașul?”

„I-a zdrobit capul”, spuse Alicia. „Rănile de pe ambele părți ale capului sunt similare ca suprafață și adâncime. Nu a fost o agresiune cu un obiect contondent. A fost aplicată o presiune constantă și puternică.”

„O menghină?”, întrebă Connor.

„Asta era presupunerea mea”, spuse Alicia. „Cineva a torturat victima.”

„Mi-am dat seama din tăieturile de pe pielea lui”, spuse Kit.

„Să vorbim despre asta. Are douăzeci și cinci de răni de cuțit, pe lângă gâtul tăiat. Douăzeci în zona pieptului și a abdomenului, două în spate, una pe fiecare picior și una în zona inghinală. Îi lipsesc toate degetele de la mâini și picioare. Dar rana din zona inghinală este groaznică. Connor, pregătește-te.” Ea trase cearșaful și chiar și Kit se strâmbă.

Organele genitale ale bărbatului fuseseră mutilate.

Connor își curăță gâtul. „Înainte sau după moarte?”

„Cu siguranță înainte de moarte. Tipul ăsta era în viață când i s-au făcut toate astea. Dacă a fost conștient în tot timpul, asta e altă întrebare, dar a fost conștient măcar o parte din timp. Zgârieturile de la încheieturi și glezne indică o luptă. Dar zgârieturile sunt adânci. A fost legat strâns. Dar nu de asta v-am chemat. Fiecare dintre aceste răni este diferită. Au dimensiuni, adâncimi și unghiuri diferite. Se pare că au fost folosite cel puțin patru arme.” Ea arătă spre una dintre rănile mai superficiale. „Lama a pătruns suficient de adânc încât să provoace durere, dar nu suficient încât să cauzeze daune reale. Lama folosită era ascuțită și fără zimți. Mă gândesc la un cuțit pentru carton sau un cuțit utilitar. Tăieturile sunt uniform adânci.”

„Bine”, a spus Kit. „Și celelalte?”

„Nu te grăbi. Aceste tăieturi sunt uniform adânci, dar toate au unghiuri diferite, la fel ca rănile mai adânci. În plus față de cuțitul utilitar, mai ai o lamă zimțată, o lamă foarte subțire, ca un stiletto, și, în final, o lamă groasă, ca un cuțit de supraviețuire. Estimez că avea o grosime de aproximativ un sfert de inch, ceea ce este destul de mult pentru un cuțit. Dar toate rănile, indiferent de lama folosită, au unghiuri diferite.”

„Mâini diferite”, murmură Kit. Ceea ce era o complicație. Câte mâini? Câți făptași?

„Așa cred și eu”, fu de acord Alicia. „Există, de asemenea, indicii de ezitare în cazul câtorva tăieturi. Tăieturile de pe picioare au fost făcute cu lama stiletto care i-a tăiat gâtul. Au tăiat tendoanele victimei. Nu ar fi putut să fugă, chiar dacă nu ar fi fost legat.”

Kit se luptă să nu tremure. „Adică... știm că oamenii îl urau pe Munro, dar... uau.”

„Da.” Alicia suspină. „Cred că degetele de la mâini și picioare i-au fost tăiate cu lama groasă. Ar fi fost suficient de grea pentru a tăia oasele și cartilajele.”

„La naiba.” Connor își curăță din nou gâtul. „Despre câți atacatori vorbim?”

„Ar putea fi până la douăzeci.”

Kit nu voia să se gândească la asta. „Sau un singur tip care a vrut să pară că au fost mai mulți.”

Alicia ridică din umeri. „Poate. Cred că, cel puțin, aceeași mână i-a tăiat gâtul și i-a secționat tendoanele de la gambe. În jurul tăieturilor cele mai adânci erau resturi de bandaj. Și degetele tăiate. I s-a acordat primul ajutor, cel puțin suficient cât să-l țină în viață. Rana cea mai adâncă din abdomen avea nisip în țesuturi, adânc în interior. Ca și cum nisipul ar fi fost pe cuțit când a fost înjunghiat.”

„Deci rana aceea a fost făcută la locul morții”, spuse Connor.

„Așa aș spune. Acea rană ar fi fost suficientă pentru a-l ucide, dar tăietura de la gât a fost cauza morții. Niciuna dintre celelalte răni nu avea nisip în punctul cel mai adânc, așa că nu cred că au fost făcute în același timp. Nisipul era mai aproape de suprafața pielii, probabil adus de vânt după ce cadavrul a fost lăsat acolo.

„Poți să-mi spui în ce perioadă de timp au fost făcute rănile de cuțit?”, a întrebat Connor.

Alicia ridică din umeri. „Cel puțin o zi. Poate două. Cred că degetele au fost primele. Asta e tot ce știu. Restul e treaba ta.”

„Da”, spuse Kit sarcastic. „Deci ucigașul său aranjează să fie făcută o folie pentru o remorcă mare, ucide asistenta de la atelierul auto care probabil era acolo când a ridicat remorca...”

„Și pe mama ei”, îl întrerupse Connor.

„Și pe mama ei”, confirmă Kit. „Apoi, a doua zi, se duce în cartierul lui Munro, pretinzând că este peisagist, îl răpește pe Munro și îi fură Ferrari-ul, îi provoacă niște leziuni lui Munro în garajul său, apoi... ce? Îl duce în altă parte, unde o bandă de mafioți îl omoară în stilul *Crima din Orient Express?*”

„Nu uita de bani”, spuse Connor.

Kit dădu din cap. „Munro a scos cincizeci de mii din contul pe care îl avea împreună cu soția sa în aceeași zi în care a fost răpit.”

„Nu am idee cât costă să acoperi o remorcă suficient de mare încât să încapă o mașină”, spuse Alicia, „dar poate că ucigașii lui Munro au folosit banii pe care i-a scos din cont pentru a plăti atelierul de reparații.”

„Nu”, spuse Kit. „Au înșelat-o pe biata Jennifer.”

Alicia se încruntă. „Necioplit.”

Kit râse. Cei din afară ar putea fi jigniți, dar așa se ocupau ei de aspectele mai întunecate ale meseriei lor. „Ce vreau să spun e că a fost o înscenare elaborată. A fost nevoie de planificare. Dacă a fost vorba de mafie, cineva va vorbi, mai devreme sau mai târziu. Nu se vor putea abține. Ori vor vrea să mărturisească, ori vor vrea să se laude.”

Connor făcu o grimasă. „Sper să cedeze mai devreme decât mai târziu. Am întârziat la termenul limită stabilit de Navarro pentru actualizarea de astăzi. Probabil primește tot felul de întrebări de la superiorii lui.”

Kit suspină. „Știu. Am amânat, dar e timpul să luăm taurul de coarne. Hai să vorbim cu șeful. Anunță-ne dacă descoperi ceva important când faci autopsia celor mai noi victime.”

„Așa voi face.” Alicia făcu cu mâna. „Mulțumesc pentru sandviș.”

Poliția din San Diego, San Diego, California
Duminică, 8 ianuarie, ora 13:45

„De unde a luat remorca?” întrebă Navarro.

Kit avea o durere de cap și tânjea după un moment de liniște. „Bună întrebare. Trebuie să verificăm rapoartele privind vehiculele furate. Avem nevoie și de mandate pentru înregistrările bancare ale lui Munro. Miercuri a transferat cincizeci de mii de dolari din contul comun al lui și al Wilhelminei într-unul dintre conturile sale personale. Aceea a fost ultima zi în care a fost văzut în viață. Trebuie să aflăm unde s-au dus banii aceia."

Navarro se încruntă. „Ce părere ai despre teoria doctorului Batra că ar fi mai mulți ucigași?"

Kit ridică din umeri. „Este cu siguranță posibil. Avem deja o listă lungă de suspecți. Mulți oameni păreau să-l iubească, conform e-mailurilor tipărite pe care le-am găsit în biroul lui de acasă. Multe laude și mulțumiri pentru lucrurile pe care le-a făcut pentru ei. Dar și o mulțime de oameni îl urau. Erau aproape la fel de multe amenințări ca mulțumirile. Presupunem că, dacă Munro a fost înjunghiat de mai multe persoane, cel puțin una dintre ele era șeful. Cineva trebuia să planifice totul, atât pentru rulotă, cât și pentru înjunghiere, dacă a existat una."

„Pari sceptică", observă Navarro.

Kit ridică din nou din umeri. „Nu, doar că... mi-e teamă să aleg o pistă atât de devreme. Nu avem suficiente informații." Ea îl privi pe Connor, care părea cufundat în gânduri. „Ce?"

„De ce Anza-Borrego? De ce nu l-au lăsat în rulotă și să o parcheze undeva? Nu era îngrijorat că cineva ar putea să le găsească pe Shelley și pe mama ei. De ce au încercat să ascundă cadavrul lui Munro? Nu putea să creadă că nu vom găsi rulota."

„Ai dreptate", spuse Kit. „Nu știu."

„Păi, află", spuse Navarro pe un ton aspru. „Și repede."

Kit trebuia să-și înghită replica. La urma urmei, Navarro era șeful lor. „Ne-ar prinde bine puțin ajutor pentru a verifica pistele și a scurta lista de suspecți. Ai spus că ne vei ajuta."

„Marshall și Ashton tocmai au terminat un caz. Acum sunt la dispoziția ta. Pune-i să se ocupe de hârțogărie. Verificarea antecedentelor principalilor suspecți, citarea conturilor lui Munro, chestii de genul ăsta. Vreau ca voi doi să interogați martorii. Aflați dacă a fost un singur tip sau un grup. Dar repede."

„Ne ocupăm noi de asta”, mormăi Kit. „Putem obține și o citație pentru finanțele Wilhelminei? Avea motiv și mijloace. Are bani mai mult decât suficienți pentru a angaja pe cineva să facă asta.”

Navarro făcu o grimasă. „Cred că va trebui să aduni mai multe dovezi. Ea a fost cea care a sunat la poliție.”

„Pentru că...” Kit se opri, un gând venindu-i în minte. „Pentru că a primit acel e-mail despre Munro care a depășit limita contului lor comun. Dacă a făcut asta intenționat?”

Connor strânse ochii și dădu din cap. „Ai putea avea dreptate. Să zicem că cel care a intrat în casa lui miercuri voia bani. Ar fi putut să-l forțeze pe Munro să mute fondurile.”

„Iar Munro a ales contul comun, știind că soția lui va face scandal”, încheie Kit. „Asta sugerează că a fost forțat să transfere banii și că, într-un fel, i-a fost întreruptă comunicarea. Nu a sunat la 911, nu și-a sunat administratorul, nu a strigat după ajutor. Nu că vreunul dintre vecinii lui l-ar fi auzit. Sunt prea departe. Dacă implicarea Wilhelminei în asta a fost singura lui șansă de a cere ajutor?”

„Sau dacă Wilhelmina a plănuit totul?” Connor închise ochii. „Trebuie să o eliminăm pe Wilhelmina din lista suspecților.”

Kit fu de acord. „Să ne întoarcem la Ferrari. E o mașină mare, greu de furat, care a necesitat multă planificare. De ce tocmai Ferrari?”

„Ucigașul a mai luat și altceva?” întrebă Navarro.

„L-am întrebat pe Rafferty când ne-a arătat garajul”, spuse Connor. „Până acum, nu s-a luat nimic evident, iar Wilhelmina și-a luat bijuteriile și obiectele de valoare cu ea când l-a părăsit. Va trebui să aflăm ce altceva de valoare mai avea Munro.”

Mintea lui Kit era încă la Ferrari și la logistica necesară pentru a-l fura. „Mă întreb ce i-a oferit ucigașul lui Munro lui Shelley în schimbul remorcii.”

Connor dădu din cap. „Bună observație. Ea a încălcat regula, necerându-i tipului să plătească pentru remorcă când a venit să o ia. Era dependentă. Jennifer a spus că era curată, dar Bran, iubitul ei, a spus că era curată doar de câteva săptămâni. Shelley ar fi putut consuma fără ca Jennifer să știe.”

„Poate că nu i-a oferit nimic lui Shelley”, spuse Navarro. „Poate că a luat

remorca sub amenințarea armei."

Kit clătină din cap. „Dar a ucis-o în casa ei. Dacă ar fi furat remorca sub amenințarea armei, n-ar fi ucis-o pur și simplu acolo, la magazin? A lăsat-o să plece acasă."

„Ar fi putut s-o forțeze sub amenințarea armei sau cu cuțitul", spuse Navarro, jucând în continuare rolul avocatului diavolului. „Ar fi putut s-o facă să plece acasă și s-o ucidă acolo."

„Poate", a admis Kit. „O să verificăm. Dacă a comunicat cu ea în prealabil, aranjând o întâlnire în afara regulilor magazinului, am putea să-l urmărim în acest fel."

„Orice ai face", a spus Navarro, „fă-o..."

„Repede", îl întrerupse Kit cu un suspin. „Știm, știm. O să adăugăm asta pe lista noastră. Poate că Sam poate afla asta pentru noi. A stabilit o relație cu Jennifer și cu iubitul ei, Bran, în timp ce noi securizam locul crimei."

„Paznicul este pe lista voastră?", întrebă Navarro. „Cel de la poarta comunității Munro?"

„Da", răspunse Connor. „Se numește Marco Valdez. El și ceilalți paznici lucrează în ture de douăsprezece ore. Ar fi ajuns tocmai când remorca a trecut prin poartă și ar fi ieșit din tură la cincisprezece minute după ieșirea acesteia. Așadar, el era singurul care ar fi putut vedea remorca. Are douăzeci și șase de ani și locuiește singur. Tocmai bătuserăm la ușa lui când dr. Batra ne-a chemat la morgă. Nu era acasă și vecinii lui nu l-au văzut de câteva zile, dar el este o persoană retrasă și ei au spus că asta nu era neobișnuit."

„Tot nu sună bine", mormăi Navarro. „Vreun semn de intrare forțată în casa lui?"

„Nu", spuse Kit. „Dar partea bună este că nu am simțit miros de cadavru. Mâine dimineață trebuie să se întoarcă la serviciu, așa că sperăm că va apărea."

„Să sperăm." Dar Navarro părea la fel de sumbru ca Kit, pentru că paznicul era o problemă nerezolvată. „Altceva?"

„M-am gândit cât timp a stat rulota în fața casei lui Munro", spuse ea. „A stat acolo de la șase dimineața până aproape de șase seara. Ce a făcut în tot acest timp? Și de ce a ajuns atât de devreme?"

„Bune întrebări. Află răspunsul. Dar fă-o..."

„Repede”, spuse Connor cu un suspin.

O bătaie în ușă îi făcu pe toți trei să se întoarcă. Sergentul Ryland de la CSU stătea în prag. Navarro îi făcu semn să intre.

„Mă bucur că sunteți toți aici”, spuse Ryland, așezându-se lângă Navarro la masă. „Am dat lovitura la casa lui Munro. Cei de la Persoane Dispărute nu știau să caute echipamente de înregistrare, dar Munro avea biroul dotat cu echipamente audio și video.”

„Avea microfoane și în alte camere?”, întrebă Navarro. „Sau doar în biroul de acasă?”

„Doar în biroul de acasă”, răspunse Ryland. „Și am verificat foarte amănunțit.”

„Mă întreb dacă Wilhelmina știa despre microfoane”, murmură Connor.

Kit clătină din cap. „Dacă ar fi știut, cred că ar fi folosit înregistrarea împotriva lui Munro, în loc să-i cerceteze dosarele în căutarea dovezilor de mită. Ai găsit ceva în înregistrare?”, îl întrebă ea pe Ryland.

„Da. Am făcut o copie a înregistrării din ziua în care a dispărut. Am încărcat-o pe server. O să vrei să vezi asta.”

Navarro își mută laptopul pe masă și deschise înregistrarea.

Munro stătea la biroul său masiv, în mod evident beat, cu o sticlă de whisky pe jumătate plină lângă cot. Se uita la telefonul său, încruntat, când ușa biroului se deschise brusc. Munro se aplecă să deschidă sertarul, dar un bărbat îmbrăcat într-un hanorac cu glugă și o mască de hochei de Halloween o luă înainte, traversând camera în fugă și îndreptându-și arma spre capul lui Munro.

„*Aruncă telefonul”,* spuse intrusul, cu vocea gravă și răgușită. Purta masca pe care o văzuseră în înregistrările camerelor de securitate ale lui Munro.

Munro făcu cum i se porunci, iar telefonul căzu zgomotos pe birou.

„Oprește camerele”, a cerut bărbatul.

Munro a strâns din dinți. „*Și dacă nu o fac?”*

„Te omor pe loc.”

„Ce vrei de la mine?”

„Ce îmi datorezi, ticălosule. Cincizeci de mii, pentru început.”

Munro a părut surprins, apoi a murmurat: *„Oh, știu cine ești.”*

„Taci dracului din gură și oprește camerele.”

Munro apucă telefonul, dar intrusul i-l luă din mână.

„Trebuie să folosesc aplicația”, insistă Munro.

Bărbatul ținu telefonul în fața feței lui Munro. Ecranul de start al telefonului trebuie să se fi deblocat, pentru că intrusul îl puse pe birou și începu să apese pe el.

Imaginea s-a întunecat.

„Asta e tot ce avem”, spuse Ryland. „Dar data înregistrării este la trei minute după ce camera din garaj a fost vopsită și la douăzeci de minute înainte ca remorca să fie surprinsă părăsind cartierul lui Munro. De asemenea, este în concordanță cu durata de timp în care sângele uscat a rămas pe podeaua garajului.”

„Mai lipsea ceva?”, întrebă Connor.

Ryland dădu din cap. „Munro purta un ceas Rolex în acest videoclip, dar nu era pe cadavru și nu se află în casă. Nou, costă patruzeci de mii de dolari.”

Connor se uită la Kit. „Între Rolex și Ferrari, pare a fi o treabă pentru Goddard.”

Detectivul Bruce Goddard lucra în divizia de jafuri și îi ajutase în trecut.

„Să-l sunăm.”

Ryland se ridică. „Mă duc la laborator. Avem mai multe înregistrări video de analizat. Munro avea mai multe servere care par să conțină înregistrări din ultimele șase luni.”

Connor îl urmă pe Ryland până la ușă. „Kit?”, întrebă el când Kit rămase așezată.

„Ies imediat.” Ea așteptă până când Connor închise ușa lui Navarro. „O să-l găsească pe Sam în înregistrările lui Munro.”

Navarro ridică sprâncenele. „Ce? Când? Oh.” Fața lui se încruntă. „S-a dus la Munro pentru prezentarea despre New Horizons, nu-i așa?”

„Da.”

„Și nu mi-a spus pentru că încă e nervos că e suspect.”

Kit dădu din cap. „Exact. Voiam doar să te avertizez. A spus că i-a refuzat clar lui Munro, pentru cazul în care era înregistrat, apoi a raportat totul lui Joel.”

„Mulțumesc că mi-ai spus. Spune-i doctorului Reeves că nu trebuie să-și facă griji.”

Kit trebuia să recunoască că era ușurată pentru Sam. „Mulțumesc, șefule.” Se ridică de la masă. „Vom lucra repede, iar eu îl voi suna imediat pe Sam și îi voi cere să afle tot ce poate despre mișcările lui Shelley în zilele dinaintea morții ei. Sper să aflăm dacă a comunicat cu ucigașul ei despre rulotă.”

„Mulțumesc. Kit? Ai grijă de tine.”

„Întotdeauna.”

Capitolul 4

Mission Valley, San Diego, California
Duminică, 8 ianuarie, ora 14:50

Sam parcase în fața apartamentului lui Jennifer Porter și se opri un moment să-și limpezească mintea.

Pentru că Kit îl sunase și îi ceruse din nou ajutorul. Nu era sigur dacă bucuria lui era patetică sau normală. Dar asta nu schimba faptul că simțise un fior pe tot corpul în timp ce se îndepărta de New Horizons.

Sam era un om care îi ajuta pe ceilalți. Știa asta despre sine de când se știa. Părea să fie înscris în ADN-ul lui. Să ajute la servirea prânzului pentru adolescenți în această după-amiază? Nicio problemă. Să le arate adolescenților de la adăpost fotografiile cu Davy și Danny Norton? Considera că asta făcea parte din meseria lui.

Dar să o ajute pe Kit era altceva. Și să o ajute pe Kit pentru că ea îi ceruse asta? Îi dădea speranța că lucrurile ar putea să se rezolve între ei.

Asta era ceea ce trebuia să-și scoată din minte, cel puțin pentru moment.

Speranța. Pentru că era acolo pentru a face o treabă importantă, dar dificilă: să vorbească cu un membru al familiei îndoliate despre persoana pe care tocmai o pierduseră.

Verificase postările lui Shelley Porter de pe rețelele sociale înainte de a pleca de la New Horizons și observase o schimbare în postările ei din ultimele șase luni. Acestea deveniseră sumbre și melancolice, fotografiile fiind făcute în umbră. Împrejurimile ei deveniseră mai puțin ordonate, ambalaje de bomboane și alte gunoaie fiind împrăștiate pe podeaua a ceea ce părea a fi dormitorul ei. Fusese o pauză de treizeci de zile în timp ce ea se afla la reabilitare, dar în cea mai recentă fotografie, el credea că văzuse baza unei seringi pe noptiera de lângă ea.

Kit și Connor se întrebau dacă cel care aranjase înfășurarea remorcii făcuse o înțelegere cu Shelley. Îi oferise ceva pentru a o convinge să încalce politica mătușii sale de a primi întotdeauna banii în avans.

Poate că așa era, poate că nu, dar Sam era convins că Shelley începuse să consume din nou. Îi era greu la inimă. O viață tânără irosită.

Și mama ei suferise și ea consecințele.

Sam urcă cele patru etaje și bate ușor la ușa lui Jennifer. Ușa se deschide, dezvăluindu-l pe Bran, iubitul lui Jennifer.

„Doarme”, spune Bran în șoaptă.

Poate că era mai bine așa. „Am câteva întrebări suplimentare care ar putea ajuta poliția să rezolve cazul uciderii ei. Pot să intru?”

Bran se dădu la o parte. „Desigur. Mulțumesc, apropo. Ai fost foarte bun cu ea mai devreme. Ea... ei bine, îi place să pară dură, dar în interior este moale ca o bezea.”

Sam zâmbi trist. „Cunosc genul.” Așa era Kit, în tot și în toate. „Nu-ți fac viața ușoară când ai grijă de ele.”

„Adevărul gol-goluț. Ia loc.”

Sam se așeză pe colțul canapelei. Când Bran se așeză la celălalt capăt, Sam spuse: „Trebuie să te întreb mai multe despre Shelley. A recidivat?”

„Da. Jen nu voia să audă, dar eu am văzut semnele.” Scutură din cap. „Am încercat să-i spun că Shelley a recidivat, dar Jen m-a oprit. Ne-am certat din cauza asta, iar noi nu ne certăm niciodată. Jen nu a menționat asta, dar

Shelley a luat două sute de dolari din casă acum două săptămâni. Tocmai ieșise din reabilitare. I-am spus lui Shelley că știu ce a făcut și ea s-a supărat pe mine. Mi-a spus că dacă nu mă retrag, îi va spune lui Jen că m-am dat la ea. Ceea ce nu aș fi făcut niciodată. Jen este totul pentru mine. Nu înșel."

„I-ai spus asta lui Jennifer?"

„Am încercat. Ea a spus că probabil am înțeles greșit. Nu am înțeles greșit."

„E greu să accepți defectele persoanelor pe care le iubești."

„Știu. Așa că am lăsat-o baltă. Jen o vedea pe Shelley ca pe fetița pe care o ajutase să o crească. A locuit cu sora ei Carol și cu Shelley până când ea și cu mine ne-am mutat aici, acum doi ani."

„Carol și Jen vorbeau des?", a întrebat Sam.

„Nu în fiecare zi. Bănuiesc că te întrebi de ce nu am trecut pe acolo înainte de astăzi. Să vedem ce fac."

„Da, m-am întrebat asta", recunoscu Sam.

„Jen era furioasă când Shelley i-a trimis mesaj marți seara. A lăsat-o baltă pe Jen, ceea ce însemna că Jen trebuia să-și facă treaba și pe a lui Shelley. Jen a lucrat până târziu în fiecare seară săptămâna trecută și, când a ajuns acasă, era obosită și atât de supărată încât nu voia să o vadă pe Shelley. A spus că era bine că Shelley nu-i răspundea la telefon, pentru că ar fi spus lucruri pe care nu le-ar fi putut retrage. Se lăsa să se calmeze." Bran a suspinat.

„Și acum e toată chestia cu remorca. Acea remorcă valora mulți bani pentru Jen. Shelley a permis cuiva să ia remorca fără să plătească, iar apoi a fost ucisă?" A ridicat din umeri, fără să-și termine gândul.

„La ce te gândești?", întrebă Sam cu blândețe.

„Mă întreb dacă tipul i-a oferit lui Shelley să o plătească în numerar, pe sub mână, un procent din suma totală. Shelley ar fi păstrat banii, apoi ar fi făcut o criză de nervi despre cât de rea era Jen și ar fi negat totul când Jen ar fi descoperit că banii nu fuseseră plătiți. Orice sumă de bani ar fi ajuns direct în brațele lui Shelley."

„Ce a determinat-o pe Shelley să meargă la reabilitare?"

„A fost arestată pentru posesie. Carol și Jen l-au implorat pe procuror să-i ofere o înțelegere care să includă reabilitarea."

„Cui i s-ar fi confesat Shelley? Cine ar putea ști dacă a făcut o înțelegere secretă în rulotă pentru bani?”

„Iubitul ei bun de nimic. Numele lui este Ace Diamond”, spuse Bran cu dispreț. „Nu cred că ăsta e numele lui real, dar e singurul nume pe care îl știu. E un golan și era drogat de fiecare dată când l-am văzut. Lucrează pentru Jonesy's. E o măcelărie.”

Sam abia reuși să-și controleze tresărirea. Știa lista leziunilor provocate lui Brooks Munro. Kit îl pusese la curent când îi ceruse să afle mai multe informații despre Shelley.

Faptul că iubitul lui Shelley lucra la o măcelărie putea fi doar o coincidență nefericită. Sam spera că așa era.

„Am înțeles, mulțumesc. Mai era cineva în afară de iubitul ei violent?”

„Avea și o prietenă foarte bună. O cheamă Julie Sparks. Nu am datele ei de contact, dar lucrează într-un magazin de haine din mall. Cel în care toate manechinele poartă fuste mini în culori neon.”

„Cred că știu despre care e vorba.” Hainele îl făceau pe Sam să se strâmbe de fiecare dată când trecea pe lângă ele. Culorile erau atât de stridente. „Mulțumesc, Bran. Știu că cuvintele par goale, dar îmi pare rău pentru pierderea ta.”

Bran încuviință sobru. „Mulțumesc că ai avut grijă de Jen. A fost... mai mult decât mă așteptam.”

„Mă bucur că am putut ajuta”, spuse Sam în timp ce se îndrepta spre ușa din față. „Asigură-te că merge la un terapeut. Fie la cel pe care i l-am recomandat eu, fie la altul ales de ea. Crima este o traumă. Nu este absolut nicio rușine în a cere ajutor.”

„Voi avea grijă de ea”, promise Bran.

Când Sam se întoarse la RAV4-ul său, o sună pe Kit și o puse la curent. „Ar trebui să vorbesc cu cea mai bună prietenă sau cu iubitul violent?”

„Cu amândoi”, spuse ea. „Dar voi merge cu tine. Connor lucrează cu cei doi detectivi pe care Navarro i-a desemnat să ne ajute. Hai să vorbim mai întâi cu cea mai bună prietenă. Ne întâlnim la mall. Dacă nu e la serviciu, o vom vizita acasă. Dă-mi o secundă.” Urma o pauză și un suspin. „Bran are dreptate. Ace Diamond nu este numele real al iubitului violent. Prietena cea mai bună ar

putea să-l știe, totuși. Mulțumesc, Sam.”

„Nicio problemă. Trebuie să trec mai întâi pe acasă să-l plimb pe Siggy. Dacă ajungi acolo înaintea mea, așteaptă-mă la standul de covrigei de lângă magazinul de haine.”

„Mmm. Covrigeii ăia sunt cei mai buni. O să iau ceva de rontăit.”

Sam încheie convorbirea, aruncând încă o privire spre apartamentul lui Jennifer. Sam își amintea foarte bine cum a văzut cum viața se scurgea din ochii primei lui iubiri. Aveau șaptesprezece ani și au fost abordați în timp ce schimbau un cauciuc în noaptea balului de absolvire. De fiecare dată când vizita familia unei victime a unei crime, de fiecare dată când vorbea cu părinții îndurerați pentru că adolescentul lor fugit de acasă fusese găsit mort, își amintea durerea și suferința.

Știa cum se simțea Jennifer. La fel și Kit.

De aceea el și Kit își aleseseră carierele respective. Poate că asta era și motivul pentru care amândoi erau atât de buni în ceea ce făceau. El voia să creadă asta. În felul acesta, cel puțin, durerea lor avea un scop.

University City, San Diego, California
Duminică, 8 ianuarie, ora 16:00

Kit ura mall-ul. Îl ura cu o pasiune aprinsă ca o mie de sori. Dar o să îndure pentru binele lui Shelley și al mamei ei. Nu știa dacă prietena lui Shelley fusese informată despre uciderea ei.

Kit ura gândul de a face anunțul la mall.

Dar ajunsese înaintea lui Sam și acum avea două covrigei uriași, plini de carbohidrați și unt. Luă o mușcătură din al ei în timp ce scruta magazinul prin geam.

Avea fotografia din permisul de conducere al lui Julie Sparks. Femeia avea nouăsprezece ani, 1,57 m înălțime, păr castaniu deschis și ochi mari, cenușii. Și... iat-o, aranjând hainele pe o masă de expunere.

Nu plânsese. Nu părea tristă.

Probabil că încă nu știa. *O să fie nasol.*

„Kit?”

Se întoarse la auzul vocii familiare, un zâmbet neașteptat apărându-i pe buze. Sam era același tocilar, ca Clark Kent. Atât de serios. Ca întotdeauna.

Era drăguț că nu părea să se fi schimbat.

Și faptul că asta îi provoca fluturi în stomac o speria teribil.

„Pentru tine.” Îi înmână covrigul. „Sunt buni.”

„Da, sunt. Mulțumesc.” Luă o mușcătură mare. „Eram flămând.”

„Și eu. Julie lucrează azi. E cam la o treime din drum, stă la masa cu puloverele verde neon.”

„Magazinul ăsta îmi dă mereu dureri de cap. Culorile sunt ca un trip cu acid.” El o privi, ochii lui mărindu-se. „Nu că aș ști cum e un trip cu acid.”

Ea râse. „Te cred. Ca să fie clar, nici eu nu știu. Dar să ne înțelegem să nu-l întrebăm niciodată pe Connor, pentru că cred că el a fost mai sălbatic în tinerețe decât noi.”

„Eu eram plictisitoare. La fel ca acum.” Inima ei se înmui. „Stabilă.”

El ridică din umeri. „La fel ca plictisitor.”

„Nici pe departe.” Ea termină covrigul și aruncă ambalajul. „Ești gata?”

El își băgă în gură ultima bucată. „Mm-hm.”

Ea râse din nou, apoi se încruntă. „Nu cred că știe.”

Sam suspină. „Sunt de acord. Voi tăcea până când vei avea nevoie de mine.”

Faptul că era sigură că va avea nevoie de el o speria și pe ea.

Lui Kit nu-i plăcea să aibă nevoie de oameni. A avea nevoie de oameni te făcea vulnerabilă.

Dar tata îi spunea mereu să se deschidă. Poate că asta voia să spună. Totuși, nu ar trebui să fie atât de înspăimântător.

Îndreptându-și umerii, își limpezi mintea și intră în magazin, strâmbându-se la volumul muzicii. „Ar fi trebuit să port dopuri pentru urechi”, îi șopti ea lui Sam.

„Am adus eu”, îi răspunse el în șoaptă.

Ea se uită la el. „Nu ai adus.”

Un colț al gurii lui se ridică. „Ba da.” Scoase din buzunar un pachet de

dopuri pentru urechi de unică folosință.

Kit a trebuit să-și dreagă gâtul și să se gândească la moarte ca să nu râdă. *Julie nu știe. Ai puțin respect.*

Tânăra în cauză a ridicat privirea în acel moment, ochii ei mărindu-se. „Vă pot ajuta?"

„Ești Julie Sparks?", a întrebat Kit.

Julie a dat din cap cu precauție. „De ce?"

„Sunt detectivul McKittrick de la SDPD. El este colegul meu, dr. Reeves. Putem vorbi cu dumneavoastră un moment?"

Părea descurajată. „Stați să vorbesc cu managerul meu. Așteptați aici."

„Știe ceva", spuse Sam în șoaptă, în timp ce o priveau mergând în spatele magazinului.

„Da. Parcă ar fi Carla Norton în dimineața asta. De parcă ar fi așteptat vești proaste. Ai aflat ceva despre fiii Carlei?"

„Nu, dar adolescenții răspândesc vestea. A trecut doar o lună. S-ar putea să se termine cu bine." Sam era optimist în privința asta.

Julie se întoarse, târându-și picioarele. „Spune că putem folosi magazia, dar am la dispoziție doar cincisprezece minute."

Kit o urmă, cu Sam alături. Ceea ce, într-un fel, părea... corect.

Doar pentru că e bun în meseria lui. O va face pe Julie să se simtă mai bine.

Ești o mincinoasă McMincinoasă care minte.

Julie închise ușa magaziei, iar muzica se opri imediat. Sam răsuflă ușurat. „Oh. Mulțumesc. Era atât de tare."

Julie arăta sumbră. „Ce s-a întâmplat?"

Kit inspiră adânc. „Îmi pare foarte rău, domnișoară Sparks. Shelley Porter a murit."

„Ce?" Ochii lui Julie se umplură de lacrimi. „Nu. A murit de supradoză?"

„Nu", spuse Kit încet. „A fost ucisă, probabil marți seara."

Julie se prăbuși, împiedicându-se și căzând cu spatele de perete. Sam îi fu alături într-o clipă, ajutând-o să se așeze pe un scaun.

„Cine a făcut-o? Cine a ucis-o?" Ridică privirea, ochii ei fiind aprigi prin lacrimi. „A fost Ace?"

„Nu știm”, spuse Kit. „Speram că ne poți da informații care să ne ajute în ancheta noastră.”

Julie își șterse ochii cu dosul mâinii. „Nu știu ce vreți să știți.”

Sam se uită la Kit, întrebând-o fără cuvinte dacă poate prelua el. Kit îi făcu un semn cu capul.

„Julie”, spuse el, „știi dacă consuma droguri de când a ieșit din reabilitare?”

Julie dădu din cap cu tristețe. „Uram drogurile și în ceea ce o transformau. Am încercat să păstrez distanța pentru că nu voiam să fiu târâtă în drama ei, dar era cea mai bună prietenă a mea încă din grădiniță. Mi-a cerut să ne întâlnim aici, la mall, după ce îmi terminam tura. Era ziua în care ieșise din reabilitare, așa că am venit. În seara aceea era drogată. O singură zi după ce ieșise din reabilitare și deja era în extaz.”

Sam suspină în liniște. „Știi de unde a luat Shelley banii pentru droguri?”

Julie suspină. „I-a furat de la mama și mătușa ei. Chiar și de la mine. Asta a fost înainte de reabilitare. În ziua aceea, după ce a ieșit din reabilitare, când am văzut-o drogată, am obligat-o să-mi spună de unde a luat drogurile. Ea a râs și a spus că Jen i le-a cumpărat. Știam că asta însemna că a furat din nou. A fost ultima dată când am văzut-o. Am vorbit la telefon de câteva ori și ne-am trimis mesaje după aceea, dar nu am mai vrut să o văd față în față.”

Kit era dezamăgită. Sperase că Julie va avea informații mai recente. „Putem să vedem mesajele tale?”

„Da, dar nu mi-a mărturisit nimic prin mesaje. Nu a menționat nimic despre droguri în mesajele trimise pe telefonul meu, pentru că știa că nu sunt de acord. Poate ai mai mult noroc cu celelalte persoane cu care coresponda, pentru că trimitea mereu mesaje cuiva. I-ați găsit telefonul?”

„Nu”, a răspuns Kit. Probabil că ucigașul i-l luase.

„Își păstra mesajele în cloud?”, a întrebat Sam.

Uau, Sam. Kit era mai mult decât impresionată. *Bună întrebare.*

Julie dădu din cap. „Cred că da. În seara în care ne-am întâlnit aici, la mall, tocmai își cumpărase un telefon nou. Nu am idee cum l-a plătit, dar am mers cu ea la magazinul de telefoane, care se află la celălalt capăt al mall-ului. Îmi amintesc că le-a spus că transferul datelor de pe vechiul telefon pe cel nou

va fi rapid, pentru că tocmai făcuse o copie de rezervă în cloud."

Kit își ținu respirația. „Nu cumva știi numele de utilizator și parola ei pentru cloud, nu-i așa?"

Julie dădu din cap, dar cu reticență. „Nu știu dacă ar trebui să-ți spun."

„Nu-i poate face rău acum", spuse Sam, foarte blând. „Ne poate ajuta doar să-i găsim ucigașul."

Julie înghiți în sec, ochii ei umplându-se din nou de lacrimi. „Nu a schimbat-o niciodată în toți anii în care am avut conturi de e-mail. ID-ul ei de utilizator era adresa ei de e-mail." Le-a spus adresa și le-a dat parola lui Shelley. „Sper că am făcut bine că v-am spus."

„Da, ai făcut bine", o asigură Kit, apoi își dădu seama că nu îi spusese toate veștile proaste. „Îmi pare rău, dar trebuie să știi că și mama lui Shelley a fost ucisă."

Julie închise ochii. „La naiba. Mama ei a fost întotdeauna drăguță cu mine." Când deschise ochii, aceștia erau plini de suferință. „Carol m-a sunat a doua zi după ce am văzut-o pe Shelley aici, la mall. M-a implorat să o ajut. Știa că Shell consuma din nou droguri. Ace o târâse înapoi în viciu."

Kit se întrebă ce altceva mai făcuse Ace. Trebuiau să-l găsească. „Îi știi numele real? Nu e Ace Diamond."

Julie ridică din sprâncene. „Sigur că nu. Tipul e cât se poate de prost. Niciodată nu a fost bun pentru Shell. Numele lui e Calvin Livingstone. Lucrează la o măcelărie. El era furnizorul ei. Sunt sigură de asta."

„O să-l găsim", spuse Kit. „Mulțumesc. Pot să văd mesajele tale?"

Julie deschise telefonul și i-l întinse. „Te rog."

Kit derulă mesajele recente, observând ultimul. „Ți-a trimis un mesaj marți după-amiază. Voia să mergi cu ea în club. Ai spus că nu-ți permiți."

„Am spus asta pentru că nu voiam să merg. În principal pentru că ea consuma droguri, dar nu voiam să mă cert cu ea, așa că i-am spus că era din cauza banilor."

Kit îl privi pe Sam. „Shelley îi spune lui Julie că urma să primească niște bani și voia să o invite."

„Banii aceia au dus la moartea ei, nu-i așa?", întrebă Julie cu tristețe.

Aproape sigur, gândi Kit. „Nu știm", spuse ea, înapoiându-i telefonul lui

Julie. „Dar vom afla.”

Sam îi înmânã o carte de vizitã. „Șeful meu e un terapeut bun. Sunã-l dacã ai nevoie de cineva cu care sã vorbești. Eu nu pot vorbi cu tine pentru cã lucrez la acest caz, dar dr. Carlisle o va face.”

„O sã mã gândesc. Trebuie sã mã întorc la muncã.”

„Mulțumesc”, spuse Kit. „O sã te contactãm dacã mai avem întrebãri.”

„Urãsc sã fac asta”, spuse Sam când ieșirã din magazin și putură în sfârșit sã se audã gândind din nou. „Cum reușești?”

„Țin batoane Snickers în sertarul biroului”, spuse Kit. „Uneori, ciocolata e singurul lucru care calmeazã durerea.”

„Unde te duci acum?”, întrebã Sam.

Kit își dorea sã aibã timp sã-i ofere cina, dar nu avea. „Trebuie sã mã întorc la secție. Connor și cu mine mai avem o grãmadã de interogatorii de fãcut și trebuie sã le dau informațiile de conectare tipilor de la IT. O sã... o sã fii bine?”

Sam dãdu din cap. „Da. Cred cã o sã trec pe la Shady Oaks. Nu le-am mai vãzut pe Georgia și Eloise de o sãptãmânã. Am întârziat.”

Kit îi zâmbi. Doamnele în vârstã de la centrul de pensionari erau douã dintre persoanele ei preferate. „Transmite-le salutãri. Spune-i Georgiei cã încã vreau sã fiu ca ea când o sã fiu mare.”

Bãtrâna era morocãnoasã ca naiba, dar extrem de inteligentã. Și îl adora pe Sam. Sam chicoti. „O sã-i placã asta. Sunã-mã dacã ai nevoie de mine din nou.”

„O sã sun. Ai grijã, Sam.”

„Și tu.”

Ea îl privi cum se îndepãrta, simțind din nou fluturi în stomac. Era un bãrbat foarte chipeș, cu pãrul sãu negru și ochii verzi. Și ochelarii lui à la Clark Kent. Dar arãta la fel de bine și din spate.

Ceea ce însemna cã îl obiectifica, dar, cumva, Kit nu credea cã l-ar fi deranjat.

Poliția din San Diego, San Diego, California
Duminică, 8 ianuarie, ora 18:00

„Am auzit că ai preluat cazul Munro.” Detectivul Bruce Goddard se așează cu silueta lui înaltă pe unul dintre scaunele din sala de conferințe pe care echipa lui Kit o rechiziționase. „Nu pot spune că sunt gelos.”

„Nu suntem fericiți de asta”, spuse Connor posomorât.

„Nici noi”, mormăi Kevin Marshall, iar partenerul său, Alf Ashton, mormăi în semn de aprobare. Marshall și Ashton erau cei doi detectivi pe care Navarro îi desemnase să urmărească pistele în cazul uciderii lui Munro. Și acum, în cazul uciderii lui Shelley și a mamei sale, Carol.

Se părea că nimeni nu voia acest caz. Kit cu siguranță nu-l voia.

Ea suspină. „Avem un milion de suspecți și nu am vorbit cu niciunul dintre ei, în afară de soție. Am petrecut toată ziua urmărind remorca pe care ucigașul a folosit-o pentru a-l lua pe Munro și Ferrari-ul său...”

„Și Rolex-ul său”, interveni Connor.

Kit dădu din cap. „Și Rolex-ul său din comunitatea închisă.”

„Ei bine, vom fi atenți la zvonuri despre Ferrari și Rolex”, spuse Goddard, accentul său sudic părând mai pronunțat decât de obicei, „dar nu mi-aș face prea multe speranțe. Nu e o colecție specială, ca monedele și picturile. Dar vom pune urechile la pândă la casele de amanet și la magazinele de piese auto. Ceasurile Rolex apar tot timpul la casele de amanet. Ferrari-ul probabil va fi revopsit și vândut așa cum este.”

„Ne întrebam dacă ucigașul nu le-ar păstra pur și simplu”, spuse Connor.

Goddard făcu o față gânditoare. „Ca suveniruri? Poate. A fost multă furie în crima asta. Cineva avea o nevoie puternică de răzbunare.”

„Sau mai mulți”, spuse Kit cu reticență. „Medicul legist spune că pare a fi o crimă a mafiei. Nu mafia, ci un grup de oameni.”

„Norocoaso”, spuse Goddard cu voce lentă. „Putem să căutăm și rulota. E o pistă neexplorată.”

„Nu va mai fi înfășurată”, spuse Connor. „Era doar o modalitate temporară de a o ascunde. Era destul de ușor să-l scoată singur.”

„Sau singură”, murmură Kit. „Mutilarea organelor genitale ar putea indica o femeie ca autor al crimei. Dar Munro era un bărbat solid. Ar fi fost mai greu pentru o femeie să-l tragă sub bolovanul acela în timpul unei furtuni.”

„Doar dacă nu avea o roabă”, spuse Goddard.

„E posibil. Orice urme în nisip dispăruseră de mult când Sam și cu mine am găsit cadavrul. Sau, mai corect, când câinii noștri au găsit cadavrul.”

Goddard zâmbi. „Deci tu și Sam ați avut în sfârșit întâlnirea.”

Kit se încruntă. Toată lumea știa despre întâlnirea lor? „Cam așa ceva.”

„A fost frumos?”, întrebă Goddard cu șiretenie. Era cu siguranță un scandalagiu. O invitase pe Kit în oraș, dar Kit credea că o făcuse doar pentru a-l împinge pe Sam să o invite el însuși.

Ceea ce o făcea pe Kit să se simtă protectoare față de Sam. Un alt sentiment cu care nu era încă obișnuită.

„A fost foarte frumos până când am găsit cadavrul”, spuse Kit sec. „Următorul subiect, vă rog.”

Connor zâmbi, apoi se încruntă. „Ai reușit să intri în contul cloud al lui Shelley Porter?”

Kit dădu din cap și îi puse la curent pe Goddard, Marshall și Ashton cu privire la cele mai noi victime. „Jeff de la IT a intrat în contul ei. Shelley a schimbat mai multe mesaje cu ceea ce s-a dovedit a fi un telefon de unică folosință. În acest moment, se pare că ea credea că are de-a face cu David Norton. Clientul a spus că era în dificultate financiară și că îi va da banii pentru lucrarea de învelire în numerar, dacă ar putea plăti în rate. I-a oferit șaizeci la sută din total pentru început, ceea ce însemna aproximativ patru mii de dolari. Trebuia să fie o sumă mare de bani pentru o dependentă ca Shelley, care câștiga salariul minim la atelierul auto al mătușii sale.”

Goddard a fluierat. „Sunt mulți bani pentru majoritatea oamenilor.”

„Adevărat”, a fost de acord Kit, fără să se uite la Connor. Bănuia că pentru el nu erau mulți bani, dar nu voia să știe cu siguranță. „Conform mesajelor pe care le-a trimis iubitului ei, Ace, Shelley plănuia să părăsească orașul cu banii. Ea l-a rugat pe Ace să fugă cu ea, dar Ace i-a spus că nu, că banii pe care îi va primi nu le-ar ajunge nici măcar o lună pe drum. Sincer să fiu, asta m-a surprins. Din ce am auzit, el este un bandit și ar fi luat banii aceia

fără să ezite. Dar în mesaje, el a încercat să o convingă să rămână."

„Cum a obținut ucigașul numărul ei de telefon mobil?", întrebă Marshall.

Kit a suspinat. „Jurnalul de apeluri al atelierului de reparații arată că numărul de pe cartela preplătită a sunat la linia principală și presupun că a vorbit cu Shelley. Poate că atunci a obținut numărul ei. Dacă a întrebat despre plata pe sub mână, ea ar fi fost fericită să-i dea numărul ei de mobil, pentru ca mătușa ei să nu devină suspicioasă. Primul mesaj de pe numărul de pe cartela preplătită spunea: „Bună, eu sunt. Am vorbit ieri la telefon despre învelișul meu." "

„Inteligent", spuse Goddard. „Nu a dat niciun nume, ca să nu se încurce mai târziu. Atelierul auto înregistrează apelurile „pentru asigurarea calității"? Făcu ghilimele cu degetele.

„Nu", spuse Kit. „Probabil știa când Shelley va fi singură acolo și trebuie să fi știut că ea era veriga slabă. Trebuie doar să ne dăm seama cum."

„Imaginile de pe camerele de securitate?" întrebă Goddard.

Marshall scutură din cap. „Ashton și cu mine am fost la atelierul de reparații auto împreună cu CSU. Camerele de securitate erau acoperite cu vopsea spray, la fel ca la casa lui Munro. Așa că nu am găsit nimic acolo."

„Ai vorbit deja cu acest Ace?" întrebă Ashton.

Kit scutură din cap. „El este următoarea noastră oprire. Numele lui real este Calvin Livingstone."

„Și eu m-aș numi Ace", mormăi Goddard. Se ridică, strâmbându-se de durere. „Mă apuc imediat să urmăresc bunurile furate. Dacă aflați că Munro mai are ceva lipsă, anunțați-mă."

„Așa vom face", spuse Connor. „De ce șchiopătezi așa? Te-ai rănit la serviciu?"

„Aș vrea eu", spuse Goddard, nemulțumit. „M-am dus acasă în Louisiana pentru sărbători și fratele meu Liam m-a placat într-un meci de fotbal american de Anul Nou. Amândoi jucam fotbal american pentru LSU pe vremuri, dar el și-a menținut abilitățile puțin mai bine decât mine. La început am crezut că mi-a rupt ligamentul cruciat anterior, dar e doar o entorsă la genunchi. I-a părut rău. Ceea ce am exploatat, desigur."

Kit a strâns buzele. „Desigur. Ce ai obținut din asta?"

„Creveți și mămăligă. Liam e un bucătar al naibii de bun. Mi-a dat și o plăcintă făcută în casă în schimbul promisiunii că nu-i spun mamei.” Goddard le-a făcut cu mâna. „Pe curând, băieți. Sunați-mă dacă aveți nevoie de mine.”

L-au privit pe Goddard șchiopătând, toți strângând din dinți împreună cu el.

Leziunile la genunchi erau o pacoste.

„Întotdeauna vreau să-l urăsc pe tipul ăla”, spuse Marshall posomorât. „Are acel farmec sudic, iar femeile se aruncă în brațele lui. Dar e prea drăguț ca să-l urăști.”

Kit nu putu să nu zâmbească, pentru că era sigură că Sam simțea același lucru. „Deci, ce ai aflat despre lista asta de suspecți?” Ea arătă spre tabla albă.

„Toți îl urau pe Munro”, spuse Marshall. „Niciunul dintre ei nu are cazier judiciar și încă lucrăm la citația pentru situația financiară a văduvei sale. Va dura ceva timp, pentru că banii ei sunt blocați într-un fond și avocatul ei nu este cooperant.”

„Wilhelmina a spus că va rămâne până când Munro va fi „în pământ”, spuse Kit. „Deci nu se va întoarce în est cel puțin câteva zile. Batra nu a eliberat încă cadavrul și o pot ruga să amâne cât mai mult posibil.”

Ashton dădu din cap. „Mulțumesc. Am început să verificăm expeditorii e-mailurilor amenințătoare pe care le păstra. Cei mai amenințători expeditori au alibiuri pentru miercuri seara.”

„Am obținut și o listă cu contribuitorii la campania lui”, adăugă Marshall. „Ne-am întrebat dacă vreuna dintre contribuții era de fapt o plată pentru ca Munro să retragă acuzațiile împotriva persoanelor acuzate de infracțiuni. Connor ne-a povestit ce a încercat Munro să-i facă lui Sam.”

„Ce nemernic”, spuse Ashton. „Munro. Nu Sam.”

Kit râse. „Știam ce voiai să spui.” Nimeni nu-l numea pe Sam Reeves nemernic – pur și simplu nu era posibil. „Era vreuna dintre contribuții suspectă?”

„Nu încă”, a spus Marshall. „Dar erau niște nume importante pe lista aia. Mulți dezvoltatori imobiliari și membri ai consiliilor de administrație ale organizațiilor caritabile locale. Mă face să mă întreb ce le-a promis în schimbul contribuțiilor lor.” A împins un dosar peste masă către Kit. „Aceștia sunt con-

tributorii, în ordinea contribuțiilor. Cei mai bogați sunt în partea de sus."

Kit a parcurs lista. Marshall avea dreptate. Pe listă erau câteva nume cunoscute. Pe lângă dezvoltatori și organizatori de organizații caritabile, erau și câțiva dintre cei mai bogați cetățeni ai orașului. „A primit vreunul dintre ei o atenție specială din partea consiliului în ultimii doi ani? De exemplu, o autorizație de construire când părea că le va fi refuzată? Sau finanțare, cum a fost cazul New Horizons?"

„Nu am găsit nimic de genul ăsta", spuse Ashton, „dar abia am început să căutăm."

Kit puse lista deoparte. „Munro avea mulți susținători. Voia să candideze pentru o funcție mai înaltă?"

„Bună întrebare", spuse Connor. O adăugă pe lista de pe tablă. „Rulota cu sigla peisagistului este cea mai directă pistă pe care o avem până acum, așa că eu zic să continuăm cu asta."

„De acord." Kit verifică ora. „Cred că îl găsim pe Ace Diamond, alias Calvin Livingstone, apoi, dacă nu e prea târziu, îi facem o altă vizită Wilhelminei să vedem dacă mai lipsește ceva."

„Ești sigură că ți-ar spune?", întrebă Marshall.

„Nu știu", recunoscu ea. „Încă nu știu dacă am încredere completă în ea."

„La fel", spuse Connor. „Ea și Rafferty s-au străduit foarte mult să pară transparenți. S-ar putea foarte bine să fie, dar dacă aș fi în locul ei, cu siguranță aș fi tentat să angajez pe cineva să scape de soțul meu nemernic."

„El a înșelat-o, a furat de la ea și a lovit-o", le explică Kit lui Marshall și Ashton. „Ea *a spus* că intenționa să divorțeze, dar să-l elimine cu ajutorul unui asasin plătit i s-a părut o alternativă mai favorabilă. Deocamdată, ne vom concentra pe Ace. Sperăm că el știe mai multe despre ce s-a întâmplat între Shelley și ucigașul ei. Conform cazierului său, a fost condamnat recent pentru posesie de droguri și se află în prezent în libertate condiționată, așa că am putea folosi asta pentru a-l face să vorbească, dacă se închide în sine. I-am luat adresa cea mai recentă de pe permisul de conducere. Dacă nu-l găsim acolo în seara asta, mâine vom încerca la măcelăria unde lucrează."

„Cuțitele și măcelăriile merg mână în mână", a observat Ashton.

„Cu siguranță." Kit și-a strâns lucrurile. „Cu siguranță știe cum să pro-

voace rănile mortale care i-au fost cauzate lui Munro și este suficient de puternic încât să-l fi târât până la bolovanul din Anza-Borrego. Mai avem mașina departamentului, Connor?”

„Da. E rândul meu să conduc.”

Kit zâmbi. „Încă este supărat că a trebuit să stea pe bancheta din spate azi-dimineață”, le spuse celorlalți. „A jucat piatră-hârtie-foarfece cu Sam și a pierdut, apoi s-a plâns de asta tot restul dimineții.”

„Sunt prea înalt ca să fiu strivit în spate”, mormăi Connor. „Să mergem. Spor la completat hârtii, băieți.”

Ashton îi arătă lui Connor degetul mijlociu în timp ce ieșeau din sala de conferințe. „Nu așa se fac prieteni și se influențează oamenii”, spuse Kit în șoaptă.

Connor râse. „Ashton a fost unul dintre instructorii mei la academie. Acum e treaba mea să-l provoc.”

„Doar să nu-l enervezi atât de tare încât să se plângă lui Navarro, altfel s-ar putea să fim nevoiți să ne ocupăm noi de hârțogărie.”

Asta îi șterse zâmbetul de pe fața lui Connor. „Ai dreptate.”

Capitolul 5

Chula Vista, San Diego, California
Duminică, 8 ianuarie, ora 19:00

Ace Diamond, alias Calvin Livingstone, era beat criță.

S-a clătinat înapoi în sufragerie după ce le-a deschis ușa lui Kit și Connor, iar Kit a trebuit să-și dreagă gâtul pentru a nu tuși din cauza mirosului de alcool care se degaja din porii bărbatului.

„Poate ar trebui să ne întoarcem”, mormăi Connor. „Locul ăsta miroase îngrozitor.”

„Poate va fi mai vorbăreț”, mormăi Kit înapoi.

„Vă aud”, spuse Ace, mormăind în timp ce se lovea de perete. „Sunt beat, nu surd.”

„De ce ești beat, domnule Livingstone?”, întrebă Kit, aventurându-se mai departe în apartament, care nu era atât de murdar pe cât se așteptase. De fapt, în afară de sticla goală de bourbon de pe măsuța de cafea – și de cele șase cutii de bere goale stivuite în formă de piramidă lângă ea – locul era chiar ordonat.

Ace o privi cu ochii încețoșați. „Nu-mi spune Livingstone. Numele meu e Diamond. Ace Diamond.”

„Bine, domnule Diamond. De ce ești beat?”

El oftă. „Din același motiv pentru care ești aici. Shelley. Am văzut la știri.”

Kit scoase un sunet de compasiune. „Ne pare rău pentru pierderea ta.”

„Du-te dracului”, spuse el cu un alt mormăit, reușind să ajungă la canapea, unde se prăbuși. „Nu știu cine a ucis-o. Știu doar că nu am fost eu.”

Kit ocoli canapeaua, astfel încât să se uite în jos la Ace. „A încercat să te convingă să pleci din oraș cu ea.”

Ace ridică capul. „De unde știi asta?”

„Am reușit să accesăm contul ei din cloud”, spuse Kit sincer.

„Cum?” Apoi Ace expiră, iar Kit simți mirosul de alcool de unde stătea. Atât de mult alcool. „Julie”, mormăi el.

„Ne-ai fi spus?”

„Probabil că nu. Shelley nu ar fi trebuit să ia banii de la tipul ăla. I-am spus că e ceva suspect.” Deschise un ochi. „Nu ai găsit bani la ea, nu-i așa?”

„De ce vrei să știi?” întrebă Connor din cealaltă parte a camerei. Se plimba prin cameră, uitându-se la lucrurile pe care Ace le lăsase la vedere.

„Nu-mi atinge lucrurile”, mormăi Ace. „Îmi cunosc drepturile.”

„Doar stau în direcția vântului față de beția ta”, spuse Connor. „De ce vrei să știi despre bani? Aveai planuri cu ei?”

„Nu! Pentru că bănuiesc că nu ai găsit nimic. Că ticălosul care a ucis-o

nu avea de gând să o plătească deloc. A murit pentru nimic.” Ultimele cuvinte îi ieșiră din gură într-un suspin sfâșietor.

„Ce consuma?” întrebă Kit cu blândețe, jucând rolul polițistului bun, în contrast cu rolul polițistului rău al lui Connor.

„H.”

Kit voia să suspine. Heroina era un obicei greu de abandonat. „Julie a spus că tu erai furnizorul ei.”

Ace deschise gura, apoi o închise. Urma un moment de tăcere, în timp ce Kit îl aștepta. „Nu i-am vândut niciodată. La început i-am dat, dar am încetat pentru că am văzut că era dependentă. De aceea a început să fure de la mama și mătușa ei, chiar înainte să intrăm amândoi la reabilitare. Am încercat să o fac să se oprească.”

„Am văzut asta în mesajele tale. I-ai spus că banii de pe rulotă nu-i vor ajunge nici măcar o lună.”

Ace oftă. „E adevărul. Locuia cu mama ei. Nu avea habar cât costă să trăiești pe cont propriu. Toată lumea credea că am o influență negativă asupra ei. Cred că eu am făcut-o pe Shell dependentă, dar a fost invers. Shell m-a făcut dependent, ca să-i procur droguri. Eu am o slujbă. Câștig bani buni, așa că m-a convins să-i cumpăr droguri. Când m-am oprit, s-a supărat. A spus că va găsi pe altcineva care să-i cumpere. A spus că mă va părăsi dacă nu voi începe să-i cumpăr din nou.”

„Te-a supărat asta?”, întrebă Kit, păstrând un ton blând.

„Bineînțeles că da. Dar nu atât de mult încât să-i fac rău. Uite, știu că arăt rău. Am tatuaje. Îmi câștig existența mânuind un satâr, dar nu sunt... așa. Nu i-am făcut rău. Nu i-aș fi făcut niciodată rău.” Înghiți în sec. „Cine a ucis-o?”

„Sperăm că ne poți ajuta să aflăm”, spuse Kit.

„Ce vrei să știi?”

„Ți-a spus cu cine se întâlnea marți seara?”

„Nu. A spus doar că era un client care a întrebat dacă poate primi o reducere dacă o plătește în numerar. Avea de gând să ia cei patru mii de dolari și să fugă. Era sătulă de regulile mamei ei, de regulile mătușii ei. Voia să scape.” Se ridică brusc și gemu, ținându-se de cap. „Stai. Stai puțin.”

Kit făcu un pas înapoi, în caz că alcoolul pe care îl consumase îi revenea.

„Nu o să vomit”, mormăi el. „La naiba, mă doare capul.”

„Ai băut mult alcool”, spuse Kit, sperând să pară în același timp înțelegătoare și critică. „Ai noroc că nu ești îngenuncheat în fața toaletei în acest moment.”

„Nu. Am băut mai întâi berea. M-am amețit. Berea după whisky, foarte riscant.” Râse, dar era mai degrabă un suspin. „Whisky după bere, nu-ți fie teamă.”

„Ai de gând să-mi spui ceva?”

Ace mârâi. „Lasă-mă un minut. Creierul meu nu funcționează.” Respiră adânc de câteva ori, apoi oftă ușor. „Da. E o cameră. La atelierul mătușii ei.”

Aceasta fusese vopsită cu spray, la fel ca și camera de la casa lui Munro. „Imaginile nu sunt utilizabile.”

„Nu cea instalată de tocilarul Bran. Cea instalată de mine.”

Kit spera că își ascunsese surprinderea. „De ce ai instalat o cameră la atelierul auto al lui Jennifer?”

„Shell a spus că Bran se dăduse la ea. Că o pipăise a doua zi după ce ieșise din reabilitare, când se întorsese la muncă. Eram al naibii de supărat pe tocilarul ăla de rahat. Dar Shell mințea mult. Voiam să fiu sigur înainte să-i sparg fața.”

„Ai instalat o cameră pentru a-l verifica pe Bran?”

„Și pe Shell. Voiam să fiu sigur că ea era bine. Bran nu a atins-o niciodată, din câte am văzut eu. Dar Shell nu a știut niciodată de camera aceea.”

„Unde este camera?”

„În parcare.”

Da. „Ai imaginile de la camerele acelea?”

„Pe laptopul meu. E în dormitor.” Se ridică în picioare, clătinându-se periculos. „La naiba.”

„Vrei să te conduc până acolo?”

„Nu. Îmi cunosc drepturile. Ai nevoie de un mandat pentru asta.”

„O să așteptăm aici”, promise Kit. „Doar să nu cazi și să-ți pierzi cunoștința. Am nevoie de imaginile alea.”

Ace părea să găsească asta amuzant. Râse ca un nebun. „S-ar putea să-

mi placi, dar ești o polițistă afurisită."

„Mi s-a frânt inima", spuse ea sarcastic. El doar râse și mai tare.

Kit se întoarse spre Connor când Ace închise ușa dormitorului. „Ei bine?"

„Ori își ia laptopul, ori arma", spuse Connor sec.

„Verificarea antecedentelor lui nu a relevat nicio armă înregistrată", spuse Kit, ducând mâna la arma ei de serviciu, pentru orice eventualitate.

„Te aud, la naiba!" strigă Ace. „Încă nu sunt surd! Nu am nicio armă!" Reapăru, cu laptopul în mână.

Se lăsă din nou pe canapea, privind cu ochii mijiți ecranul laptopului. „La naiba, sunt terminat."

„Chiar ești", a fost de acord Kit. Cu grijă, s-a așezat lângă el pe canapea.

Connor s-a apropiat, fără să-și ia ochii de la mâinile lui Ace. Încă nu avea încredere în tânăr. Ceea ce era în regulă. Nici Kit nu avea încredere completă în el.

Dar dacă într-adevăr îl surprinsese pe ucigașul lui Shelley pe video, fără să știe? Era aproape prea frumos ca să fie adevărat.

Poliția din San Diego, San Diego, California
Duminică, 8 ianuarie, ora 20:15

„La naiba", spuse Navarro când Kit și Connor terminară de vizionat înregistrarea făcută de camerele lui Ace. Se dusese cu toții la laboratorul sergentului Ryland, unde acesta avea computere pe care le putea folosi în siguranță cu un hard disk extern de origine dubioasă.

Hard diskul extern aparținea lui Ace Diamond. Acesta refuzase să renunțe la laptopul său, spunându-le să obțină un mandat.

Navarro își strânse nasul cu un suspin obosit. „Shelley Porter n-a avut nicio șansă. Derulează înapoi și redă din nou."

Kit se conformă. Videoclipul era neclar, iar sunetul nu era grozav, dar

era suficient de bun pentru a vedea – și auzi – ce se întâmplase.

Un camion Ford F-250 a intrat în parcarea atelierului Jennifer's Body Shop marți seara, la ora șapte și jumătate. A staționat un minut, șoferul fiind la marginea cadrului. Purta o glugă care îi ascundea fața.

„Am emis un BOLO pentru plăcuțele de înmatriculare ale camionului", a spus Connor. „Au fost furate săptămâna trecută. Vom obține imaginile de pe camerele de securitate de la polițiștii care au luat declarația proprietarului plăcuțelor, dar pun pariu că vom vedea din nou un tip cu hanorac cu glugă."

Tipul cu hanorac cu glugă a dispărut din cadru pentru o clipă, de parcă ar fi căutat ceva, apoi a coborât din camion. Acum purta masca de hochei de Halloween pe care o purtase când intrase în casa lui Munro.

„E consecvent", a comentat Navarro.

Pentru că luase și o cutie de vopsea spray și acoperise complet camera care era îndreptată spre ușa foarte mare a garajului. Nu era destul de mare pentru o remorcă de camion, dar era suficient de mare pentru remorca care intrase și ieșise din cartierul lui Munro.

Shelley deschise ușa garajului, aruncă o privire la bărbat și deschise gura să țipe. Dar el era pregătit pentru ea, cu un pistol care strălucea în lumina reflectoarelor.

Îi înfipse pistolul în coastă. „*Dă-mi cheile de la garaj*", spuse el, cu vocea înăbușită de mască.

Shelley aruncă un set de chei în mâna bărbatului. „*Nu-mi face rău. Ia remorca și pleacă."*

„Știi prea multe. Îmi pare rău."

Nu părea deloc că îi pare rău.

Shelley ridică bărbia. „*Mama știe că mă întâlnesc cu tine. Dacă nu ajung acasă, va chema poliția."*

„Asta e o dilemă", spuse bărbatul, cu un sarcasm evident. *„Cred că și mama trebuie să dispară."*

Bărbatul apucă bucata de bandă adezivă pe care o lipise de piciorul pantalonilor săi negri. Nu erau blugi, ci pantaloni eleganți. Îi lipi banda adezivă pe gura lui Shelley, apoi o târî pe tânăra femeie până la camioneta sa, unde îi legă rapid încheieturile mâinilor și gleznele cu legături din plastic.

O aruncă pe bancheta din spate a camionetei, apoi se dădu înapoi, uitându-se în ambele direcții pentru a se asigura că nu fusese văzut. Una dintre mânecile hanoracului îi urcase în timp ce o legase pe Shelley, așa că trase de manșeta cămășii cu mâneci lungi înainte de a trage mâneca hanoracului peste manșetă.

Toate acestea au fost surprinse de camera lui Ace, dar ascunse de privirile trecătorilor de pe stradă de camioneta Ford. Se auzeau strigătele înăbușite ale lui Shelley, dar ea nu putea fi văzută.

Nu a mai fost văzută până când Kit, Connor și Sam i-au descoperit cadavrul cinci zile mai târziu.

Bărbatul a închis ușa garajului cu remorca încă înăuntru, apoi a plecat cu mașina la ora 19:35, pentru a se întoarce patruzeci și cinci de minute mai târziu.

„Ora morții lui Shelley și a mamei sale a fost undeva între 19:35 și 20:20”, a murmurat Connor.

Bărbatul a folosit cheile pe care le luase de la Shelley pentru a deschide ușa garajului. A agățat remorca terminată de cârligul camionului său și a scos-o din garaj înainte de a închide ușa garajului. Apoi a plecat.

„Am solicitat imaginile camerelor de supraveghere din jurul atelierului auto Jennifer's Body Shop”, a spus detectivul Marshall. „A fost unul dintre primele lucruri pe care le-am făcut când am verificat locul crimei. Speram că va opri undeva și va coborî, pentru a-i putea vedea din nou fața, dar a dispărut pur și simplu. Parcă știa unde sunt camerele și a luat-o pe drumuri secundare, pentru că l-am pierdut. Nu l-am mai văzut până când a intrat în comunitatea Munro miercuri dimineața devreme.”

„Cunoaște bine orașul”, murmură Navarro. „Și unde sunt camerele de supraveghere.”

Kit se gândise la asta. Era cu siguranță ceva ce puteau folosi pentru a restrânge căutarea.

„Putem cere publicului să se prezinte dacă cineva a văzut remorca”, spuse detectivul Ashton, „dar ne-am da cărțile pe față.”

„Vreau să știu unde a stat marți noaptea”, spuse Navarro. „Poate că acolo l-a dus pe Munro să facă toate lucrurile pe care le-a făcut. Toate torturile.”

„Și”, spuse Kit, „dacă a fost mai mult de o persoană implicată în micul

festival al înjunghierilor, am putea să-i identificăm dacă știm unde s-au dus să-și facă micul *Orient Express*. Dar Ashton are dreptate. Ne vom dezvălui intențiile. Tu decizi, șefule."

„Am planificat deja o conferință de presă pentru mâine la ora zece dimineața", spuse Navarro. „Am putea face anunțul atunci. Suntem siguri că David Norton nu are nicio legătură cu asta?"

Kit clătină din cap. „Nu suntem siguri de nimic, cu excepția faptului că Munro, Shelley și mama ei sunt morți, toți au fost uciși exact în același mod, și că îl avem pe tipul cu masca de hochei pe două înregistrări video – aici și la Munro."

„Cum a reacționat iubitul când a văzut înregistrarea?", a întrebat Navarro.

„A vomitat", a spus Connor. „Abia a ajuns la toaletă. Nu a fost plăcut. Am preferat mirosul de alcool stătut în locul celui de vomă."

„Cred că ținea la ea", a spus Kit. „I-am crezut povestea."

Navarro a suspinat. „Ce urmează?"

„Încercăm să aflăm unde a petrecut rulota noaptea de marți", spuse Kit. „Și începem să investigăm toți suspecții. Cred că începem cu William Weaver, tipul a cărui reputație a fost distrusă de Munro în timpul ultimelor alegeri. L-a acuzat pe Weaver de pedofilie, ceea ce l-a făcut să-și piardă căsnicia, familia, slujba și casa. Dintre toți cei de pe listă, el are cel mai personal motiv de răzbunare."

„Și Ronald Tasker, tipul care ispășește acum o pedeapsă pentru că și-a tăiat soția", adăugă Connor.

Navarro dădu din cap. „Tasker e tipul pe care Munro voia ca Sam să-l evalueze ca fiind inapt mental pentru proces."

„El e", spuse Connor. „Nu putea fi el ucigașul, pentru că e în spatele gratiilor, dar ar fi putut plăti pe cineva să o facă."

„Îl vom vizita pe William Weaver în seara asta", spuse Kit. „Apoi mâine mergem la închisoare să-l vedem pe Tasker. Vreau să o revăd și pe Wilhelmina, să văd dacă povestea ei s-a schimbat cumva."

„Nu se va schimba", spuse Connor cu încredere. „Avea totul pregătit înainte să ajungem noi acolo. Adevărat sau fals, va rămâne la povestea ei."

Kit ridică din umeri. „Probabil ai dreptate. Sper să-l provoc pe Rafferty să spună ceva. Pare să aibă un temperament exploziv.”

„Pot să fiu din nou polițistul rău?”, întrebă Connor, arătând atât de dornic încât Kit râse.

„Dă-i drumul”, spuse ea. „Dar pot fi polițistul rău chiar și când sunt drăguță.”

Connor exageră un fior. „Tu îi faci pe bărbații maturi să se teamă de tine.”

„Ai dreptate.”

Navarro doar clătină din cap. „Am o durere de cap îngrozitoare, așa că mă duc acasă. Sună-mă dacă ai nevoie de mine.”

„Da, sigur”, îl asigură Kit. „Am început la șapte dimineața cu Sam, așa că vom termina programul după ce vorbim cu William Weaver.”

Navarro ridică o sprânceană. „Sergentul din tura de noapte a spus că erai aici la patru dimineața.”

„Nu puteam să dorm. Mintea îmi mergea în viteză, așa că am venit la serviciu. Dar voi pleca acasă și voi dormi în curând.” Se va duce la părinții ei. Era duminică și ratase cina în familie, dar mama ei îi pregătea o farfurie.

Se întrebă ce făcea Sam la cină. Nu ar fi trebuit să fie singur în seara aceea, nu după ce descoperise trei cadavre în mai puțin de două zile. Apoi își aminti că se dusese să le vadă pe Georgia și Eloise. O seară la centrul de pensionari părea să-i ridice mereu moralul.

Și ea era îngrijorată de starea lui după o zi atât de emoționantă? O să intre în panică în seara asta, când toți ceilalți vor dormi.

Kearny Mesa, San Diego, California
Duminică, 8 ianuarie, ora 21:30

William Weaver a refuzat să-i lase să intre în apartamentul său, un loc micuț într-o zonă nu prea grozavă a orașului. Având în vedere că odată deținuse

o casă în La Jolla și fusese un profesor respectat, statutul său social scăzuse semnificativ.

Dintre toți cei de pe lista de suspecți, Weaver avea cel mai mare motiv să-l vrea mort pe Munro. Cel puțin din câte știau ei până acum.

„Putem vorbi aici”, spuse el, conducându-i către o mică zonă de picnic din fața clădirii în care locuia.

Deși nu era o noapte rece, era mai răcoare decât îi plăcea lui Kit. Dar măcar Weaver nu le închise complet ușa în nas.

„Vă așteptam”, spuse el, în timp ce se așezau la o masă de picnic.

„De ce?”, întrebă Connor.

Weaver râse. „Da, sigur. Trebuie să fiu în fruntea listei voastre de suspecți, având în vedere că am spus în fața camerelor de filmat că Munro va regreta ce mi-a făcut.”

El dăduse o conferință de presă când fusese achitat oficial de poliție de toate acuzațiile de molestare a copiilor, acum trei ani, dar nu se prezentaseră mulți reporteri. Conferința de presă nu fusese televizată deloc, iar articolele din presa scrisă sau online erau aproape imposibil de găsit dacă nu le căutai în mod expres.

Și nimeni nu le căutase. Era un trist adevăr al vieții că mass-media ar fi publicat un scandal pe prima pagină a ziarelor și l-ar fi făcut viral pe rețelele de socializare, dar o retractare era, în general, îngropată în spatele necrologurilor.

„Poate că nu a fost cea mai înțeleaptă mișcare a ta”, spuse Kit.

Weaver a ridicat din umeri. „Nu am literalmente nimic de pierdut în acest moment, detectiv. Soția mea a crezut minciunile. Mi-a luat copiii. Acum avem custodia comună, dar văd îndoiala în ochii copiilor mei când este weekendul meu. Vin în apartamentul meu, se duc direct în camera pe care trebuie să o împartă, pentru că un apartament cu un dormitor este tot ce îmi pot permite acum, și nu îi văd până când mama lor nu vine să îi ia. Când se uită la mine, văd teamă în ochii lor și asta mă distruge. De fiecare dată. Soția mea și-a cerut scuze că s-a îndoit de mine, dar răul a fost deja făcut. Nu aș putea să am din nou încredere că va crede în mine.” Expiră obosit. „Dau în judecată universitatea pentru concediere abuzivă, dar procesul va dura ani de zile.

Nimeni nu mă va angaja în domeniul pe care l-am ales. Știți cum îmi câștig existența acum, domnilor detectivi? Lucrez în tura de noapte la un magazin non-stop. Nu am unde să mă duc, nu am unde să mă angajez, fără ca acuzația falsă a lui Munro să mă urmărească. Da, am fost achitat. Dar nimeni nu crede asta. Nu suficient încât să mă angajeze."

„Îmi pare rău", murmură Kit. Pentru că îi părea rău. Își amintea acuzația și îi dorise acelui om pieirea pentru că rănise copii. Până când aflase că acuzațiile împotriva lui fuseseră retrase.

La momentul respectiv, pusese la îndoială decizia procuraturii. Era mult mai ușor să crezi ce era mai rău despre cineva decât să crezi că fusese calomniat intenționat.

Weaver suspină. „Mulțumesc. Uite, mă bucur că omul ăla e mort. Nu o să mint în privința asta. Sper că a suferit. Mult. Dar nu eu l-am ucis. Am dus o viață plictisitoare de când lumea mea s-a destrămat. Merg la muncă, vin acasă, mă uit la orice filme vechi găsesc gratuit pe un laptop cumpărat la mâna a doua, pentru că poliția mi l-a distrus pe cel confiscat când m-a arestat."

Kit se strâmbă. Citise și asta în dosarul lui. Departamentul îi datora acestui om o formă de despăgubire, dar se îndoia că o va primi vreodată.

„Unde erați marți seara, domnule?", îl întrebă ea. „Între șapte și nouă?"

Un zâmbet trist îi apăru pe buze, lăsându-i ochii bântuiți. „Unul dintre fiii mei cântă la vioară și a avut un recital marți seara, între șapte și nouă. Tema era Posibilitățile Anului Nou." Râsul lui era amar. „Am stat în spate. Am plecat la opt și patruzeci și cinci. Fiul meu nu a știut că am fost acolo. Dar nu puteam să ratez asta. Iau orice firimituri pot obține."

Amarul era departe de ceea ce simțea acest om.

Kit nu putea spune că îl învinovățea. „Te-a văzut cineva acolo?"

„Da, câțiva. Unul dintre ceilalți părinți m-a văzut. Mi-a aruncat o privire urâtă. Și-a luat copilul și s-a mutat pe alt scaun." Ezită. „Și fosta mea soție m-a văzut. Speram că va spune adevărul și îmi va confirma alibiul, dar nu știu dacă va vrea."

„O să o întrebăm oricum", spuse Kit. „Dar profesoara de muzică?"

Weaver ridică din umeri. „Soțul ei m-a văzut. Nu m-a privit în ochi, dar știa că sunt acolo. Când ultimul copil a început să cânte, s-a aplecat peste

umărul meu și m-a rugat să plec. Ca să nu fac o scenă."

„Ai plecat?", întrebă Connor.

„Desigur. Era seara fiului meu. Nu a mea." Își întoarse privirea, dar nu înainte ca Kit să vadă o lacrimă curgându-i pe obraz. „Nimic din ce-i aparține nu va mai fi al meu să împărtășesc vreodată." Își drese glasul, continuând să privească în altă parte. „Munro a suferit?"

Kit ezită, apoi se hotărî să spună adevărul. „Da."

„Bine", spuse el șuierând. „Acum e în iad, sunt sigur."

Probabil că era adevărat.

Alibiul lui Weaver acoperea momentul uciderii lui Shelley și al mamei ei, dar nu și momentul răpirii lui Munro.

„Dar miercuri, toată ziua?", întrebă ea. „Unde ai fost atunci?"

„Miercuri am făcut tură dublă, pentru că casierul de zi a luat gripă. Am fost acolo de la ora trei miercuri după-amiază până joi dimineața la șapte."

Ambele alibiuri ale lui Weaver puteau fi confirmate cu ușurință. Asta acoperea perioada în care Munro fusese abordat în casa lui și el și mașina lui fuseseră luați cu remorca pentru amenajări peisagistice. Kit trebuia să recunoască că era ușurată pentru Weaver.

„Aveți vreo idee la cine altcineva ar trebui să ne uităm, domnule?"

„Cred că trebuie să urmăriți banii", spuse Weaver. „Toată lumea știa că Brooks Munro era întreținut. Dar Wilhelmina îl ținea în frâu. Primea o alocație – suficientă pentru cheltuielile de trai și pentru cheltuieli ocazionale, dar nicidecum suficientă pentru stilul său de viață. Conducea un Ferrari, pentru numele lui Dumnezeu. Toată lumea presupunea că Wil i-a cumpărat-o."

Kit îl studie. „Dar tu nu presupui asta?"

„Nu."

„De unde crezi că proveneau banii?" insistă Connor.

Weaver rămase tăcut pentru un moment lung. „Am auzit că lua mită de la dezvoltatori", spuse el, fără să-i privească. „Dar sunt sigur că și voi ați auzit aceste zvonuri."

Kit dădu din cap. „Da. Dar tu știi ceva concret." Limbajul corpului bărbatului trăda faptul că avea detalii pe care voia cu disperare să le împărtășească, dar, din anumite motive, nu o făcea. Când el rămase tăcut, ea

întrebă: „De unde știai că primea o alocație?”

Weaver înghiți în sec. „În timpul alegerilor, am devenit suspicios în privința lui. Eu...” Închise ochii. „Am angajat un detectiv particular să adune orice informații compromițătoare putea găsi.”

Kit nu era prea surprinsă. Politica era o afacere murdară. Era mai surprinsă că Weaver nu folosise ceea ce descoperise pentru a riposta când Munro răspândise acuzațiile de molestare a copiilor. „Ce informații compromițătoare a găsit?”

„Că primea o alocație de cinci mii de dolari pe lună. A plătit Ferrari-ul cu bani gheață. Teancuri întregi. Unul dintre angajații lui ar fi spus că ținea teancuri de bani în seif. Așa îi plătea – *se presupune* – ca să nu lase urme.”

„Tot spui «se presupune»”, observă Connor.

„Pentru că nu aveam dovezi”, răspunse Weaver. „Dacă aș fi avut dovezi concrete, le-aș fi folosit. Și am încercat, înainte să mă întrebi. Le-am spus polițiștilor toate astea, că eram calomniat, dar Munro avea prieteni în funcții importante. Am fost ignorat. Avocatul meu mi-a sfătuit să nu mai discut public și să-l las pe el să se ocupe de caz, așa că am făcut-o. Pentru că, la momentul acela, îmi era foarte teamă că voi ajunge la închisoare. Căsnicia mea se destrămase deja și fusesem concediat. Toate economiile mele au ajuns fie la soția mea în urma divorțului, fie la avocatul care a reușit să mă țină departe de închisoare. Nu puteam să-l plătesc pe detectivul particular în acel moment, așa că a renunțat.” Expiră. „Încerc să merg mai departe.”

„Ceea ce va fi mai ușor acum că Munro e mort”, spuse Kit.

„Da.”

O spuse cu o certitudine simplă.

„Cum crezi că își suplimenta Munro veniturile din consiliu?”, întrebă Connor. „Să accepte mită de la dezvoltatori trebuie să fi fost profitabil într-o oarecare măsură, dar era suficient pentru a cumpăra un Ferrari cu bani gheață?”

„Nu știu, și asta e adevărul sincer. Dar știu că își plătea multe facturi cu bani gheață sau mandate poștale. Aș fi surprins dacă ai găsi multe urme ale utilizării cardului de credit.”

„Detectivul tău particular a reușit să găsească sursa banilor pe care Munro îi folosea?”, întrebă Kit.

„Nu știu. Dar, până să ajungem atât de departe, am ratat câteva plăți și el a spus că va șterge tot ce a adunat.” Weaver se încruntă. „Cred că a făcut asta cu adevărat? Nu. Dar eram prea ocupat să mă apăr la momentul acela. I-am spus avocatului meu că angajasem un detectiv particular și acesta încercase să obțină informațiile adunate de omul acela, dar nici el nu reușise. Și nu poți vorbi cu detectivul particular. E mort. A fost împușcat în timp ce făcea o supraveghere acum șase luni. Eram în sfârșit gata să-l abordez din nou. Aveam puțini bani puși deoparte, suficienți pentru a cumpăra, sper, ceea ce adunase, dar înainte să ne putem întâlni, a fost ucis. Ar trebui să aveți raportul în dosarele departamentului vostru.”

„Numele lui?” întrebă Connor, pregătit să-l noteze. „Jacob Crocker.”

Cu siguranță îl vor verifica. „Cine știa că ești gata să te întâlnești cu el?” întrebă Kit.

Weaver zâmbi ironic, de parcă se gândise deja la posibilitatea ca Crocker să fi fost ucis din cauza întâlnirii pe care o planificaseră. „Avocatul meu și Crocker. Am încredere în avocatul meu. Nu știu dacă Crocker a spus cuiva.”

„Cum l-ai ales?” întrebă Kit.

„L-am găsit online. Tarifele lui erau rezonabile. Nu am spus nimănui. Odată ce viața mea a început să se destrame, aș fi folosit orice aș fi găsit împotriva lui Munro. Nu-mi păsa cum fuseseră obținute informațiile. Dar atunci era deja prea târziu.”

„Dacă Munro a folosit mandate poștale, vor exista dovezi pe hârtie”, spuse Kit gânditoare.

„Nu le-a cumpărat el însuși. Asistenta lui le-a cumpărat.”

Kit înclină capul. „Aceeași pe care o are și acum? Veronica Fitzgerald?”

„Da. Lucrează cu el de cel puțin cincisprezece ani. Cu mult înainte să se căsătorească cu Wilhelmina.”

Asta era în concordanță cu ceea ce le spusese Wilhelmina. Nu vorbiseră încă cu Veronica, petrecând atât de mult timp urmărind remorca de amenajare a teritoriului. Se vor opri la primărie dimineața devreme, înainte de a se duce la închisoare să-l vadă pe Ronald Tasker.

„Ce părere ai despre domnișoara Fitzgerald?”, întrebă Connor.

„E feroce. A păzit cu zel intimitatea lui Munro.”

„Era ceva între ei?”, întrebă Connor.

„Nu cred. Ea trebuie să aibă șaizeci de ani.”

„Soția lui Munro are șaizeci și unu de ani”, comentă Kit.

Weaver clipi. „Probabil că da. Poate că îi plac femeile mai în vârstă.”

„Domnule Weaver, mai aveți ceva să ne spuneți?”, întrebă ea.

„Nu, detectiv. Asta e tot.”

Ea îi dădu lui Weaver una dintre cărțile ei de vizită, iar Connor făcu la fel. „Sunați-ne dacă vă amintiți ceva, oricât de neînsemnat ar fi”, spuse ea.

Ea și Connor îi mulțumiră pentru timpul acordat și nu mai scoseră niciun cuvânt până când nu-și puseră centurile de siguranță în mașina departamentului.

„Trebuie să vorbim cu administratorul lui Munro cât mai repede posibil”, spuse Kit. „Mai ales dacă se vedeau în afara serviciului.”

„Nu știu nimic”, spuse Connor în timp ce ieșea din parcare, „dar am sunat-o din nou pe mama înainte să plecăm la Weaver și mi-a spus că Munro a luat-o pe Veronica cu el la câteva evenimente ale clubului de golf.”

„Ar trebui să o angajăm pe mama ta?”, întrebă Kit sec.

„I-ar plăcea la nebunie”, spuse Connor cu afecțiune. „Mi-a spus deja că pot să o întreb orice informație am nevoie când vine vorba de «acel om oribil».” Ridică vocea într-o imitație slabă a mamei sale.

Kit o întâlnise pe femeie de câteva ori și era încântătoare, cu o voce melodioasă. Cu siguranță, era un alt fel de mamă decât Betsy McKittrick. Susan Robinson avea bucătăreasă și menajeră, iar Kit nu credea că se aplecase vreodată în genunchi să frece podeaua. Dar era clar că își iubea familia și ar fi făcut orice pentru ei. În acest sens – cel mai important sens – ea și Betsy erau la fel.

„S-ar putea să avem nevoie de informațiile ei. Faptul că Munro și-a adus secretara la evenimentele clubului de golf este interesant. Munro este în consiliul local doar de șapte ani. Atât Weaver, cât și Wilhelmina au spus că Munro și Veronica Fitzgerald au lucrat împreună timp de cincisprezece ani.”

Pe atunci, Munro se ocupa cu dezvoltarea imobiliară. Câștigase ceva bani, dar nimic comparativ cu ce a câștigat când s-a căsătorit cu Wilhelmina.

„Nu știu. Sunt sigură că putem verifica asta, totuși.”

„Mâine”, hotărî Kit. „Creierul meu e obosit.”

„Slavă Domnului”, căscă Connor. „Cum de nu adormi?”

„O să adorm când ajung acasă. Îți garantez.”

„Unde te duci?”, întrebă Connor. „La barcă sau la McKittrick House?”

„La casa McKittrick. Snickerdoodle e acolo, probabil răsfățată de Rita, Emma și Tiffany.” Emma și Tiffany erau adolescentele pe care părinții ei începuseră să le îngrijească chiar înainte de Ziua Recunoștinței. Fetele nu avuseseră încredere în niciunul dintre ei de la început. Dar Sam și părinții ei le câștigaseră rapid încrederea. Erau copii buni, toți. Kit era ușurată că erau toți în siguranță.

„Săptămâna trecută, cele trei au pregătit cina”, continuă ea. „I-au dat mamei „o seară liberă”. Bucătăria era un dezastru, dar au curățat-o fără să se plângă. Mama s-a simțit ca o regină.”

Kit se simțea vinovată că nu se oferise niciodată să gătească cina pentru familie. Pe de altă parte, îi iubea prea mult ca să-i otrăvească cu mâncarea ei groaznică.

„Ar trebui să o facă”, spuse Connor încet. „Harlan și Betsy schimbă vieți. Uite, dacă vrei să închizi ochii, te trezesc când ajungem la mașina ta.”

Probabil arăta la fel de obosită pe cât se simțea. „Poate o voi face. Doar pentru un minut.”

Capitolul 6

Carmel Valley, San Diego, California
Duminică, 8 ianuarie, ora 22:20

„Mai vrei plăcintă, Sam?”

Betsy McKittrick nu a așteptat răspunsul lui. O farfurie cu o a doua felie

generoasă de plăcintă cu mere a apărut în fața lui, însoțită de o bătaie pe umăr.

După ce a lăsat-o pe Kit la mall, a ajuns la Shady Oaks Retirement Village, unde le-a găsit pe domnișoara Georgia și domnișoara Eloise îmbrăcate elegant și așteptând să fie luate de Harlan McKittrick, care le invitase la cina de duminică în familie. Doamnele au insistat să vină și el și nu a putut să refuze.

De fapt, nici nu voia să refuze.

Era ceva atât de primitor la McKittrick House. Intrarea în casă era ca și cum ai fi cuprins de cea mai caldă îmbrățișare.

Și fusese și o seară frumoasă. Georgia și Eloise înfloreau întotdeauna în jurul mesei McKittrick. Trecuseră doar două luni de când își pierduseră doi dintre prietenii dragi la Shady Oaks, iar ieșirea de acolo le îmbunătățise cu adevărat starea de spirit.

„Trebuie să-mi dai rețeta pentru această plăcintă”, spuse Eloise.

Georgia oftă. „De parcă ai coace o plăcintă.”

Eloise rămase fără suflare, jignită. „Sunt o excelentă patiseră.”

Georgia îi aruncă o privire pătrunzătoare. „Ai copt vreodată altceva în afară de brownies cu marijuana?”

Eloise chicoti, scuturându-și părul albastru. „Nu.”

Înăbușind un gemet, Sam o privi pe Betsy, ale cărei buze se mișcau nervos. „Îmi pare rău”, murmură el. „Uneori tind să uite unde se află.”

Betsy îi mângâie mâna. „Nu-i nimic, Sam. Am auzit lucruri mult mai grave la masa asta.”

Georgia mormăi. „Noi *nu* uităm unde ne aflăm. Cel puțin eu nu uit.” Totuși, avu bunul simț să pară jenată. „Dar nu ar fi trebuit să spun asta în fața copiilor.”

Tiffany se încruntă. „Nu suntem copii.”

„Avem cincisprezece ani”, adăugă Emma. „Iar Rita are paisprezece.”

Rita se aplecă în față. „Spune-mi mai multe, domnișoară Eloise. Ai o rețetă?”

Eloise deschise gura, apoi o închise brusc, ca și cum tocmai își dădea seama că trei adolescente impresionabile îi ascultă fiecare cuvânt.

Rita râse, iar sunetul vesel îl făcu pe Sam să zâmbească. Fata trecuse prin multe, dar înflorise de când venise să locuiască cu familia McKittrick.

Harlan doar clătină din cap, sorbind din cafea. „Niciodată nu te plictisești.” Apoi se înțepeni, verificându-și telefonul. „A sunat alarma de la intrare. Vine o mașină pe alee.”

Harlan și Betsy adăugaseră dispozitive de securitate, inclusiv camere nou-nouțe, pentru ca Rita să fie liniștită. Era nervoasă din cauza procesului care urma să aibă loc împotriva ucigașului mamei sale, lucru pe care Sam îl înțelegea perfect. Bărbatul era un monstru josnic, cu mult mai mulți bani decât morală, iar Rita fusese cea care îl acuzase. Faptul că o agresase sexual și că nu fusese acuzat pentru această crimă era o problemă și mai mare, credea Sam.

„Hmm.” Harlan se ridică în picioare, cu o expresie îngrijorată pe față. „Nu recunosc mașina. Cine ar putea veni la ora asta din noapte?”

Rita păli, așa că Sam o strânse de umăr. „Sunt sigur că nu e nimic de care să-ți faci griji. Mergem să verificăm.”

„Să nu pățești nimic”, șopti Rita. „Nu din cauza mea.”

„Merită să fii protejată, Rita”, spuse Sam, dorindu-i lui Drummond o eternitate în iad. „Dar nu vom păți nimic.”

Betsy își puse brațul în jurul umerilor fetei. „Du-te, Sam. Noi vom începe să curățăm bucătăria în timp ce tu și Harlan verificați.”

„Și am auzit că voi trei ați fost astăzi la adăpostul de animale”, adăugă Eloise cu vocea ei veselă. „Ați găsit un câine?”

Sam le lăsă pe fete să explice că da, găsiseră un câine și că îl vor lua în câteva zile, deoarece marți urma să fie castrat. Potrivit lui Harlan, câinele fusese ideea lui Kit.

Harlan ar fi făcut orice pentru fetele lui. Inclusiv să stea în fața casei cu o pușcă în brațe.

Sam ridică sprâncenele la vederea puștii. „Ești foarte pregătit?”

„Drummond a făcut o amenințare voalată la adresa Ritei. Nimic care să-l pună în pericol, dar suficient încât să-i spun imediat lui Joel. I-a trimis o scrisoare în care spunea că speră să-i placă piesa pe care ea și celelalte fete o joacă la școală. Doar ca să ne dea de înțeles că o supraveghează. Joel spune că nu poate face legătura între scrisoare și Drummond. Vreau să-l omor eu însumi pe ticălos.”

Sam înțelegea asta. Faptul că Drummond ieșise pe cauțiune îl înfuriase

acum nouă luni. Era liber ca pasărea cerului până la proces. „Rita știe?”

„Da. A citit prima scrisoarea și mi-a adus-o imediat, aproape isterică de frică. Am comandat camerele în aceeași zi. Unul dintre copiii mei are o companie de securitate. A instalat un sistem de alarmă a doua zi și a montat camerele în dimineața asta.”

Harlan și Betsy fuseseră părinți adoptivi atâția ani încât „copiii” lor crescuseră și acum lucrau în tot orașul. Aveau un bucătar, un căpitan de vas de pescuit, un vânzător Subaru – motiv pentru care toți, inclusiv Kit, conduceau mașini Subaru – și, bineînțeles, un detectiv de la omucideri decorat. Nu era de mirare că un expert în securitate făcea parte din familia lor numeroasă.

„Poți intra”, adăugă Harlan. „Eu voi aștepta.”

Mașina urca pe aleea lungă. „Nu te las singur aici, Harlan. Stai puțin... Sam privi cu atenție sedanul care se apropia. Cred că e mașina poliției din San Diego pe care Connor a verificat-o azi dimineață.

Harlan se tensionă. De ce e Connor aici la ora asta din noapte?

Kit. Trebuia să aibă legătură cu Kit. *E în regulă,* îi spuse Sam inimii sale care bătea brusc cu putere.

Confruntarea cu o potențială amenințare la adresa Ritei nu îl speriase. Dar faptul că i se întâmplase ceva lui Kit? Asta îl îngrozea.

„Sunt sigur că e bine”, murmură Sam, mai mult pentru a se convinge pe sine însuși decât pe Harlan.

„Poate să aibă grijă de ea”, spuse Harlan, dar părea la fel de nesigur ca Sam.

Într-adevăr, când mașina se opri, Connor Robinson coborî, cu un deget pe buze.

„A adormit când mă întorceam la secție”, șopti el. „Se întorcea aici în seara asta, așa că am adus-o.”

„Era la birou dis-de-dimineață”, spuse Sam încet. „Am ajuns acolo la șapte și ea era deja acolo de câteva ore.”

Harlan suspină. „Se apropie aniversarea. Lucrează întotdeauna prea multe ore în lunile dinaintea lunii aprilie.”

Aniversarea uciderii lui Wren. Era de la sine înțeles pentru oricine o cunoștea pe Kit.

„Știu”, spuse Connor, apoi arătă spre pușcă. „Ce-i cu asta?”

„Amenințări la adresa Ritei”, spuse Harlan.

Sam îi lăsă pe cei doi să discute despre siguranța Ritei și se îndreptă spre partea pasagerului din sedanul departamentului. Deschise ușa și se aplecă pentru a o privi pe Kit. Ea dormea profund, cu fața mai blândă decât de obicei. Ridurile de pe frunte îi dispăruseră și Sam își dorea să poată face în așa fel încât acele riduri să nu mai reapară niciodată. Dar ele făceau parte din Kit la fel de mult ca spiritul ei ascuțit și inima ei tandră.

Arăta atât de liniștită încât îi era greu să o trezească, dar nu putea rămâne acolo toată noaptea.

„Kit?” O scutură ușor de umăr. „E timpul să te trezești.”

Credea că se va trezi brusc, dezorientată sau iritată. În schimb, ochii ei se deschiseră încet și îi zâmbi.

Inima lui se opri din bătut. Nu îi zâmbise niciodată așa până atunci.

Apoi ochii ei se măriră și se ridică atât de repede încât centura de siguranță se activă și ea fu aruncată înapoi pe scaun. „Ce?”

Sam chicoti. „Lasă-mă să te ajut.” Se aplecă peste ea și deschise centura de siguranță. „Ai adormit. Connor te-a adus acasă.”

Ea inspiră adânc, încruntarea revenindu-i pe frunte, și brusc era din nou Kit a lui, irascibilă și puțin periculoasă. Și ce spunea asta despre el, că îi plăceau persoanele irascibile și periculoase?

„Nenorocitul ăla mic”, mormăi ea. „A făcut în așa fel încât cineva va trebui să mă ducă mâine dimineață și știe că nu-l voi convinge pe tata să mă ducă atât de devreme pe cât aș merge eu singură.”

Sam râse. „Cred că îl influențezi pe Connor. A devenit viclean.”

Kit strânse ochii, dar apoi râse și ea. „Cred că sunt o profesoară bună. Ce faci aici?”

Dar nu spuse asta cu supărare. Doar cu o ușoară curiozitate.

„Părinții tăi le-au invitat pe Georgia și Eloise la cină. Am fost târât după ele.”

„Ce a fost la cină?”

El întinse mâna. „Vino și află. Pun pariu că mama ta ți-a pregătit deja o farfurie.”

„Pariu prostesc.” Ea îi luă mâna și îl lăsă să o ridice în picioare. „Cred că eram mai obosită decât credeam.” Aruncă o privire la pușca din mâna lui Harlan și ochii i se măriră din nou. „De ce are tata o armă?”

„Amenințările lui Christopher Drummond împotriva Ritei. Nu am recunoscut mașina.”

Kit se încruntă. „Nenorocitul ăla. Crede că poate speria o fetiță să nu depună mărturie împotriva lui în instanță. Vreau să-i sparg fața.”

„Vreau să te ajut.”

Ea închise ochii și expiră, iar când îi deschise, era din nou calmă și stăpână pe sine. „Hei, Connor.”

Connor încetă să mai vorbească cu Harlan și se întoarse încet spre ea, frica bruscă de pe fața lui fiind de-a dreptul frumoasă.

Sam așteptă ca Kit să-l jupoaie de viu pe Connor cu limba ei ascuțită, dar în schimb ea zâmbi dulce.

Connor făcu un pas înapoi. „Erai obosită.”

„Oh, știu. Și voi avea grijă să-ți răsplătesc bunătatea într-o zi.”

Connor se încruntă. „Nu știu dacă asta e o mulțumire sau o amenințare.”

Râsul lui Harlan răsună în noapte. „A doua, fiule. Cu siguranță a doua.”

„Așa credeam și eu”, spuse Connor cu un suspin. „Doar... lasă-mă frumos, bine? Lui CeCe îi place fața mea.”

Kit chicoti. „Bine. Du-te acasă, Connor. Ne vedem mâine la birou. La ora opt fix. O să vin cu tata.” Ea îi luă brațul lui Harlan și îi făcu semn lui Sam să îi urmeze în casă. „Pușca e încărcată?”

„Da. Nu se știe niciodată când va trebui să împușc un șarpe.”

Kit suspină. „Nu trage decât dacă viața ta e în pericol, bine? Sunt unele lucruri pe care nu le pot curăța.”

„Am înțeles.” Harlan îi dădu un sărut pe cap lui Kit.

Ea se aplecă spre el. „Intră. Trebuie să vorbesc cu Sam despre niște interviuri.”

Râsul lui Harlan era puțin răutăcios. „Așa le spun copiii acum?”

„Tată! Vorbesc serios. Doamne.” Agitată, Kit îl alungă pe tatăl ei în casă. „Îmi pare rău”, îi spuse ea lui Sam.

„Mie nu”, răspunse el, și o văzu roșind în lumina verandei.

Arăta atât de tânără și de lipsită de griji când roșea. Se hotărî să facă asta să se întâmple cât mai des posibil.

„Ești ocupat mâine dimineață?”, îl întrebă ea.

Sam verifică calendarul din telefon. „Am o întâlnire dimineață cu un client, dar e devreme. Voi termina până la ora 8:30. Următoarea întâlnire nu e decât la ora 13:00. De ce?”

„Mâine avem două interviuri la care aș vrea să mă ajuți. Una e cu asistenta lui Munro. Lucrează pentru el de cincisprezece ani și bănuim că relația lor este mai mult decât una de șef/secretară.”

„Dacă ar fi avut o relație amoroasă, ar fi dispusă să facă multe pentru a-i acoperi crimele”, spuse Sam gânditor.

„Exact. Aș vrea să o observi. Îi vom testa durerea, vom încerca să-i spargem apărarea. Vreau părerea ta despre veridicitatea a ceea ce ne spune.”

„S-a făcut. Care este al doilea interviu?”

„Ronald Tasker, la închisoare.”

Sam ura vizitele la închisoare. Ura în special gândul de a-l vizita pe Ronald Tasker. Dar, bineînțeles, va merge. „Crezi că va vorbi cu tine?”

„Nu știu. Din ce am citit despre el, nu respectă femeile. Din nou, sper să trec de apărarea lui. Știe ceva despre Munro. Chiar dacă e doar modul în care Munro face aceste înțelegeri sub masă, ar fi de ajutor. Am vorbit cu William Weaver în seara asta. Cred că știe mai multe decât spune, dar a obținut informațiile într-un mod mai puțin legal. E hotărât să rămână pe calea cea dreaptă acum, având în vedere că a avut o experiență atât *de plăcută* cu SDPD data trecută.”

Sarcasmul din vocea ei era evident, surprinzându-l pe Sam. „Crezi că Weaver e nevinovat?”

„Nu știu. Dar dacă e, viața lui a fost distrusă fără niciun motiv, doar din cauza setei de putere a lui Munro.”

„Și ce fief mic”, spuse Sam. „Munro nu era senator al Statelor Unite. Era consilier municipal, pentru numele lui Dumnezeu.”

„Dar se pare că făcea o grămadă de bani undeva și nu voia să renunțe la asta. Sper că administratorul lui Munro ne poate lămuri de unde proveneau banii. Putem să trecem să te luăm la 8:45? Ai suficient timp după întâlnirea cu

clientul tău?”

„Voi fi gata. Acum, hai să intrăm, ca să poți mânca cina și să o pot opri pe domnișoara Eloise să-i dea Ritei rețeta ei de brownies cu marijuana.”

Primăria, San Diego, California
Luni, 9 ianuarie, ora 9:30

Înaltă, blondă și zveltă, secretara lui Munro semăna foarte mult cu Wilhelmina Munro, gândi Kit în timp ce ea, Connor și Sam intrau în biroul femeii.

Veronica Fitzgerald avea ochii roșii și umflați. Fie suferea de cea mai gravă alergie din lume, fie plângea de mult timp. Încercase să ascundă urmele cu un machiaj elegant, dar fără prea mult succes.

Veronica stătea la biroul ei și își odihnea mâinile împreunate pe suprafața acestuia. „Cu ce vă pot ajuta astăzi?”

Ea tresări când i-a fost prezentat Sam. Se părea că femeia își amintea că Sam îl vizitase pe Munro, chiar dacă întâlnirea avusese loc la casa lui Munro. Și, din reacția ei, se părea că se temea de ceea ce spusese Sam despre întâlnire.

Bine. Kit voia ca Veronica să-și piardă echilibrul.

Kit zâmbi. „Avem câteva întrebări despre asociații de afaceri ai domnului Munro.”

Veronica ridică o sprânceană puternic pensată. „Este consilier municipal, doamnă detectiv. Are legături cu multe afaceri din oraș. La ce asociați vă referiți?”

„*Era* consilier municipal”, spuse Kit, jucând rolul polițistului rău până la capăt. Funcționă. Veronica tresări din nou.

„Nu e nevoie să fiți crudă, doamnă detectiv”, murmură ea.

„Îmi pare rău pentru pierderea dumneavoastră”, spuse Kit, și într-o oarecare măsură chiar îi părea rău. Veronica Fitzgerald ținea în mod evident la Munro.

Veronica o privi cu severitate. „Treci la subiectul vizitei.”

„Ți-am spus. Suntem aici să te întrebăm despre asociații de afaceri ai fostului tău șef.” Kit scoase telefonul și deschise aplicația Notes. „Consiliul local nu era singura slujbă a lui Munro. Cheltuia prea mulți bani pentru asta.”

Veronica se încruntă. „Avea o soție bogată.”

Ooh. Au. Veronica nu o plăcea deloc pe soția bogată.

„Ea îi dădea alocație”, spuse Connor cu un zâmbet fals-jenat. „Nu-mi imaginez că îi plăcea prea mult asta.”

Veronica își îndreptă privirea spre Connor. „Nu am de unde să știu.”

Oh, cred că știi. Kit se strădui să deruleze notițele. „Voi doi ați fost... *împreună* timp de cincisprezece ani. Este corect?”

Ochii Veronicăi sclipiră de furie. „Era angajatorul meu, da.”

„Și l-ai urmat la consiliul local după ce a renunțat la afacerea sa anterioară”, a insistat Kit.

„Da.”

„Deci îi cunoști pe asociații săi de afaceri de cel puțin cincisprezece ani.”

Veronica zâmbi rece. „Da, de *dinainte* de mandatul său în consiliu.”

„Ne poți da o listă cu acești asociați?”, a întrebat Kit.

Veronica clipi. „Vrei lista lui veche de clienți?”

„Da”, răspunse Kit calm. „Urma să-și încheie mandatul peste un an, din cauza limitelor impuse. Cu siguranță, trebuia să-și facă planuri pentru viitor. Mai ales că soția lui bogată urma să divorțeze de el.”

Ochii Veronicăi sclipiră din nou, dar de data aceasta parcă de durere. „Cred că ar fi fost mult mai ușor pentru ea să-l omoare, nu-i așa, doamnă detectiv?”

„Nu știu”, răspunse Kit sincer. „Crezi că ea l-a ucis?”

„Avea un motiv”, spuse Veronica cu amărăciune. „Cu siguranță avea mijloacele necesare.”

Kit o privi pe femeie în ochi. „Are un alibi.”

„Ar fi putut angaja pe cineva să o facă.”

„Păstrăm toate pistele de investigație deschise”, spuse Kit. „ De aceea îi întrebăm pe asociații lui de afaceri.”

„Nimeni altcineva nu îl ura”, spuse Veronica, cu o expresie care o provo-

ca pe Kit să o contrazică.

„Oh”, spuse Connor încet, „cred că foarte mulți oameni îl urau. Primea tot felul de scrisori de ură. Ca administrator al lui, sunt sigur că știai asta.”

„Mulți dintre alegătorii lui aveau plângeri, dar era un consilier local excelent. Lucra neobosit pentru districtul său.”

„Poate ne-ai putea da copiile plângerilor alegătorilor?” a întrebat Connor, deși deja luaseră dosarul cu plângeri al lui Munro din biroul său de acasă sâmbătă seara. „Ne-ar ajuta să aflăm cine l-a ucis.”

„Desigur.” Ea a scos o cheie din buzunar și s-a ridicat pentru a deschide un dulap cu cinci sertare din colțul biroului. A scos un dosar mare și a încuiat repede sertarul. „Poftim, domnule detectiv.”

„Și acum lista partenerilor de afaceri”, spuse Kit cu o notă de nerăbdare.

Veronica se așeză la birou, aruncându-i din nou o privire furioasă lui Kit. „Ți-am spus că nu are parteneri de afaceri.”

„Ce planuri avea pentru anul viitor?” întrebă Kit. „După ce îi expira mandatul?”

Veronica înghiți în sec. „Voia să călătorească prin lume.”

Era un răspuns neașteptat, care părea să-i provoace durere Veronicăi.

Kit înclină capul. „Cu tine?”

„Nu. Nu eram... Nu era așa.”

„Nu asta am auzit eu”, spuse Kit. „Am auzit că erai partenera lui la multe evenimente ale clubului de golf. Că dansați lipiți unul de altul. Foarte intim.”

Veronica se înroși la obraji. „Oamenii ăia sunt bârfitori. Da, am participat pentru că soția lui nu voia să se deranjeze. Am mers ca prieteni. Nimic mai mult.”

Kit se întrebă dacă Veronica credea cu adevărat că Wilhelmina nu voia să se deranjeze sau dacă asta era povestea pe care i-o spusese Munro.

„Păi, asta e bine”, spuse Kit, așteptând până când Veronica se relaxă puțin. „Pentru că membrii clubului de țară spuneau că erai o parteneră mult prea vulgară. Că nu ai nicio șansă să te ridici la nivelul lui social.”

Veronica strânse din dinți. „Nu-mi pasă ce spun bârfitorii.”

„Ei bine, asta e bine”, spuse Kit din nou. „Pentru că se spune că Munro era pe punctul de a fi dat afară. Nu i s-a reînnoit contractul, cred că așa se

spune. Connor?”

„Nu i s-a reînnoit contractul, e în regulă”, spuse el blând.

Pieptul Veronicăi se ridica și cobora mai repede. „Nu e adevărat. Atâta timp cât le plătea bani, ei erau mulțumiți de el.”

„Există reguli de conduită”, spuse Connor ridicând din umeri. „Munro nu le-a respectat. Se zvonește că urma să i se ceară să plece în liniște. Și dacă nu o făcea, îi revocau calitatea de membru și instruiau paza să se asigure că nu se mai întoarce.”

Veronica strânse ochii. „Minți.”

Desigur că mințeau. Dar femeia îi credea. Kit putea vedea asta în expresia ei.

Kit ridică din umeri. „Îți spun doar ce ni s-a spus nouă. Munro nu era bine văzut nicăieri. Alegătorii lui îl urau, cercul lui social abia îl tolera, iar soția lui bogată urma să divorțeze de el. Și încă nu mi-ai răspuns cum își putea permite stilul de viață cu alocația mică pe care i-o plătea soția.”

„Nu am fost implicată în niciuna dintre activitățile externe ale domnului Munro”, replică Veronica. „Dacă avea planuri pentru după încheierea mandatului său în consiliu, eu nu știam despre ele.”

Sam vorbi încet. „Parcă ai spus că voia să vadă lumea.” Făcu o pauză, cu vocea lui blândă. „Urma să fie cu tine, nu-i așa?”

Ochii Veronicăi se umplură de lacrimi. „Am treabă. Vă rog să plecați.”

Kit îi făcu semn lui Sam să se așeze când acesta începu să se ridice. „Vom pleca când interviul se va termina, dr. Reeves.” El se opri. Comanda ei o făcu să se simtă... neliniștită. Nu-i displăcea să joace rolul polițistului rău, dar nu voia ca Sam să fie martor la asta. „Domnișoară Fitzgerald, ați fost cea mai apropiată colegă a lui timp de cincisprezece ani. Cred că ați avut o relație amoroasă. M-aș gândi că ați vrea să aflăm cine l-a înjunghiat de douăzeci și cinci de ori, i-a tăiat degetele de la mâini și picioare și i-a lăsat cadavrul în deșert, ca să fie mâncat de animale.”

Veronica păli. „Ce?” șopti ea.

Kit o avea acum la mână. „Da. A fost torturat, corpul lui a fost mutilat. Cineva trebuie să-l fi urât foarte mult pentru a-i provoca atâtea răni. Și durere, doamnă. A fost în viață aproape tot timpul, dacă nu chiar tot timpul. Cred că

dumneavoastră, ca colegă de încredere și probabil parteneră romantică, ați vrea să-i găsim pe cei responsabili și să-i băgăm în închisoare pe viață.”

Lacrimile curgeau din ochii Veronicăi, stricându-i machiajul. „*Cei* responsabili? Viețile *lor*?”

„Medicul nostru legist a emis ipoteza că a fost înjunghiat de mai multe persoane. Dacă știi ceva, acum este momentul să ne spui.” Kit își înmuie tonul, doar puțin, sperând să o convingă. „Avem nevoie de ajutorul tău.”

Veronica scutură din cap, mișcarea fiind sacadată. „Nu știu nimic. Vă rog să plecați.”

Kit se ridică. „Vom reveni. Știi ceva și *vom afla* ce anume.”

Cu mâna tremurândă, Veronica scrise un singur nume pe un blocnotes și rupse foaia. „Avocatul meu. Toate comunicările ulterioare trebuie să treacă prin el.”

Kit luă hârtia și dădu din cap. „Cum doriți. Domnilor? Ne vedem la ieșire.”

Kit ieși din biroul femeii, urmată de Connor și Sam. Kit nu se uită la Sam. Nu voia să vadă reproșul din ochii lui. Dezamăgirea.

Pentru că el era bun și amabil.

Iar eu nu sunt.

Veronica închise ușa brusc, mai încet decât o trântire, dar sentimentul era același.

Când Sam și Connor se îndreptară spre scări, Kit ridică mâna, făcându-le semn să se întoarcă. Ținând un deget pe buze, înclină capul spre ușă.

Din biroul Veronicăi se auziră sunete de vomă și un singur suspin brutal, care fu imediat redus la tăcere.

Urmă un minut, un minut întreg. Kit număra în minte. Apoi, vocea Veronicăi, urgentă și plină de lacrimi.

„Polițiștii tocmai au fost aici. Știu.”

O pauză.

„Nu știu ce știu, dar știu *ceva*.” O altă pauză. „Nu, încă nu l-am găsit, și l-am căutat. Au sigilat biroul lui, atât aici, cât și acasă la el. Nu pot să-l caut în niciunul dintre locuri. Trebuie să plecăm de aici. Astăzi.” O altă pauză, mai scurtă de data asta. „O să fac aranjamentele. Fii gata.”

Kit îl privi în ochi pe Connor. Părea mulțumit, de parcă se așteptase la așa ceva. Ea încă nu se putea hotărî să-l privească pe Sam.

Urma o altă pauză, iar când deveni clar că conversația Veronicăi se terminase, Kit îi conduse spre scări și spre ușa din față, sunându-l pe Navarro în timp ce mergea.

„Trebuie să supraveghem primăria cât mai repede posibil", îi spuse șefului ei. „Te pun la curent când ajungem într-un loc sigur, dar trimite pe cineva aici cât mai repede posibil. Vom aștepta în mașină până sosesc. Te sun înapoi în câteva minute." Închise telefonul cu Navarro, apoi îl privi pe Connor. „Te superi dacă aduci mașina în față? Trebuie să văd dacă există o intrare din spate pe care să poată ieși."

Connor salută cu un zâmbet. „Haide, Sammy. Poți sta pe scaunul din față. Las-o pe Kit să stea pe bancheta din spate de data asta."

Din colțul ochiului, îl văzu pe Sam aruncându-i o privire atentă înainte de a-l urma în tăcere pe Connor la mașină.

Se purtase urât cu Veronica Fitzgerald, dar asta era necesar din când în când. Mai des decât ar fi vrut Kit să recunoască. În mod normal, nu se gândea de două ori la interviuri ca acesta, dar... la naiba. Ura faptul că Sam văzuse acea parte urâtă a ei. Ura și mai mult faptul că îi păsa atât de mult.

Scuturându-și sentimentul de neliniște, se întoarse înăuntru și îl găsi pe paznicul în uniformă. El îi urmărea afară și nu părea surprins să o vadă din nou.

„V-ați întors atât de repede, doamnă detectiv?"

Pe ecusonul lui scria D. MACEK. Era un bărbat mai în vârstă, cam de aceeași vârstă cu tatăl ei.

Ea îi zâmbi ușor. „Îmi puteți spune câte ieșiri are clădirea asta?"

„Mai multe decât puteți supraveghea dumneavoastră și ceilalți doi", spuse el, tonul lui indicând că știa de ce întreba sau, cel puțin, că nu era surprins de întrebare. „Toată lumea trebuie să treacă pe aici când intră și iese, dar există și ieșiri de urgență, desigur."

„Desigur." Kit observă că își băgase mâna în buzunarul pantalonilor, degetul mare frecând sculptura în formă de pisică-pasăre pe care Harlan i-o dăruise cu aproape un an în urmă. „Nu pari surprins că te-am întrebat."

„Pentru că nu sunt. M-am gândit că vei veni să vorbești cu Fitzgerald la

un moment dat astăzi. Am auzit zvonurile, detectivule. Mulți oameni îl plăceau pe Munro. Putea fi foarte simpatic și multe femei îl admirau. Dar cred că Munro era putred până în măduva oaselor și că administratorul lui era implicat până peste cap în treburile lui."

„Ești un polițist pensionat?" Pentru că așa părea.

„Am lucrat 25 de ani în poliție. Am acceptat slujba asta pentru că pensionarea era mult mai plictisitoare decât mă așteptam."

„Ce îmi poți spune despre Munro și Fitzgerald, domnule?"

„Nimic concret. Știi că el conducea un Ferrari – cel care lipsește. A apărut în ziar. Dar și ea conduce o mașină de lux, iar ceilalți administratori vorbesc despre călătoriile pe care le face în Insulele Cayman de câteva ori pe an. De asemenea, primește livrări de la multe magazine de lux. Trăiește bine. Ceea ce, știi, nu este o crimă, dar..." El ridică din umeri.

Mențiunea despre Insulele Cayman era interesantă. Era un drum lung de zburat, când existau destinații de plajă mult mai aproape de San Diego. Spălarea de bani a fost primul gând al lui Kit. În acea parte a lumii se desfășurau multe operațiuni bancare offshore. „Când a fost ultima ei călătorie în Insulele Cayman?"

El se încruntă. „Cred că a fost în octombrie. Am auzit doi dintre ceilalți administratori plângându-se că primește un tratament special, având în vedere toate concediile pe care le ia. E mai mult decât primesc ceilalți – și ei compară notele. Una dintre femei a spus că Fitzgerald a făcut ceva zarvă despre un prieten care avea un apartament de vacanță acolo, pe care trebuia fie să-l folosească, fie să-l piardă. Ceea ce, știi, ar putea fi adevărat, dar..." O altă ridicare din umeri.

„Îți amintești care administratori vorbeau despre ea?"

El râse în hohote. „Toți. Spun că e îngâmfată și o adevărată scorpie. Unii dintre ei sunt geloși că lucrează pentru Munro, pentru că și ei și-ar dori asta, dar alții au fost distruși de limba ei ascuțită. Nu-mi amintesc sută la sută cine a făcut comentariul despre vacanța ei, dar dacă îmi amintesc, îți voi spune."

„Mulțumesc, domnule. Ați avut vreun reprezentant al presei aici astăzi?" Se gândea în mod special la Tamsin Kavanaugh, reportera care avea o aventură cu Munro.

Macek ridică din ochi. „Erau peste tot la sfârșitul săptămânii trecute, când a dispărut. Credeam că vor reveni în forță astăzi, având în vedere că trupul lui a fost găsit sâmbătă, dar până acum au stat doar afară. Au făcut reportaje cu clădirea în fundal. Fragmente audio, chestii de genul ăsta."

„Îți amintești dacă a venit vreun reprezentant al presei aici în trecut? Care să ceară să-l vadă pe consilierul Munro?"

„Oh." Se încruntă. „Te referi la Tamsin Kavanaugh."

Kit a trebuit să se abțină să nu zâmbească la expresia lui jignită. Se părea că domnul Macek împărtășea antipatia ei față de acea femeie. „A venit în vizită?"

El i-a aruncat o privire nerăbdătoare. „Cred că știi deja asta. Cei doi aveau o relație pasională acum câțiva ani. Se distrau după-amiaza în biroul lui și toate alea. Toți angajații din clădire știau. Femeia aia pleca de aici cu un zâmbet satisfăcut."

„Nu ai fost de acord?"

„El era căsătorit. Iar Kavanaugh... ei bine, ea e pur și simplu îngrozitoare. Nu sunt sigur ce părere avea Fitzgerald despre asta, deși s-a discutat pe larg, să-ți spun. Administratorii, personalul consiliului, chiar și băieții de la poștă. Toată lumea avea o părere. Nu putea să o facă prea fericită pe Fitzgerald, faptul că trebuia să-l împartă."

„Deci Fitzgerald și Munro aveau o relație?"

„Desigur. Toată lumea știa și asta. Fitzgerald e o regină de gheață. Se poartă de parcă ar fi stăpâna lumii. Nu s-a aruncat niciodată în brațele lui Munro ca femeia Kavanaugh, dar cu siguranță aveau o relație."

„I-ai văzut în flagrant sau e doar părerea ta?"

„E părerea mea bazată pe 25 de ani de experiență ca polițist."

„Pare... convenabil că l-a urmat aici de la vechiul lor loc de muncă."

„Exact. Amândoi păreau să ducă o viață bună. Fitzgerald arăta ca un hamburger măcinat în dimineața asta, plânsese atât de tare. Sincer, am fost surprins să o văd aici. Credeam că își va lua zi liberă. Nu credeam că ne va lăsa să o vedem atât de distrusă."

Kit credea că Veronica Fitzgerald venise probabil să caute în biroul lui Munro orice ar fi fost ceea ce nu reușise să găsească. „Mă poți suna dacă îți

mai vine ceva în minte, chiar dacă nu e ceva concret?”

„Sigur. Și, deocamdată, pot să-i pun pe băieții mei să supravegheze monitoarele. Dacă cineva iese pe altă ușă decât aceea” – arătă spre ușa din față – „te vom anunța.”

„Mulțumesc, domnule Macek.”

„Cu plăcere, detectiv McKittrick.”

Connor aștepta cu mașina la bordură, așa că ea a alergat până acolo și s-a strecurat pe scaunul din spate. Nu mai putea să-l evite pe Sam. El stătea pe scaunul din dreapta, întors astfel încât privirea lui era fixată pe fața ei.

Se pregăti pentru dezamăgire. Dar nu era niciuna în ochii verzi din spatele ochelarilor lui Clark Kent. Erau limpezi și plini de respect.

Kit expiră. „Ești bine, Sam?”

„Voiam să-ți pun aceeași întrebare. A trebuit să fii dură cu ea acolo. Nu cred că a fost ușor.”

Deci el înțelegea. Era aproape amețită de valul de ușurare. „Nu partea mea caldă și afectuoasă.”

„Partea ta minunată”, o corectă Connor. „Acum, lăsând la o *parte* minunăția – înțelegi? – trebuie să-l sunăm pe șef.”

San Diego, California
Luni, 9 ianuarie, ora 10:30

Sam ascultă în tăcere în timp ce Kit și Connor îl puneau la curent pe Navarro cu ceea ce aflaseră de la Veronica Fitzgerald și de la agentul de pază.

Nimic din ceea ce spuneau nu-l surprindea pe Sam. Știa că Veronica era o șarpe încă din momentul în care interacționase cu ea pentru prima dată, când încerca să programeze o întâlnire cu Munro despre finanțarea New Horizons. Femeia emana răutate arogantă.

Nu, ceea ce îl surprinsese pe Sam era reticența lui Kit de a-l privi în ochi când ieșiseră din biroul Veronicăi. Ea îl evitase în mod conștient. Iar când îl

privise, ochii ei erau plini de ceva asemănător fricii. Și rușinii.

Ea crezuse că el nu era de acord cu tactica ei față de Veronica Fitzgerald. Că el o considerase prea dură cu o femeie care era în mod evident îndurerată. Realitatea era exact invers. El știa ce fel de femeie era Veronica, iar Kit exercitase exact presiunea potrivită asupra ei.

Așteptaseră în fața primăriei până când sosiseră mai multe mașini fără însemne. Lăsându-le să păzească ieșirile – și să o urmărească pe Veronica când, inevitabil, va încerca să fugă – Connor porni spre închisoarea unde Ronald Tasker ispășea o pedeapsă pe viață fără drept de eliberare condiționată pentru uciderea soției sale.

Sam era reticent în privința întâlnirii față în față cu acel om. La urma urmei, el fusese motivul pentru care Tasker fusese judecat.

Ei bine, asta nu era adevărat. Tasker fusese judecat pentru că existaseră suficiente dovezi pentru ca procurorul să-l acuze. Dar dacă Sam ar fi cedat cererilor lui Munro, Tasker ar fi putut invoca nebunia. Tot nu era plăcut, dar nici pe departe atât de grav ca o acuzație de crimă.

Sam nu era încântat de această întâlnire.

Își alungă îngrijorările și se întoarse pe scaun pentru a o studia pe Kit, care încheia convorbirea cu Navarro.

„Dacă ne poți obține un mandat de percheziție pentru biroul și casa lui Fitzgerald, ar fi minunat”, spunea Kit. „Probele sunt slabe, dar merită să încercăm.”

„Voi trei ați auzit-o spunând că a căutat ceva ce-i aparținea lui Munro”, spuse Navarro, „și că ea și interlocutorul ei trebuiau să plece. Cred că este suficient pentru un mandat de percheziție pentru valizele ei, în cazul în care încearcă să fugă. Vă voi anunța când îl voi obține. Având în vedere atenția acordată acestui caz, cred că pot să-l obțin rapid dacă găsesc judecătorul potrivit.”

„Mulțumesc, domnule. Vom continua cu planul nostru pentru ziua de azi. Suntem la câteva minute de închisoare.”

„Tasker e cam imprevizibil”, a avertizat Navarro. „Nu îmi pun mari speranțe în ceea ce vă va spune.”

„Cel puțin trebuie să vorbim cu el.” Ea încheie convorbirea și suspină.

„Are dreptate, știi. Tasker nu ne va spune nimic.”

„Nici măcar nu-i putem oferi nimic”, mormăie Connor. „Tipul ispășește închisoare pe viață fără eliberare condiționată.”

„Întotdeauna vor ceva”, spuse Sam încet. Așa spera el. „Putem vorbi despre Veronica Fitzgerald înainte să ne întâlnim cu Tasker?”

Privirea lui Kit se abătu, apoi se întoarse încet. Sam aproape că simțea efortul pe care îl depunea ea pentru a-l privi în ochi. Frica dispăruse, dar rușinea era încă acolo și asta era de neacceptat.

„Ce-i cu ea?”, întrebă ea.

„M-ai rugat să particip la asta pentru a-mi spune părerea, dar nu m-ai întrebat niciodată ce părere am despre ea.”

Connor îl privi scurt, apoi își întoarse privirea spre drum. „Ce părere ai?”

Kit inspiră adânc. „Da. Ce părere ai despre Veronica Fitzgerald?”

„E o șarpe. Cred că ai fi putut fi mai dură cu ea.”

Kit rămase cu gura căscată. „Ce?”

Aproape că izbucni în râs, dar nu îndrăzni. Kit părea prea fragilă în acel moment. „Ai fost dură cu ea, dându-i lista cu rănile lui Munro, dar cred că ai fi putut merge mai departe. Nu ai menționat niciodată leziunile suferite la organele genitale.”

Ca la comandă, Connor se strâmbă. „La naiba”, mormăi el.

„Da, nici mie nu-mi place subiectul ăsta”, recunoscu Sam, „dar e o realitate a cazului ăsta. Având în vedere că erau aproape sigur implicați – sexual, dacă nu și romantic – cred că asta ar fi putut-o înfuria și s-o facă să spună ceva. Adică, au fost împreună timp de cincisprezece ani.”

Gura lui Kit se mișca, dar nu scotea niciun sunet.

Connor zâmbi, uitându-se la partenerul său în oglinda retrovizoare. „Ai distrus-o, Sammy.”

„Mă îndoiesc. Ar fi nevoie de mult mai mult pentru a o distruge pe Kit McKittrick.” Suflă. „Credeai că nu pot suporta să te văd jucând rolul polițistului rău?”

„Nu”, spuse ea în cele din urmă. „Știam că poți suporta. La urma urmei, ți-am făcut-o și ție.”

Așa era. Când fusese suspectat de crimă cu nouă luni în urmă. Avusese

aceeași reacție ca Veronica Fitzgerald după interogatoriu. Abia ajunsese la baie când vomitase tot ce mâncase în ziua aceea.

„Adevărat. Știam despre Veronica înainte să intrăm în biroul ei. M-a amânat când am încercat să-mi fac o programare cu el în vară, când finanțarea New Horizons era supusă votului. ”

Ochii lui Kit deveniseră brusc ascuțiți. „Ce ți-a spus?”

Bine. Kit se întorsese. „A spus că era un om ocupat, că nu avea timp pentru astfel de chestiuni. A spus că aș putea să-mi fac loc în agenda lui...” Se opri, detaliile conversației revenindu-i în minte. „La naiba. Mă șantaja.”

Kit se aplecă în față cât îi permitea centura de siguranță. „Ce vrei să spui?”

„Mi-a spus că aș putea fi programat în agenda lui la câteva săptămâni după apelul meu, dar ar fi fost prea târziu. I-am spus asta, iar ea mi-a răspuns că donatorii campaniei „pot fi uneori incluși”. ” El a folosit ghilimele în aer. „Încerca să mă șantajeze pentru o contribuție la campanie. La momentul respectiv, nu m-am gândit la nimic altceva decât că părea josnică, dar mă întreb câți oameni au trebuit să plătească pentru a-l vedea pe Munro.”

Kit se încruntă. „De ce ar putea să ceară o donație, în primul rând? El nu mai candidează. Nu are voie. Limite de mandat.”

Connor ridică un deget. „Și dacă avea aspirații mai mari? Senatul statului sau chiar mai sus? Îți amintești lista donatorilor campaniei pe care Marshall și Ashton au găsit-o în dosarele lui? O parte din donații erau recente, din ultimele luni.”

„Să verificăm asta, atunci.” Kit notă în aplicația Notes. „Aproape că îmi doresc să o fi plătit, Sam, ca să știm ce ar fi făcut cu banii. Dacă ar fi fost o simplă șantajare și nu o contribuție, nu ar fi rămas nicio urmă pe hârtie.”

„Putem să-i căutăm în calendar”, spuse Connor. „Să verificăm persoanele cu care s-a întâlnit înainte să dispară, să aflăm dacă vreuna dintre ele a plătit pentru a participa.”

„Ce nemernic”, mormăi Sam.

Kit îl privi în ochi, cu un zâmbet pe buze. „Da, păi, știm deja asta.”

Totul revenise la normal. Reticența dispăruse, odată cu rușinea. Sam era ușurat, dar tot voia să vorbească cu ea despre ce se întâmplase în biroul Veroni-

căi.

Dar nu în prezența lui Connor. Era ceva personal. O să aștepte până vor fi singuri.

Ea bătea din nou pe telefon, cu sprâncenele încruntate. „San Diego are limite în ceea ce privește suma pe care membrii consiliului municipal o pot accepta de la o singură persoană. Nu e mult. Munro ar fi avut nevoie de peste trei sute de donatori care să dea suma maximă pentru a cumpăra Ferrari-ul acela."

„Și, din nou", spuse Sam, „ar fi existat o urmă de bani. Candidaților nu li se permite să folosească fondurile de campanie pentru cheltuieli personale de genul acesta."

Kit își strânse buzele. „Sau au existat alte „donații" care nu au fost înregistrate niciodată. Simple șantaje. Mă întreb ce făcea Fitzgerald în toate acele călătorii în Insulele Cayman?"

„Operațiuni bancare offshore", spuse Sam cu un suspin. „De ce este întotdeauna un cont bancar secret?"

„Ca să poată cumpăra Ferrari", spuse Kit cu ușurință. „Toată lumea ar fi crezut că era un cadou de la soția lui bogată. Doar Wilhelmina ar fi știut adevărul."

„Mașina *era* un cadou de la Wilhelmina?", întrebă Sam în timp ce Connor oprea la cabina paznicului de la închisoare.

Connor arătă actul de identitate și trecură. În interiorul închisorii urma să aibă loc un proces de identificare mai riguros. Sam ura să meargă la închisoare. Fusese acolo de mai multe ori de-a lungul anilor, pentru a se întâlni cu clienți, dar de fiecare dată îi dădea fiori. Știa că ajuta oamenii și că munca lui era utilă, dar sunetul ușilor trântite îl tulbura de fiecare dată.

Connor clătină din cap. „Îngrijitorul ei, Rafferty, ne-a spus că Munro cumpărase mașina singur."

„Poate că Rafferty nu știa", spuse Kit gânditoare. „Poate că Wilhelmina nu i-a spus. El nu ar fi fost de acord."

„Bună observație", spuse Connor. „Trebuie să-i facem o altă vizită doamnei Munro și să-i punem întrebări cu Rafferty în afara camerei." Găsi un loc de parcare și opri motorul. „Să terminăm cu vizita asta. Urăsc locul ăsta."

„Și eu”, mormăi Sam, apoi se întoarse către Connor. „Ne lași un minut? Ne întâlnim în hol.”

Connor ridică sprâncenele, dar, spre lauda lui, nu puse nicio întrebare. „Sigur.” Îi dădu lui Sam cheile mașinii. „Încuie ușa. Nu e un cartier prea sigur.”

Râzând de propria glumă, Connor ieși din mașină și se îndreptă spre intrarea principală a închisorii.

Sam inspiră adânc și o privi pe Kit în ochi. „De ce ai crezut că aș fi supărat din cauza interviului tău cu Veronica Fitzgerald?”

Kit suspină. „Eu... cred că nu voiam să crezi că sunt...” Ridică din umeri. „Răutăcioasă. Cred că există motive întemeiate pentru a nu te întâlni cu colegii de serviciu.”

Sam simți un fior de teamă parcurgându-i șira spinării. „Nu suntem colegi de serviciu. Suntem... colegi.”

Kit oftă. ” Roșie, tomată — tot bulion facem.”

„Nu.” Sam scutură din cap, pentru că gândul de a nu mai lucra cu ea era umbrit de gândul că ar trebui să renunțe la relația cu ea. „Sunt consultant. Și știu cu ce te ocupi. Știu cum trebuie să o faci. Și astăzi cred că te-ai abținut din cauza mea. Tot ce spun este că nu trebuie să te abții. Fă-ți treaba. Nu o să te judec pentru asta.”

„Nu poți ști asta.”

„Kit. M-ai *arestat.* Fostul tău partener a amenințat că îmi *împușcă câinele*.”

„Baz n-ar fi făcut asta.”

„Nu știam asta atunci.” Sam alungă amintirea, care nu era una dintre cele mai plăcute. În ceea ce privește întâlnirile romantice, cea dintre el și Kit nu fusese deloc romantică. „Ce vreau să spun este că, după ce lucrurile s-au liniștit, am înțeles. Nu mi-a plăcut pentru că mi se întâmpla mie, dar totuși am înțeles. Te cunosc. Poate crezi că ești misterioasă, dar eu știu suficient cât să fiu sigur că i-ai fi arătat compasiune pentru durerea ei în această dimineață dacă Fitzgerald nu ar fi fost ocupată cu problemele lui Munro.”

„Paznicul a spus că era ocupată până peste cap.”

Ea încerca să devieze discuția, iar el avea nevoie ca ea să-l asculte. „Kit. Ți-ai făcut treaba. Și dacă aș fi avut o problemă – ceea ce nu era cazul – ți-aș

fi spus. Dar frumos și nu în fața martorului. Sau a suspectului, oricare ar fi ea. Trebuie să ai încredere în mine, Kit."

Ea inspiră adânc și expiră încet. „Mi-e greu."

„Știu", spuse el încet. „Dar merit."

Asta îi aduse un zâmbet larg și strălucitor. „Știu. O să mă străduiesc din greu."

„Bine." Era rândul lui să respire adânc. „Acum, hai să-l vizităm pe tipul pe care am ajutat să-l bag la închisoare pentru că nu am vrut să spun că era nebun de legat."

Kit tresări. „Doamne. Nu m-am gândit... Sam, de ce nu mi-ai spus că nu vrei să-l vezi?"

Asta îl irită. „Pentru că *e meseria mea,* Kit. La fel cum era a ta cea a lui Fitzgerald. Am încredere în tine, personal și profesional. Dacă nu poți avea încredere în mine cu inima ta, măcar ai încredere că știu ce fac în *meseria mea*."

Ea tresări din nou. „Am făcut asta, nu-i așa? Nu am avut încredere în tine."

El făcu o grimasă. „Cam așa ceva. Da."

„Îmi cer scuze", spuse ea sincer. „Nu m-am gândit la asta. Eu... sunt protectoare cu tine."

„Și îmi place asta. Până la un punct. Sunt bun în meseria mea, Kit. Lasă-mă să-mi fac treaba."

„Bine. Și, ca să știi, nu-i fac niciun fel de concesii acestui nemernic. Niciun fel de concediu. Niciun fel de transfer la o închisoare mai bună."

„Nu mă așteptam la altceva."

Capitolul 7

San Diego, California
Luni, 9 ianuarie, ora 11:00

Kit văzuse fotografii cu Ronald Tasker atât înainte, cât și după arestarea lui. Dar nu văzuse nicio fotografie cu el de când începuse să-și ispășească pedeapsa.

Arăta ca o persoană complet diferită.

Știa că era chel, desigur. Peruca îi fusese scoasă pentru fotografia de la arestare, dar în toate celelalte fotografii – inclusiv cele din timpul procesului – purta peruca.

Nu și astăzi. Stătea în fața lor, mic, palid, chel, dar totuși sfidător. Îi zâmbi ironic lui Kit, observând aparent surprinderea pe care ea credea că o ascunsese. „Încă te-aș putea face să țipi de plăcere, scumpo."

Connor se înțepeni, dar Sam nu arătă nicio reacție. Era cu adevărat bun în meseria lui.

Ea nu răspunse la provocarea lui Tasker. „Știți de ce suntem aici, domnule Tasker?"

„Am o idee destul de clară. Am văzut știrile. Munro a murit." Părea încântat.

„Nu pari supărat de asta", spuse Connor calm.

„Nu sunt. E un șarpe. *Era* un șarpe." Râse disprețuitor, apoi se întoarse spre Sam. „Mă surprinde că ai avut curajul să mă vizitezi aici."

„De ce?" întrebă Sam blând.

Tasker clipi o dată. „Tu ești psihologul, nu? Cel pe care l-am plătit să mă declare inapt pentru proces?"

„Sunt psiholog, da. Nu am primit niciun ban pentru așa ceva."

Era mai calm decât dacă ar fi negat că a comandat mărături la burgerul său.

Tasker îl studiă pe Sam. „Nu ai luat bani? Deloc? Ți s-au oferit?"

„Nu mi s-au oferit bani și nici nu am cerut vreodată. Munro se aștepta la

o mică contrapartidă pe care eu nu eram dispus nici măcar să o iau în considerare."

„Hm. Deci ai refuzat. Munro nu mi-a spus asta. Mi-a spus doar că te-a plătit, că ai luat banii și l-ai denunțat."

Sam doar zâmbi. „În cazul ăsta, mă mir că încă mai respir."

Tasker chicoti. „Mulțumesc, fiule. Asta mă face să mă simt mai bine, crezi sau nu."

„Oh, pot să cred", spuse Sam. „De ce nu m-ai eliminat?"

„M-am gândit la asta. Dar Munro mințea cum respira. Asociații mei au spus că te-ar elimina gratis, dar le-am spus să nu o facă. Pentru cazul în care Munro mințea."

„Spoiler alert", spuse Sam. „Mințea."

Tasker râse din nou. „Ei bine, asta e bine. M-am gândit că dacă ai fi luat banii, nu l-ai fi denunțat. Și dacă l-ai fi denunțat și ai fi avut banii ca dovadă, Munro ar fi fost aici cu mine. Nu s-a gândit niciodată că oamenii sunt la fel de deștepți ca el. Ce idiot."

„Deci mi-ai salvat viața", spuse Sam sec. „Mulțumesc."

Tasker râse până îi veniră lacrimile în ochi. „Îmi placi. Mă bucur că nu te-am ucis și pe tine." Ridică o sprânceană. „Nu că aș fi ucis pe altcineva. Ca soția mea mincinoasă și curvă."

„Oh, nu", spuse Sam, tot sec ca praful. „Dacă știai că Munro te mințea, de ce nu l-ai ucis?"

Tasker se opri. „De unde știi că nu am făcut-o?"

„Pentru că ești aici."

„Aș fi putut să o comand oricând", se lăudă Tasker. „Dar nu am făcut-o."

„De ce nu?", întrebă Kit.

Tasker înclină din nou capul, studiind-o de data aceasta pe Kit. „Ce câștig dacă îți spun?"

„Respectul de sine?", întrebă ea dulce.

El doar râse în hohote. „Ești drăguță, scumpo. Arăți ca fata de alături, dar pun pariu că ești dinamită în pat."

Connor a tras aer în piept, dar Sam a dat din cap, făcându-l pe Connor să

se așeze înapoi în scaun cu o încruntare.

„Ce vrei?”, a întrebat Sam.

Kit abia și-a înghițit strigătul de indignare. Se înțeleseseră să nu facă niciun compromis. Dar... Sam îi ceruse să aibă încredere în el.

Connor nu era la fel de stăpân pe sine. S-a întors spre Sam. „Nici gând.”

Sam doar ridică din umeri, de parcă nu-i păsa de nimic. „N-am spus că o să o primească, dar e bine să știm de unde pornim. Ce vrei, domnule Tasker?”

Tasker îi privi pe toți cu precauție. „Concediu pentru bună purtare.”

„Nu se poate”, spuse Sam, tot calm. „Următorul?”

Tasker se încruntă ca un copil căruia i s-a refuzat o răsfățare. „Vizite conjugale.”

Sam ridică din umeri. „Trebuia să te gândești la asta înainte să-ți tai soția în bucăți.”

Tasker începu să râdă din nou. „Oh, ești altfel. Cred că ești unul dintre nemernicii ăia cu principii.”

Sam zâmbi. „Vinovat. Ce vrei cu adevărat, domnule Tasker? Serios?”

„Vreau toate lucrurile astea.”

Sam îl privi fix în ochi. „Ce vrei tu și noi îți putem oferi? Ești încă bogat. Cineva din afară trebuie să-ți trimită bani prin sistemul JPay al închisorii. Ai fonduri pentru a obține ce vrei de la magazinul închisorii, în limite rezonabile, desigur. Ce altceva vă putem oferi în afară de reducerea pedepsei sau o compensație similară? Pentru că trebuie să știți că aceste lucruri nu se vor întâmpla.”

Tasker se gândi. „Nu știu.”

Kit deschise gura pentru a readuce conversația la subiect, dar Sam o opri cu un alt semn din cap.

„Colecționați benzi desenate”, spuse Sam. Kit îl privi surprinsă pe Sam.

Tasker zâmbi, un zâmbet sincer de plăcere. „Da. Îmi lipsesc benzile mele desenate. Nu le găsesc pe cele care îmi plac la magazin, iar cele din bibliotecă sunt rupte.”

„Ce zici de cinci benzi desenate noi, oricare ar fi cele mai vândute la magazinul de benzi desenate?”, întrebă Sam.

„Zece.”

„Șapte”, ripostă Sam. „Și fără colecții. Orice este proaspăt ieșit de sub tipar.”

Tasker dădu din cap o dată. „Bine. O să-ți spun ce știu despre Munro.” Aruncă o privire ascuțită către Kit. „*El* mă tratează ca pe o persoană.”

Dar Tasker nu era o persoană, gândi Kit. Cel puțin nu una bună. Își ucisese soția și o tăiase în bucăți. Dar ea avea de gând să aibă încredere în Sam. Până acum se descurcase perfect cu Tasker.

„Am înțeles”, spuse ea. „Dr. Reeves?”

Sam își încrucișă mâinile pe masă, și atunci Kit își dădu seama cât de nervos era. Aflase că acesta era unul dintre semnele lui.

Respectul ei pentru Sam Reeves creștea vertiginos. Era îngrozit și nimeni nu ar fi putut să-și dea seama.

„De ce nu l-ai omorât pe Munro?”, întrebă Sam.

Tasker rămase tăcut pentru un moment lung. Apoi ridică din umeri. „Are un fel de comutator al mortului, dacă vrei”, spuse Tasker. „O listă cu toate lucrurile rele pe care le-a făcut o persoană. Dacă este ucis, lista va fi făcută publică.”

Dar nimic nu fusese făcut public. Nu încă.

Kit își aminti vocea Veronicăi când dăduse acel telefon după ce plecaseră din biroul ei. *Încă nu am găsit-o, și am căutat-o.*

Asta căuta ea? Dispozitivul de siguranță al lui Munro? Și de ce îl căuta? Ea era cea care trebuia să-l publice? Sau voia să-l distrugă pentru că numele ei era inclus pe listă? Kit nu știa. Încă.

„Toate lucrurile rele pe care le-a făcut o „persoană”?”, întrebă Sam. „Sau tu?”

Tasker doar ridică din umeri.

„Dar ești deja în închisoare”, spuse Sam. „Ce ar putea fi pe listă mai rău decât ceea ce ți s-a impută?”

Tasker clătină din cap. „Nimic.”

Minciună, gândi Kit. Era o minciună sfruntată. Dar se întreba același lucru pe care îl întrebase Sam. Ce putea fi mai rău decât perioada pe care o ispășea în închisoare?

„Nu cred că este întru totul adevărat”, spuse ea încet.

Tasker întoarse brusc capul și o privi cu furie. „Mă faci mincinos, detectiv?”

Kit nu negă. „Spun doar că, dacă nu te-ai fi temut de listă, Munro ar fi fost ucis mai devreme. E logic.”

„Cine mai e pe listă, domnule Tasker?”, întrebă Sam, redirecționând atenția lui Tasker spre el.

Tasker zâmbi, un zâmbet sinistru. „Pentru asta ar fi nevoie de mult mai mult decât benzi desenate, dr. Reeves. Cu siguranță, oameni influenți. Ai fi uimit.”

„Probabil că nu”, spuse Sam. „Am învățat că toată lumea are secrete.”

„Poate, poate nu. Dar îți spun că, dacă găsești lista aia, vei afla cine l-a ucis. Și nu am fost eu.”

„Vrei să spui că domnul Munro șantaja persoanele de pe lista asta?”, întrebă Kit, știind deja răspunsul. Acum, Ferrari-ul lui Munro avea mai mult sens.

„Ding, ding, ding”, cântă Tasker. „Frumoasa domnișoară câștigă premiul.”

„Cine l-a ajutat să descopere toate secretele?”, întrebă Connor. „Sau a reușit singur?”

Tasker îl privi pe Connor cu o privire de parcă ar fi vrut să spună *dar e evident*. „Tu cine *crezi*, detectivule?”

„Administratoarea lui”, spuse Connor cu gravitate. „Veronica Fitzgerald.”

„Ding. Ding”, spuse Tasker cu o expresie impasibilă.

„Ea e creierul operațiunii”, ghici Kit, dar o spuse de parcă ar fi știut sigur. Tasker își atinse nasul.

Deci era puțin probabil ca Veronica să fie pe listă, gândi Kit. Ea putea fi persoana pe care Munro o alesese să facă publică lista după moartea lui.

Kit dădu încet din cap, trecând în revistă în minte mărturia lui Tasker în instanță. Cum aflase soția lui că el ținea două seturi de registre contabile și amenințase că îl va denunța. Cum, cu el în închisoare, ea ar fi putut controla banii lui. Și apoi, când era cuprins de furie, un dosar cu fotografii apăruse miraculos în cutia lui poștală – un dosar care conținea fotografii cu soția lui

făcând sex cu un alt bărbat. Se înfuriase, mărturisise el. Ca orice bărbat.

O tăiase și în bucăți mici. Kit presupuse că fusese *cu adevărat* furios.

„Ăsta e adevăratul motiv pentru care ne spui asta", murmură ea. „Pentru că Veronica Fitzgerald este creierul operațiunii lor. Ai întârziat cu plata către Munro? De aceea i-a spus soției tale despre afacerile tale ilegale? De aceea ți-a trimis fotografiile cu soția ta și amantul ei? Voia să-ți arate ce ai de pierdut dacă nu-l plătești?"

Tasker o privi de sus în jos. „Nu ți-am acordat suficient credit. Ai și creier pe lângă corpul ăla al tău."

Kit ignoră din nou aluzia sexuală. „Munro e mort, dar vrei să plătească și domnișoara Fitzgerald. Ți-au distrus căsnicia, afacerea și ți-au luat libertatea." Kit știa că Tasker făcuse toate astea, dar Sam nu era singurul care putea să intre în joc. „Deci ești dispus să ne spui totul. Nu o să-i dai pe ceilalți de pe listă, pentru că nu știi cine sunt. Dar acum știm ce să căutăm, așa că treaba ta e cam terminată. Și când vom găsi lista, nu te va mai ține în închisoare mai mult decât deja ai de ispășit, dar măcar vei fi avut parte de răzbunare."

Tasker doar zâmbi și nu spuse nimic. Se părea că terminase de împărtășit informații. Sam rămăsese tăcut pe parcursul acestei discuții. Când vorbi, o făcu cu blândețe.

„Atunci e ceva personal pentru tine. Orice ar fi pe lista aia, e ceva ce nu vrei să afle o persoană pe care o respecți. Poate că nu vei primi o pedeapsă mai mare, dar cineva la care ții nu te va mai iubi."

Ochii lui Tasker se măriră de șoc. „Cum..." Scutură puternic din cap și se îndepărtă de masă, zgâlțâind lanțul care îi lega cătușele de lanțurile de la gleznă. „Am terminat. Aștept revistele alea de benzi desenate, dr. Reeves."

„Îmi țin cuvântul, dle Tasker."

El dădu din cap o dată. „Contez pe asta. Ai principii morale, iar eu nu cunosc multe persoane care să aibă. Poți să te relaxezi. Nu voi veni după tine. Chiar dacă nu voi primi niciodată benzile desenate."

Sam scutură din cap. „Am spus că îmi țin cuvântul. Le voi trimite, dar vor trebui să treacă prin unul dintre furnizorii de colete aprobați. S-ar putea să dureze câteva săptămâni."

Tasker se uită peste umăr la gardianul care stătea lângă ușă. „Du-mă

înapoi în celulă.”

Kit, Connor și Sam rămăseseră așezați pe scaune în timp ce gardianul îl conducea pe Tasker spre ușa camerei de interogatoriu. Tasker se uită înapoi în ultimul moment.

„Ea e fiica mea. Am făcut niște lucruri de care nu sunt mândru și nu vreau ca ea să afle. Nimic din toate astea nu era ilegal. Dar tot nu vreau să afle. Dar nu contează, pentru că m-a renegat după ce am ucis-o...” Își trase răsuflarea. „După ce am fost condamnat pentru uciderea mamei ei. Așa că, dacă găsiți lista, spuneți-i. Oricum mă urăște.”

Cu umerii căzuți, se îndepărtă șchiopătând, lăsându-i pe cei trei să stea în tăcere, uimiți.

În cele din urmă, Connor își curăță gâtul. „Cred că tocmai am asistat la o lecție magistrală. Sam, ești cel mai tare. De unde știai despre benzile desenate?”

„L-am cercetat”, răspunse Sam simplu.

„Și noi la fel”, spuse Connor.

„Ne-am uitat la antecedentele lui, la istoricul profesional și la asocierile de afaceri. Sam s-a uitat la *el*. Ca la o persoană.” Kit trebuia să-și amintească asta pe viitor. Se lăsase orbită de amploarea crimei comise de acel om și nu văzuse vulnerabilitatea pe care majoritatea oamenilor o au într-o anumită măsură. Dar Sam îl *văzuse*. „Cred că suntem gata să plecăm.”

Râsul lui Sam era tremurat. „Eu știu că sunt. Am nevoie de o băutură.”

Connor se uită fix la el. „*Acum* ești speriat? S-a terminat, omule.”

„Era speriat înainte să intrăm pe ușa din față”, spuse Kit în șoaptă. „Dar are dreptate, Sam. A fost o lecție magistrală.” Încercând să-l liniștească, îi mângâie brațul lui Sam, simțind cum tremură. „Haide. Îl sunăm pe Navarro din mașină să vedem dacă informațiile lui Tasker pot fi adăugate la mandatul de percheziție. Apoi mergem să luăm prânzul. Și poate o margarita pentru tine.”

Sam se ridică, apoi își îndreptă spatele. „Pare cea mai bună idee pe care am auzit-o de multă vreme.”

Scripps Ranch, San Diego, California
Luni, 9 ianuarie, ora 13:30

„Mă bucur că le-am revăzut pe bătrâne”, spuse Connor în timp ce el și Kit părăseau Shady Oaks Retirement Village.

Kit le făcu cu mâna cu afecțiune celor două femei în vârstă care stăteau de o parte și de alta a lui Sam Reeves, ușor ametit. Kit nu voia să-l lase singur acasă după prânzul cu margarita și știa că domnișoara Georgia și domnișoara Eloise vor avea grijă de el.

Sam merita cele două băuturi și chiar mai mult. Kit era doar ușor surprinsă că doar două margarita destul de slabe erau suficiente pentru a-l ameți pe psiholog. Sam nu bea mult.

Era unul dintre lucrurile care îi plăceau la el.

„Să nu te audă că le spui bătrâne”, îl avertiză Kit. Pentru că Georgia și Eloise erau încă forțe ale naturii, în ciuda faptului că erau octogenare.

Connor se cutremură. „Nici în ruptul capului.”

Kit se așeză pe scaunul pasagerului. Nici ea, nici Connor nu erau amețiți, pentru că se abținuseră de la alcool la prânz. La urma urmei, erau încă de serviciu. Dar Kit ar fi rămas oricum trează. Sam era mult mai șocat decât îi arătase lui Connor, iar ea trebuia să aibă grijă de el.

Era un sentiment nou, această dorință de a-l proteja. Îl simțea pentru părinții ei, pentru surorile și frații ei, dar nu simțise niciodată așa ceva pentru altcineva.

O speria de moarte.

Pentru că dacă Tasker se răzgândea? Dacă trimitea niște gorile să-i facă rău lui Sam? Sau mai rău?

Ar putea să-ți facă acelaşi lucru și ție.

Era adevărat, recunoscu ea. *Dar pot să am grijă de mine.*

La fel și Sam.

El dovedise asta de multe ori.

Dar ea tot era îngrijorată. Singurul lucru care îi distrăgea atenția de la îngrijorare era munca. — Deci e pe undeva o listă care se activează dacă cineva

pățește ceva. Mă întreb pe cine șantaja Munro.

„Oameni influenți, potrivit lui Tasker”, spuse Connor, ieșind din parcarea Shady Oaks. „Asta ar putea include o mulțime de oameni care nu ar fi niciodată în vizorul nostru.”

„Pentru că toți păstrează secretul. Probabil că nimeni nu știe cine mai este pe listă”, medită Kit.

„Dacă ar spune, i-ar pune și pe ei în pericol. Este o modalitate destul de ingenioasă de a-și ține victimele sub control. ”

„Cineva s-a opus. Sau mai multe persoane, dacă Alicia are dreptate în privința faptului că mai multe persoane l-au înjunghiat.”

Connor suspină. „S-ar putea să nu fi fost nimeni de pe lista aceea. Ar fi putut fi totuși alegători furioși sau un soț gelos. Sau chiar un dezvoltator local care nu a obținut un contract.”

„Dar șantajul are mult sens. Mai ales că Veronica caută ceva ce nu a reușit să găsească.”

Connor se gândi profund. „Mă întreb dacă ea a fost cea care a făcut lista publică. Cineva sau ceva trebuia să fie declanșat de vestea morții lui Munro. Ăsta e scopul unui mecanism de siguranță post-mortem.”

„M-am întrebat același lucru în timp ce vorbeam cu Tasker. Sper că Marshall și Ashton au făcut progrese în căutarea fișierelor pe care le-am luat din biroul lui Munro. Poate că lista se află în acele documente. Dacă ar fi fost după mine, aș fi ținut lista la îndemână.”

„Nu era nimic pe computerul lui de acasă”, spuse Connor. „Nimic care să strige «Sunt o listă de ticăloși care plătesc pentru Ferrari-ul lui Munro».”

Kit chicoti la imaginea asta. „Ar fi fost prea ușor.”

„Eu personal nu aș fi ținut-o la îndemână. Aș fi pus-o într-un seif și aș fi dat cheia și permisiunea scrisă de acces la seif persoanei însărcinate să se asigure că lista este distribuită. Avocatul meu ar fi avut cheia.”

„Munro nu avea un seif la banca lui.”

„Nu la banca pe care o folosea în mod deschis.” Connor se înscrise pe autostradă. „Călătoriile Veronicăi în Insulele Cayman ar putea însemna că are un cont offshore acolo.”

„Nu ar fi prima persoană care ascunde câștiguri obținute ilegal.” „Nu.

Cine este avocatul lui Munro?”

Kit era supărată pe ea însăși pentru că nu vorbise încă cu avocatul lui Munro. „Ar putea fi același avocat al cărui nume ni l-a dat Veronica când ne-a dat afară din biroul ei.” Scoase bucata de hârtie împăturită din buzunar. „Lucas King.”

„Am auzit de el”, spuse Connor. „Se ocupă de planificarea patrimoniului pentru noii bogați și pentru „milionarii din clasa de mijloc”.

„Milionarii din clasa de mijloc? Există așa ceva?”

„Da. Oameni care și-au construit încet averea sau au obținut-o prin vânzarea de proprietăți imobiliare cumpărate acum cincizeci de ani. Sunt cu câteva trepte mai jos de mega-bogați. Unii dintre prietenii părinților mei au menționat acel avocat. De obicei, el nu se ocupă de cazuri de apărare, dar Veronica probabil nu a crezut că va avea nevoie de unul. Pare destul de arogantă.”

Folosind telefonul, Kit a răsfoit notițele pe care Marshall și Ashton le încărcaseră pe serverul departamentului și a rămas cu gura căscată când a ajuns la pagina care conținea lista avocaților lui Munro, care menționa avocatul lui Munro. „Dumnezeule. N-o să-ți vină să crezi cine e avocatul lui Munro. E Laura Letterman.”

Connor se uită surprins la ea, apoi își întoarse privirea spre drum. „Fosta lui Sam?”

„Exact.” Kit se lăsă pe spate, sprijinindu-se de tetieră. „Sam o să înnebunească.”

„Nu la fel ca azi, totuși, nu? Ea nu reprezintă un pericol pentru el.”

„Laura încă ține la el, în felul ei. A muncit din greu să-l reprezinte când credeam că e suspect, acum nouă luni. Așa că va fi o reacție total diferită de cea de azi, când a vorbit cu Tasker.”

„Tot nu-mi vine să cred cât de calm a fost”, mormăi Connor. „Credeam că omul ăsta-și arată sentimentele pe față. Acum mă întreb.”

„De obicei așa este”, spuse Kit, privind în continuare numele Laurei Letterman. „Dar meseria lui îl obligă să se compartimenteze când este necesar. Asta am văzut astăzi. Mă întreb dacă ar trebui să-i facem o vizită domnișoarei Letterman.”

„Nu ne va spune nimic despre Munro. Privilegiu și toate porcăriile alea.”

Kit ridică o sprânceană. „Păi, nu o reprezintă pe Veronica, nu-i așa?”

Connor zâmbi. „Ai dreptate. Care e adresa ei? Va fi la birou, dacă nu e la tribunal. Oricum, ar trebui să o găsim.”

Kit căuta adresa Laurei pe Google când telefonul ei vibră, anunțând un apel. „E Navarro”, îi spuse lui Connor, apoi apăsă pe butonul de acceptare. „Ce s-a întâmplat, șefule?”

„Veronica Fitzgerald a părăsit primăria acum zece minute și se pare că se îndreaptă spre apartamentul ei.” Le dădu adresa, o clădire scumpă din centrul orașului. „Aduceți-o aici.”

„Ne ocupăm.” Kit introduse adresa în GPS, iar Connor acceleră.

„Presupun că nu avem suficiente dovezi pentru un mandat de arestare?”

„Nu încă”, spuse Navarro cu regret. „Din păcate, cuvântul unui criminal condamnat care și-a tăiat soția în bucăți nu este suficient. Dar v-am obținut un mandat de percheziție, proaspăt semnat de judecător. Este doar pentru bagajele ei, inclusiv poșeta. Ar trebui să aibă niște bagaje dacă fuge, așa cum presupunem. Dacă are ceva în bagaje care pare suspect, arestați-o și aduceți-o la secție. O să trimit un polițist cu o copie semnată a mandatului, în caz că se opune percheziției.”

„Sper să se opună”, spuse Kit. „Aș vrea să-i pun cătușele. E un șarpe.” *Încercând să-l șantajeze pe Sam în felul ăsta.*

„Șuieră”, mormăi Connor în semn de aprobare.

„Am înțeles. Dar păstrați-vă eleganța. Nu vreau să ne scape.”

„Desigur”, spuse Kit. „Vă sunăm când o prindem. Mai avem vreo șapte minute. Dacă încearcă să plece înainte să ajungem noi, puneți polițiștii să o țină acolo.”

Kit încheie convorbirea și fixă lumina albastră intermitentă pe capota mașinii. „Accelerează.”

Connor se conformă cu bucurie, deoarece să conducă rapid și furios era una dintre activitățile lui preferate. Kit se luptă cu dorința de a închide ochii în timp ce el se ferea de trafic, respirând ușurată când în sfârșit încetini și opri în fața clădirii Veronicăi.

„Patru minute și jumătate”, se lăudă Connor. „Iubesc meseria asta.”

„Am nevoie de una dintre margarita lui Sam”, mormăi Kit, eliberând mânerul și scuturându-și degetele înțepenite. „Să o aducem.”

Îi găsiră pe polițiștii care o urmăriseră așteptându-i. „A urcat acum câteva minute”, spuse unul dintre ei. „Apartamentul ei este la etajul zece și are vedere la apă.”

Departe de ei, atunci. Asta era bine. Nu îi va putea vedea adunați și vorbind.

„Câte ieșiri sunt?”, întrebă Connor.

„Două”, răspunse al doilea polițist. „Aceasta și ieșirea de urgență din spate. Alți doi polițiști păzesc ușa aceea.”

Connor le făcu un semn cu capul. „Mulțumesc.”

Kit îi repetă mulțumirile în timp ce ea și Connor se îndreptau spre lift.

„Ar putea fi complicat dacă nu va coopera”, spuse ea când ușile se închiseră și liftul începu să urce.

„Porți vestă?”, întrebă Connor.

„Da. Tu?”

„Da”, mormăi el. „CeCe m-a pus să promit că o voi purta întotdeauna.”

„CeCe ține la tine. Veronica nu deține o armă înregistrată, dar asta nu înseamnă că nu are una. Dacă Tasker are dreptate, e la fel de periculoasă ca Munro.”

Când ușile liftului s-au deschis, au auzit imediat vocea Veronicăi prin ușa ei. Era înăbușită, dar suficient de stridentă și panicată încât se auzea.

„Nu-mi pasă. Ne întâlnim pe teren. În douăzeci de minute”, spuse ea. „Am petrecut ore întregi făcând toate aranjamentele. Tot ce trebuie să faci este să-ți aduci pașaportul și să pilotezi afurisitul de avion.”

Kit îi trimise un mesaj lui Navarro. ***Vorbește despre plecarea din țară cu un avion mic. I-a spus pilotului să se întâlnească cu ea pe teren în 20 de minute. Nu a stat mult în apartament. Nu poate să fi împachetat multe.***

Călătoria cu bagaj puțin are sens când fugi, veni răspunsul. ***Adu-o în cătușe dacă trebuie. Contactează-mă când termini. A sosit mandatul?***

Ca la comandă, ușa celuilalt lift se deschise și un ofițer în uniformă ieși, cu o grămadă mică de hârtii în mână. Kit își apăsă degetul pe buze, apoi arătă

spre ușă. Înțelegând, ofițerul îi dădu în tăcere trei copii ale mandatului de percheziție.

„Camera ta corporală e pornită?”, îl întrebă ea într-un șoaptă abia audibilă, iar el dădu din cap. *Te rog, rămâi aici*, îi spuse ea fără sunet.

Tocmai am primit mandatul, îi trimise Kit un mesaj lui Navarro. ***Mulțumesc, șefule.***

Kit se uită la Connor. *Acum așteptăm*, îi spuse ea fără să scoată un sunet.

Nu au trebuit să aștepte mult. Ușa apartamentului Veronicăi se deschise și ea se clătină înapoi, cu ochii mari, când îi văzu pe Kit și Connor. Avea o geantă mare de umăr și un rucsac.

„Ce înseamnă asta?”, întrebă Veronica.

Kit ridică o copie a mandatului. „Avem mandat să vă percheziționăm bagajele.”

Veronica rămase cu gura căscată de șoc. Făcu încă un pas înapoi, aproape intrând în apartament. „Nu! Acestea sunt bagajele mele private. Nu aveți dreptul.”

Kit apucă geanta de umăr și o trase, făcând-o pe femeie să se împiedice. Connor luă rucsacul.

Veronica ridică bărbia. „Îmi cunosc drepturile. Cer să citesc mandatul.”

Kit îi dădu o copie și, punându-și mănuși de unică folosință, începu să-i percheziționeze geanta. „Cine este pilotul?”, întrebă ea în ton conversațional.

Veronica strânse buzele și nu spuse nimic.

Kit nu fu surprinsă. La urma urmei, femeia își cunoștea drepturile. Kit găsi două telefoane mobile și îi arătă Veronicăi cel mai obișnuit dintre ele, înainte ca aceasta să apuce să închidă ochii.

„Nu poți face asta!” strigă Veronica. „Îl sun pe avocatul meu.”

„N-ai decât”, spuse Connor. „Ai dreptul la un telefon. Probabil că nu de pe telefonul tău mobil, totuși. Depinde de ce găsim.”

„A chemat un Uber”, spuse Kit, răsfoind aplicațiile deschise pe telefon, care era probabil unul de unică folosință. Carcasa celuilalt telefon era decorată cu trifoi verzi strălucitori – probabil telefonul ei personal. Kit urma să-l verifice în câteva minute. „Și a făcut rezervări la un hotel din Mexico City pentru această seară.” Continuând căutarea, Kit scoase un pistol neînregistrat. „*Oh,*

Doamne. Asta nu e bine, Veronica."

Connor a pus rucsacul mare pe podea, în fața camerei de filmat a ofițerului. Așezându-se lângă el, a deschis primul compartiment. „Lenjerie intimă și haine de schimb", a spus el pentru cameră. „O sticlă de medicamente pentru tiroida." A deschis compartimentul mai mare. „*Oh, Doamne*", a spus el, repetând cuvintele lui Kit. „Ce avem aici?"

Scoase o grămadă de bani din rucsac. „Sunt destul de mulți. Toți sunt bancnote de cincizeci. Dacă și restul sunt la fel, estimez că are cel puțin o sută de mii în rucsacul ăsta. Poate chiar mai mult."

„Veronica", o mustră Kit. „De unde sunt banii ăștia?"

Veronica o privi cu ură și nu spuse nimic.

Kit scoase un pașaport din geantă. „Și piesa de rezistență. Un pașaport pe numele Viola Feinstein, dar cu fotografia ta. Măcar nu va trebui să arunci obiectele cu monogramă." Scoase cătușele din buzunarul jachetei și le puse cu satisfacție pe încheieturile Veronicăi. *Asta pentru că ai încercat să-l șantajezi pe Sam, târfă.* „Veronica Fitzgerald, ești arestată pentru șantaj. Falsificarea pașaportului este o infracțiune federală, așa că vom lăsa asta în seama lor."

Veronica încercă să se smulgă din strânsoarea lui Kit, dar Kit o strânse și mai tare.

„Sunt nevinovată."

„Atunci poți să explici de unde provine toată această sumă de bani", spuse Connor. „Să mergem."

Încă ținând-o de braț pe Veronica, Kit o târî în lift. „Domnule ofițer, aș aprecia dacă ați putea rămâne cu noi până o urcăm în mașină." Voia ca fiecare secundă a acestei arestări să fie înregistrată.

Poliția din San Diego, San Diego, California
Luni, 9 ianuarie, ora 16:00

„Bună treabă", spuse Navarro, așezându-se pe un scaun în camera de

observație, cu Kit și Connor de o parte și de alta a lui. „Dacă nu am fi avut ochii pe Fitzgerald, am fi pierdut-o și Dumnezeu știe unde ar fi fost acum.”

Veronica Fitzgerald stătea la masa de interogatoriu de cealaltă parte a geamului. Așteptau sosirea avocatului ei înainte de a începe interogatoriul, deoarece Veronica ceruse imediat asistență juridică.

„În drum spre Mexico City”, spuse Kit. „Nu știu unde ar fi plecat după aceea.”

„Marshall și Ashton l-au ridicat pe pilot”, continuă Connor. „Sunt pe drum cu el. Am reușit să triangulăm ultimul apel al Veronicăi cu turnurile de control. Steven Neal o aștepta pe Veronica la un mic aerodrom lângă închisoarea în care ne aflam în această dimineață, destul de ironic. Depusese un plan de zbor și încă aștepta autorizația.”

„Probabil că intenționa să mituiască pe cineva de la vamă cu o parte din banii aceia”, spuse Navarro. „Avea destui. Banii, arma și pașaportul fals au fost ultimele cuie în sicriul ei.” Se uită în jurul camerei mici. „Credeam că Sam va fi aici.”

Kit se strâmbă puțin. „Și-a luat liber după-amiaza.”

„Era speriat să vorbească cu Ronald Tasker”, spuse Connor. „A băut câteva pahare după aceea. Dar nu ai fi putut să-ți dai seama că era nervos. Omul era calm ca un castravete.”

„Benzi desenate”, spuse Navarro, scuturând din cap. „Nu m-aș fi gândit niciodată la asta.”

Kit zâmbi, mândră de Sam. „Nici eu. Mă bucur că Sam s-a gândit la asta. Deci, cine va fi polițistul rău acolo cu ea?”

„Tu ar trebui”, spuse Connor. „Ai stabilit deja rolul ăsta azi dimineață.”

„De data asta am adus fotografiile de la autopsia lui Munro”, spuse Kit. „Sam a crezut că aș fi putut fi mai dură cu ea azi dimineață, așa că de data asta m-am gândit să-i arăt ce i s-a făcut iubitului ei.”

„Știm sigur că erau iubiți?”, întrebă Navarro.

Kit clătină din cap. „Nu s-a confirmat încă, dar imaginile de pe camera de supraveghere din clădirea ei arată că Munro a intrat marți seara purtând un costum, apoi a plecat la ora 8:30 dimineața următoare purtând un costum diferit.”

„A petrecut noaptea acolo”, spuse Navarro.

„Fitzgerald poate susține că a fost o relație platonică sau că a petrecut noaptea cu altcineva din clădire. CSU este acum în apartamentul ei. Vor preleva probe de ADN de pe cearșafurile ei. Dacă el a fost în patul ei, sperăm să găsim dovezi. Totuși, asta răspunde la una dintre întrebările mele anterioare – de ce ucigașul a condus remorca până la casa lui Munro atât de devreme dimineața. Cred că spera să-l prindă pe Munro ieșind din casă, dar el dormea cu Fitzgerald. Așa că a trebuit să aștepte până când Munro a venit acasă.”

Dar era totuși o perioadă foarte lungă de timp în care ucigașul a stat degeaba, așteptând. Instinctul îi spunea că îi scăpa ceva.

„Pare logic.” Apoi Navarro făcu o grimasă. „Ce avea Munro de femeile stăteau la coadă să se culce cu el? Veronica, văduva și reportera.”

„Tamsin Kavanaugh”, mârâi Kit. „Abia aștept să vorbesc cu ea.”

Navarro chicoti. „Poate ar trebui să-l lași pe Connor să conducă interogatoriul.”

„Și pe mine mă face să mârâi, șefule. Femeia aia e vicleană.” Apoi Connor se îndreptă și se uită fix la geam. „Ce naiba?”

Kit se uită și ea la geam și rămase cu privirea fixă. „Ce naiba?”, șopti ea. „Nu e avocata pe care ne-a spus să o sunăm azi dimineață.”

Laura Letterman intrase în camera de interogatoriu.

„Ai spus că era avocata lui Munro”, spuse Navarro. „O mișcare inteligentă din partea Veronicăi. Acum nu poți să o întrebi pe Letterman nimic despre niciunul dintre ei.”

„Târfă”, mormăi Kit.

„Acuzata sau avocata?”, întrebă Navarro.

Kit se încruntă. „Amândouă?” Veronica încercase să-l șantajeze pe Sam, dar Laura îl înșelase.

„Poate ar trebui să-l lăsăm pe Connor să conducă interogatoriul”, spuse Navarro cu prudență. „Doar pentru că ai mai avut de-a face cu Letterman și ea îți cunoaște stilul. Connor va fi o entitate necunoscută.”

Kit suspină. „Urăsc faptul că ai dreptate.”

Ușa se deschise și se închise înainte ca o altă voce să mormăie: „Ce naiba?”

Joel Haley privea prin geam, la fel cum făcuseră Kit și Connor. „*E* avocata lui Fitzgerald?”

Kit oftă. „Și noi am fost surprinși. Ia loc, Joel.”

„Mă bucur că Sam era prea beat ca să fie aici”, spuse Joel, așezându-se lângă Kit.

Și eu. „Mai bine începem, Connor. Mai avem un milion de interviuri de făcut.”

„Ce speri să afli de la Fitzgerald astăzi?”, întrebă Joel.

„Probabil nimic”, recunoscu Connor. „Pare prea inteligentă ca să vorbească. Dar sper că fotografiile de la autopsie o vor face să vorbească. În plus, îi voi spune că știm că aveau o relație, că ADN-ul găsit în apartamentul ei a dat rezultate pozitive. Încă nu s-a întâmplat, dar sper să obțin o reacție. Credem că ea a căutat dispozitivul de siguranță al lui Munro.”

Navarro îl sunase pe Joel cu noutățile după ce plecaseră de la închisoare în dimineața aceea. Asta ajutase la obținerea mandatului pentru bagajele Veronicăi.

„Are mult sens”, spuse Joel. „Mai ales dacă soția lui Munro nu îi finanța stilul de viață. Ne-am apropiat de localizarea remorcii care a transportat Ferrari-ul lui Munro?”

Connor scutură din cap. „Din păcate, nu. Șoferul probabil că a îndepărtat folia de pe remorcă la scurt timp după ce a părăsit cartierul lui Munro. Poate că a schimbat chiar și camionul pe care îl folosea pentru a o transporta. Există o serie de remorci în camerele de supraveghere locale, dar niciuna nu este tractată de Fordul pe care l-am văzut în imaginile camerei lui Ace Diamond. Practic, am pierdut urma.”

„Marshall și Ashton au ieșit să-l interogheze pe paznicul de la intrarea în cartier” a continuat Navarro. „Era a doua noastră încercare. Paznicul nu era acasă, așa că nu putem obține descrierea șoferului remorcii. Vor încerca din nou mai târziu.”

Kit se încruntă. „Shelley era o problemă nerezolvată, iar acum ea și mama ei sunt moarte. De unde știm că tipul ăsta nu l-a ucis și pe paznicul de la poarta lui Munro?”

„Nu știm”, răspunse Navarro cu gravitate. „L-am dat în urmărire ca per-

soană de interes, iar Marshall și Ashton îi caută prietenii și familia, încercând să-l găsească."

„Nu cred că vom reuși să obținem de la el descrierea ucigașului", spuse Connor.

Nici Kit nu credea asta. *La naiba.*

Toți au tăcut pentru un moment, apoi Joel a rupt tăcerea. „Care sunt pașii următori după ce vorbim cu Fitzgerald?", întrebă Joel.

„Presupunând că nu obțineți nimic de la ea, adică."

„O să ne întoarcem la doamna Munro", spuse Kit. „Avem o serie de întrebări fără răspuns despre finanțele lui Munro. Știm că cheltuia mulți bani, dar, în afară de Ferrari, nu știm pe ce alte lucruri scumpe îi cheltuia. Avem o mulțime de date de analizat, deși Marshall și Ashton se ocupă de mare parte din ele. Avem teoria Aliciei Batra că era vorba de mai multe persoane, așa că ar putea fi fie oameni pe care îi șantaja, fie oameni pe care i-a înșelat în afaceri sau în politică."

„Deci chiar nu știți", spuse Joel.

Kit clătină din cap. „Chiar nu știm. Trebuie să verificăm amenințările credibile pe care le-a primit și să obținem alibiuri pentru acei suspecți, astfel încât să îi putem măcar elimina de pe listă."

„Știm că Wilhelmina știa că Munro era corupt, dar nu a putut găsi dovezi", spuse Connor.

„Sau asta a susținut ea", murmură Kit. „Știm că ucigașul lui Munro a ucis-o și pe Shelley Porter și pe mama ei, Carol, dar nimeni nu a văzut pe nimeni intrând în casă în noaptea aceea. Trebuie să reinterogăm vecinii și să-i întrebăm din nou. Cineva trebuie să fi văzut ceva."

Connor suspină. „Singura persoană pe care o cred în acest moment este bătăușul tatuat al cărui nume real nu este Ace Diamond. El a spus că Shelley l-a atras în capcană." Înclină capul. „Dar ucigașul ei știa că patru mii de dolari ar fi o momeală sigură pentru a o mitui în noaptea aceea. Poate că a presupus că ea ar fi vrut pur și simplu banii sau poate că știa că era o dependentă care ar fi luat banii fără să ezite. Cine altcineva mai știa că Shelley Porter era dependentă?"

„Așa este", spuse Joel. „Este o pistă nouă de urmărit."

„O să o urmăm”, spuse Kit, apoi se întoarse spre geam când Laura Letterman bătu. „Cred că e rândul tău, Connor.”

„Ce norocos sunt.”

„Vezi dacă poți s-o faci pe Veronica să-ți spună cu cine vorbea în biroul ei”, spuse ea. „Nu cred că era pilotul. Numerele din jurnalul ei de apeluri erau diferite.”

„Ușor de făcut”, spuse Connor sarcastic. Luă dosarul cu fotografiile de la autopsie și se îndreptă spre sala de interogatorii.

Capitolul 8

Poliția din San Diego, San Diego, California
Luni, 9 ianuarie, ora 16:15

Connor intră în sala de interogatorii, cu un zâmbet prietenos pe față. „Domnișoară Fitzgerald, mă bucur să vă revăd.”

Veronica îi aruncă o privire disprețuitoare și nu spuse nimic.

„Nu aveți niciun motiv să o țineți pe clienta mea aici”, spuse Laura cu îndrăzneală.

Connor chicoti. „Aș spune că avem două sute patruzeci și cinci de mii de motive să o ținem aici. Plus pașaportul fals, desigur. Federalii se vor ocupa de asta, dar ne lasă pe noi să ne ocupăm mai întâi. Nu-i așa că e frumos? Ne înțelegem cu toții.”

Laura nu zâmbi. „Am sfătuit-o pe clienta mea să nu spună nimic.”

„Sunt sigur că da. Voiam doar să clarific lucrurile cu ea. Sper să lămuresc câteva aspecte.” Puse dosarul pe masă. „Deci. Conduci un Chevy Stingray. O mașină super, apropo. Mi-aș dori să am și eu una. Dar cu salariul de polițist, nu mi-o pot permite.”

Veronica a râs. „Părinții tăi bogați ți-ar cumpăra una.”

„Veronica”, a spus Laura încet.

Veronica și-a dat ochii peste cap. „Îi cunosc pe părinții lui de la clubul de golf. Nu vorbesc decât despre fiul lor important, care este un detectiv important. Nu sunt impresionată.”

Connor a zâmbit. „Eu sunt. Nu știam că se laudă cu mine. Acum, trebuie să te felicit pentru economisirea ta. Munro și-a cumpărat un Ferrari de un sfert de milion, dar tu ai cumpărat o mașină mult mai ieftină. 75.000 de dolari cu tot cu taxe. Totuși, cum își permite o asistentă administrativă a unui consilier municipal o mașină ca asta?”

„A fost un cadou”, spuse Veronica rigid. „Și pot dovedi asta.”

„De la Munro?”

Laura suspină. „Nu răspunde, Veronica. Vorbesc serios.”

„Ce cadou grozav pentru ziua de apreciere a administratorilor”, a comentat Connor. „Am calculat chiria, mașina și am verificat sumar cardurile tale de credit. Cheltui mult mai mult decât câștigi. Și nu ai datorii. Ți-ai plătit facturile și pe ale lui Munro cu mandate poștale. A fost foarte drăguț din partea ta, doamnă. Să-i cumperi mandate poștale când ți le-ai cumpărat pe ale tale. Sau poate banii proveneau din aceeași sursă?”

Veronica își întoarse privirea, strângând buzele.

„Bine. Ai făcut zece călătorii în Insulele Cayman în ultimii patru ani cu pașaportul tău pe numele Viola Feinstein. Ai vreun motiv?”

„Vacanță”, spuse ea, ridicând bărbia.

„Probabil că îți place foarte mult acolo. Mă întreb dacă vom descoperi că ai deschis și conturi în bănci din Cayman sub pseudonimul Viola. Sau dacă ai un al treilea pașaport pe care încă nu l-am găsit.”

„Pescuiești, detectivule”, spuse Laura.

„Sigur că da”, spuse Connor, tot amabil. „Mă întreb dacă Steven Neal – pilotul pe care tocmai l-am ridicat, domnișoară Letterman – ne va povesti despre unele dintre călătoriile Veronicăi.”

Ochii Veronicăi sclipiră de furie. „El nu m-a dus acolo cu avionul.”

Connor zâmbi. „O să te susțină? O să fii condamnată pentru fraudă cu pașaportul și, dacă nu poți explica de unde provin toți banii aceia, și pentru

șantaj. El are probleme doar pentru că a fost pilotul tău în acest moment. Susține că nu el era persoana pe care ai sunat-o dimineață când ai spus „Ei știu” și „Trebuie să plecăm de aici”. ”

Ochii ei se măriră și deschise gura, apoi o închise când Laura îi șuieră numele.

„Da”, spuse Connor, „am ascultat. Aș fi vrut să nu fi vomitat, totuși. Sunt un vomitator empatic.”

„Nu este”, spuse Kit din camera de observație. „Cred că Sam este, totuși.”

„Cu siguranță este”, fu de acord Joel.

De cealaltă parte a geamului, Veronica îl privi furioasă pe Connor.

Laura suspină. „Vrei să ajungi undeva cu asta, detectivule?”

„Desigur.” Se întoarse spre Veronica. „Vom verifica zborurile pe care le-ai făcut cu pașaportul tău Viola. Cred că ai făcut călătoria în două etape – de la San Diego la Mexico City și apoi la Grand Cayman. Vom găsi înregistrările zborurilor. Steven Neal nu mi se pare genul de om care ar tăcea pentru a te salva.”

„Connor l-a întâlnit pe pilot?”, întrebă Navarro.

„Nu”, răspunse Kit. „Își îmbunătățește cu adevărat tehnica de interogare. Veronica a crezut asta.”

„Dacă știa ceva despre ce făceai”, a continuat Connor, „și bănuiesc că știa, pentru că l-ai forțat să te ducă cu avionul astăzi, atunci îi vom oferi o înțelegere să ne spună tot ce știe despre tine. Ne interesează în special partenerul tău. Cel care nu a fost eviscerat ca un porc.”

A spus asta de parcă ar fi discutat despre o zi însorită.

Veronica tresări și rămase nemișcată în timp ce Connor schimbă subiectul de la cadavrul lui Munro înapoi la zborurile ei.

„În general, erau weekenduri lungi, călătoriile tale în Grand Cayman. E un zbor al naibii de lung pentru o vizită scurtă.”

„Și?” întrebă Veronica agresiv.

„Deci, intenționăm să pornim de la presupunerea că te-ai îmbarcat în fiecare dintre acele zboruri cu un rucsac plin de bani, așa cum ai făcut și astăzi. Și că i-ai depus, apoi ai făcut cale-ntoarsă. Presupunem, de asemenea, că

Munro nu a păstrat banii. Tu ai făcut-o. Tu purtai întreaga responsabilitate în cazul în care ai fi fost prinsă. Mie nu mi se pare foarte drăguț."

„Nu trebuia să fie drăguț", spuse ea cu demnitate rigidă. „Era angajatorul meu."

„Și iubitul tău", spuse Connor pe un ton aproape cântat.

Veronica își păstră calmul, dar era la limită. Dacă Connor o manipula cum trebuie, putea să-i dărâme apărarea.

„Nu poți dovedi asta", spuse Veronica.

„Ba da, putem. Imediat după ce te-am arestat, am pus CSU să-ți percheziționeze apartamentul cu mare atenție. Am testat temeinic cearșafurile. Ce chestie grozavă, testarea rapidă a ADN-ului. Reduce timpul de așteptare la două ore. Rezultatele au sosit și ghici al cui ADN a fost găsit?"

Fața Veronicăi căpătă încet o nuanță verde-cerată. Dar, spre cinstea ei, nu spuse nimic.

„Haide", o îndemnă Connor. „Nici măcar o presupunere? Ei bine, presupun că deja știi. Aveai... relații carnale cu el. Bunul și vechiul Brooks Munro. Celălalt partener al tău știe despre voi doi? Cred că voi doi erați creierul operațiunii, nu Munro. Dacă ucigașul lui își dă seama de asta... ei bine, nu aș vrea să fiu în locul vostru."

Veronica inspiră și expiră. Deschise gura, dar nu scoase niciun cuvânt.

În camera de interogatoriu se simțea o tensiune pe care Kit o putea percepe de cealaltă parte a geamului. Își dădu seama că se aplecase în față, la fel ca Navarro și Joel.

„Cine e detectivul particular, Veronica?", întrebă Connor.

Veronica tresări, ochii ei exprimând șocul.

„Foarte frumos, Connor", murmură Kit. „Foarte frumos, într-adevăr."

„Știai că exista un detectiv particular?", întrebă Joel.

„Nu", răspunse Kit. „Dar are sens. Dacă Brooks Munro avea o listă de secrete, cineva trebuia să le fi descoperit. Nu-mi imaginez că oameni la întâmplare îi făceau confidențe lui Munro."

Navarro se lăsă pe spate cu un zâmbet sumbru. „Află numele detectivului particular, Robinson."

Kit se gândi că asta ar putea fi prea mult. „S-ar putea să-i găsim numele

în telefonul ei. Totuși, e bine că avem confirmarea că lucra cu un detectiv particular.

„Adică”, spuse Connor cu nonșalanță, „toată lumea știe că Munro nu era genul care să scoată secrete de la oamenii puternici. Oameni influenți, a spus sursa noastră. Dar Munro era un om josnic. Mă mir că cineva a rezistat lângă el mai mult de câteva săptămâni. Tu ai fost iubita lui timp de cincisprezece ani.” O spuse de parcă ar fi fost cu adevărat impresionat. „Apropo, toată lumea din primărie știe că voi doi vă culcați ca iepurii, așa că nimeni nu va fi surprins. Ce mă surprinde pe mine este că ai lăsat să scape persoana care i-a făcut *asta* bărbatului cu care te-ai culcat timp de cincisprezece ani.”

Deschise dosarul și întinse fotografiile pe masă. Veronica se simți rău, dar nu vomită.

„Serios, detectivule”, spuse Laura, întorcând fotografiile.

„Oprește-te”, porunci Connor, tonul lui devenind brusc ostil și agresiv. „Uită-te la *astea,* Veronica. Uită-te ce *i-au făcut*. L-au înjunghiat de *douăzeci și cinci* de ori. I-au tăiat degetele de la mâini și de la picioare. Și i-au mutilat penisul.” Connor se ridică de pe scaun, aplecându-se peste masă pentru a-i arăta Veronicăi fotografia cu organele genitale mutilate ale lui Munro. „*Am spus să te uiți.”*

Veronica se uită, ochii ei rămânând fixați pe fotografie, în timp ce culoarea care mai rămăsese pe fața ei dispăru. Apoi se ghemui, plângând în hohote.

Dacă Kit nu o displăcea atât de mult, poate că i-ar fi părut rău pentru ea.

„Nu vrei să știi cine a făcut asta?”, întrebă Connor. Laura își strigă urgent clienta, dar Connor o acoperi cu vocea lui. „A simțit fiecare dintre aceste brutalități, Veronica. Fiecare dintre ele. L-au *rănit.* Bărbatul pe care l-ai iubit a fost *torturat*. De nenumărate ori. Nu vrei ca cei care l-au rănit să plătească?”

„Da”, plânse Veronica cu un suspin înăbușit. „*Vreau* să plătească. Dar nu știu *cine sunt*.”

„Știi cine e pe listă”, replică Connor rece, fațada lui plăcută dispărând.

Veronica scutură din cap. „Nu știu. Eu mă ocupam de bani. Atât.”

Laura suspină. „Vom discuta o înțelegere cu procurorul.”

Connor se lăsă pe scaun. Puse fotografiile înapoi în dosar. „Nu depinde

de mine. Unde crezi că ar fi pus lista, Veronica?”

„Trebuia să fie în casa lui. În biroul lui. Am căutat în biroul lui, dar nu era acolo. Apoi *ea* a venit acasă și nu am mai putut căuta. Am căutat în biroul de la primărie, dar nici acolo nu era, iar apoi a fost sigilat de voi și nu am mai putut să caut.”

„Ea” ar fi Wilhelmina, gândi Kit. Se întrebă dacă Wilhelmina bănuia că biroul lui Munro de acasă fusese percheziționat. Nu părea să fi fost percheziționat când Kit și Connor fuseseră acolo sâmbătă seara. Niciun document nu era în dezordine.

Fie Veronica era o maniacă a curățeniei, fie Wilhelmina – sau altcineva – modificase scena. CSU verificase fiecare centimetru din birou și nu găsise nicio amprentă care să nu-i aparțină lui Munro. Vor căuta din nou, dar Kit nu credea că vor găsi lista. Era probabil ca cel care îl torturase pe Munro să fi aflat locul unde se afla lista și să o fi luat.

Dar de ce? Cum intenționau să folosească informațiile? Cum de știau că lista exista?

Vocea lui Connor se calmase, dar nu mai era deloc amabilă. „Căutăm un fișier electronic sau o foaie de hârtie?”

„Un caiet”, spuse Veronica. „Într-un dosar cu trei inele. Nu era online. Brooks nu avea încredere că nu va fi piratat. Nu am văzut niciodată conținutul. Detectivul particular nu a văzut niciodată plățile. Nici măcar nu știam numele detectivului particular.”

Connor o privi în tăcere pentru o clipă, apoi întrebă: „Era Jacob Crocker?”

Veronica era vizibil șocată. „Nu.”

„Cine e Crocker?”, întrebă Joel.

„Detectivul particular al lui William Weaver”, spuse Kit, „tipul căruia Munro i-a distrus viața pentru un loc în consiliu. Crocker e mort. A fost împușcat în timp ce supraveghea un alt client, potrivit lui Weaver. Ne-am întrebat dacă Munro a avut vreo legătură cu asta, pentru că Weaver era pe cale să-l angajeze din nou pe Crocker. Cred că avem răspunsul la această întrebare. Veronica știe exact cine era Jacob Crocker.”

„Bine”, spuse Connor calm. „Deci nu ai văzut niciodată numele. E clar

că Brooks știa cine erau, la fel și detectivul particular, deoarece el era cel care a dezgropat informațiile compromițătoare. Care era rolul tău?”

„Mă ocupam de plăți și țineam evidența banilor. Îi spuneam lui Brooks cine nu plătea la timp. Nu știu ce făcea el cu informațiile astea.”

„Asta e o minciună”, spuse Kit. „Sau cel puțin așa credea Ronald Tasker. El credea că Munro și Fitzgerald i-au trimis fotografiile compromițătoare ale soției sale ca răzbunare pentru neplată. Voiau ca Tasker să explodeze, provocând-o să raporteze afacerile ilegale ale soțului său la poliție. Soția lui Tasker știa despre asta, deoarece Munro și Fitzgerald i-au spus. Cel puțin asta era părerea lui Tasker.”

„A explodat, într-adevăr”, mormăi Navarro.

„Nu știu dacă se așteptau ca Tasker să-și omoare soția *și* să o taie în bucăți”, spuse Kit sec.

„Taci”, spuse Joel, pentru că Veronica încă vorbea.

„Fiecare dintre noi avea o bucată din tort”, spuse ea, „așa că niciunul dintre noi nu putea să-i trădeze pe ceilalți și și să fure totul.”

„Nu există încredere între hoți”, murmură Connor. „De cât timp se întâmpla asta?”

„De opt ani. Înainte ca Brooks să fie ales pentru prima dată în consiliul municipal.”

„De ce era atât de important pentru Munro să fie în consiliu?”, întrebă Connor. „E doar consiliul municipal.”

Veronica suspină obosită. „Poate pentru tine. Tu ai crescut într-o familie bogată. Brooks și cu mine nu. El voia să fie senator al Statelor Unite. Voia să fie respectat.”

„Așa că a furat pentru a obține asta.”

Femeia ridică din umeri. „Nu era primul care făcea asta.”

Connor se încruntă. „Asta nu înseamnă că e corect. Despre ce sumă de bani vorbim?”

„Varia.”

„Ghicește”, spuse Connor brusc.

„Mergeam în Insulele Cayman când strângeam jumătate de milion.”

„Deci zece călătorii înseamnă cinci milioane de dolari. Nu e atât de mult

pe cât credeam, mai ales împărțit în trei.”

„Împărțit în patru”, spuse ea, arătând cu douăzeci de ani mai bătrână decât în dimineața aceea. „Nu știu unde și-au pus banii ceilalți.”

„Așa mai merge”, spuse Connor. „Ai spus patru. Există un al patrulea partener sau ați luat fiecare un procent diferit?”

Veronica scutură încet din cap. „Nu există un al patrulea partener. Brooks a luat jumătate. Detectivul particular și cu mine am luat câte un sfert.”

„Nu te-a supărat asta?”

„Doar puțin. Brooks își asuma riscurile. Eu și detectivul particular eram anonimi. Țintele știau doar că Brooks deținea secretele lor. Așa că el a primit un procent mai mare din câștig.”

„Dacă tu țineai evidența banilor și nu l-ai întâlnit niciodată pe detectivul particular, cum și-a primit el partea?”

„Brooks i-o dădea. Eu pregăteam situația contabilă și îi dădeam lui Brooks 75% din câștig – partea lui și a detectivului particular. Eu cunoșteam țintele doar după un număr. Brooks cunoștea numerele și numele. Detectivul particular cunoștea doar numele.”

„Deci ai pus un milion și jumătate de dolari într-o valiză și i-ai dat-o lui Munro?”

Ea se încruntă. „De unde ai aflat...? Oh. Am spus că voi economisi jumătate de milion înainte de a pleca în Cayman. Mi-a luat câteva luni să economisesc suma asta. Îi plăteam banii în fiecare lună lui Brooks, care apoi îl plătea pe detectivul particular. Cum am spus, nu știu unde își ascundeau ei banii.”

„Cum te plăteau victimele șantajului?” întrebă Connor.

„Cu bani gheață. Bancnote de cincizeci, fără serie. Îi lăsau într-un depozit.”

„Unde era dulapul de depozitare?”, întrebă Connor.

„Doar Brooks și cu mine aveam cheia, dar era prea riscant pentru Brooks să verifice. Asta era treaba mea.”

„Avea foarte multă încredere în tine.”

„Da.”

„De ce?”

„Eram iubiți”, spuse ea cu amărăciune. „Așa cum ai spus.”

„Trebuia să fie mai mult de atât. Unde era dulapul de depozitare?”

„Schimba locația în fiecare lună”, spuse Veronica. „A fost ideea lui Brooks. Nu voia ca țintele noastre să poată merge la poliție. Majoritatea își puteau permite banii pe care îi ceream. Erau prea bogați pentru binele lor. Trebuiau să fie coborâți cu un nivel sau două.”

„De unde știi că erau suficient de bogați încât să-și permită șantajul tău?”

„Brooks așa a spus. L-am crezut. Nu m-a mințit niciodată.”

„Ai menționat că niciunul dintre voi nu a crescut într-o familie bogată. Asta înseamnă că îl cunoșteai de mică?”

Ea închise ochii, apoi dădu din cap. „Da.”

„Unde?”

Veronica scutură din cap, din anumite motive nefiind dispusă să împărtășească această informație.

„Cine crezi că l-a ucis? A fost din cauza listei de șantaj? Sau crezi că au fost alegătorii lui?”

„Nu știu”, a spus Veronica. „Și asta e adevărul.”

„E o minciună”, a spus Kit încet. „Ea trebuie să știe că a fost lista de șantaj. L-au torturat pentru a afla locația. Doar dacă nu cumva ea a găsit-o, a ascuns-o și ne minte pe toți, inclusiv pe detectivul particular. E o posibilitate distinctă.”

„Așa este”, spuse Navarro. „Dar veți ajunge la adevăr. Voi doi formați o echipă de investigatori extraordinară. Adăugați-l și pe Sam Reeves și veți fi de neoprit.”

Kit spera doar că era adevărat.

Connor lăsă umerii în jos, oboseala începând să-i fie vizibilă. Acest gen de interogatorii era la fel de greu pentru polițist cât și pentru suspect. Ei bine, în moduri diferite. Connor putea să plece acasă la sfârșitul acestei încercări. Veronica urma să fie dusă într-o celulă.

„Altceva?”, întrebă el.

Veronica îi aruncă o privire rece. „Nu e suficient?”

Suspinul Laurei părea învins. „Mai mult decât suficient. Clienta mea dorește să meargă în celula ei acum. Ne vedem la audiere, Veronica. Te rog,

nu mai spune nimic.”

„Nu mai am nimic de spus”, mormăi ea cu tristețe.

„Încă o minciună”, murmură Kit. „Știe mult mai multe.”

„Da”, confirmă Navarro. „Vom continua să lucrăm cu ea.”

Connor se ridică și era deja la ușă când Veronica vorbi din nou.

„Detectiv, ați găsit mașina lui? Ferrari-ul?”

„Nu. De ce?”

„Am lăsat o brățară în torpedou. Era a mamei mele. Nu era scumpă. Avea doar valoare sentimentală. Aș vrea să o recuperez.”

„Dacă o găsim, o să verific.” Connor ieși din camera de interogatoriu și se alătură lor pentru a observa. „La naiba”, mormăi el, lăsându-se pe un scaun.

„Bine lucrat”, spuse Kit.

Joel îi strânse umărul lui Connor. „Așa e.”

Connor închise ochii. „Am nevoie de un pui de somn.”

Kit nu se putu abține să zâmbească. Părea un copil de trei ani. „Du-te și odihnește-te. O să fac un rezumat și o să stabilesc pașii următori.”

Poliția din San Diego, San Diego, California
Luni, 9 ianuarie, ora 20:15

„Bună.”

Kit se întoarse de la tablă la auzul vocii timide și zâmbi când îl văzu pe Sam stând în ușa sălii de conferințe a poliției din San Diego. „Bună și ție. Ai dormit puțin?”

„Da. Apoi am mâncat. Ai un vizitator. Pot să o las să intre?”

O voce familiară se auzi din spatele lui. „Înseamnă să pui deoparte toate fotografiile sângeroase”, spuse Akiko. „Ți-am adus cina.”

Kit adună fotografiile de la autopsie și toate detaliile de la locul crimei pe care sora ei nu ar trebui să le vadă. „Toate fotografiile sângeroase sunt puse deoparte. Te rog, las-o să intre. Mor de foame.”

Akiko se strecură pe sub brațul lui Sam, cu un vas de sticlă acoperit în mână. „Am prins o pradă grozavă azi. Biban de mare alb și cod negru. Mama și cu mine le-am gătit și am făcut un festin acasă.” Ea ridică o sprânceană. „Ți-am trimis mesaj.”

Kit suspină. „Îmi pare rău. Am fost distrasă și am uitat să răspund. Dar miroase foarte bine.”

Akiko venise la McKittrick House la scurt timp după uciderea lui Wren. Ea și Kit deveniseră mai întâi prietene, apoi surori. Dintre toți copiii crescuți de Harlan și Betsy, Kit era cea mai apropiată de Akiko, care conducea o barcă de pescuit. Familia beneficia când ea avea o zi bună pe apă.

„Cum ați ajuns tu și Sam împreună?”, întrebă Kit, apucându-se de mâncare.

Sam stătea la masa de conferințe, frecându-și gâtul cu stângăcie. „Părinții tăi le-au invitat pe Georgia și Eloise la pește și eu eram cu ele.”

„Era încă amețit”, șopti Akiko, apoi râse când Sam îi aruncă o privire urâtă. „Ei bine, erai. I-am luat în drumul meu de la port. Am oprit să-ți iau și corespondența, din moment ce nu ai mai dormit pe barcă de ceva vreme.”

Kit încetă să mai mestece pentru a se gândi la asta. Trecuseră zile de când nu mai dormise în propriul pat. Era mult mai plăcut să se întoarcă acasă, la McKittrick House.

„Așa că am luat cina cu ei, iar Betsy m-a pus să beau un galon de cafea”, spuse Sam. „Dar cina a fost minunată, așa că, în final, a meritat. Akiko m-a adus înapoi aici, pentru că mi-am lăsat mașina în parcare dimineață. Unde e Connor?”

„A luat o pauză ca să ia cina cu CeCe și părinții ei. Se va întoarce curând și cu siguranță va vrea să mănânce din peștele ăsta. Ei sunt vegetarieni. El nu vrea să fie nepoliticos, așa că mănâncă acolo, apoi merge în altă parte să mănânce carne.”

În timp ce Kit explica, o privea pe sora ei. Ceva nu era în regulă. Kit era aproape sigură de asta. Akiko încă nu o privise în ochi. Dar o să o întrebe mai târziu. Kit avea încredere în Sam, dar Akiko ar fi vrut să păstreze secretul asupra a ceea ce era în neregulă.

„Vegetarianismul este un stil de viață extrem de sănătos”, spuse Akiko.

„Dar îl înțeleg.” Se ridică și se îndreptă spre ușă. „Poftă bună. Mama spune să aduci recipientul data viitoare când vii acasă. Spune că probabil va fi diseară.”

Mama lui Kit nu se înșela. Dar Kit trebuia să se întoarcă curând la barca ei. Tehnic vorbind, nu era barca ei. O închiriase de la unul dintre frații ei vitregi mai mari, care era în marină și staționat prea departe pentru a o folosi.

Acum că se gândea la asta, nu mai petrecea prea mult timp pe barcă. „Te conduc până afară. Sam, poți să rămâi? Trebuie să te pun la curent.”

„Desigur”, răspunse el într-un mod care o făcu pe Kit să se întrebe dacă și el observase preocuparea lui Akiko.

Kit așteptă până când ea și Akiko ajunseră la ușile duble care duceau în afara secției omucideri. „Ce s-a întâmplat?”

Akiko clătină din cap. „E greu să te am ca soră. Nu pot ascunde nimic.”

„Akiko...”

Sora ei suspină. „Acum câteva zile am primit un telefon de la cineva pe care nu-l cunoșteam. Vrea să mă întâlnească. Susține că a cunoscut-o pe mama mea.”

Kit clipi, prea uimită pentru a putea vorbi. „Mama ta?”

Akiko nu-și amintea nimic despre mama ei. Fusese abandonată în fața unei stații de pompieri când era bebeluș și fusese imediat luată în sistemul de plasament.

Akiko dădu din cap. „Nu știu ce să-i spun.”

„De unde o cunoștea pe mama ta?”

„Nu știu. A spus că-mi va spune când ne vom întâlni. I-am spus că mă voi gândi și că o voi suna înapoi. Nu știu ce să fac.”

Alarma sună în capul lui Kit. „Dă-mi numărul de la care a sunat femeia. O să verific. Și dacă te hotărăști să te duci, vin cu tine.”

Akiko închise ochii, ușurată. „Speram să spui asta.”

„De parcă ar fi fost vreo îndoială.” Vedea că sora ei avea nevoie de o îmbrățișare.

Își deschise brațele. „Haide.”

Akiko păru surprinsă, apoi ochii i se umplură de lacrimi. Se aruncă în brațele lui Kit și se strânse tare. „Mulțumesc. Aveam nevoie de asta.”

Kit o îmbrățișă pe sora ei zveltă. „Mi-am dat seama. Promite-mi că vei

aștepta până când voi putea merge cu tine. Imediat ce se va termina cazul ăsta. Promite-mi.”

„Promit.” Akiko se îndepărtă. „Poți să-i spui lui Sam dacă vrei. Știu că și el se întreba.”

„Dacă întreabă, atunci bine. Dar nu voi divulga informații personale despre tine.”

„Am încredere în tine. Întotdeauna am avut.”

Kit simți că ochii îi lăcrimează. „Și eu în tine. Ai grijă. Ai rezervări?”

„Da, dar sunt toate petreceri pe care le-am rezervat înainte și Paolo va fi cu mine.”

Kit îl cunoștea pe secundul lui Akiko, iar bărbatul era mai mult decât capabil să le apere. Akiko putea să se descurce singură la nevoie, dar Kit se simțea întotdeauna mai liniștită când Paolo mergea cu ei. Akiko își ducea clienții departe de coastă, unde peștii erau mari. Prea departe pentru a putea cere ajutor dacă era nevoie. Paolo era un salvator.

„Bine.” Kit rămase calmă de dragul surorii sale, dar instinctul îi spunea că ceva nu era în regulă cu această situație. „Nu te îngrijora. Vom ajunge la fundul problemei. Ți-a dat numele mamei tale?”

Sora ei scutură din nou din cap. „A spus că îmi va spune totul când ne vom întâlni.”

„Nu-mi plac oamenii misterioși”, mormăi Kit. „Doar... fii atentă.” Așteptă până când Akiko trecu de ușă înainte de a se întoarce în sala de conferințe, unde Sam studia tabla albă.

„Ai adăugat câteva nume”, spuse el.

„Da. Ziua de azi mi-a deschis ochii, cu siguranță.”

El o privi în timp ce ea se așeză lângă el. „Știu despre interviul lui Connor cu Veronica Fitzgerald și că Laura Letterman este avocata ei. Joel m-a sunat să-mi spună. După ce m-a certat că m-am îmbătat cu două margarita.”

Obrajii lui Sam se înroșiseră, iar Kit găsi asta drăguț. Nu că ar fi spus asta. Sam părea destul de jenat.

„Nu te simți prost. După interviu, Connor a dormit ca un bebeluș.”

„În timp ce tu lucrai.” El privi semnificativ tabla.

„Păi, da. A făcut același lucru pentru mine când eram prea obosită ca să

funcționez. S-a trezit și am intervievat pilotul. Știa că Veronica transporta bani. Îi căutase rucsacul odată, când ea adormise într-unul dintre zborurile spre Insulele Cayman. A spus că voia să se asigure că nu avea arme. Putea să treacă cu vederea banii, dar nu și armele. Ea nu era înarmată, așa că a lăsat-o în pace."

„Azi avea o armă când ai luat-o."

„Era în poșeta ei, nu în rucsac. A spus că ar fi căutat și în poșeta ei, dar ea o ținea strâns chiar și în somn. Banii pe care i-a plătit pentru fiecare zbor erau prea buni ca să facă valuri. Așa că a tăcut și a făcut ce i-a cerut."

„Știa ceva despre celălalt tip? Detectivul particular al cărui nume Veronica pretinde că nu-l știe?"

„Nu. Pilotul a spus că doar a transportat-o."

„Nu a fost foarte economic din partea Veronicăi", a observat Sam. „Existau alte modalități de a ascunde banii mult mai aproape de casă."

Kit zâmbi. „M-am gândit la asta în timp ce vorbeam cu pilotul. Se pare că ea cumpărase o casă în George Town, în Insulele Cayman. Plătită cu bani gheață. Titlul de proprietate este pe numele ei fals, Viola Feinstein."

„Răufăcătorii par să prefere întotdeauna casele de pe plajă."

Kit ridică din umeri. „Nu tuturor le place deșertul."

„Adevărat." El arătă spre tablă. „Ce urmează?"

Kit îl puse la curent, inclusiv cu planurile ei de a o reinteroga pe Wilhelmina Munro și de a afla cine ar fi putut știi – și ar fi putut profita – de dependența lui Shelley Porter.

„Pot afla unde a fost la reabilitare", se oferi Sam. „Ar putea exista o legătură acolo. Dacă știau că era dependentă și că încă consuma, ar fi știut că va mușca momeala banilor."

Kit a scris asta pe tablă ca următorul pas. „De asemenea, ne uităm din nou la uciderea lui Jacob Crocker, detectivul particular al lui William Weaver. Nimeni nu a fost arestat pentru uciderea lui. S-ar putea să existe unele dovezi fizice care să ne ajute. Din fericire, acesta a fost cazul lui Marshall și Ashton. Erau supărați că nu au putut să-l rezolve, așa că s-au ocupat ei de el."

Sam i-a zâmbit. „Uită-te la tine, delegi sarcini ca o profesionistă."

Ea a ridicat sprâncenele. „*Sunt* o profesionistă."

„Nu în a delega sarcini."

Ea a suspinat. „Ai dreptate. Învăț.”

„Mai am ceva pentru tine. Am primit un alt telefon în seara asta, în timp ce Akiko mă conducea aici. Carla Norton, soția peisagistului. Ea a sunat-o pe Jennifer Porter pentru a-i transmite condoleanțe pentru pierderea surorii și a nepoatei sale. Jennifer a întrebat-o cum ar fi putut cineva să știe că ea se ocupa de învelișurile pentru Norton Landscaping.”

„Am presupus că ucigașul a văzut asta pe site-ul lui Jennifer. Învelișurile lui Norton sunt în galeria lor foto.”

„Păi, criminalul ar fi trebuit să verifice site-ul web fiecărui atelier de caroserie din zonă. Posibil, dar consumator de timp. Carla a întrebat personalul dacă cineva a solicitat o recomandare pentru detalierea remorcilor. Unul dintre peisagiștii ei a spus că a fost abordat de un „tip cu barbă și ochelari de soare” care l-a întrebat cine a făcut învelișul. Angajatul ei i-a spus.”

Kit a făcut o grimasă. „Barba și ochelarii de soare înseamnă că angajatul nu i-a văzut bine fața. O deghizare excelentă, dacă nu cumva chiar are barbă. Când s-a întâmplat asta?”

„Acum cel puțin două luni, potrivit Carlei Norton. Ea a spus că angajatul ei lucra la o peluză în acel moment și nu s-a gândit la nimic când cineva l-a întrebat despre folia de protecție.”

„De ce ar fi făcut-o? Și acum două luni? Asta înseamnă că ucigașul lui Munro plănuia asta de ceva vreme.”

„Nu e foarte surprinzător. Să facă ambalajul și să coordoneze o potențială mulțime care să-l ajute să-l ucidă pe Munro ar fi durat ceva timp.”

Ea făcu o grimasă, urând în continuare teoria cu mai multe mâini. Dar trebuia să o ia în considerare, desigur. Era doar că...

Cineva ar fi dezvăluit secretul, fie înainte de faptă, fie în zilele următoare. Mai era timp. Cineva ar fi putut să se prezinte. Dar instinctul lui Kit îi spunea să nu-și țină respirația așteptând.

Instinctul îi spunea, de asemenea, că Sam avea mai multe de spus. „Pari nerăbdător să împărtășești ceva.”

El zâmbi. „Da. Bărbosul conducea un Chevy Suburban de culoare bej, un model undeva între 2015 și 2018. Angajatul Carlei nu a reținut numărul de înmatriculare, dar ar putea fi o pistă.”

Kit se așeză mai drept. „Nu camioneta Ford pe care o conducea când a luat remorca?”

„Nu. Poate poți să te uiți din nou la camerele de supraveghere. Un Chevy Suburban de culoare bej care tracta o remorcă fără înveliș, presupunând că a tăiat învelișul după ce l-a răpit pe Munro și a furat Ferrari-ul.”

Kit îi zâmbi, simțind un fior de entuziasm la noua direcție. „Acum, *asta* putem face.” Ea scrise asta pe tablă. „Nu știm unde l-a dus pe Munro între miercuri seara, când l-a răpit, și momentul în care l-a abandonat în Anza-Borrego. Nu știm unde a avut loc tortura.”

„Dacă aș fi fost eu, aș fi făcut-o în remorcă. Aș fi scos Ferrari-ul și... ei bine, aș fi făcut ce a făcut el. Apoi aș fi abandonat remorca. Dacă cineva ar fi găsit-o, ce contează? Nu ar fi putut fi legată de mine.”

„Nu știu dacă sunt impresionată sau speriată că te pui în pielea unui criminal.”

„Face parte din meseria mea”, spuse el cu ușurință, dar ea îi simți iritarea.

„Scuze. Am făcut-o din nou. Știu că ai de-a face cu criminali. Doar că ești atât de... *drăguț.*”

„La fel și tu.”

„Nu chiar. Nu la fel de drăguță ca tine.”

„S-ar putea să fie adevărat.” O spuse cu un zâmbet care îi arăta că era iertată. Din nou. „Carla Norton mi-a dat numele peisagistului care a vorbit cu bărbatul. A spus că ar fi fericit să vorbească cu tine. Ți-am trimis prin e-mail datele de contact ale tipului.”

Kit își verifică telefonul și, într-adevăr, era e-mailul de la Sam. „Vom încerca să vorbim cu el mâine. Vrei să vii cu noi?”

„Nu pot, îmi pare rău. Mâine am ședințe aproape toată ziua și de la patru sunt de serviciu la New Horizons.”

„Slujba asta enervantă.”

El ridică din umeri. „Plătește facturile. SDPD nu plătește suficient ca să-mi acopere chiria.”

„Cu siguranță nu suficient cât să te pună în vizorul cuiva ca Ronald Tasker. Promite-mi că vei fi atent. Nu am încredere în omul ăla.”

„Nici eu. Dar dacă ar fi vrut să-mi facă rău, aș fi fost deja mort.”

Kit se cutremură. „Nu spune asta.”

„Nu face ca asta să fie mai probabil să se întâmple, Kit.”

„Știu.” Ea arătă spre capul ei. „Aici. Dar aici...” Ea își atinse pieptul. „Mă sperie.”

„E ceva, cred.”

„E mult”, spuse ea încet. „Ai grijă, Sam. Promite-mi.”

El o privi în ochi, cu privirea serioasă. „Promit. Dacă și tu promiți același lucru.” Ea dădu din cap o dată și întinse degetul mic.

El chicoti și făcu un jurământ cu degetul mic. „Te simți mai bine acum?”, o întrebă.

„Nu prea. M-aș simți mai bine dacă te-ai duce într-un buncăr și nu ai mai ieși niciodată, dar așa simt în legătură cu toți cei la care țin.” Ea inspiră adânc, realizând ce spusese imediat ce cuvintele îi ieșiseră din gură. Cuvintele și sentimentul din spatele lor pluteau între ei.

Sam o privi calm din spatele ochelarilor lui Clark Kent. „O să-ți retragi cuvintele?”

„Nu”, spuse ea ferm. „Nu-mi retrag cuvintele.”

Privirea lui se înfierbântă când se opri asupra buzelor ei, dar își îndreptă repede atenția spre tablă. „Altceva?”

Ea era dezamăgită. Se gândise să o sărute, dar nu o făcuse. Totuși, erau la serviciu. *Poate mai târziu.*

„Ferrari-ul”, spuse ea. „Asta mă frământă. Goddard nu a găsit nicio urmă a lui online și niciunul dintre dealerii auto nu l-a văzut. Ucigașul lui Munro ar putea să-l ducă departe pentru a-l vinde și ar putea chiar să-l păstreze ca suvenir, așa cum ai spus. Dar de ce? De ce să ia mașina? Complică totul. Aș fi putut crede că a fost o decizie de ultim moment, că poate în mașină sau pe mașină erau dovezi care puteau face legătura cu ucigașul, dar el plănuia asta de *două luni*.” Faptul că îl întrebase pe unul dintre angajații lui Norton despre folie cu atât de mult timp în urmă era o informație nouă importantă și îi schimbase perspectiva. „Atunci de ce să se obosească să fure mașina?”

„Dacă aș fi fost atât de furios pe Munro, încât să fiu capabil să fac lucrurile care i s-au făcut lui – fie singur, fie ca parte a unui grup – și dacă aș fi fost *victima* șantajului lui Munro...”

Se așeză mai drept. „Aș considera Ferrari-ul ca fiind al *meu*. L-am cumpărat cu banii *mei*. Banii mei pe care Munro i-a *furat*. Aș vrea ceva în schimbul banilor pe care i-a luat.”

„Bingo.”

„Huh.” Ea înclină capul, gândindu-se. „Deci s-ar putea să nu o vândă niciodată și nici măcar să o conducă. Poate că doar faptul că o are este suficient.”

„Ca oamenii care cumpără tablouri furate și le ascund într-un seif. Ei știu că le au și că nimeni altcineva nu se poate bucura de ele, iar asta face parte din farmecul lor.”

„Deci, există șanse mari ca ucigașul său să mai aibă mașina.”

„Aș spune că sunt șanse foarte mari.”

„Și când vom găsi ucigașul, vom găsi și mașina, iar asta va fi suficient pentru a-l închide.”

„Presupunând că a fost un singur ucigaș.”

Kit făcu o grimasă. „La naiba.”

„De ce ești atât de împotriva ideii că ar fi mai mulți ucigași? A funcționat pentru Agatha Christie.”

Kit râse. „Da, păi, eu nu sunt Poirot.”

„Ești mai bună.”

Obrajii i se înroșiră. „Oh, ce naiba.” Arătă spre tablă, incomodată de complimentul lui. „Dar misteriosul detectiv particular?”

El se așeză pe scaun. „M-am gândit și la asta. Ca să câștige banii pe care îi câștiga Munro – cam zece milioane în ultimii opt ani?”

„Cam atât. Veronica a câștigat cinci milioane, iar Munro a păstrat dublu.” „Joel a spus că Munro și Veronica au crescut împreună. Ea era cu zece ani mai mare decât el.”

„Adevărat. Nu ar fi fost la aceeași școală. Trebuie să aflăm cum s-au cunoscut.”

Sam ezită, apoi ridică din umeri. „S-ar putea să fie o șansă mică, dar încearcă sistemul de plasament.”

Kit tresări. „Ce?”

„Legăturile pe care le-ai creat cu frații și surorile tale sunt bazate pe dure-

rea împărtășită. Se pare că Veronica și Munro aveau aceeași legătură puternică. Suficient de puternică încât el să-i încredințeze milioane de dolari. Ea deținea toți banii. *Ar fi putut* să-i fure."

„Poate că a făcut-o."

„Crezi?"

„Nu știu. O să cercetez trecutul lui Munro. Nu a menționat niciodată că a crescut într-un centru de plasament sau că a crescut sărac."

„Voia să fie respectat. Voia să facă parte din elita societății. O copilărie săracă l-ar fi împiedicat să intre în anumite cercuri."

„Trist, dar adevărat", murmură Kit. „Dar este o observație excelentă." Ea se încruntă, derulând conversația înapoi. Apoi înțelese. „Crezi că detectivul particular era și el unul dintre prietenii din copilărie ai lui Munro."

„Poate. Cel puțin, e o teorie. Ar fi fost nevoie de multă încredere – atât din partea lui Munro, cât și din partea detectivului particular – pentru a fi de acord cu un astfel de plan. Mai ales cu aranjamentul pe care Veronica susținea că îl aveau. Că niciunul dintre ei nu deținea toate informațiile."

„Cu excepția lui Brooks Munro."

„El avea informațiile, dar a lăsat-o pe Veronica să se ocupe de bani."

„Adevărat." Mintea lui Kit era învârtită. „Trebuie să luăm cina împreună mai des. Mi-ai dat mai multe piste de urmat."

Sam zâmbi. „Mă bucur că ți-am fost de ajutor. Dar, tehnic vorbind, nu am luat cina împreună."

Kit dădu din cap o dată. „Trebuie să remediem situația asta."

El o privi fix, cu ochii lui verzi. „Da, trebuie."

„După ce se rezolvă cazul ăsta."

„Sau sâmbătă seara, oricare dintre ele vine mai întâi." El ridică mâna când ea deschise gura să conteste. „Connor ia cina cu CeCe. El își face timp. Și tu poți."

Argumentul ei se evaporă. „Ai dreptate din nou. Sâmbătă seara. Unde vom merge?"

„Îți voi spune eu."

Și că nu era nervoasă din cauza asta? Sau supărată că pierduse o noapte întreagă de investigații?

Asta ar fi trebuit să mă sperie de moarte.

Dar nu a fost așa. Pentru că era Sam. Și ea avea încredere în el.

Capitolul 9

Poliția din San Diego, San Diego, California
Marți, 10 ianuarie, ora 9:15

„Vă mulțumesc foarte mult”, spuse Kit în difuzorul telefonului. Se uită la Connor, care își încrucișase degetele. „Vă suntem foarte recunoscători că ne-ați sunat înapoi.”

„Nicio problemă, domnule detectiv.” Mary Cowen era șefa biroului pentru plasament familial din Tulsa, Oklahoma. „Mă bucur să vă ajut. De ce aveți nevoie?”

„Păi, căutăm dosarul unei anumite Viola Feinstein. Acum are 61 de ani, așa că ar fi ieșit din sistem acum 43 de ani.”

Era doar o bănuială, dar Kit avea speranțe. Luând în serios teoria lui Sam, ea căutase și găsise certificatul de naștere asociat pașaportului fals al Veronicăi. Viola Feinstein, alias Veronica Fitzgerald, se născuse acum șaizeci și unu de ani într-o suburbie a orașului Tulsa.

Nu exista nicio înregistrare a unei schimbări legale de nume, dar Kit credea că Veronica era suficient de inteligentă pentru a-și da seama cum să-și schimbe identitatea. Era mult mai ușor să faci asta acum patruzeci și trei de ani.

Desigur, Veronica ar fi putut găsi numele Viola Feinstein pe o piatră funerară și să obțină certificatul de naștere și numărul de asigurare socială, dar era mai logic să le păstreze pe cele emise inițial.

Cel puțin Kit spera că așa a făcut.

„Așteptați un moment. Sunt dosare vechi, dar le-am digitalizat pe parcursul anilor.” Se auzi sunetul tastelor tastaturii, apoi un mormăit satisfăcut. „Da, iat-o. Viola Feinstein a intrat în sistemul de plasament la vârsta de cinci ani. Nu a fost niciodată adoptată. A împlinit vârsta de optsprezece ani. După aceea, nu mai ținem evidența lor. Aș vrea să o facem.”

„Și eu aș vrea să o faceți”, spuse Kit, „dar aceste informații sunt valoroase. Ar fi posibil să obțin o copie a dosarului ei complet?”

„Oh. Ei bine, majoritatea acestor dosare rămân confidențiale. Ce anume căutați?”

„Este suspectă într-un caz la care lucrăm, doamnă”, spuse Connor. „Încercăm să îi urmărim trecutul, inclusiv familia și prietenii din copilărie.”

„Va trebui să solicitați o excepție sau să obțineți un mandat”, spuse Mary. „Îmi pare rău. Aș vrea să vă ajut, dar sunt unele lucruri pe care pur și simplu nu le pot divulga.”

Nu era nepoliticoasă sau neplăcută, ci doar obligată să respecte regulile biroului său, iar Kit putea respecta asta. „Înțelegem. Vă mulțumim pentru ajutor.” Kit încheie convorbirea. „Acum ce facem?”

„Păi”, spuse Connor, „acum știm de unde a pornit Veronica. O parte din mine voia să întrebe dacă ea însăși a aplicat vreodată pentru a deveni tutore. Poate că l-a cunoscut pe Munro când erau amândoi în sistem și a vrut să aibă grijă de el. Dar faptul că mai târziu au devenit iubiți este prea scârbos.”

Kit făcu o grimasă. „E dezgustător. Dar e o posibilitate. Dacă nu găsim altceva, ne întoarcem la asta. Dar... da. Dezgustător.”

„Dacă am ști cum se numea Brooks Munro la naștere, am putea săpăm mult mai adânc. Dar mă întreb când s-au cunoscut – în sistemul de plasament sau mai târziu? Dacă ar fi fost înainte să ajungă în San Diego? Cei cincisprezece ani în care a lucrat pentru el au fost doar aici.”

Kit a avut o altă bănuială și a deschis site-ul de căutare a informațiilor personale. „Certificate de căsătorie. Viola Feinstein.” A așteptat și apoi a zâmbit după ce a sortat rezultatele. „Am găsit. Viola Feinstein s-a căsătorit cu Monroe Brookman în... oh.”

Connor și-a apropiat scaunul pentru a vedea ecranul ei, apoi a făcut o

grimasă. „Oh. Asta e...”

„S-au căsătorit acum treizeci și trei de ani”, a spus Kit. „Ea ar fi avut 28 de ani. El ar fi avut 18 ani.”

Strâmbătura lui Connor se transformă într-o grimasă. „Ar fi putut fi și mai rău. El ar fi putut avea 13 sau 14 ani.”

„Nu au fost împreună timp de 15 ani. Au fost împreună mai mult de *treizeci* de ani. Sunt șocată că și-a păstrat calmul când am intervievat-o ieri dimineață.”

„Asta explică lacrimile, totuși”, spuse Connor. „ Mă surprinde că i-a permis lui Munro să se căsătorească cu Wilhelmina. Cred că putem adăuga bigamia la păcatele lui Munro.”

„E cam târziu acum. În plus, cred că vom descoperi că acesta este cel mai mic dintre păcatele lui. Fie l-a ucis pe detectivul particular al lui William Weaver, fie a pus să fie ucis.”

„Cred că asta ar fi cel mai grav – până acum. Dar șantajul este și el destul de grav. Ce știm despre Monroe Brookman?”

Kit a tastat numele real al lui Munro în motorul de căutare. „De asemenea, născut în Tulsa.”

„Cum s-au cunoscut?”

„Va trebui să mai cercetăm puțin.”

„Atunci când au început viața de infractori?” a întrebat Connor. „Nu cred că au devenit brusc Bonnie și Clyde când au ajuns în San Diego.”

„Sunt de acord. Să căutăm mai amănunțit în cazierele judiciare.” Connor se ridică. „Mă duc să iau niște cafea. Vrei și tu?”

„Da, te rog.” Kit se aplecă peste tastatură, hotărâtă să descopere toate detaliile din trecutul Violei Feinstein și al lui Monroe Brookman.

Când Connor se întoarse cu cafeaua – de la cafeneaua de alături, nu din cea din birou – ea avea deja un început decent.

„Stăteam la coadă și mă gândeam la asta”, spuse Connor în timp ce îi punea cafeaua în față. „Mă gândeam că, dacă ar fi avut un trecut criminal, nu ar fi apărut în verificările de antecedente când Munro a candidat pentru consiliul local, așa că am sunat unul dintre contactele mele de la primărie. Ei nu fac verificări complete ale antecedentelor penale ale candidaților. Și nu i-

am verificat amprentele lui Munro după ce a murit, pentru că îi lipseau toate degetele. Medicul legist a folosit fișele dentare pentru identificare."

Kit a inhalat aroma cafelei prăjite, cu lapte și zahăr, așa cum îi plăcea. „Mulțumesc. Da, m-am gândit la același lucru, dar nu am sunat încă pentru că am dat lovitura. Am sunat-o înapoi pe Mary Cowen și ea mi-a confirmat că Monroe Brookman era și el în sistemul de plasament."

Deci Sam avea dreptate.

„Da. Cowen nu m-a putut ajuta să descopăr cum s-au intersectat drumurile lor, așa că am verificat cazierele lor. Bonnie și Clyde, alias Viola și Monroe, și-au început viața criminală la aproximativ doi ani după nuntă. Sau cel puțin asta a fost prima dată când au fost prinși. El a făcut închisoare pentru furt. Ea a fost arestată câțiva ani mai târziu pentru furt calificat. A furat o brățară de aur."

„Mă întreb dacă era cea pe care a lăsat-o în Ferrari."

„Poate. Mă îndoiesc că ceva din ce i-a dat mama ei ar fi rezistat treisprezece ani în sistemul de plasament și în închisoare. S-ar putea să mă înșel, dar..." Kit ridică din umeri. „Au continuat să comită alte infracțiuni în următorii zece ani. Apoi au dispărut pur și simplu acum douăzeci de ani. Ultima mențiune din dosarul lui Monroe Brookman este că a fugit în timp ce era în arest pentru escrocherie."

„Și au devenit Veronica Fitzgerald și Brooks Munro. Probabil că au plătit mult pe cineva pentru noile identități. Nimeni nu i-a interogat până acum."

„Din câte știm noi", spuse Kit. „Dacă sunt implicați în uciderea detectivului particular al lui Weaver, cine știe ce altceva au mai făcut pentru a se proteja? Și poate că asta a descoperit detectivul particular al lui Weaver."

„Poate." Connor se încruntă la tabla albă. „Totuși, nimeni nu a observat când a candidat pentru consiliul local? Fața lui era peste tot la televizor și pe internet."

„Era un escroc mărunt într-un alt stat. Poate că nimeni nu-l căuta." Kit afișă una dintre fotografiile lui Monroe Brookman. „În plus, s-a schimbat mult. A făcut niște operații estetice."

„Ai dreptate. S-a schimbat atât de mult încât software-ul de recunoaștere facială nu l-ar fi identificat. Dar detectivul particular?", întrebă Connor.

„Detectivul particular al lui Munro, adică, nu detectivul particular mort al lui Weaver. Există vreun complice cu care Munro ar fi putut fi prieten pe atunci?”

„Nu știu. Să dăm câteva telefoane agențiilor de aplicare a legii care i-au arestat de-a lungul anilor. Am putea avea noroc și să aflăm că cineva a fost arestat împreună cu ei.”

„Veronica ar fi știut numele detectivului particular, atunci.”

„Da. Nu cred că a spus adevărul în privința asta”, spuse Kit.

„Nici eu. Dar altceva mă intrigă. Casa din Cayman.”

Kit lăsă laptopul deoparte. „Te ascult.”

„E nebună după Brooks Munro, se culcă împreună și au o iubire eternă.”

Kit oftă. „Nu aveam nevoie de imaginea mentală a patului dezordonat, așa că mulțumesc pentru asta.”

„Cu plăcere. De ce ar fi cumpărat o casă în Insulele Cayman cu partea ei din câștig dacă Munro era mereu aici?”

„Nu se putea aștepta să rămână căsătorit cu Wilhelmina pentru totdeauna”, argumentă Kit. „Poate că plănuia să se alăture Veronicăi în paradis după divorțul inevitabil.”

Connor ridică o sprânceană. „*Sau* dacă Veronica îl angajase pe detectivul particular pe ascuns pentru că Munro era căsătorit și asta o enerva? Poate că detectivul particular plănuia să se alăture ei în paradis. Ea îi spusese că trebuie să fugă. Părea că se referea la ei doi împreună.”

„Hm. Nici măcar nu m-am gândit la asta.”

„S-ar putea să nu fie adevărat. Dar nu cred că ea nu știa numele tipului.”

„Pilotul a spus că a zburat doar cu ea”, spuse Kit.

„Și dacă pilotul a mințit? Ea îl plătea pentru discreție.”

„Poate”, admise Kit. „Sau poate se temea că detectivul particular îl va urmări.”

„Mai probabil”, fu de acord Connor.

„Știm că Brooks Munro nu a călătorit niciodată cu ea?”

Connor clătină din cap. „Nu, nu știm, dar am verificat doar pseudonimul lui actual. Să aflăm dacă pașaportul lui Monroe Brookman a fost în Insulele Cayman.”

Kit dădu un telefon unuia dintre contactele ei de la Departamentul de

Stat, așa cum făcuse și pentru pașaportul Veronicăi cu o zi înainte. „Bună, Richard. Sunt Kit McKittrick din nou.”

„Altă căutare de pașaport?”

„Da. Poți să-l cauți pe Monroe Brookman? Are 51 de ani, dacă asta te ajută să restrângi căutarea.”

„Lasă-mă un minut.” O clipă mai târziu, se întoarse. „Nu există nicio înregistrare că Monroe Brookman ar avea pașaport.”

Kit i-a mulțumit și a încheiat convorbirea. „A fost un eșec.”

„Deocamdată, să ne concentrăm pe detectivul particular”, a spus Connor. „Dacă îl găsim, vom afla pe cine șantajau.”

„Adevărat. Putem să-l abordăm pe detectivul particular din trecut și din prezent. Dacă detectivul particular a însoțit-o pe Veronica în Insulele Cayman, pilotul ar putea să ne dea un nume actual. Dacă avem noroc, am putea să-l identificăm din dosarele de arestare ale lui Munro, dacă era cineva pe care Munro îl cunoștea din trecut. Să obținem numerele de telefon ale tuturor jurisdicțiilor în care Munro și Veronica au fost arestați în trecut, apoi putem da telefoane.” Se lăsă pe spate în scaun și îl studie pe Connor. „Crezi că Veronica nu știa numele de pe listă?”

„În mare parte, da. Doar pentru că nu are prea multe de pierdut în acest moment. A recunoscut că a comis șantaj, a fost prinsă cu bunurile obținute în mod ilegal și va fi condamnată pentru fraudă cu pașaportul.”

„Oare va fi așa? Era identitatea ei reală.”

„Bună observație. Sunt sigur că avocatul ei va profita de asta odată ce Veronica va recunoaște totul. Dar am găsit peste două sute de mii de dolari din venituri nedeclarate asupra ei și are documente oficiale ale statului pe un nume fals, cum ar fi permisul de conducere, așa că va avea probleme cu cineva. În orice caz, cred că ar fi dezvăluit lista de șantaj dacă ar fi știut numele lor. Era într-o stare mentală intensă.”

„Așa era. Tu ai contribuit la asta. Felicitări, apropo.”

„Mulțumesc.” El făcu o mică plecăciune. „Dar dacă ne lovim de un zid în căutarea detectivului particular?”

„Atunci ne întoarcem la remorcă, cea mai concretă legătură a noastră cu ucigașul lui Munro. Căutăm un Chevy Suburban de culoare bej care tractează

o remorcă.”

Connor dădu din cap. „Aș spune să-i rugăm pe Marshall și Ashton să verifice camerele de supraveghere, dar ei sunt ocupați cu ancheta morții lui Jacob Crocker.”

„Deja i-am cerut lui Navarro să pună unul dintre analiști să se ocupe de asta și el a desemnat pe cineva, așa că problema e rezolvată. O nouă întrebare: cum crezi că a aflat Munro că William Weaver era pe cale să-l reangajeze pe Jacob Crocker ca detectiv particular? Asta l-a determinat pe Munro să-l omoare?”

„Poate că Munro nu a aflat. Poate că Crocker nu a scăpat de informațiile pe care le-a aflat despre Munro. Poate că a încercat să-l șantajeze pe Munro și a fost ucis.”

„Toate sunt posibilități. Deocamdată, să ne concentrăm pe găsirea detectivului particular al lui Munro. El are informațiile de care avem nevoie.”

„Din câte știm, a fugit în Insulele Cayman. Dacă aș fi partenerul lui Munro și aș afla ce i s-a întâmplat, aș pleca cu primul avion. Ar trebui să verificăm casa Veronicăi din Insulele Cayman.” Ridică mâna. „Mă duc eu.”

Kit râse. „E o idee bună, dar cred că putem cere ajutorul autorităților locale în această privință.”

„Bine”, mormăi Connor. „Nu ești deloc amuzantă. Dă-mi o listă cu persoane pe care să le sun în legătură cu trecutul criminal al Violei și al lui Monroe. Am putea fi deja în drum spre Insulele Cayman, dar nuuuu.”

„Sunt sigură că vei supraviețui. Să începem prin a suna gardienii închisorii. Vreau să știu cine erau cei mai buni prieteni ai lui Munro.”

San Diego, California
Marți, 10 ianuarie, ora 11:15

„Sam.” O femeie așezată la una dintre mesele cafenelei îi făcu cu mâna. Zâmbind, el se alătură ei la masă. „Maggie. A trecut prea mult timp.”

Maggie Doyle administra unul dintre centrele de reabilitare pentru dependenți de droguri din San Diego. Shelley își terminase perioada de treizeci de zile în clinica lui Maggie, sub îngrijirea unuia dintre consilierii ei de reabilitare. Dar Maggie, ea însăși o fostă dependentă, era o manageră implicată și interacționa cu clienții și familiile lor, după cum era nevoie.

„Așa este. Mi-ar plăcea să petrec toată după-amiaza povestind cu tine, dar nu am prea mult timp."

„Nici eu. Asta e pauza mea de prânz." Sam ceru chelnerului o cafea la pahar, apoi o privi pe Maggie, care sorbea din cafeaua ei.

„Deci", spuse Maggie. „Ai întrebat de Shelley Porter când ai sunat azi dimineață. Ce vrei să afli care nu putea fi rezolvat printr-un e-mail?"

„A fost ucisă săptămâna trecută."

Maggie rămase fără suflare. „*Ce?* Cum? De către cine? Deși bănuiesc că asta încerci să afli."

„Da. Cineva a ademenit-o cu promisiunea unor bani gheață."

„A fost o afacere încheiată pentru Shelley", murmură Maggie trist. „Nu aveam mari speranțe pentru ea când a plecat după cele treizeci de zile."

Sam se aplecă, conștient că Maggie probabil nu va putea să-i spună tot ce voia să știe, având în vedere legile HIPAA și toate celelalte. „De ce nu? Și îți mai spun că trupul mamei ei a fost găsit lângă al ei."

Maggie lăsă umerii în jos. „Îmi plăcea mama ei. Voia atât de mult ca Shelley să se lase de droguri. Din păcate, Shelley nu voia să se lase. Îi plăcea să consume. Cred că doar aștepta momentul potrivit pentru a se întoarce acasă și a consuma din nou. Nu-i plăcea să consume singură, așa că încerca mereu să atragă oameni în cercul ei."

„Credem că cineva îi cunoștea vulnerabilitatea și a folosit promisiunea a câteva mii de dolari în numerar pentru a o determina să încalce regulile de la locul de muncă și să livreze niște marfă finită pentru care ucigașul ei nu plătise."

„Vrei să știi cine știa că va fi disperată după bani?"

„Da. Caut acul în carul cu fân?"

„Cred că cauți un anumit fir de fân în carul cu fân", spuse Maggie cu regret. „Shelley voia să fie dură, dar în adâncul sufletului era doar o altă

dependentă disperată după următoarea doză. Oricine cu ochi în cap putea să vadă asta.”

„A avut vreun vizitator cât timp a fost cu tine?”

„M-am gândit că o să mă întrebi asta.” Maggie scoase o foaie de hârtie din buzunar. „*Nu* ți-am dat asta.”

„Nu. Nu am mai văzut-o până acum. Nici măcar nu *te-am* mai văzut până acum.”

Maggie chicoti. „Nu trebuie să exagerezi.”

Sam luă foaia și îi scană conținutul. „A primit vizite de la mama ei și de la mătușa ei Jennifer. Prietena ei Julie a vizitat-o de câteva ori.”

„Fată drăguță. Speram din tot sufletul ca Shelley să nu o tragă pe Julie în jos cu ea.”

„Nu cred că a făcut-o. Julie părea foarte sobră când am vorbit cu ea.”

„Ai fost ocupat.”

„Da.” Sam arătă spre un nume necunoscut. „Cine e LeRoy Hawkins?”

Ea se încruntă. „A venit o dată în vizită. A spus că era pastorul grupului de tineret al unei biserici locale. Îl cunosc pe pastorul de tineret al bisericii respective și numele lui nu e LeRoy. Așa că am sunat la biserică, dar nu auziseră niciodată de LeRoy. Din păcate, până atunci bărbatul își încheiase vizita la Shelley și plecase.”

Sam a avut o bănuială. „Avea cumva barbă?”

Maggie a deschis ochii mari. „Da, avea. Îl cunoști?”

„Nu, dar vreau să-l cunosc”, a spus Sam cu gravitate.

„Înțeleg. E mai bine să nu mai pun întrebări?”

„Probabil, dar eu mai am câteva. Cât timp păstrați înregistrările de pe camerele de securitate?”

„Trei luni. Ai nevoie să le vezi?”

„Cred că colegii mei de la SDPD vor avea nevoie. Ai văzut cumva ce mașină conducea LeRoy Hawkins?”

„O motocicletă. Sau cel puțin avea o cască sub braț. Îmi amintesc că m-am întrebat cum a reușit să-și fixeze casca sub bărbie, având o barbă atât de deasă. Și îmi amintesc asta doar pentru că pastorul bisericii pentru care a mințit că lucrează mi-a cerut să-i descriu aspectul, așa că mi-a rămas în minte casca.”

Sam era dezamăgit. Sperase că vor putea vedea Suburbanul pe înregistrare și vor putea verifica numărul de înmatriculare. Dar măcar îl aveau pe tipul cu barbă. Kit va putea lucra cu informația asta, era sigur.

„A vizitat-o doar o singură dată?", a întrebat Sam. „La jumătatea perioadei de ședere a lui Shelley?"

„Așa arată înregistrările, și noi suntem destul de meticuloși."

„Știu că sunteți", a spus el cu căldură. „Shelley părea fericită să-l vadă?"

„Nu prea. Nu părea să-l cunoască."

„Mai îți amintești ceva despre Shelley?"

Maggie clătină din cap. „Doar că părea atât de pierdută când a reușit în sfârșit să se curețe. Cred că consuma de mult timp." Se uită la ceas. „Îmi pare rău, Sam, dar trebuie să plec."

„Și eu. Următoarea mea ședință începe în zece minute."

„Vei lua prânzul?" întrebă ea, cu un ton matern. „Am un sandviș în sertarul biroului."

Se ridicară împreună, Sam zărind chelnerul care îi aducea cafeaua. „Le iau pe amândouă", spuse el, dându-i chelnerului bani suficienți pentru cafeaua lui și a lui Maggie, plus un bacșiș generos.

Chelnerul zâmbi larg. „Mulțumesc, doctore Reeves. O zi bună!"

Maggie își prinse brațul de al lui în timp ce ieșeau din cafenea. „Vii des aici?"

„Prea des. Trebuie să renunț la cafeină, dar asta nu se va întâmpla astăzi." Au ieșit afară și Sam i-a strâns mâna. „Nu fi o străină, Maggie."

„La fel, Sam. Și bucură-te de noua ta slujbă. Îți văd numele în știri destul de des. Se pare că te descurci bine."

Sam zâmbi. „Da."

Maggie începu să se îndepărteze, mergând cu spatele, ca să-l poată vedea în continuare. „Ești fericit?"

„Da, doamnă. Foarte fericit."

„Bine. Meriți să fii fericit." Ea îi făcu cu mâna înainte să se îndrepte spre mașina ei.

Sam luă o înghițitură din cafea, sperând că o să-l țină treaz pentru restul după-amiezii. Nu dormise bine noaptea trecută. Gândurile la Kit îl țineau treaz.

Ea îi spusese că ține la el. El știa deja asta, dar era foarte plăcut să o audă. Dar faptul că ea recunoscuse asta o speriase. Totuși, ea nu își retrăsese cuvintele și el aproape că o sărutase.

Nu o făcuse pentru că spera să o lase să-și dorească mai mult.

Dacă ar fi fost prea mult Sam, ea ar fi renunțat. Ar fi plecat înainte ca ei să fi început măcar. Așa că o lăsase în suspans și, în acel moment, se bucurase că o făcuse. Ea aproape că se supărase.

Mai târziu, întins singur în pat, își dorise să o fi sărutat. Dar trebuia să fie puternic. Kit avea nevoie de ceva lent și constant, indiferent cât de mult îl durea asta.

Cel puțin putea să-i dea niște informații noi. Acum știau cum aflase ucigașul lui Shelley că era dependentă.

Poliția din San Diego, San Diego, California
Marți, 10 ianuarie, ora 11:40

Navarro stătea la biroul său, cu bărbia sprijinită pe degetele împreunate, în timp ce Kit și Connor îl puneau la curent.

„Ați găsit pe cine căutați?", întrebă Navarro. „Pe cineva care ar fi putut fi cel mai bun prieten al lui Brooks Munro, alias Monroe Brookman?"

„S-ar putea", a răspuns Kit. „Am reușit să vorbim cu gardienii sau șerifii din patru dintre închisorile în care Munro a ispășit pedepse de-a lungul anilor."

„Toate sub numele de Monroe Brookman?"

Connor a dat din cap. „În principal furturi. Multe escrocherii."

„Și cel mai bun prieten al lui?" a întrebat Navarro.

„Munro părea să-și facă prieteni oriunde mergea", a spus Kit, „dar am tăiat majoritatea numelor de pe listă, deoarece fie sunt în închisoare, fie au murit. Avem două posibilități. Două persoane complet diferite din punct de vedere al înălțimii, așa că nu avem un tip care și-a schimbat din nou numele. Cel puțin nu înainte de a veni în San Diego. Primul este Walter Grossman. Are

peste 1,80 m înălțime și este construit ca un tanc. A făcut închisoare pentru falsificare. Celălalt este Darrin Carter. Are 1,60 m și, din fotografie, pare că o adiere ușoară l-ar putea lua pe sus. Avem fotografii ale amândurora și le vom arăta pilotului care urma să o scoată pe Veronica de aici ieri."

„A spus că a zburat singur cu ea", spuse Navarro.

Connor ridică din umeri. „Sperăm că a mințit. Am verificat numele și fotografiile celor doi bărbați în baza de date a statului, unde sunt înregistrate licențele de detectiv particular. Niciunul dintre ei nu se potrivește, dar e posibil să nu aibă licență în California. Poate că nu are nicăieri. Încă sperăm că pilotul ne va putea îndruma în direcția corectă."

Navarro încrucișă degetele de la ambele mâini. „Noroc. Voi informa șefii. Faceți progrese."

„Vreo veste de la analistul care verifică camerele de supraveghere pentru a găsi remorca?", întrebă Connor.

„Încă nu. Vă anunț când află ceva."

Kit se ridică, apoi se așeză din nou când telefonul ei mobil începu să vibreze, semnalând un apel. „E Sam", le spuse celorlalți înainte de a accepta apelul și de a-și pune telefonul la ureche. „Bună. Ce faci?"

„Un tip cu barbă a vizitat-o pe Shelley Porter la centrul de reabilitare", spuse Sam.

Kit se înveseli. Această informație era aproape la fel de bună ca cafeina. „Te pun pe difuzor. Sunt cu Connor și Navarro."

„Bună", spuse Sam odată ce îl auziră. „Tocmai îi spuneam lui Kit că un bărbat cu barbă a vizitat-o pe Shelley Porter la centrul de reabilitare. A spus că se numește LeRoy Hawkins, dar sunt destul de sigur că era un pseudonim."

„Un tip cu barbă l-a întrebat Norton Landscaping de unde și-au făcut învelișurile." Navarro expiră. „Cred că acum știm cum a aflat că Shelley era susceptibilă la mită."

„Managerul centrului de reabilitare cu care am vorbit mi-a spus că Shelley doar aștepta momentul potrivit pentru a se întoarce acasă și a consuma din nou, și că, dacă cineva ar fi vrut să vadă, ar fi știut. Tipul cu barbă ar fi putut observa disperarea ei."

„De unde știa că era la reabilitare?", întrebă Connor.

„Cred că de pe pagina de Facebook a mamei ei”, spuse Sam cu un suspin. „Sau de pe pagina mătușii ei, Jennifer. Tocmai am verificat și amândouă au cerut rugăciuni pentru Shelley. Au rugat prietenii să o viziteze pe Shelley, poate pentru a-i da un motiv să se lase definitiv de droguri. Dacă tipul cu barbă ar fi urmărit rețelele sociale ale lui Jennifer, ar fi văzut că Shelley era la reabilitare.”

„Deci, această posibilitate este exclusă”, spuse Kit cu tristețe.

„Încă un lucru”, spuse Sam. „Nu conducea un Suburban în acel moment. Avea o motocicletă. Sau cel puțin a dus o cască cu el la centrul de reabilitare. La naiba, trebuie să plec. Am o ședință care începe în trei minute.”

„Pa, Sam”, spuseră ea, Connor și Navarro în cor. „Mulțumesc, Sam”, adăugă Kit.

„Cu plăcere. Vorbim curând.”

Kit încheie convorbirea, mintea ei încercând deja să pună cap la cap aceste noi informații. „Unul dintre lucrurile care m-au deranjat este cât timp a stat remorca în cartierul lui Munro miercuri. A sosit în jurul orei șase dimineața. Monroe a fost cu Veronica toată noaptea de marți și, conform registrelor de la cabina paznicului, nu s-a dus acasă miercuri dimineața. Nu a ajuns acasă de la serviciu în acea noapte până la ora cinci sau cam așa. Mă tot întrebam ce a făcut ucigașul toată ziua în timp ce aștepta.”

„Și?” îl îndemnă Navarro.

„Și, dacă avea o motocicletă...” Ea lăsă gândul să se piardă.

„Ar fi putut pleca pentru o zi și să se întoarcă mai târziu pentru a lua atât Ferrari-ul, cât și pe Munro”, încheie Connor. „Ar trebui să verificăm imaginile camerei de supraveghere de la cabina paznicului pentru a vedea dacă apare o motocicletă.”

„O să pun analistul să facă asta”, a spus Navarro. „Tu concentrează-te pe găsirea detectivului particular. Apropo de el, vreunul dintre vechii colegi de închisoare ai lui Munro are aceeași statură ca tipul cu barbă pe gât?”

Kit a dat din cap. „Ne-am gândit la asta. Tipul cu barbă are aproximativ 1,78 m și o constituție medie, conform videoclipului pe care ni l-a dat Ace Diamond. Niciunul dintre foștii colegi de închisoare ai lui Munro nu se potrivește cu această descriere. Sperăm că pilotul ne va putea da mai multe

informații. Plecăm să-l interogăm acum. Te vom ține la curent, șefule.”

Poliția din San Diego, San Diego, California
Marți, 10 ianuarie, ora 13:05

Connor gemu. „Nu din nou.”

Kit se alătură lui Connor la geamul camerei de observație. Apoi suspină.

La masa din camera de interogatoriu stătea Steven Neal, pilotul care o dusese pe Veronica de mai multe ori în Insulele Cayman. Era însoțit de avocata sa.

Laura Letterman.

„A oferit o reducere două la preț de una?”, întreabă Kit.

Connor oftă ușor. „Cărți BOGO pentru eliberare din închisoare. Tu sau eu?” Scoase o monedă din buzunar. „Să dăm cu banul.”

Kit zâmbi, simțindu-se puțin sălbatic. „Să mergem amândoi. Să o agităm puțin pe domnișoara Letterman.”

„Super. Care e strategia noastră?”

Kit ridică din umeri. „Îi arătăm pilotului pozele cu prietenii lui Munro din închisoare. Să vedem cum reacționează.”

„Cred că ar trebui să avem un plan mai bun decât ăsta. I-am verificat situația financiară.”

„Când ai făcut asta?” întrebă Kit, dorindu-și să fi făcut și ea același lucru.

„Am venit devreme azi dimineață, pentru că trebuia să plec la cină cu părinții lui CeCe. Steven Neal deține avionul, dar din punct de vedere financiar abia se descurcă. Trăiește de pe o lună pe alta. Are restanțe la plata impozitelor, iar soldul contului său curent este mai mic de o sută de dolari.”

„Un pilot privat care deține propriul avion ar trebui să poată câștiga în mod constant bani decenți.”

„De fapt, așa și face”, spuse Connor. „Programul lui este complet pentru următoarele patru luni, iar veniturile sale documentate sunt constante și solide.

Aceștia sunt clienții care au plătit zborurile cu cardul de credit sau prin transfer bancar. Știm că cel puțin o clientă, Veronica, a plătit în numerar, așa că s-ar putea să mai fie și alți bani care nu trec prin conturile sale comerciale. Putem verifica toate planurile de zbor pe care le-a depus pentru a vedea câte zboruri suplimentare a efectuat. Dar a cheltuit *o grămadă* de bani la cursele de cai în timpul verii. Până în septembrie, cheltuise mii de dolari cu cardurile sale de credit la Del Mar."

Cursele de cai nu o atrăseseră niciodată pe Kit. Animalele erau frumoase, dar chiar și gândul la jocurile de noroc o făcea să se simtă puțin rău.

„Și asta era doar cu cardurile de credit", a continuat Connor. „Cine știe ce a făcut cu plățile în numerar și bacșișurile?"

„Huh." S-a întors să-l studieze pe pilot, care acum stătea cu capul în mâini. „Asta înseamnă că, dacă ajunge la închisoare, nu va putea să-și îndeplinească sarcinile contractuale."

„Ceea ce înseamnă că va fi îngropat în datorii în mai puțin de două săptămâni."

Ea îl privi din nou pe Connor. „Ai dreptate. Să-l sperii cu închisoarea e o strategie mai bună. Altceva?"

„A divorțat acum doi ani și are custodia comună a celor două fiice ale sale. Pensia alimentară reprezintă o parte importantă din cheltuielile sale lunare. Ar fi putut să și-o permită fără probleme dacă nu ar fi cheltuit atât de mult la curse."

„Măcar plătește pensia alimentară", mormăi Kit, pentru că mulți părinți nu o făceau. „Dar faptul că o plătește înseamnă că ține la copiii lui și va dori să-i vadă crescând, nu să-i vadă prin plexiglas în ziua vizitelor la închisoare. Bună treabă."

„Mulțumesc. M-am simțit prost că am plecat aseară."

Ea îi zâmbi. „Nu ar trebui. E o chestiune de echilibru, iar tu te descurci bine în privința asta. Nu fi ca mine."

Connor o împinse ușor cu umărul. „Te îmbunătățești. Toată lumea spune asta. Haide. Să aflăm dacă pilotul îi cunoaște pe vreunul dintre colegii de închisoare ai lui Munro. Polițistul rău sau polițistul bun?"

„Tu fii polițistul rău. Letterman nu o să te creadă din nou pe tine, poli-

știstul bun, atât de repede. Au trecut luni de zile de când m-am certat cu ea."

„Oh, cred că își amintește de tine", spuse Connor cu șiretenie. „Tu l-ai prins pe cel pe care ea l-a lăsat să scape."

„Ea l-a *alungat* pe Sam", îl corectă Kit cu un oftat. „L-a înșelat."

Connor chicoti. „Liniștește-te, fato."

Kit suspină. Trebuia să-și ascundă problemele personale cu Laura Letterman.

Și Kit îl „cucerise" pe Sam?

Bănuia că timpul va decide asta.

Când intrară în sala de interogatorii, Kit era calmă și pregătită pentru Laura Letterman. Femeia nu voia ca clientul ei să spună vreun cuvânt, dar ea și Connor puteau să-l facă pe bărbat să vorbească. Kit era sigură de asta.

Laura îi privi pe Kit și Connor cu ochii mijiți. „I-am spus clientului meu că veți încerca să-l intimidați. Nu va spune niciun cuvânt."

Steven Neal ridică capul. Ochii lui erau încețoșați, de parcă nu dormise deloc. Pielea lui era palidă și mâinile îi tremurau.

Kit se întrebă dacă jocurile de noroc erau singurul viciu al bărbatului. Părea că trecea prin sevraj.

„Vrem doar ajutorul lui", spuse Kit, așezându-se în fața pilotului, cu Connor la stânga ei. Puse dosarul cu fotografiile pe masă.

„Da, da", spuse Laura, neconvinsă. „Ce fel de ajutor?"

„Încercăm să identificăm doi bărbați care ar putea avea legătură cu domnul Munro", spuse Kit.

Laura clătină din cap. „A spus că nu-l cunoștea pe Munro și că nu l-a transportat nicăieri. Am terminat?"

„Nu", spuse Kit cu blândețe. „Domnule Neal, îl cunoașteți pe un bărbat pe nume Walter Grossman?" Era cel mai înalt și mai bine făcut dintre cei doi foști deținuți.

„Nu cunosc acest nume." Părea să fi îmbătrânit radical de seara trecută. Transpirația îi curgea pe frunte, deși nu era cald în cameră. Corpul îi tremura vizibil.

Cu siguranță era în sevraj.

„Domnule Neal, doriți un pahar cu apă?", îl întrebă Kit, sincer îngrijora-

tă.

Dacă bărbatul leșina, nu le mai era de niciun folos.

„Nu”, spuse Steven strângând din dinți. „Cine este celălalt bărbat pe care îl căutați?”

„Darrin Carter”, răspunse Connor.

Pilotul scutură din nou din cap. „Nu.”

Laura Letterman își luă poșeta. „Atunci cred că am terminat. Mă bucur că v-am văzut, domnilor detectivi.”

„Nu așa repede.” Kit bătu cu palma în masă și pilotul ridică privirea. Fără să mai spună nimic, Connor împinse fotografiile lui Walter Grossman și Darrin Carter peste masă.

Laura aruncă o privire la fotografii, cu o expresie de neliniște pe chip. Kit bănuia că avocata se așteptase la o altă fotografie macabră de la autopsie, ca cea pe care Connor i-o arătase Veronicăi cu o zi înainte. Când văzu că erau doar fotografii de la poliție, se relaxă.

Steven Neal, însă, nu se relaxă. Ochii i se măriră, umplându-se de teamă, când privirea i se opri asupra fotografiei lui Walter Grossman. Apoi închise ochii și umerii îi căzură.

„Deci îi recunoașteți fața”, spuse Kit cu vocea cea mai blândă. „Cine este, domnule Neal?”

„Nu mai spune nimic”, îi porunci Laura.

Steven își ascunse din nou fața în mâini. „Voiam doar să zbor”, mormăi el cu tristețe.

„Nu ai vrut niciodată să fii implicat în afacerile lui Veronica Fitzgerald”, spuse Kit, tot cu blândețe. Nu conta ce intenționase bărbatul. Transportase în mod conștient o femeie care avea asupra ei sume mari de bani în afara țării. Dar ea va fi drăguță. Deocamdată. „Înțeleg. Unde l-ai văzut pe bărbatul din această fotografie?”

„Steven”, îl avertiză Laura.

Connor se aplecă în față, cu coatele pe masă, ocupând mai mult spațiu decât era necesar. Părea mai mare și mai dur decât cu câteva clipe înainte.

„Știm că ești la un pas de ruina financiară”, spuse Connor rece. „Știm că, între jocurile de noroc și pensia alimentară, nu ai niciun ban. Nici măcar nu

știu cum reușești să-ți plătești avocatul, dar asta e treaba ta."

Era un argument bun, iar Kit își propuse să afle cine o plătea pe Laura Letterman. Era sigură că era Veronica.

„E o întrebare, domnule detectiv?", întrebă Laura, la fel de rece.

„Mai degrabă o constatare, domnișoară Letterman", spuse Connor, cu un rânjet destul de remarcabil. „Îl putem ține pe domnul Neal aici mult timp, în așteptarea procesului. Nu-și poate permite să rateze niciun zbor charter, cu atât mai puțin săptămâni întregi de venituri pierdute. Poate chiar luni. Până când va fi eliberat, nu va mai avea la ce să se întoarcă. Afacerea lui va fi dat faliment, avionul îi va fi confiscat, iar soția lui va dori probabil să-i retragă custodia părintească, pentru că nu va mai putea să-și plătească pensia alimentară."

Steven ridică privirea, cu panică în ochi. „Nu."

„Încearcă să te sperie, Steven", spuse Laura calm.

Steven înghiți în sec. „Funcționează."

Kit zâmbi. „Putem cere procurorului să facă o înțelegere. Poate să te elibereze pe propria răspundere." De parcă s-ar întâmpla vreodată *asta*. Omul avea un avion, pentru numele lui Dumnezeu. Putea zbura oriunde.

„Știi că asta nu se va întâmpla", spuse Laura brusc. „Ar fi un risc de fugă. Nu-i vor permite să continue să zboare."

„Mai bine să fie liber și să lucreze undeva", spuse Kit vesel, „decât să fie în închisoare și să piardă puținul drept de custodie pe care îl are asupra copiilor săi. Pilotarea unui avion nu este singura meserie de pe fața pământului. Și el încă deține avionul. Dacă cooperează, ar putea să-l vândă și să o ia de la capăt cu o nouă carieră."

Laura doar clătină din cap. „Te crede cineva vreodată? Asta e cea mai mare minciună pe care am auzit-o vreodată."

Femeia încerca să o provoace. „S-ar putea să mint când este nevoie, domnișoară Letterman, dar acum spun adevărul și tu știi asta. Dacă domnul Neal cooperează, poate să-și salveze măcar parțial situația financiară și, cu puțin noroc, să păstreze custodia copiilor." Își îndreptă privirea spre pilot. „Vă plătiți pensia alimentară la timp. Ați luptat pentru custodie." Ceea ce nu știa, dar se simțea în largul ei să presupună. „Probabil că vă iubiți copiii, domnule. Nu vă voi spune că nu veți face închisoare. Nu eu pot promite asta, într-un fel

sau altul. Asta e treaba procurorului. Îți voi spune că, dacă ne ajuți să identificăm bărbatul din această fotografie, îți vei spori șansele de a ieși din această situație cu cât mai puține perturbări în viața ta sau în viața fiicelor tale."

Steven păli și mai mult. „O să mă omoare."

„Cine?", întrebă Laura, brusc îngrijorată. „Bărbatul din această fotografie?"

Steven dădu din cap, înghițind în sec.

„Atunci ar fi bine să ne ajuți să-l prindem, nu-i așa?", întrebă Kit, fără sarcasm în voce, deși îl simțea în mintea ei. „Dacă nu o faci, în cele din urmă vei ieși și vei trăi cu teamă pentru totdeauna."

Steven își frecă palmele peste față. „Sunt condamnat dacă vă spun și condamnat dacă nu vă spun."

„Mai rău dacă nu o faci", replică Connor.

„Are dreptate", spuse Kit. „Uite, ai scos-o pe Veronica Fitzgerald din țară știind că avea un pașaport fals. Trebuia să știi. Știai că avea la ea o sumă mare de bani. Dacă va fi găsită vinovată de spălare de bani – ceea ce sunt sigur că se va întâmpla, având în vedere că ieri avea la ea peste două sute de mii de dolari în numerar – atunci ai putea fi acuzat de complicitate. În total, vorbim despre o perioadă potențial lungă în spatele gratiilor. Avem nevoie de numele acestui om." Ea atinse fotografia. „Acum."

„Sau s-ar putea să nu-ți mai vezi copiii niciodată", spuse Connor încet, dar vocea lui era mai severă decât o auzise Kit vreodată. „Sau, dacă o vei face, va fi prin geamul de plexiglas în ziua vizitelor. Așa vrei să te vadă, Steven?"

Steven strânse din dinți și ochii i se umplură de lacrimi. „Nu", șopti el.

„Mai este și problema drogului care te face să ai simptome de sevraj în acest moment", continuă Kit. „Putem încerca să-ți oferim ajutor. Situația ta încă poate fi salvată, Steven. Colaborează cu noi."

Steven închise ochii, lăsând lacrimile să-i curgă pe obraji. „Domnișoară Letterman? Ce ar trebui să fac?"

Kit simți o mică urmă de compasiune. Bărbatul nu avea antecedente, din câte știau ei. Poate că într-adevăr se băgase în ceva peste puterile lui. Dar nu-și putea permite să-i arate compasiune acum.

Kit o privi direct pe Laura. „Știi că avem dreptate. Spune-i."

Laura își întoarse privirea și suspină. „Nu-l voi lăsa să-ți spună nimic până nu voi avea un acord scris de la procuror.”

Kit se îndepărtă de masă. „Desigur.”

Capitolul 10

New Horizons, San Diego, California
Marți, 10 ianuarie, ora 16:10

Sam ridică privirea de la hârtiile pe care le avea în față când auzi o bătaie în ușa biroului New Horizons pe care îl împărțea cu alți voluntari. „Sheila. Cu ce te pot ajuta?”

Sheila Sunley intră în biroul lui, cu două cești de cafea în mână. „Aveam nevoie de ceva care să mă învioreze, așa că ți-am adus și ție una.”

Micuța dinamică era directoarea New Horizons. Foarte puțini adolescenți puteau rezista personalității ei pline de viață.

Sam acceptă cafeaua cu un zâmbet recunoscător. „Simt că am citit paginile astea de zece ori deja și tot nu pot să-ți spun ce scrie în ele.”

Teancul de hârtii făcea parte dintr-o nouă politică de stat care reglementa grupurile terapeutice non-profit. Era scrisă în limbaj juridic, pe care Sam îl putea de obicei descifra. Dar astăzi mintea lui era în altă parte.

Avea o altă întâlnire cu Kit sâmbătă seara.

Sheila dădu din cap spre paginile din mâna lui. „Am avut aceeași problemă. De aceea ți le-am dat ție.”

„Mersi”, spuse el sec.

„Cu plăcere”, zise ea veselă. „Mai am și alte vești pentru tine și îți garantez că mulțumirile tale vor fi mult mai sincere.”

Sam se îndreptă în scaun. „Spune-mi.”

Ea îi zâmbi. „Băieții Norton, Davy și Danny.”

Sam nu se putu abține să nu zâmbească. „I-ai găsit?”

„Da. Am trimis fotografiile lor la adăposturile din tot statul. Tocmai am primit un răspuns de la un adăpost din Ukiah.”

„Ukiah? Am auzit de el, dar...” Căută numele în telefon și clipi. „E la peste 600 de mile nord de aici. Cum naiba au ajuns acolo?”

„Au făcut autostopul, potrivit directorului adăpostului.”

„Are sens, cred. Ukiah e chiar lângă autostrada 101. Mai sunt acolo?”

„Au plecat azi dimineață, dar ea crede că se vor întoarce diseară pentru cină și un pat. M-am gândit că ai vrea să-i dai vestea mamei lor.”

„Sunt aproape sigur că se va urca imediat în mașină”, spuse Sam. „Cu siguranță va ajunge acolo până dimineață. Băieții vor merge acasă cu ea?”

Sheila ridică din umeri. „Femeia cu care am vorbit mi-a spus că are impresia că copiii s-au săturat să se mute tot timpul. Directoarea a spus că va suna dacă se întorc.”

„O sun imediat pe doamna Norton. Mulțumesc, Sheila.”

„Cu plăcere. Uneori, poveștile copiilor se termină cu bine, Sam. Ne agățăm de ele și le lăsăm să ne ajute să trecem peste poveștile care nu se termină cu bine. Trebuie să ajut la pregătirea cinei. Avem casa plină.” Obrajii i se adânciră în gropițe. „Am recrutat chiar și niște voluntari noi care să ne ajute la servit.”

Sam se opri, cu telefonul mobil în mână. „Voluntari noi? Cine?”

„O să vezi. Pa, Sam.”

Își luă cafeaua și ieși din birou, fredonând în șoaptă.

Sam își alungă curiozitatea cu privire la noii voluntari și o sună pe Carla Norton. Ea răspunse la primul sunet.

„Doamnă Norton, sunt doctorul Reeves. S-ar putea să știu unde se află băieții dumneavoastră.”

Ea rămase fără suflare, apoi izbucni în plâns. „Unde? Plec imediat.”

„Sunt în Ukiah, la un adăpost pentru persoane fără adăpost. Cel puțin, acolo erau în această dimineață. Directorul crede că se vor întoarce pentru cină și pentru a se culca. M-am gândit că ați vrea să ajungeți acolo cât mai repede posibil.”

„Desigur. Mulțumesc, doctore Reeves. Vă mulțumesc foarte mult.”

„Cu plăcere. Conduceți cu grijă.” Închise telefonul și oftă ușurat.

Erau atât de mulți copii fără adăpost care rătăceau prin țară. Spera că până mâine doi dintre acești copii vor fi pe drum spre casă. Spera doar că domnul Norton va reuși să repare relația cu fiii săi.

Dar asta era treaba lor acum.

Își reajustase ochelarii pentru a putea încerca din nou să citească noile reguli ale statului, când auzi chicoteli. De data aceasta, când ridică privirea, văzu trei adolescente adunate la ușa lui.

„Iată-ne în încurcătură”, spuse el zâmbind.

Rita, Tiffany și Emma chicotiră din nou și se înghesuiră în biroul lui. „Te simți mai bine, doctore Sam?”, întrebă Rita. „Adică, numele meu real este Margarita, dar nu beau astfel de băuturi. Tequila este dezgustătoare.”

Obrajii lui se înroșiră. Faptul că copiii îl văzuseră sub influența alcoolului fusese jenant când era amețit. Acum că era treaz, era și mai rău. „De unde știi cum are gust tequila?”

Rita ridică din sprâncene. „Ultima mea familie adoptivă înainte de mama și tata McK avea un bar bine aprovizionat.”

Sam deschise ochii mari. „Părinții tăi adoptivi îți dădeau acces la un bar bine aprovizionat?”

„Nu”, spuse Rita pe un ton de *dar e clar*. „Dar unul dintre copii știa să spargă încuietori și a furat o sticlă într-o noapte.”

Tiffany se întoarse să-și studieze prietena. „Copilul ăla te-a învățat să spargi încuietori?”

„Da”, spuse Rita. „O să vă arăt amândurora mai târziu.”

Sam își strânse nasul. „Să nu-ți folosești cunoștințele în scopuri rele, bine?”

„Nu o voi face”, promise Rita. „Singurul lucru pe care Pop McK îl ține încuiat este pușca lui. Nici nu vreau să o ating.”

Tiffany și Emma se cutremurară în semn de aprobare.

„Sunteți noile voluntare despre care mi-a vorbit domnișoara Sunley?”

Tiffany dădu din cap. „Da. Voiam să obținem credite pentru serviciul comunitar pentru absolvire. Rita s-a gândit că am putea lucra aici și să dăm

ceva înapoi.”

Sam simți o căldură în piept. O cunoscuse pe Rita prin intermediul familiei McKittrick, care tocmai o luase în grijă când o întâlnise pe Kit în primăvară. Tiffany și Emma erau două fete fugite de acasă pe care Sam le descoperise într-un colț de stradă din centrul orașului. Faptul că toate trei plănuiau să absolve liceul îi umplea inima de bucurie.

„Cred că e minunat. Sunt foarte mândru de voi, fetelor.”

„Awwww”, au spus toate trei în cor. „Mulțumim, dr. Sam.”

El a râs. „Haideți, acum. Cina nu se servește singură. Cine v-a adus aici?”

„Pop”, a spus Rita. „El cioplește în sala comună. Are o grămadă de copii adunați în jurul lui care îl privesc.” Ea a zâmbit șiret. „Face ceva pentru tine.”

Sam simți o căldură și mai mare în piept. Avea deja o sculptură realizată de Harlan McKittrick – a lui Siggy. Abia aștepta să vadă ce va sculpta Harlan data viitoare.

Dar atât Tiffany, cât și Emma se întorseră spre Rita pentru a o face să tacă. „Trebuia să fie un secret”, șuieră Emma.

Rita părea descumpănită. „Da? Îmi pare rău, dr. Sam.”

Sam nu putea decât să le zâmbească afectuos celor trei. „Sunt bătrân, fetelor. O să uit până ajungeți la jumătatea drumului spre bucătărie.”

„Nu ești atât de bătrân”, spuse Tiffany pragmatic. „Poate vreo patruzeci de ani?”

Sam se strâmbă. „Au. Am doar treizeci și șase de ani. Plecați înainte să decideți că sunt gata de pensionare.”

Au plecat așa cum veniseră, chicotind.

Sam spera să le mai audă râsul multă vreme.

Se așezase să citească din nou noile reguli când telefonul său mobil a vibrat. Oftând, a verificat identitatea apelantului și a devenit din nou alert. „Maggie Doyle”, a spus el după ce a apăsat pe ACCEPT. „Ce mai faci?”

Directoarea centrului de reabilitare nu a pierdut timpul cu amabilități.

„Am imaginile de pe camerele de securitate din ziua în care LeRoy Hawkins a vizitat-o pe Shelley Porter. Cui să le trimit?”

„Kit McKittrick sau Connor Robinson. Ei sunt detectivii principali. Ai văzut clar fața lui?”

„Nu clar. Acum, când mă uit la înregistrare, văd că barba lui nu e reală, dar nu am observat asta când a venit în ziua aceea. E o barbă deasă, menită să atragă atenția asupra ei și nu asupra feței lui. Sper să vă fie de ajutor.”

„Sper și eu”, spuse Sam. „Mulțumesc, Maggie.”

„Cu plăcere. Trebuie să închid. Mai dă un semn din când în când!”

Cu un suspin, renunță să mai citească noile reguli și o sună pe Kit.

„Ești bine?”, a fost prima ei întrebare, înainte chiar să-l salute.

„Sunt bine. Sunt la New Horizons. Atenție, directoarea centrului de reabilitare al lui Shelley, Maggie Doyle, îți trimite înregistrarea video de securitate din momentul în care tipul cu barbă a venit să o vadă pe Shelley.”

„Excelent. Ne va da ceva de făcut în timp ce așteptăm ca Joel și Laura să ajungă la o înțelegere pentru pilot.”

Sam se strâmbă. „Laura?”

Kit suspină. „Îmi pare rău, Sam. Atât Veronica Fitzgerald, cât și Steven Neal, pilotul, au obținut consiliere juridică. Laura Letterman.”

Sam își strânse din nou nasul. „Pun pariu că Joel se distrează.”

„Nu prea. El o urăște mult mai mult decât tine.”

Ceea ce era ciudat, de fapt. Sam ar fi trebuit să o urască pe Laura Letterman mai mult decât o ura. La urma urmei, ea îl înșelase – cu Joel, un străin la momentul respectiv, care nu știa că Laura avea un logodnic. Până când Sam i-a surprins pe cei doi în pat.

El se strâmbă, imaginea mentală fiind încă vie.

Dar asta dusese la faptul că Joel și Sam deveniseră cei mai buni prieteni, așa că era și partea bună. „Nu trebuie să o văd, nu?”

„Nu. Sper că pilotul ne va da numele detectivului particular al lui Munro.”

„Ai o pistă despre detectivul particular? Bravo, Kit.”

„Mulțumesc”, spuse ea, ceea ce era un motiv de sărbătoare. Kit nu spunea niciodată „mulțumesc” fără să-și diminueze propriile realizări. „Am găsit câțiva dintre prietenii lui Munro din închisoare. Pilotul l-a recunoscut pe unul dintre ei, dar Laura nu l-a lăsat să ne spună numele pe care îl folosește tipul în prezent până când Joel nu a pus oferta de înțelegere în scris. El a fost astăzi la tribunal, așa că abia a început să lucreze la înțelegere. În timp ce aștep-

tăm, mergem să o vedem pe Wilhelmina Munro. Avem vești pentru ea.”

„Ce fel de vești?”

„Munro și Fitzgerald s-au căsătorit acum treizeci și trei de ani. Wilhelmina nu este soția legală a lui Munro.”

„Oof. Nu va fi o conversație plăcută.”

„Nu, nu cred că va fi.”

„Ar fi putut divorța înainte ca Munro să se căsătorească cu Wilhelmina?”, întrebă Sam.

„Nu există nicio înregistrare a divorțului – și am căutat. Oricum, mulțumesc pentru informație. Ne vedem mai târziu.”

De data aceasta, când convorbirea s-a încheiat, Sam a pus telefonul deoparte, a luat cafeaua răcită pe care Sheila i-o adusese și s-a dus în bucătărie să ajute la pregătirea cinei. Și dacă ar fi văzut ce tăia Harlan, nu ar fi lăsat să se vadă că știa că era pentru el.

Noile reguli ale statului puteau aștepta încă o zi.

San Diego, California
Marți, 10 ianuarie, ora 16:15

„Aproape că aș prefera o notificare de deces”, mormăi Connor în timp ce bătea la ușa apartamentului închiriat de Wilhelmina Munro.

„Nu cred că va primi bine vestea”, spuse Kit.

Veniseră să-i spună Wilhelminei Munro că nu era căsătorită legal, deoarece el era deja căsătorit cu Veronica Fitzgerald. Nu avea să fie deloc plăcut.

În același timp, dacă Wilhelmina avusese vreun rol în uciderea lui Munro, sperau că descoperirea faptului că nu era legal legată de bărbat – și că nu fusese niciodată – o va supăra suficient încât să lase ceva să-i scape. Crima fusese poate mai ieftină decât un divorț, dar era pe cale să afle că nu avea nevoie de niciuna dintre ele.

Connor se încrunta la ușa pe care nimeni nu o deschidea. „Aud mișcare înăuntru, deci cineva e acasă. Doamnă Munro?”, strigă el, bătând din nou la ușă. „Suntem de la poliția din San Diego. Trebuie să vorbim cu dumneavoastră.”

„O clipă!”, se auzi o voce din interior.

Trecu cel puțin un minut. Mai degrabă două minute, până când ușa se deschise, dezvăluind o Wilhelmina Munro ușor transpirată și dezordonată. „Vă pot ajuta cu ceva?”, întrebă ea, ștergându-și fruntea cu o batistă. „Tocmai făceam exerciții.”

„Trebuie să vorbim cu dumneavoastră, doamnă”, spuse Kit. „Putem intra?”

Wilhelmina suspină. „Cred că da.” Deschise ușa mai larg și Connor și Kit intrară. „Doriți să luați loc?”

Kit ocoli salteaua de yoga de pe podeaua sufrageriei. „Mulțumesc. Unde este domnul Rafferty?”

„A plecat să facă cumpărături. De ce? Ar trebui să fie aici?”

„Oh, nu. Eram doar curioasă.” Era mai bine că bărbatul nu era acolo. Poate că vor primi răspunsuri diferite de la Wilhelmina fără ca Rafferty să-i urmărească fiecare cuvânt. Când se așezară cu toții, Kit inspiră adânc. „Am aflat informații noi despre domnul Munro.”

Wilhelmina ridică sprâncenele. „Ce a făcut?”

Cel puțin femeia nu va fi surprinsă că Munro a mințit. „Nu s-a născut Brooks Munro”, începu Connor. „Inițial se numea Monroe Brookman și a făcut închisoare.”

Wilhelmina rămase nemișcată. „Pentru ce?”

„În principal pentru infracțiuni economice”, spuse Connor. „El... ei bine, avea un partener.”

„Veronica Fitzgerald”, spuse Wilhelmina sec. „Cei doi erau nedespărțiți.” Râsul ei era gol. „Probabil pentru că erau hoți.”

„Printre altele”, spuse Connor. „Erau și căsătoriți.”

Ochii Wilhelminei se măriră. „Ce *erau*?”

„Căsătoriți”, spuse Kit. „S-au căsătorit acum treizeci și trei de ani. Încă sunt căsătoriți.”

Wilhelmina păli. „El...” Își curăță gâtul. „E bigam?”

„Da, doamnă”, spuse Kit. „Ne pare rău că trebuie să vă spunem asta.”

Wilhelmina privi în jos, părul ei căzându-i în față și acoperindu-i fața. Umerii ei începură să tremure și Kit se întrebă dacă nu ar fi trebuit să-l aștepte pe Rafferty. Apoi Wilhelmina scoase un sunet de uimire și ridică capul, iar Kit își dădu seama că, până la urmă, femeia nu plângea.

Râdea. „Dumnezeule. Glumești. Te rog, spune-mi că nu glumești.”

„Nu glumim”, spuse Kit cu precauție. „Credeam că o să fii supărată.”

„Oh, sunt”, spuse Wilhelmina, ștergându-și ochii. „Sunt furioasă.” Râsul ei se opri brusc. „Doar că Raffie se va simți atât de îndreptățit. Niciodată nu l-a plăcut pe Brooks. Știam că se întâmplă ceva între Brooks și Veronica, dar nu credeam că sunt *căsătoriți.* Și de cât timp?”

„De treizeci și trei de ani”, spuse Connor, privind-o pe Wilhelmina ca pe o pisică sălbatică încolțită.

„Uau.” Se lăsă pe spate și își șterse ochii cu batista pe care o ținea încă în mână. „Și casa? Cea pe care i-am cumpărat-o?”

Kit se strădui să nu se strâmbe. „Nu sunt sigură. Veronica ar putea moșteni, având în vedere că este soția lui legală.”

Trăsăturile frumoase ale Wilhelminei se transformară într-o încruntare. „Peste cadavrul meu.”

Kit se strâmbă din nou, dar nu spuse nimic, deoarece Wilhelmina se ridică brusc în picioare și începu să se plimbe prin cameră.

„Nenorocitul ăla”, mormăi Wilhelmina. „Nenorocitul ăla egoist și criminal.”

Asta îl rezuma pe Brooks Munro, gândi Kit. „Cel mai bine ar fi să vă contactați avocatul, doamnă. Sunt sigur că vă poate ajuta să rezolvați orice complicații financiare v-a cauzat înșelăciunea lui Munro.”

Wilhelmina nu încetase să se plimbe. „O să o fac. Nenorocitul ăla.”

„Ce planuri aveți?”, întrebă Connor. „Vă veți întoarce la Boston?”

„Da.” Wilhelmina încetă să se plimbe și se întoarse spre ei. „Dar nu înainte ca acest caz să fie închis. Vreau să știu cui să-i mulțumesc pentru uciderea acelui hoț nenorocit. Nu numai că mi-a luat banii – o mulțime de bani – dar mi-a luat și cinci ani din viață. Credeam că mariajul nostru era legal. Mi-

era teamă să divorțez de el, dar Veronica m-a salvat de asta. Trebuie să-l îngrop?"

„Nu, doamnă", spuse Kit. „Asta e responsabilitatea Veronicăi."

„Măcar atât", mormăi ea.

Connor se relaxase, acum că vestea dificilă fusese dată. „Ne întrebam și dacă știți cum își plătea domnul Munro angajații."

„Cu numerar. Plătea toate facturile gospodăriei cu numerar sau mandate poștale. Voia să reducă la minimum orice tranzacții financiare. Spunea că era pentru ca nimeni să nu poată raporta alegătorilor săi cât de mulți bani cheltuiam. Cât de bine trăiam. Ar fi putut să-l facă să pară inaccesibil publicului său." Ea se strâmbă. „În plus, nu cred că menajera era înregistrată, așa că cu siguranță o plătea cu numerar. Eu nu m-am implicat în toate aceste tranzacții. Dar există un seif în biroul său, pe raftul din spatele biroului. Nu știu combinația, dar presupun că îl puteți sparge sau ceva de genul ăsta. Mai este ceva?"

În biroul din casa lui Munro exista un seif, dar era gol când CSU l-a deschis. Așadar, încă nu știau unde ascunsese Munro profiturile obținute din șantaj.

Kit scoase din buzunar o copie a fotografiei lui Walter Grossman. „Îl recunoști pe acest bărbat? Poate că era unul dintre prietenii sau colegii lui Munro."

Wilhelmina studiă fotografia. „Îmi pare cunoscut, dar nu cred că l-am întâlnit vreodată. Poate că l-am văzut odată vorbind cu Brooks, cu mult timp în urmă? Nu-i știu numele. Îmi pare rău."

„Nicio problemă", spuse Kit. Spera că Joel afla numele pe care îl folosea bărbatul în San Diego, pentru că nu exista nicio înregistrare a unui Walter Grossman care să locuiască în San Diego. „Vom pleca acum, dacă nu mai aveți întrebări pentru noi."

Wilhelmina se îndreptă spre ușă. „Nu am întrebări. Vă rog să mă anunțați când se rezolvă cazul. Aș vrea să închid acest capitol din viața mea și să merg mai departe."

„Da, doamnă." Kit se opri când trecu pe lângă salteaua de yoga. „Ați scăpat ceva, doamnă."

O bancnotă de cincizeci de dolari ieșea de sub saltea.

„La naiba”, mormăi Wilhelmina, ridicând bancnota de pe podea. „Rafferty a scăpat o parte din banii pe care i-am dat să cumpere alimente. Sper să-și dea seama înainte să ajungă la casa de marcat. Dacă îl vedeți când ieșiți, vă rog să-i spuneți să se întoarcă. Nu a plecat de prea mult timp.”

„Așa vom face”, spuse Connor. „O zi bună, doamnă.”

Kit și Connor nu spuseră nimic până nu se întorseră în mașina departamentului. „A reacționat mai bine decât aș fi făcut-o eu”, spuse Kit.

Connor râse. „Credeam că va arunca cu lucruri.”

„S-ar putea să o facă. Doar că nu a făcut-o cât timp am fost noi acolo.”

„Atunci sper că proprietarii acelui apartament închiriat au o asigurare bună. Pe rafturi erau câteva sculpturi scumpe. Cea de lângă ușa de la intrare valora cel puțin douăzeci și cinci de mii de dolari. Poate chiar mai mult.”

„Pentru o statuie?” Kit clătină din cap. *Oamenii bogați*. Apoi se încruntă. „Stai. Asta e normal? Adică, să existe opere de artă scumpe în locuințele de lux?”

„Depinde de la cine a închiriat-o.” Cu mâinile pe volan, Connor privi clădirea, cu o expresie gânditoare pe față. „A locuit în San Diego ani de zile, așa că s-ar putea să-l cunoască pe proprietar. Dacă este așa, nu m-ar surprinde. Dar dacă este doar un Airbnb? Aș spune că este neobișnuit. Să aflăm cine este proprietarul.”

Kit căută proprietatea. „Este proprietatea lui Robert Jackson.” Ea îl căută pe Google și dădu din cap. „El deține franciza Cliff Hotel aici, în oraș. Ea este moștenitoarea averii Cliff. Probabil se cunosc.”

„Am auzit de el. Cu siguranță este suficient de bogat încât să-și permită sculpturi de o asemenea calitate și dacă se cunoșteau din domeniul hotelier, el ar avea încredere în ea că nu le va fura. Totuși, ar trebui să verificăm cu el.”

„Voi obține datele lui de contact și îl voi suna în timp ce tu te întorci la secție. Să mergem. Sper că vom afla că Joel a aflat un alt nume pentru Walter Grossman de la pilot.

Mira Mesa, San Diego, California
Marți, 10 ianuarie, ora 18:30

Walter Grossman, cunoscut acum sub pseudonimul Wayne Walters, locuia într-o casă mică, în stil bungalou, care era complet întunecată.

Stând pe trotuar, Connor studie casa cu o încruntare. „Mașina lui e în alee. Dacă e acasă, ar trebui să aibă măcar o lumină aprinsă."

„S-ar putea să ne aștepte, mai ales după ce Veronica l-a avertizat că „știm ceva". Hai să ne plimbăm puțin înainte să batem la ușă."

„S-ar putea să aibă camere de supraveghere. Ne va vedea."

„Atunci eu mă voi plimba, iar tu vei supraveghea ușa din față. Dacă încearcă să plece, oprește-l."

„Mulțumesc pentru cuvintele tale înțelepte", spuse Connor sarcastic. „Eu zic să chemăm întăriri."

Avea dreptate, mai ales că Grossman era omul de încredere al lui Munro. „Eu voi acoperi în continuare spatele. Nu vreau să scape. Nu vom încerca să intrăm până nu sosesc întăririle."

Joel Haley a avut nevoie de câteva ore pentru a afla numele lui Wayne Walters de la Steven Neal. Pilotul a ascultat sfatul avocatului său și a așteptat ca procurorul să-i ofere o înțelegere în scris.

Kit spera că nu era prea târziu. Veronica îl avertizase ieri pe detectivul particular că trebuiau să plece. Walter Grossman, alias Wayne Walters, putea să fi părăsit deja orașul. Sau țara.

Steven Neal a recunoscut, de asemenea, că i-a dus pe Veronica și pe detectivul particular în Insulele Cayman de multe ori. El credea că cei doi erau parteneri sexuali, dar mai degrabă prieteni cu beneficii decât într-o relație profundă. Connor devenise enervant de îngâmfat în privința asta, văzând că bănuiala lui fusese corectă. Veronica se jucase cu detectivul particular și mințise că îl cunoștea pentru a-l proteja de a fi capturat de poliție.

Kit s-a furișat în jurul casei bărbatului, căutând camere de supraveghere.

Dacă existau, erau bine ascunse.

Când a ajuns la ușa din spate, a suspinat. Scoțând arma cu o mână, l-a

sunat pe Connor pe mobil cu cealaltă. „Fereastra de la ușa din spate a fost spartă. Ușa este întredeschisă.”

„La naiba”, a șuierat Connor. „Nu face nimic încă. Întăririle sunt la un minut distanță.”

Un minut și jumătate mai târziu, Connor se alăturase ei în spatele casei, cu arma scoasă. Doi ofițeri în uniformă îl urmau.

„Mai sunt doi în față”, îi spuse Connor.

„Atunci să o facem.” Kit împinse ușa cu vârful piciorului, iar ușa se deschise cu un scârțâit de balamale.

„Poliția!”, strigă Kit în timp ce ea și Connor intrau în casă.

„La naiba”, mormăi Connor, pentru că locul fusese răvășit.

Bucătăria era un dezastru, cu grămezi de făină și zahăr pe blaturi. Vasele și paharele sparte erau împrăștiate pe podea. Toate sertarele și dulapurile fuseseră golite.

Cineva chiar scosese chiuveta de porțelan și o aruncase pe podea, unde bucățile ei se amestecaseră cu sticla spartă.

Cu grijă, Kit se îndreptă spre sufragerie, având grijă să nu perturbe scena. Connor o urmă îndeaproape.

Sufrageria era într-o stare similară, pernele canapelei și scaunelor erau tăiate, umplutura lor acoperind podeaua ca zăpada. Ecranul plat fusese smuls de pe perete și zăcea pe podea, de asemenea spart.

În pereți erau găuri, gips-cartonul fusese smuls, lăsând la vedere șipcile. Chiar și izolația fusese îndepărtată.

Cu fiecare pas pe care îl făceau, găseau și mai multe resturi.

Dormitorul de rezervă/biroul de acasă era și el în dezordine. Cel puțin jumătate din el. O parte a camerei era un dezastru. Cărțile fuseseră scoase de pe rafturi, paginile rupte împrăștiate pe podea.

Dar cealaltă parte a biroului era imaculată, cu excepția unui singur perete de pe care fusese îndepărtat un tablou și aruncat pe podea. Deasupra tabloului se afla un panou pătrat de gips-carton de aproximativ un metru pătrat. Panoul fusese îndepărtat de pe perete, dezvăluind un seif de perete. Seiful era complet gol, cu ușa deschisă.

„A găsit ce căuta”, murmură Connor.

Kit dădu din cap o dată, apoi continuă să înainteze până ajunse în dormitor, unde o singură lampă de pe noptieră ardea slab. „La naiba”, șuieră ea.

Ajunseseră prea târziu.

Walter Grossman zăcea pe podea lângă patul său, cu gâtul tăiat, ucis în același mod în care fuseseră uciși Munro, Shelley și mama ei.

Știau că fusese ucis luni dimineață, după ora nouă, când Veronica îl sunase panicată, spunându-i că trebuie să fugă.

Valiza pe care o împachetase fusese aruncată, conținutul ei împrăștiat pe podea, iar căptușeala interioară tăiată cu un cuțit. Salteaua fusese și ea tăiată, umplutura ei împrăștiată peste tot.

„La naiba”, spuse Connor, ghemuindu-se lângă victimă. „Îi lipsesc șase degete, două la mâna dreaptă și patru la stânga. Și... uite-le, într-o grămăjoară ordonată.” Arătă spre comoda unde ucigașul lăsase degetele lui Grossman așezate în formă de piramidă.

„Alte torturi”, spuse Kit cu gravitate.

„Detectivul particular avea lista de șantaj. Ucigașul o voia, la fel cum o voia și pe cea a lui Munro. Dacă le are pe amândouă, nimeni altcineva nu va ști cine se află pe ele.”

„Mă întreb dacă asta înseamnă că și Veronica știe cine se află pe listă”, spuse Kit gânditoare. „Dacă se culca cu detectivul particular.”

„Poate.” Dar părea îndoielnic. „Dacă știe, poate că arătându-i o fotografie de la locul crimei cu Grossman o va face să vorbească. Mă întreb dacă ea ar fi fost următoarea victimă. Arestarea ei ar fi putut să-i salveze viața.”

„Asta înseamnă că ucigașul știa cine era detectivul particular”, spuse Kit. „Mă întreb cum a aflat.”

Connor făcu o grimasă. „Pun pariu că Munro i-a spus după ce a pierdut câteva degete de la mâini și picioare.”

„Atunci de ce Grossman nu era deja mort înainte ca Veronica să-l sune ieri dimineață?”

„Bună întrebare. Poate era plecat din oraș. Sper că Veronica va ști.”

Kit se ghemui de cealaltă parte a cadavrului. Mâinile victimei erau legate cu o bandă de plastic în fața lui, iar picioarele îi erau legate la glezne.

„Grossman avea o armă.” Ea arătă spre capătul țevii, care se vedea sub șoldul mortului. „Mă întreb dacă a apucat să o folosească și de ce ucigașul nu a luat-o.”

„Poate că ucigașul său nu a vrut să se complice cu o armă care ar fi putut fi urmărită.”

„Are sens. Mă întreb dacă Grossman l-a ucis pe Jacob Crocker, detectivul particular care lucra pentru William Weaver?”

„Putem verifica balistica acestei arme.” Connor se încruntă. „Vreau să știu cum a reușit ucigașul să-l surprindă pe Grossman. Dacă ucigașul este într-adevăr tipul cu barbă, Grossman era mult mai mare. Profilul lui Grossman din închisoare spune că era antrenat în arte marțiale. Ar fi trebuit să poată doborî un tip cu un cuțit sau măcar să-i provoace niște răni.”

Kit apăsă întrerupătorul de pe perete, aprinzând lumina mult mai puternică de deasupra capului. „Poate de aceea.” Ea arătă spre piciorul lui Grossman, unde se vedea urma unui glonț.

Coapsa stângă a pantalonilor lui negri era mai închisă la culoare decât restul materialului.

„Avea o armă când a răpit-o pe Shelley de la atelierul auto. Nu e de mirare că a folosit-o pentru a-l imobiliza pe Grossman.” Connor a inspectat rana fără să atingă cadavrul. „Glonțul a dispărut. Materialul din jurul rănii este tăiat, iar pielea a fost tăiată.”

„E meticulos. Trebuie să recunoaștem asta. Voi suna să anunț și voi chema CSU și medicul legist aici cât mai repede posibil.”

Poliția din San Diego, San Diego, California
Marți, 10 ianuarie, ora 20:05

„Ce mai e *acum*, detectivi?” întrebă Laura Letterman, așezându-se pe scaunul de lângă Veronica Fitzgerald, care părea obosită.

Kit și Connor se așezară în fața avocatei și a clientei sale. De cealaltă

parte a geamului se aflau Navarro, Joel Haley și Sam.

Cel puțin Kit reușise să-l pregătească pe Sam pentru întâlnirea cu fosta lui. Nu era încântat de asta, dar acceptase să observe.

Kit voia să-i afle părerea, mai ales că Veronica mințise în privința atâtor lucruri.

„Walter Grossman – sau Wayne Walters, cum îl cunoșteați voi – este mort”, spuse Kit cu voce monotonă.

Veronica tresări ca și cum ar fi fost pălmuită. „Nu.”

„Veronica”, o avertiză Laura. „Am convenit. Nu spune nimic.”

„Îl cunoșteai, domnișoară Fitzgerald”, spuse Connor. „Avocata ta știe că noi știm că ai călătorit cu el în Insulele Cayman, pentru că pilotul – celălalt client al ei – ne-a spus asta. Walter Grossman te-a însoțit în aproape fiecare călătorie. Te-ai culcat cu el, chiar dacă pretinzi că l-ai iubit pe Brooks Munro. Ne-am săturat de minciunile tale, domnișoară Fitzgerald.”

Laura se uită la clienta ei, care închise ochii și strânse buzele. „Nu vorbește cu voi.”

„I-a fost tăiat gâtul, Veronica”, spuse Kit, pe un ton sec. „Și șase dintre degetele lui au fost tăiate. Casa lui a fost percheziționată amănunțit. Cu excepția biroului său. Jumătate era distrusă, cealaltă jumătate era intactă. Walter ținea dosarul de șantaj în birou, nu-i așa?”

Veronica a dat din cap aproape imperceptibil.

„Nu-i așa?”, a întrebat Kit.

„Nu poate fi mort”, a șoptit Veronica.

„Știm că el era cel cu care vorbeai luni dimineață”, spuse Connor. „Când ai spus că trebuie să pleci. Am găsit un telefon cu cartelă preplătită în buzunarul lui, iar în jurnalul de apeluri era un apel de la telefonul tău cu cartelă preplătită.”

Veronica ridică bărbia. „Cum ați intrat în telefonul lui?”, întrebă ea. „Îl ținea blocat. Nici măcar eu nu știu parola.”

„Nu am făcut-o”, spuse Kit ridicând din umeri. „Am mințit pur și simplu.” Aproape că râse de indignarea de pe fața Veronicăi. „Nu e plăcut să fii mințit, nu-i așa?”

„Doamnă detectiv”, spuse Laura pe un ton iritat.

„Doamnă avocat”, îi răspunse Kit pe același ton. „Clienta dumneavoastră

ne-a mințit de mai multe ori. Dacă ar putea, măcar *o dată*, să spună adevărul de la prima întrebare, am putea să-l prindem pe cel care i-a ucis pe cei doi parteneri. Unde era Walter Grossman când l-ai sunat ieri dimineață de la birou?"

Veronica se aplecă să-i șoptească ceva la ureche avocatului ei.

Laura ridică din umeri. „Nu cred că asta te poate afecta. Spune."

„Era în Vegas, la o misiune."

„O treabă pentru cine?", întrebă Connor.

„Pentru el însuși. Nu lucra doar pentru Brooks. Era detectiv particular independent."

„Nu are licență", spuse Kit.

„Nu era nevoie. De fapt, clienții lui preferau să nu aibă."

„Avea o armă?", întrebă Connor.

Veronica dădu din cap. „O purta peste tot cu el."

Kit o studie pe femeia mai în vârstă. „Munro nu s-a supărat că tu și Grossman făceați tango orizontal?"

Veronica ridică din umeri. „Poate. Dar era căsătorit cu *ea*. Eu aveam nevoi. Știam că nu se căsătorise din dragoste, dar se căsătorise cu ea. Până luna trecută, locuia cu ea. I-am spus când s-a căsătorit cu ea că nu voi fi celibatară cât timp el era căsătorit. "

„A dormit în apartamentul tău în noaptea dinainte să moară."

Tristețea s-a reflectat în ochii Veronicăi. „Ea plecase. Chiar și când locuia cu el, eu primeam doar resturile. Ar fi putut divorța de ea. Ar fi putut fi cu mine tot timpul. Îi plăceau banii ei, totuși."

„Cum a ales-o pe Wilhelmina?", a întrebat Connor. „Presupun că a ales-o pentru banii ei."

Veronica o privi pe Laura, care ridică din umeri. „Continuă."

„L-a pus pe Walter să verifice toate femeile bogate disponibile din oraș. Apoi Brooks s-a înscris la cursul ei de yoga. Putea fi foarte convingător când voia. Făcuse cercetări, știa exact ce să spună. Ea s-a îndrăgostit repede și profund."

„L-a pus să semneze un contract prenupțial, totuși", spuse Kit.

Veronica ridică un umăr. „Se aștepta la asta. S-a gândit că va lua tot ce

putea obține de la ea până când ea va divorța de el.”

„Apoi va trece la următoarea femeie bogată?”, întrebă Kit.

„Poate. Depindea de cât putea obține de la ea. A primit casa ca cadou de nuntă, așa că asta a fost de ajutor. Avea ochii pe proprietatea aceea cu mult timp înainte să o cunoască. Locuia în zonă când a fost ales pentru prima dată în consiliul local, dar era o casă mică. Voia mai mult.” Gura ei se curba amar. „*Ea* era biletul lui de intrare.”

„Dar de ce?”, întrebă Kit. „De ce trebuia să se căsătorească cu Wilhelmina? Ai spus că a început să șantajeze oameni acum opt ani. De ce avea nevoie de banii ei?”

Veronica își strânse buzele cu dezgust. „Avea bani, dar voia respectabilitatea pe care i-o oferea numele ei. Voia să fie invitat la toate petrecerile. Voia să fie respectat. În plus, ea îi oferea acces la oameni bogați care nu i-ar fi acordat nicio atenție dacă ar fi fost singur. Iar oamenii bogați plătesc mai mult pentru șantaj.”

„Și casa?” insistă Kit. „Dacă o voia atât de mult, de ce nu a cumpărat-o el însuși?”

„Nu voia să rămână înregistrat că a cumpărat casa cu bani gheață, iar pe hârtie nu valora atât de mult înainte să se căsătorească cu ea. Faptul că ea a cumpărat casa pentru el a rezolvat problema documentelor.”

„Dar Tamsin Kavanaugh?” întrebă Connor. „Reportera. Soția lui a spus că aveau o aventură.”

Veronica ridică din umeri. „A fost doar o aventură. Nu aveam genul de relație la care te gândești. Nu mă deranjau aventurile lui.”

„Erați căsătoriți”, spuse Kit sec, observând surprinderea Veronicăi înainte ca femeia să-și recâștige expresia calmă. „Ai furat din leagăn, nu-i așa?”

„Detectivule”, spuse Laura aspru. „Ai terminat?”

„Nu”, răspunse Kit cu ușurință. „Cum a început toată înșelătoria? Ați băut într-o seară cu Munro și Walter Grossman și v-ați gândit cu toții că e o idee bună?”

Veronica îi aruncă o privire rece. „Nu.” Se aplecă să-i șoptească din nou ceva la ureche Laurei.

Laura scutură din cap. „Mai întâi încheiați o înțelegere, apoi le spuneți

asta. Mai aveți întrebări, domnilor detectivi?”

„Cunoști un tip cu barbă?”, întrebă Connor. Veronica râse, un sunet strident, isteric. „Nu. De ce?”

„Credem că el ți-a ucis soțul și iubitul”, îi spuse Connor. „A ucis și o tânără și pe mama ei. Au fost niște victime nefericite. Ea avea doar nouăsprezece ani.”

„Atunci e nasol să fii în locul ei”, mormăi Veronica. „Nu cunosc pe nimeni cu barbă.”

„Dar un Chevy Suburban de culoare maro?” întrebă Kit.

Veronica scutură din nou din cap. Merita să încerce.

Kit se gândi să mai încerce o întrebare. „Știi cine se află pe lista de șantaj?”

Veronica o privi în ochi. „Nu. Sincer, nu știu. Aș avea numai de câștigat dacă ți-aș spune, dar nu știu. Pot să plec acum?”

„Într-un minut.” Kit se întoarse către Laura. „O să-l rog pe procuror să te contacteze pentru o posibilă înțelegere în schimbul informațiilor despre cum a început escrocheria. Dacă putem afla măcar o persoană de pe lista aceea, s-ar putea să aflăm cine l-a ucis pe Brooks Munro. Sper din suflet că clienta ta vrea să ne ajute.”

„Te va ajuta doar dacă se poate proteja în acest proces”, spuse Laura. „Așa stau lucrurile, detectivule. Sigur nu ești atât de naivă încât să crezi altceva.”

Kit zâmbi, săgeata ratându-și ținta. „Nu cred că m-a numit cineva naivă vreodată, doamnă avocat. E destul de plăcut. Mulțumesc.”

Laura părea din nou iritată. „Du-ți clienta înapoi în celulă. Veronica, ne vedem mâine dimineață pentru citirea actului de acuzare. Nu spune nimic nimănui. Vorbesc serios.”

Veronica dădu din cap, apoi se întoarse spre Kit și Connor. „Ce se va întâmpla cu cadavrul lui Walter?”

Kit își înmuie vocea. Nu era în interesul nimănui să fie crudă cu Veronica în acel moment. Ar fi putut chiar să-i lase femeii o impresie favorabilă, care ar fi putut fi utilă mai târziu. „Dacă nimeni nu revendică cadavrul în termen de treizeci de zile, va fi incinerat, iar rămășițele sale vor fi păstrate timp de trei

ani. La acel moment, va fi îngropat într-un mormânt comun, cu o slujbă funerară. Nu este confesională. Am fost la câteva. Nu sunt fastuoase, dar sunt respectuoase."

Veronica înghiți în sec. „La fel și cu Brooks?"

„Doar dacă nu poți revendica cadavrul lui", spuse Kit. „Tu, ca soție legală, ești cea mai apropiată rudă a lui. Vei fi contactată pentru a putea lua decizii."

„Dar *ea*?", spuse Veronica, încercând să zâmbească sarcastic, dar zâmbetul îi dispăru când vocea îi tremură.

„Munro a comis bigamie. Ea nu este soția lui legală. Tu vei avea ultimul cuvânt."

Fața Veronicăi se încruntă de satisfacție. „Mulțumesc, doamnă detectiv."

Kit dădu din cap o dată. „Cu plăcere. Ne pare rău pentru pierderile dumneavoastră, doamnă."

Veronica dădu din cap scurt și îl urmă pe ofițerul în uniformă afară din cameră.

Kit își strângea lucrurile când Laura vorbi, cu un ton rece și amar. „Nu va funcționa, să știi. Faptul că ești drăguță cu ea. Încerci doar să o faci să se deschidă și să vorbească cu tine. Ar trebui să-ți fie rușine, dar tu nu ai rușine și nu ai compasiune. Îți pasă doar de ceea ce vrei tu."

Kit își păstră vocea blândă, deși în interior era furioasă. Cea mai mare parte a furiei ei era îndreptată către avocatul apărării, dar o parte era îndreptată către ea însăși. La un moment dat, cuvintele Laurei fuseseră adevărate și asta o durea.

Dar nu trebuiau să fie adevărate pentru totdeauna. Oamenii se pot schimba. *Eu mă pot schimba.*

M-am *schimbat în bine.* Și cel puțin o parte din asta se datora faptului că îl cunoșteam pe Sam Reeves.

„Pot fi amabilă și totuși să sper că îmi va spune ce vreau să știu. Bunătatea nu este un joc cu sumă zero. Erai... mai amabilă ultima dată când am lucrat la același caz." Pe de altă parte, Kit nu se văzuse cu Sam ultima dată când ea și Laura se întâlniseră la un caz. Punea veninul de astăzi pe seama geloziei. „Sper că vom putea avea o relație de lucru amiabilă în viitor. O seară

plăcută.”

Connor o urmă în sala de observație. Sam îi zâmbea când intră. „A fost drăguț, Kit.”

Tensiunea dispăru ca și cum ar fi dat jos o haină grea. „Mulțumesc. Nu avea neapărat dreptate.”

Sam ridică din umeri. „Nici tu nu aveai. Amabilitatea nu este un joc cu sumă zero.”

Navarro își curăță gâtul. „Și acum ce facem?”

„Voi redacta un acord”, spuse Joel. „Depinde de Veronica dacă îl acceptă. Cât valorează pentru tine începutul înșelătoriei lor?”

Connor se scărpină în cap. „Nu știm. Dacă nu putem obține măcar o persoană de pe lista de șantaj, nu valorează nimic.”

„Ne-am întors la punctul de plecare cu lista aia blestemată”, spuse Kit. „Sam, ai crezut-o pe Veronica când a spus că nu știe cine se află pe listă?”

„Da, de fapt. Ceva atât de important ar fi valoros în negocierea unui acord mai bun. Dacă ar fi știut, Joel ar fi aflat deja de la Laura.”

„Sunt de acord”, spuse Joel. „Voi vorbi cu șeful meu despre asta. Vom găsi o soluție. Între timp, ce urmează?”

Kit se uită la Navarro. „Marshall și Ashton au avut noroc în căutarea paznicului din cabina de pază din cartierul lui Munro?”

Navarro scutură din cap. „Omul nu era din San Diego și familia lui nu mai știe nimic de el de câțiva ani. Marshall și Ashton încă îi caută prietenii. Se pare că era un tip singuratic, dar era un angajat de încredere. Nu s-a prezentat la serviciu toată săptămâna.”

„Nu e bine”, spuse Joel cu gravitate. „Nu vreau să fiu pesimist, dar trebuie să presupunem că e mort. Am difuzat ceva la televizor sau online, cerând ajutorul comunității?”

„Astăzi după-amiază a fost difuzat un comunicat de presă”, spuse Navarro. „L-am inclus pe lista persoanelor căutate, am publicat fotografia lui și am întrebat dacă cineva l-a văzut. Până acum, nimic, dar vă țin la curent. Ce altceva mai aveți?”, îi întrebă pe Kit și Connor.

Kit suspină. „În afară de paznic, principalele noastre piste implică urmărirea unui Chevrolet Suburban care tractează o remorcă neînvelită și

speranța că unele dintre bunurile lui Brooks Munro vor apărea pe radarul de jafuri al lui Bruce Goddard.”

„Avem și e-mailurile amenințătoare pe care Munro le-a primit de la alegătorii săi”, spuse Connor. „Asta se potrivește cu teoria medicului legist privind implicarea mai multor persoane.”

Navarro scutură încet din cap. „Nu cred că au fost alegătorii lui. E doar o bănuială.”

Joel ridică mâna. „La fel.”

Sam dădu din cap. „Și eu. Șantajul are sens, mai ales având în vedere furtul Ferrari-ului. Cineva voia să revendice mașina pentru că Munro îl furase. E singurul lucru care are sens.”

„Mă întreb unde își ținea Munro banii”, spuse Connor gânditor. „Weaver, tipul pe care Munro l-a ruinat pentru a câștiga ultimele alegeri, a spus că unul dintre angajații lui Munro a afirmat că acesta avea un seif din care lua bani pentru a-i plăti. Dar seiful din biroul său era gol.”

„Vom căuta din nou în casă o altă ascunzătoare”, spuse Navarro. „Să încheiem ziua. Vom gândi mai limpede după o noapte de somn decentă.”

Kit era atât de obosită încât nici nu a mai contrazis. Și când Sam s-a oferit să o conducă la mașină, i-a fost recunoscătoare.

„Te-ai descurcat bine cu Laura”, spuse Sam odată ce au ajuns la Subaru-ul ei. „Poate fi... foarte aspră.”

Kit suspină. „Așa cum am spus, nu avea în totalitate dreptate.”

„Dar nu era atât de amară înainte. Îmi pare rău că ți-a spus lucrurile alea. Ai fost – și ești – amabilă. Punct.”

Kit se trezi sprijinindu-se de umărul lui. Era cald și sigur și mirosea atât de bine. „Mulțumesc, Sam.” Își dădu seama ce făcea și se retrase. Era obosită, ceea ce însemna că nu era un moment potrivit să se sprijine de cineva. Nu era suficient de lucidă pentru a face acest pas. „Înseamnă mult pentru mine să aud asta de la tine.”

El îi deschise ușa mașinii, mângâindu-i părul cu mâna în timp ce ea se urca la volan. „Te duci la barcă sau la McKittrick House?”

„Acasă. La mama și tata.”

„Bine. Trimite-mi un mesaj când ajungi acolo, ca să știu că ești în sigu-

ranță.”

Ea îi zâmbi. „Dacă și tu faci la fel când ajungi acasă.”

„Desigur. Am jurat pe degetul mic că voi fi atent.”

Kit râdea în timp ce pleca cu mașina, cu inima puțin mai ușoară.

Capitolul 11

Carmel Valley, San Diego, California
Marți, 10 ianuarie, ora 21:30

Kit opri mașina Subaru în aleea părinților ei, care era deja plină de mașini Subaru. Mașinile mamei și ale tatălui ei erau acolo. La fel și cea a lui Akiko.

Asta putea fi un lucru bun sau rău. Kit nu uitase telefonul misterios primit de la femeia care pretindea că o cunoscuse pe mama ei. Speră că nu fusese niciun fel de problemă în această privință.

Începu să coboare din mașină, apoi își aminti promisiunea făcută lui Sam și deschise o fereastră de text.

Am ajuns acasă. Totul e în regulă.

Un minut mai târziu primi răspunsul. ***La fel. Plimb Siggy. Somn ușor.***

Doar câteva cuvinte și se simți caldă și... în siguranță. Liniștită. Asta era mai mult decât puțin înfricoșător.

A coborât din mașină și a încuiat ușa. De obicei, nu erau victime ale infracțiunilor la fermă, dar toată lumea era tensionată din cauza procesului lui Christopher Drummond care urma să înceapă.

O siluetă înaltă și robustă o aștepta pe veranda din față, iar inima lui Kit s-a liniștit și mai mult.

„Bună, tată.”

„Bună, Kitty-Cat.” A așteptat până când ea a ajuns pe verandă, apoi a

îmbrățișat-o cu drag. El și mama erau experți în îmbrățișări și erau singurii care o îmbrățișau fără să o întrebe.

Kit iubea faptul că frații și surorile ei înțelegeau limitele. Mulți dintre ei împărtășeau trecutul ei și știau că formarea atașamentelor putea fi dificilă.

Kit îl îmbrățișă la rândul ei, sprijinindu-se de el mai mult decât o făcea de obicei.

„Ești bine, Kit?", întrebă Harlan cu voce răgușită.

„Doar obosită."

„Mama ta ți-a pregătit o cameră."

Kit se retrase și îl privi încruntată. „M-am gândit să dorm în patul meu vechi." În camera Ritei erau două paturi twin, care aparținuseră odată lui Kit și Wren. Și mai târziu, lui Kit și Akiko. Acolo dormea întotdeauna când venea acasă.

„Celelalte fete dorm acum cu Rita. Am reamenajat camera pentru a încăpea trei paturi twin."

„Rita e bine?"

Harlan făcu un gest cu mâna. „În mare parte. Dar nopțile sunt grele și celelalte fete nu au vrut să o lase singură. Așa că s-au mutat toate împreună. Mama a transformat vechea lor cameră într-o cameră de oaspeți. Tu și Akiko veți dormi acolo."

„Akiko rămâne peste noapte?" Sora ei rareori rămânea peste noapte la casa părinților.

„Da." Harlan încruntă sprâncenele. „Se întâmplă ceva cu ea, iar mama și cu mine suntem îngrijorați. A venit în vizită și a băut prea mult vin de căpșuni."

Kit deschise ochii mari. „Akiko s-a îmbătat?" șopti ea.

Harlan dădu din cap, cu o expresie îngrijorată. „Știi ce se întâmplă? Tot ce a spus a fost că a trebuit să anuleze charterul de mâine pentru că Paolo a răcit. Nu a mai anulat niciodată un charter."

„Știu o parte din poveste, dar nu mi-a dat permisiunea să spun." Doar să-i spună lui Sam, iar el nu a întrebat.

Harlan dădu din cap o dată. „Atâta timp cât unul dintre noi știe, sunt în regulă. Și mă bucur că ești tu." El o sărută pe frunte. „Să-ți păstrăm patul liber? Se pare că stai aici mult mai des în ultima vreme."

„Oh. Nu m-am gândit la asta. În tot acest timp, ați fi putut lua un alt copil în plasament. Eu le ocup patul.”

„Taci. Ești copilul nostru, Kit. Vii când ai nevoie. Mă bucur că ești aici. Mă bucur *întotdeauna* că ești aici. ”

Ea se aplecă din nou spre el. „Mulțumesc, tată. Mereu mă bucur să fiu aici.”

El o luă de umeri și o conduse în casa caldă, cu mirosurile inconfundabile ale căminului. Rufe proaspăt spălate, mobilă lustruită cu aromă de lămâie și plăcintă cu mere. „Mama ți-a păstrat niște mâncare. Spera că te vei întoarce.”

Casa era liniștită, singura lumină de la parter fiind cea din bucătărie.

„Rita și celelalte s-au culcat deja? Unde e câinele meu?”

„Snickerdoodle e sus, în camera lor, răsfățat. Fetele își fac temele. Tiffany are mâine un test și e nervoasă, așa că o ajută să învețe. Totuși, aud chicoteli, așa că nu știu cât de bine învață. Akiko e în pat. A devenit... plângăcioasă.”

Ochii lui Kit se măriră din nou. „Akiko a plâns?”

Harlan ridică din umeri neputincios. „Nu știam ce să fac, așa că mama a dus-o sus și a culcat-o. Dacă e trează când intri, asigură-te că are niște aspirină și apă. Și poate un coș de gunoi lângă patul ei.”

Kit se crispa. „Dacă vomită, o să-i țin părul.”

Harlan râse, un râs profund și liniștit, care făcea parte din această casă la fel de mult ca mirosurile plăcute. „Știam că pot conta pe tine. Betsy, Kit e aici.”

„Am auzit-o când a venit cu mașina.” Betsy o luă pe Kit de braț și o conduse în bucătărie. „*Și* te-am văzut pe noua cameră video. Cui îi scriai?”

„De unde ai știut că scriam?”

„Nu știam”, spuse Betsy râzând. „Bănuiam, dar tocmai mi-ai confirmat.”

Kit nu putu să nu râdă. „Iar te-ai uitat la seriale polițiste la televizor, mamă.”

„Da.” Betsy se apucă să-i încălzească cina lui Kit. „Deci... cui îi scriai?”

În vocea ei se simțea o notă de speranță care o făcea pe Kit să se simtă nervoasă. Kit știa ce spera mama ei – că Kit scria „cuiva special”. Nu voia să recunoască asta, nici măcar părinților ei.

Pentru că era înfricoșător. Și dacă nu mergea?

Și dacă mergea?

Părinții ei fuseseră alături de ea în fiecare moment al vieții sale, de când se ascunsese în hambarul lor, la vârsta de doisprezece ani, după ce fugise de acasă. Cu siguranță le putea răsplăti cu vestea pe care o așteptau cu nerăbdare.

Respiră adânc. „Era Sam."

Betsy zâmbi șiret. „Știam eu", șopti ea.

„Betsy", o avertiză Harlan în timp ce se așeză, cu un cuțit de sculptat într-o mână și niște lemn parțial sculptat în cealaltă.

„E în regulă, tată. Cred că vă datorez o veste bună din când în când."

Ambii părinți se opriră din ceea ce făceau și se întoarseră să se privească unul pe altul, înainte de a o privi pe ea.

„Nu ne datorezi nimic", spuse Betsy. „Viața ta privată este exact asta. Privată. Acum, dacă vrei să-mi spui, sunt numai urechi. Dar dacă te întreb și nu vrei să-mi spui, atunci spune-mi și nu voi mai insista."

Kit zâmbi, inspirând când Betsy îi puse în față o farfurie plină ochi. În seara aceea se mâncau chiftele suedeze, iar Kit era o mare fană. „Știu. Dar meritați să știți și când lucrurile merg bine. Nu doar când merg rău."

Harlan se întoarse la tranșat. „Deci lucrurile merg bine cu Sam?"

Kit chicoti. „Da, tată. M-a invitat la o altă întâlnire, sâmbătă seara. "

Betsy se așeză pe scaunul din fața lui Kit și sorbi din ceașca de cafea. „Și dacă lucrezi?"

„Dacă nu sunt ocupată cu o crimă, îmi iau liber pentru cină." Din nou, părinții ei se opriră din ceea ce făceau și se uitară la ea.

Kit se încruntă. „Ce? Și eu pot fi adultă."

Harlan s-a întors la treaba lui, cu un zâmbet pe buze. „Știm. Te-am crescut cum trebuie."

„Așa e. Acum lăsați-mă să mănânc. Mor de foame." Ea a arătat spre blocul de lemn al lui Harlan. „Ce faci?"

„Nu știu. Cred că ceva pentru Sam. Sau Georgia sau Eloise."

„Fă mai întâi unul pentru doamne. Altfel se vor supăra."

„Eloise nu se supără niciodată." Betsy suspină. „Și acum știm de ce."

Kit râse. „Brownies cu marijuana." Bătrâna era renumită pentru ele la Shady Oaks Retirement Village. „Este foarte generoasă cu prăjiturile ei."

„Rita a convins-o să-i dea rețeta”, spuse Betsy cu amărăciune.

„Rita nu o să facă brownies cu marijuana”, spuse Kit cu certitudine. „Încearcă doar să te țină în alertă. În plus, o să-i spun să nici nu se gândească la asta.”

„Mulțumesc”, spuse Betsy cu fervoare. „Bătrâna asta se duce acum la culcare. Poți să pui farfuria în mașina de spălat vase, Kit?”

„Desigur. Mulțumesc, mamă. Somn ușor.”

Cuvintele îi înroșiră obrajii. Sam spusese aceleași cuvinte. Erau calde și frumoase.

Harlan rămase, cioplind în tăcere în timp ce ea își termina cina. „De ce ești aici, Kitty-Cat?”, o întrebă el când ea aproape că își linsese farfuria. „Vreau să vii întotdeauna când ai nevoie sau când vrei. Dar te deranjează ceva?”

„Cazul ăsta”, mărturisi Kit. „O vreme am avut prea multe piste, dar ultima s-a epuizat în seara asta.” Ea mima că-și taie gâtul.

Harlan făcu o grimasă. „Ce nasol.”

„Mai ales pentru victimă”, spuse ea sec. „Și mai mulți dintre suspecții noștri sunt reprezentați de Laura Letterman.”

Sprâncenele cenușii și stufoase ale lui Harlan se ridicară brusc. „Fosta lui Sam?”

„Da. Nu mă place.”

„Păi, asta nu e o surpriză, Kit. Tu ai bărbatul bun pe care ea l-a părăsit.”

„Nu-l *am*. Sunt mai mult... Nu știu.”

„Îți testezi terenul. Știu. La fel și el.”

Kit ridicase farfuria să o pună în mașina de spălat vase, dar o lăsă jos. „De unde știi asta?”

„L-am întrebat. Mi-a spus. Se numește comunicare, Kitty-Cat.”

Voia să fie iritată, dar era Harlan, așa că se mulțumi să pufnească. „Ai vorbit despre mine?”

„Doar puțin. M-am asigurat că știe să fie răbdător. Nu vreau să-ți frângă inima.”

„Cumva, nu-l văd pe Sam frângând inima cuiva”, spuse Kit sincer. „Dacă se va întâmpla ceva, eu îi voi frânge inima lui.”

„Inima ta e mai fragilă decât vrei să recunoști. Sunt tatăl tău. Eu trebuie

să-i țin discursul lui Sam.”

Kit nu putu să nu-i zâmbească. „Mă bucur atât de mult că ești tatăl meu.”

Harlan își plecă timid capul. „Du-te și spală vasele, apoi vino și povestește-mi despre cazul ăsta. Știi că sunt discret.”

Așa era. La fel și Betsy. Orice le spunea lor nu se repeta niciodată.

Ea se supuse, apoi se așeză din nou pe scaun pentru a-l urmări cum sculpta blocul de lemn. Era liniștitor.

„Păi, avem un suspect. Tot ce știm este că are barbă. Nici măcar nu știm dacă are cu adevărat sau dacă este doar o deghizare.”

„Este greu să-i vezi trăsăturile dacă fața îi este acoperită de păr”, fu de acord Harlan. „O deghizare inteligentă. Nimeni nu se gândește să se uite la restul feței lui.”

„Așa e. Până acum a ucis patru persoane și poate a cincea”, spuse ea, gândindu-se la paznicul din cabină. „Și asta doar în această săptămână. Nu avem niciun indiciu, cu excepția faptului că a folosit o remorcă pentru a fura Ferrari-ul primei victime.”

„Și Bruce Goddard nu a reușit să-l găsească?”

„Nu. Nici Rolexul pe care îl purta prima victimă când a murit. Vreau să cred că văduva nu a avut nimic de-a face cu asta, dar și ea era suspectă. Spune că el a lovit-o, așa că ea a fugit. Că voia să divorțeze de el, dar el a murit înainte.”

„Ar putea fi adevărat.”

„Ar putea fi. Alicia Batra crede că mai multe persoane au ucis prima victimă. Ca în *Crimă în Orient Express*.”

Harlan a făcut o grimasă. „Asta îți îngreunează sarcina.”

„Da. Și nici măcar nu știm de unde să începem cu posibilii făptași. Prima victimă șantaja o mulțime de oameni. Suficient cât să-și cumpere un Ferrari și un Rolex. Suficient cât să-și finanțeze un stil de viață luxos, în condițiile în care soția îi dădea o alocație.”

„Au. Alocația aia trebuie să-l fi iritat.”

„Știu, nu? Dar mă tot întreb dacă începem din locul potrivit. Soția – a doua soție nelegitimă, care are un alibi solid – este suficient de bogată încât să angajeze pe cineva să facă toate astea, să facă totul să pară elaborat, când de

fapt este doar o soție supărată.”

„Și celelalte trei crime?”

„Capete libere. Tăiat, tăiat tăiat.”

„Deci, ce vei face în continuare?”

„Cred că ne întoarcem la tablă și ne dăm seama ce ne lipsește. Avem nevoie de lista persoanelor pe care le șantaja. Asta ar satisface teoria medicului legist conform căreia a fost înjunghiat de mai multe persoane, chiar dacă urăsc teoria ei cu o pasiune de o mie de sori.”

„Dar chiar *o urăști*, Kit?” îl tachină Harlan, apoi se făcu serios. „Dacă erau mai multe persoane, cum comunicau între ele? Cum ar fi știut că există și ceilalți? Nu e ca și cum cineva ar lipi o carte poștală pe un panou de afișaj spunând: „Hei, sunt șantajat, tu?”

El chicoti, dar Kit nu. „E o întrebare foarte bună, tată. Cum ar fi comunicat mai multe persoane? Probabil că au folosit mijloace electronice, așa că ar trebui să existe niște urme de date. Chiar dacă s-au întâlnit personal pentru a discuta detaliile, ar fi putut să dea telefoane sau să trimită mesaje de grup pentru a le spune celorlalți unde se întâlnesc. Chiar am nevoie de lista aia. Nu știu de unde să încep.”

„Cum a obținut numele victimelor sale de șantaj?”

„Avea un detectiv particular, fără licență. El a fost ultimul cadavru pe care l-am găsit. Detectivul particular a scos la iveală secretele murdare, iar primul tip care a fost ucis...”

„Poți să spui Brooks Munro, Kit”, o întrerupse Harlan. „Toată lumea știe că asta e cazul la care lucrezi.”

„Știu”, spuse ea cu un suspin. „Munro a luat legătura cu victimele, iar asistenta lui – care este și soția lui legală – a colectat banii.”

„Unde i-a colectat? Adică, a făcut-o personal sau a folosit o cutie poștală? I-au plătit electronic, prin transfer bancar, sau cu bani gheață?”

Kit înclină capul. „Au fost bani gheață”, spuse ea, „dar nu a spus niciodată unde s-a făcut schimbul de bani. A fost o mișcare vicleană din partea ei. Poate că Joel poate include asta în înțelegerea de recunoaștere a vinovăției.”

„Ai fi de acord să-i faci o înțelegere?”, întrebă Harlan, surprins.

Kit ridică din umeri. „Uneori este răul cel mai mic. Nu este o femeie dră-

guță și știe mai multe decât spune. Nu am verificat unde au lăsat victimele banii, și asta este vina noastră. O să-i trimit un mesaj lui Joel chiar acum și o să-l rog să încerce să obțină informația asta ca parte a înțelegerii de recunoaștere a vinovăției." Se ridică în picioare și îi dădu un sărut pe obraz lui Harlan. „Du-te la culcare, tată. Poți să cioplești mâine."

El își puse cuviincios cuțitul de cioplit în teacă și băgă blocul de lemn în buzunar. „Te așteptam."

Kit îl îmbrățișă din nou, de data aceasta cu putere, provocându-i un mormăit de surprindere. „Te iubesc, tată. Nu ți-o spun destul de des."

El îi mângâie părul, la fel cum făcuse Sam mai devreme. „Și eu te iubesc, Kitty-Cat. Te-am iubit întotdeauna și te voi iubi mereu. Acum asigură-te că sora ta are o găleată lângă pat."

„Așa voi face, tată."

Oprindu-se într-una dintre băi pentru a lua un coș de gunoi gol, Kit se strecură în camera de oaspeți și așeză în liniște coșul lângă patul lui Akiko. Sora ei avea o expresie serioasă, chiar și în somn. Kit îi mângâie părul, sperând să o facă să renunțe la orice o urmărea în visele ei.

Akiko se mișcă și o privi pe Kit cu ochii încețoșați. „Ești aici."

„Da", șopti Kit. „Ești beată."

„Eram", spuse Akiko trist. „Încă mai sunt, puțin. Îmi pare rău."

„Hei, nu te judec. Dar sunt îngrijorată. Are asta legătură cu telefonul pe care l-ai primit despre mama ta?"

Akiko dădu din cap. „Mă gândeam la faptul că *m-a lăsat* pe treptele unei stații de pompieri, într-o *cutie*. Când eram foarte mică, mi s-a spus că aveam o fotografie cu ea, dar s-a pierdut undeva. A pus o fotografie cu ea în cutia cu mine."

Kit se așeză pe marginea patului, continuând să-i mângâie părul surorii sale, neștiind ce să spună. Era neobișnuit ca Akiko să fie atât de melancolică. „Nu am avut niciodată nimic de la mama mea. Îmi pare rău că ai pierdut fotografia aceea."

„Nu știu cum arăta. Dacă o voi întâlni pe femeia aceea, cum voi ști dacă spune adevărul? Orice fotografie mi-ar arăta, va fi ca a unei străine."

„Poate că are mai mult decât fotografii. Dacă are păr, poate putem face

un test ADN.”

„M-am gândit la asta. Dar cât de probabil este să aibă părul mamei mele?”

„Nu știu. Dar *vei* aștepta să o suni înapoi, nu? Până când pot merge cu tine?”

„Am promis că nu voi merge singură. Mmm. Mă simt bine.”

Kit continuă să-i mângâie părul lui Akiko. Era lung, negru și atât de mătăsos. „Ai avut întotdeauna cel mai frumos păr. Mi-aș fi dorit ca al meu să arate ca al tău când eram adolescente.”

Akiko râse. „Eu voiam părul blond ca al tău. Ești frumoasă.”

„Tu ești mai frumoasă.”

Akiko o ciupi tare.

„Au! Pentru ce ai făcut asta?” întrebă Kit, frecându-și brațul.

„Pentru că nu ai spus doar mulțumesc. Spune doar mulțumesc, Kitty-Cat.”

„Mulțumesc”, spuse Kit ascultătoare. „Ești gata să te culci acum?”

„O să rămâi aici cu mine?”

„Până când trebuie să plec la muncă dimineață.”

„Eu nu am de lucru dimineață”, se plânse Akiko. „A trebuit să anulez charterul pentru că sunt prea lașă să ies singură.”

„Nu ești lașă. Ești inteligentă. Repetă după mine. Inteligentă.”

Akiko chicoti, sunând ca fata care fusese odată. „Inteligentă. Te iubesc.”

„Și eu te iubesc. Poftim.” Kit luă o aspirină din sticla pe care Betsy o lăsase pe noptiera lui Akiko, împreună cu o sticlă de apă. „Ia asta. Mâine îmi vei mulțumi.”

„Pot să-ți mulțumesc în seara asta?”

Kit se aplecă și o sărută pe frunte pe Akiko. „Sigur.” Akiko se ghemui mai aproape. „M-ai sărutat. E ziua mea?”

Kit era sigură că întrebarea era o glumă, dar totuși o duru.

Sunt atât de zgârcită cu afecțiunea mea?

Trebuia să înceteze. Își proteja propria inimă și, în același timp, îi rănea pe cei pe care îi iubea. *Gata.*

„Nu e ziua ta. Nu încă. Culcă-te. Nu te las singură.”

„Bine.” Akiko se întoarse pe partea cealaltă și, în mai puțin de un minut, sforăia ușor, exact cum făcea când erau colege de cameră la McKittrick House, cu mulți ani în urmă.

Kit se băgă în patul ei și observă imediat că Betsy îi pregătise vechea plapumă. Betsy făcuse două pe atunci, una pentru ea și una pentru Wren. Era cea mai apropiată de o pătură de siguranță pe care Kit o avusese vreodată.

Se cuibări sub plapumă și scoase telefonul.

Primul mesaj îl trimise lui Connor. ***Nu am aflat niciodată de la Veronica unde vor lăsa banii.***

Trei puncte mici au apărut înainte de răspunsul lui Connor. ***La naiba. Ai dreptate. Ea a spus că se muta, dar avem nevoie de ultimele câteva locuri. Putem verifica imaginile de supraveghere dacă știm câteva locuri.***

Da, a răspuns Kit. ***O să-l rog pe Joel să pună asta pe lista lui de lucruri de negociat. Voiam doar să știi.***

Să ne concentrăm pe asta mâine, prima dată. Ești bine?

Kit a fost surprinsă de întrebare. De ce n-ar fi bine? ***Sunt bine. Tu?***

La CeCe. Totul e bine.

De ce ai întrebat?

Pentru că Letterman s-a purtat urât cu tine. Voiam să o pocnesc.

Kit a râs încet, emoționată. ***Mulțumesc. Pot face față răutății. Culcă-te.***

I-a trimis un mesaj lui Joel despre locul de predare, apoi i-a trimis un e-mail lui Navarro.

Toată lumea era la curent, dar ea încă nu terminase.

Încă un mesaj.

Vise plăcute, Sam.

Răspunsul lui a fost imediat. ***Și ție.***

A adăugat un emoji în formă de inimă, iar Kit s-a uitat la el mult timp înainte de a-i trimite și ea o inimă.

Acum putea să se culce.

Poliția din San Diego, San Diego, California
Miercuri, 11 ianuarie, ora 8:00

„Mulțumesc?” spuse Kit surprinsă când i se înmânăun cupcake mare cu ciocolată imediat ce trecu pragul secției de omucideri.

Detectivul Kevin Marshall încuviințăcu un zâmbet larg. „Cu plăcere.”

„Deci... cineva a rezolvat un caz?”, întrebă ea, trecând cu degetul peste glazura cupcake-ului. Îl linse, fredonând de apreciere, chiar dacă produsele de patiserie ale mamei sale erau de o mie de ori mai bune.

Aceste cupcake-uri proveneau de la brutăria din apropierea secției și erau mâncarea standard de sărbătoare ori de câte ori cineva închidea un caz de omucidere.

„Noi”, spuse Marshall, apoi zâmbetul lui deveni timid. „Sau tu. Cazul Munro este încă deschis, desigur, dar am închis cazul Crocker. Arma pe care ai găsit-o sub cadavrul lui Walter Grossman aseară se potrivește balistic cu arma care l-a ucis pe Jacob Crocker, detectivul particular al lui William Weaver.”

Kit nu era surprinsă. „Mă întreb dacă Munro a ordonat asta sau dacă Grossman a decis singur să-l omoare pe detectivul particular al lui Weaver.”

„Întreab-o pe Veronica”, spuse Alf Ashton, venind să stea lângă partenerul său. „Ea a recunoscut numele lui Jacob Crocker, așa că cel puțin știa despre el. L-am rugat pe Joel să adauge asta la lucrurile pe care vrea să le includă în înțelegerea cu ea.”

„ Joel va fi ocupat”, spuse Kit. „Sper că Laura Letterman nu va afla exact cât de multe vrem să știm.”

„Joel îi va oferi o reducere a pedepsei cu închisoarea în schimbul cooperării sale depline”, spuse Marshall. „Așa că avocatul Veronicăi nu va ști detaliile până când nu va începe să pună întrebări.”

„Letterman e destul de bună.” Era dureros să recunoască, dar era adevărul. „Dacă aș fi avocatul Veronicăi, nu aș fi de acord cu cooperarea deplină. Aș face totul à la carte.”

Navarro se apropie de ei, cu cafeaua într-o mână și un cupcake în cealaltă. „Atunci mă bucur că nu ești avocatul Veronicăi. Rezolvă rapid cazul

ăsta, dacă nu te deranjează. Cupcake-urile de la patiserie sunt bune, dar vreau ceva făcut de mama ta."

Kit râse. „Bine." Dar se încruntă când se opri să studieze fața lui Navarro. El era încruntat. Nu era încruntarea lui obișnuită de „totul e nașpa", ci cea pe care o avea când ceva anume îl deranja. „Ce se întâmplă, șefule?"

Navarro suspină. „Vino cu mine." Îi părăsi, traversând biroul comun spre biroul lui.

„Ce ai făcut?" șopti Marshall.

„Nu știu", îi șopti Kit înapoi, chinuindu-și creierul să găsească care ar putea fi problema.

„Închide ușa", spuse Navarro, așezându-se în spatele biroului. „Și ia loc."

Kit se supuse cu precauție. Puse cupcake-ul pe colțul biroului lui Navarro, pierzându-și pofta de mâncare. „Ce am făcut?"

Zâmbetul lui era trist. „Nimic. E ceea ce *ai putea* face, și vreau să te oprești și să te gândești înainte să acționezi."

„Bine." Își încrucișă brațele pe piept. „Să auzim."

„Christopher Drummond a contactat biroul procurorului general în această dimineață."

Kit trebuia să respire adânc pentru a-și stăpâni furia care o cuprinsese brusc. „Ce a spus?", întrebă ea, mândră că vocea îi rămăsese fermă.

„Spune că are informații despre Brooks Munro", răspunse Navarro. „Este dispus să le împărtășească dacă procurorul renunță la toate acuzațiile."

Kit se ridică din scaun înainte să-și dea seama că se mișca. Își strânse pumnii și tot corpul îi era încordat ca un arc. *„Nu."*

Absolut nu. Omul acela a ucis-o pe mama Ritei. A violat-o pe Rita. Peste cadavrul meu va scăpa nemaipomenitul ăla de rahat.

Navarro făcu un gest cu mâna, indicându-i să se așeze la loc. „Stai jos, Kit. Nimeni nu vrea să-i dea aer să respire acelui om, cu atât mai puțin o carte de ieșire din închisoare."

Tremurând de furie, Kit se așeză, dar pumnii îi rămăseseră încleștați. „Joel și șeful lui iau în considerare oferta nenorocitului ăla?"

Navarro ridică din umeri. „În funcție de ce are de oferit, ar putea fi intere-

saţi, dar Drummond este acuzat de crimă de gradul întâi. A ieşit pe cauţiune doar pentru că este bogat şi are prieteni puternici, dar totuşi cred că ar trebui să aibă o mărturie destul de convingătoare pentru a obţine vreo concesie. Părerea mea personală? Cel mai bun lucru pe care Drummond îl poate spera ar fi închisoarea pe viaţă cu posibilitate de eliberare condiţionată."

„Ar *putea* primi douăzeci şi cinci de ani cu eliberare condiţionată", spuse Kit, folosindu-şi toată puterea de control pe care o avea pentru a nu ieşi în fugă din biroul lui Navarro şi a-l strangula personal pe Christopher Drummond. „Asta e pedeapsa minimă obligatorie."

„Ştiu", spuse Navarro încet. „Şi s-ar putea să primească asta. E prima lui infracţiune şi nu au nimic mai mult împotriva lui. Poate susţine că a ucis-o într-un acces de furie şi ar putea chiar să-şi reducă acuzaţiile la omor din culpă. Toate acestea s-ar putea întâmpla."

Kit închise ochii. *Păstrează-ţi controlul.* Nu putea să-l lase pe Navarro să creadă că era imprevizibilă.

Respiră. Făcu asta, apoi respiră din nou când îşi dădu seama că vocea din mintea ei era a lui Sam. *Respiră, Kit. Aşa e bine.*

Când se linişti, deschise ochii şi îl văzu pe Navarro privind-o cu atenţie. El dădu din cap o dată. „Eşti bine acum?"

„Da, domnule." Ea îşi desfăcu pumnii şi îşi scutură uşor mâinile. „Presupun că cel mai bun mod de a nu ceda cererilor lui Drummond este să aflăm ce vrea să ne spună într-un alt mod."

„Exact la asta mă gândeam şi eu."

Încă o respiraţie profundă. „Conducerea va dori să-i facem o înţelegere lui Drummond?"

„Nu, dacă nu suntem nevoiţi, dar sunt presat să rezolv acest caz."

„Au trecut doar patru zile", protestă ea. „Nu suntem nişte supereroi."

Navarro zâmbi. „Ei cred că sunteţi. Aţi rezolvat câteva cazuri importante recent. Ai toată atenţia lor."

„Fără presiune", mormăi Kit.

Navarro ridică din umeri. „Te descurci. Ce vei face?" „

Îi voi spune mai întâi lui Connor şi vom elabora un plan."

„Bun răspuns. Şi apoi?"

Kit știa ce voia să spună. „Trebuie să-i spun Ritei. Dacă află despre asta de la știri, va intra în panică. Deja e îngrozită că Drummond o va urmări ca să o împiedice să depună mărturie.”

Navarro se încruntă. „A primit vreo amenințare?”

„Doar o scrisoare vag amenințătoare. Autorul spunea că speră să-i placă să fie în *Alice în Țara Minunilor* – asta e piesa pe care o joacă școala ei anul acesta. Rita face parte din distribuție. El a spus că va fi în primul rând.”

„Ce nemernic”, mormăi Navarro. „O urmărea. De ce nu mi-ai spus?”

„Tata i-a spus lui Joel înainte de Crăciun, dar eu am aflat abia vineri seara. Rita știe despre asta, așa că s-a gândit mult la ce s-ar putea întâmpla. E o adolescentă prea inteligentă pentru binele ei și căreia viața i-a jucat o festă urâtă. Avea unsprezece ani când a găsit cadavrul mamei sale, domnule. Acum are doar paisprezece ani. Știe din proprie experiență cât de ticălos este Christopher Drummond și de ce este capabil.”

„Ce fac părinții tăi pentru a o proteja?”

„Tata a întărit securitatea la fermă. A instalat un nou sistem de securitate, plus camere și detectoare de mișcare.” *Are și o pușcă*, gândi ea, dar nu avea de gând să divulge această informație. „O să-și ia și un câine, ceea ce înseamnă că o să-l recuperez pe Snickerdoodle. Cred că tata o să ia astăzi noul cățeluș de la adăpostul de animale. Și eu am stat acolo aproape în fiecare noapte.”

O parte din asta era pentru Rita. *O parte era pentru mine.*

„Până când Drummond face o mișcare, asta e tot ce poți face”, spuse Navarro, cu voce plină de regret. „Spune-i tatălui tău despre cererea lui Drummond de a face o înțelegere. Lasă-l pe el să decidă când este momentul potrivit ca Rita să afle. Pot să o țină acasă, să nu meargă la școală?”

Kit voia să spună da. Voia să conducă acasă și să-i baricadeze pe toți în casa caldă, cu mirosurile ei familiare. Voia să-și învelească familia în folie cu bule și să nu-i mai lase niciodată din ochi.

Dar nu putea face nimic din toate astea. „Să o țină acasă de la școală ar trebui să fie ultima soluție. În sfârșit și-a găsit echilibrul. Își face prieteni și recuperează tot timpul pierdut după uciderea mamei sale. Nu vreau să-i distrug progresul.”

Navarro oftă. „E nasol, Kit. Nu o să te mint.”

„Cât va dura până vom fi obligați să facem o înțelegere cu nemernicul ăla?”

Navarro ridică din umeri. „Nu știu. Voi amâna decizia cât pot de mult. Asta e tot ce pot promite.”

„Apreciez, domnule. S-ar putea să nu aibă nimic nou despre Munro.”

„Pe de altă parte, s-ar putea să dețină cheia.”

Kit oftă. „Ai dreptate. E nasol. Amândoi au fost membri ai consiliului local. Cât de trist e că doi membri sunt corupți până în măduva oaselor?”

„Al naibii de trist.”

„Deși Munro și-a desfășurat planul de șantaj timp de opt ani, potrivit Veronicăi. Și chiar dacă se pare că Grossman l-a ucis pe Jacob Crocker, s-ar putea să nu aflăm niciodată dacă Munro a fost implicat. Un juriu ar putea considera că Munro este mai rău decât Drummond. Munro a comis crime timp de ani de zile, în timp ce Drummond și-a ucis menajera într-un acces de furie după ce a aflat că era însărcinată și nu voia să avorteze. Faptul că a violat-o pe femeie nu este ușor de dovedit. El poate spune că relația sexuală cu mama Ritei a fost consensuală, iar ea este moartă, așa că nu-l poate contrazice.”

Navarro stătea liniștit, așteptând. O cunoștea suficient de bine pe Kit încât să știe că mintea ei analiza toate posibilitățile.

„Nu am interogat încă niciunul dintre ceilalți membri ai consiliului”, a continuat ea, „pentru că nu știam exact ce a făcut Munro. Acum știm că a fost șantaj și, posibil, crimă. Nu-mi place să cred că vreunul dintre ceilalți membri ai consiliului este corupt. Cred că trebuie să aflăm.” Își mușcă buza. „Doar dacă nu există un alt punct de intersecție între Munro și Drummond.”

„Cum ar fi?”

„Nu știu. Vom afla. Mai aveți ceva, domnule?”

„Nu. Du-te, Kit. Rezolvă problema asta.”

„O vom face. Îl sun pe Pop și apoi ne apucăm de treabă.” Se uită prin fereastra din ușa biroului lui Navarro. „Connor e aici, așa că putem începe petrecerea. Putem să le spunem și lui Marshall și Ashton? Aș vrea să avem toată lumea la dispoziție.”

Navarro zâmbi larg. „Uită-te la tine, cât ești de cooperantă.” Se prefăcu

că-și șterge o lacrimă din ochi. „Micuța mea detectivă, ce mare ai crescut.”

Kit râse, apoi deveni serioasă. „Mulțumesc că mi-ați spus, domnule. Vom rezolva asta.”

Plecă, asigurându-se că își ia cupcake-ul cu ea.

Capitolul 12

Poliția din San Diego, San Diego, California
Miercuri, 11 ianuarie, ora 8:20

Connor avea o expresie îngrijorată când ea se așeză la birou. Își apropie scaunul. „Ești bine?”

„Nu prea.” Ea îi povesti ce îi spusese Navarro și se bucură când fața lui se înroși de furie.

„*Nenorocitul.* A fost o arestare pe merit. Drummond trebuie să putrezească în închisoare pentru tot restul vieții lui nenorocite. Și acum încearcă să scape? Nu putem să-l lăsăm să-i facă asta Ritei.”

Connor și fostul său partener, acum pensionat, îl investigaseră pe Drummond pentru crimă și îl arestaseră. Avea dreptul să fie furios.

Nici măcar nu știa că Drummond o agresase sexual pe Rita. Singurii oameni din afara familiei care știau, în afară de terapeutul Ritei, erau Sam și Navarro.

Sam respectase și el decizia Ritei.

Kit nu era sigură dacă Navarro își amintea măcar cuvintele rostite în șoaptă de Rita despre agresiunea lui Drummond. Fusese o scenă confuză și terifiantă în noaptea în care Rita fusese salvată de un alt monstru, un criminal în serie care o urmărea pe Rita doar pentru a-i face rău lui Kit. Navarro fusese

în stare de șoc în acea noapte și își luase concediu la scurt timp după aceea. Asta se întâmplase acum nouă luni și toți își refăcuseră viețile.

Inclusiv Rita.

De aceea Drummond trebuie închis pentru totdeauna.

Kit se forță să se concentreze. „Să ne gândim cum ar fi putut Drummond să afle despre crimele lui Munro, presupunând că asta vrea să ne vândă în schimbul libertății sale."

Connor se încruntă. „Dacă Drummond știe despre crime pe care noi încă nu le-am descoperit?"

„Nu știu", recunoscu Kit. „Dar asta necesită o sesiune de brainstorming." Ea îi făcu semn lui Marshall și Ashton. „Hei, băieți?"

Cei doi detectivi erau la fel de furioși când Kit le-a povestit despre Drummond și și mai furioși când le-a explicat că bărbatul încercase deja să o intimideze pe biata Rita pentru a nu depune mărturie.

„Să ne întoarcem la tablă", spuse Marshall. „Nu știm multe despre Drummond, dar am adunat o mulțime de informații despre Munro care nu au fost importante până acum. Să vedem dacă vreuna dintre ele ne poate ajuta."

Se îndreptară spre sala de conferințe, Kit ezitând la ușă. „Trebuie să-l sun pe tata. Voi intrați și începeți. Vin și eu în câteva minute."

Connor îi strânse umărul. „Anunță-mă dacă ai nevoie de pază suplimentară la fermă. Cunosc câteva persoane."

„O să te anunț. Mulțumesc." Așteptă până rămase singură în hol, apoi formă numărul tatălui ei. Credea că va trebui să lase un mesaj, pentru că telefonul sună și sună, dar în cele din urmă el răspunse.

„Kit?" Vocea lui sună cavernoasă, iar în fundal se auzea o cacofonie de lătraturi de câini. Se dusese la adăpost să ia noul lor câine.

Sperase să-l găsească acasă, dar trebuia să se mulțumească cu asta. „Poți să te duci într-un loc liniștit, tată? E important și vreau să mă asculți."

„Lasă-mă un minut." Lătratul câinilor se potoli treptat, până când fu înlocuit de zgomotul traficului. Ieșise afară. „Ce este, Kit?"

„Bine, vreau să fii calm."

„Eu sunt mereu calm."

Nu era mereu calm. Nu când era vorba de siguranța copiilor lui.

Ea știa asta din experiență.

„Christopher Drummond a sunat la biroul procurorului. Susține că are informații despre Brooks Munro și vrea ca toate acuzațiile să fie retrase în schimb."

Harlan inspiră adânc, apoi expiră. „Nu vei lăsa să se întâmple asta." Siguranța din tonul lui îi strânse pieptul lui Kit într-un amestec de recunoștință și anxietate.

Tatăl ei credea în ea. Dar era o responsabilitate atât de mare.

„Voi face tot ce-mi stă în putință să mă asigur că omul acela va ajunge în închisoare pentru totdeauna. Dar, deocamdată, este eliberat pe cauțiune și poate spune și face ce vrea. Trebuie să-i spunem Ritei, dar nu vreau să se teamă."

„O să se teamă, Kit."

„Știu. Nu-mi place, dar știu. Nu vreau să afle despre asta de la altcineva în afară de noi. Poți să te duci la ea? Să-i spui personal?"

„Sigur că da. Drummond a ținut o conferință de presă sau ceva de genul ăsta? O să fie online?"

„Din câte știu eu, nu."

„Atunci am destul timp să semnez actele pentru câine."

Asta o făcu pe Kit să zâmbească. „Cred că da. Mulțumesc că le-ai luat un câine, tată."

„E un câine drăguț. Schnauzer gigant amestecat cu mastiff."

Kit clipi. „Uau. E un câine mare."

„O să fie. E încă tânăr, dar are labe mari cât farfuriile. Vino când poți să-l cunoști. L-am adus pe Snickerdoodle cu mine azi și se înțeleg de minune."

Ei bine, asta era o ușurare. „Are un nume?"

„Fostii lui stăpâni îl numeau Killer, dar cred că fetele vor vrea să-i schimbe numele."

„Așa cred și eu. Ai grijă, tată. Te iubesc."

„Și eu te iubesc, Kitty-Cat. Ne vedem mai târziu."

„Dacă Rita are nevoie de mine, plec și vin acasă."

„Știu că o vei face. Voi lua câinele și apoi o voi lua pe Rita de la școală, doar pentru astăzi. Pa, dragă."

Kit își băgă telefonul înapoi în buzunar. Cel puțin noul câine al Ritei îi inspira încredere.

Cei trei bărbați ridicară privirea când ea intră.

„Ei bine?” întrebă Connor. „Ce a spus tatăl tău?”

„Tata o va lua de la școală ca să-i spună. Tocmai se duce să ia noul lor câine *uriaș* de la adăpost, așa că sperăm că asta o va ajuta să-și calmeze frica.” Se așeză lângă Connor și începu să scaneze toate hârtiile de pe masă. „Unde suntem?”

„Avem toate informațiile despre Munro pe care Marshall și Ashton le-au adunat.” Connor le făcu cu capul celor doi detectivi de cealaltă parte a mesei. „Sunt multe informații aici. Am scos raportul meu despre ancheta lui Christopher Drummond.”

„Deci, comparăm viața lui Munro cu cea a lui Drummond și vedem unde se intersectează.” Ea arătă spre documentele de pe masă. „Pot?”

„Desigur”, spuse Marshall. „Am adunat atât de multe informații, încât ne este greu să vedem pădurea din cauza copacilor, dacă înțelegi ce vreau să spun.”

„Știu exact ce vrei să spui.” Kit începu să sorteze paginile în teancuri. „Avem viața personală a lui Munro – Wilhelmina, casa lui, Ferrari-ul lui dispărut, avocatul lui, medicul lui, contabilul lui. Ar trebui să vorbim neapărat cu contabilul lui. Avem nevoie de un mandat pentru registrele lui Munro.” Puse acele pagini deoparte. „Iar teancul ăsta poate fi viața lui politică – e-mailurile amenințătoare și lista donatorilor lui.” Se opri să revizuiască numele donatorilor fondului de campanie al lui Munro. „Știm cine sunt aceste persoane? Recunosc doar unul sau două nume.”

Connor luă pagina din mâinile ei. „Cunosc vreo zece dintre ei. Toți sunt membri ai clubului de golf la care sunt membri părinții mei.”

Kit se uită peste umărul lui la lista de nume. „Drummond este pe listă?”

„Nu ar fi”, spuse Connor. „Nu ar contribui la campania altui politician, nu-i așa?”

„De fapt, este pe listă”, spuse Marshall. „Du-te înapoi la anul trecut. A dat suma maximă, la fel ca soția lui. Nu foarte mult, având în vedere cât de bogat este Drummond, dar a contribuit la campania lui Munro.”

„Munro a contribuit la campania lui Drummond?”, întrebă Kit.

„Stai să verific. Cred că avem și o listă cu donatorii lui Drummond, de când îl anchetam pentru uciderea Mariei Mendoza.” Connor glisă și apăsă pe ecranul telefonului până găsi fișierul pe care îl căuta. „Nu, nu a contribuit.”

„Poate că în lumea lor nu e ciudat”, spuse Kit, „dar mie mi se pare ciudat. Pot să văd lista din nou?” Connor i-o dădu și Kit studiă fiecare nume. „Recunosc cel puțin cincisprezece nume, acum că mă uit cu atenție. Toți sunt șefi de companii din oraș. Am văzut articole despre ei de-a lungul anilor. Nu cred că i-am întâlnit pe vreunul dintre ei, totuși.” Se opri, ochii ei fixându-se pe un singur nume. „Tamsin Kavanaugh a contribuit la campania lui Munro.”

„Da, a contribuit”, spuse Ashton. „De ce este important asta?”

„Păi, a dat suma maximă. La fel ca mama și tatăl ei.” Se uită la cei trei detectivi. „În primul rând, reporterii nu ar trebui să fie afiliați la niciun partid politic. Faptul că se culca cu Munro era rău, dar ea putea susține că nu era așa și nimeni nu putea dovedi contrariul, cu excepția cazului în care ar fi făcut fotografii cu cei doi în pat.”

Connor se cutremură. „Mersi pentru imaginea asta mentală.”

„Cu plăcere”, spuse Kit, fără să ezite. „ Dar asta de aici, asta e o dovadă documentată. Nu ar fi trebuit să doneze nimic niciunui candidat. Ar fi putut fi concediată de la ziarul online.”

„Nu m-am gândit la asta”, mormăi Marshall, părând jenat. „Mai e și un al doilea punct după primul?”

Kit dădu din cap. „Da. Părinții ei sunt morți. De douăzeci de ani, dacă nu m-a mințit în privința asta.”

Ashton se încruntă. „De ce ți-ar spune asta?”

„M-a intervievat acum trei ani, când eram nouă la Omucideri și rezolvasem un caz nerezolvat. Încerca să mă facă să mă simt prietenoasă cu ea, spunându-mi: „Sora ta a fost ucisă brutal și părinții mei sunt și ei morți. Vezi, suntem la fel!” Kit se încruntă. „Spoiler alert: nu suntem la fel.”

„A făcut o donație către Munro acum doi ani, după ce ți-a spus asta.” Marshall tasta pe laptopul său. „Nu a mințit în privința asta. Părinții ei sunt morți. A donat câteva mii din banii ei, dar a dat două treimi din suma asta în numele părinților ei morți? De ce ar face asta?”

Connor strânse ochii. „Mă întreb dacă plata a fost intrarea inițială în orbita lui Munro. Amintiți-vă că Veronica a încercat să-l șantajeze pe Sam pentru o întâlnire cu Munro."

„Ai dreptate", spuse Kit. „Mă întreb dacă și restul acestor oameni au plătit pentru întâlniri. Ash, poți scrie întrebarea asta pe tablă, din moment ce ești cel mai aproape?"

„Scrisul lui e groaznic", spuse Marshall. „O fac eu."

„Scrierea mea e bună", spuse Ashton. „Doar mă prefac că nu e, pentru că markerele alea cu cerneală uscată îmi provoacă dureri de cap."

Kevin Marshall îi aruncă partenerului său o privire urâtă. „Ești naspa."

„E corect", spuse Ashton amabil. „Dar acum nu am dureri de cap."

Kit chicoti. „Mulțumesc, Kevin, că ai scris asta. Bine, să revenim la listă. Numele pe care le-am recunoscut sunt ale unor tipi bogați care dețin companii. Ar putea fi numele cluburilor de golf pe care le cunoști, Connor. Să identificăm fiecare nume și să aflăm relația lor cu Munro. Dar mai întâi, vreau să sortez restul acestor înregistrări. Deci avem viața lui personală, viața lui în consiliu și..." Ea studiă paginile următoare din teanc. „Viața lui socială, cred. Iată calitatea lui de membru al clubului de golf..."

„*Abonamente*", îl corectă Marshall. „Munro era membru la șase cluburi de golf și trei cluburi de țară din oraș. În plus, vei găsi înregistrări ale vacanțelor sale pentru a juca golf în Palm Springs, Pebble Beach și Half Moon Bay."

Connor fluieră. „Munro cheltuia o avere pe golf."

Ashton oftă. „Recent a cumpărat un set de crose personalizate pentru aproape opt mii de dolari."

Kit clipi. „Pentru *crose de golf*? La naiba, nu voi înțelege niciodată oamenii bogați."

Connor ridică din umeri. „Ale mele erau mult mai ieftine, dacă te face să te simți mai bine." Apoi se încruntă. „Stai puțin. Drummond avea și el crose de golf scumpe. Îmi amintesc că i-am căutat geanta de golf, printre toate celelalte lucruri, când l-am arestat. Poate că au jucat împreună. Mă întreb unde era membru Drummond."

„Un club de golf ne va spune cine este membru?", întrebă Kit.

„Este puțin probabil fără un mandat", spuse Connor. „Le place să păstre-

ze confidențialitatea listei de membri. Dar pun pariu că mama mea ar ști.”

„Poți să o suni?”, întrebă Kit.

„Sigur.” Connor apăsă pe telefonul său, apoi îl puse pe masă, cu difuzorul pornit. Pe ecran scria *Mama*.

„Ooo”, spuse Marshall. „Îi spune Mama.”

„Lasă-l în pace”, spuse Kit. „Mama lui e drăguță.”

„Ce s-a întâmplat cu Connor, atunci?”, întrebă Ashton, dar glumea.

„Bună, Connor”, spuse mama lui. „Nu ar trebui să fii la serviciu?”

Connor râse. „Sunt la serviciu, mamă. Ești pe difuzor. Sunt cu Kit și cu alți doi detectivi, Marshall și Ashton.”

„Astea sunt prenumele sau numele lor de familie?”, întrebă mama lui pe un ton acru.

Marshall chicoti. „Kevin Marshall și partenerul meu Alf Ashton”, spuse el. „Încântat de cunoștință, doamnă Robinson.”

„Spune-mi Susan, te rog. Ce pot face pentru tine în această dimineață? Mai multe bârfe? Pentru că asta e chiar pe placul meu.”

Kit zâmbi la entuziasmul lui Susan. „Da, doamnă. Speram să ne poți spune la care cluburi de golf este membru Christopher Drummond.”

Susan oftă adânc. „Din păcate, al nostru. Omul ăla e un porc. Ceea ce e nedrept față de porci. Așa credeam chiar și înainte ca Connor să-l aresteze pentru crimă.”

Kit îl privi pe Connor. „Nu știai că Drummond era membru al clubului tău?”

„Nu e al meu”, spuse Connor. „E al părinților mei.”

„Connor nu a mai fost acolo de mult timp”, spuse Susan. „Poate doar pentru a juca squash.”

„Eu joc squash la clubul sportiv, mamă, nu la clubul de golf.”

„Ei bine, sunt clar locuri diferite”, spuse Ashton sec.

Connor îi arătă degetul mijlociu și continuă. „Deci... cum de nu știam că Drummond era membru al clubului tău, mamă? Nu mi-ai spus niciodată când îl investigam.”

„Nu m-ai întrebat. Am crezut că ai aflat în timpul investigației și că deja

știai. Știi că nu m-aș amesteca niciodată în munca ta. Dar când întrebi... ei bine, e altceva."

„Ce ne poți spune despre Christopher Drummond, doamnă?", întrebă Kit.

„A fost întotdeauna un porc șovinist imposibil. Nu a fost o surpriză că a ucis-o pe biata femeie. Toată lumea știa că avea un temperament groaznic. Eu și soțul meu îl evitam ca pe ciumă."

„Probabil că a fost o decizie înțeleaptă, doamnă", spuse Kit. „De cât timp era membru?"

„O, Doamne. De zece ani sau mai mult. Juca mai ales golf." Se opri, apoi spuse: „Are asta legătură cu ancheta voastră actuală, Connor?"

„Da, mamă. Și poți spune că îl anchetăm pe Brooks Munro. Toată lumea știe. De ce ai întrebat?"

„Pentru că Munro și Drummond obișnuiau să joace golf împreună. Apoi s-au certat. Asta s-a întâmplat acum vreo patru ani, după ce Munro s-a căsătorit cu Wilhelmina. Munro și Drummond nu mai vorbeau unul cu celălalt. Drummond a încetat să mai vină la club atât de des, ceea ce a bucurat pe toată lumea, iar Munro s-a înscris în alt club."

„Două alte cluburi", spuse Kit. „Era membru în trei cluburi de golf."

„Probabil ca să poată socializa", spuse Susan. „Munro era un om extrem de neplăcut dacă îl priveai cu atenție, dar la prima vedere avea multă carismă. Chiar și eu am crezut o vreme că era un tip de treabă. Dar mi-am dat seama că era doar un fanfaron și toată lumea știa că își înșela soția. Dacă vrei informații, încearcă să vorbești cu asistenta lui administrativă. Ea clar avea ceva cu el."

„Mamă!", spuse Connor, șocat.

„Nu am spus că *se culca* cu el, Connor. Ai puțină încredere în bunul meu simț."

„Știm despre Veronica", spuse Kit. „Mai era cineva cu care avea o relație intimă?"

„Desigur", spuse Susan. „Omul ăla nu putea să-și țină pantalonii închiși. Lasă-mă un minut să mă gândesc la numele unor femei." Susan tăcu pentru o clipă. „Au fost mai multe, dar pe cele pe care mi le amintesc sunt Estelle White, Juanita Young și Trisha Finnegan. Două dintre ele erau deja divorțate. Soțul

Trishai Finnegan a divorțat de ea la scurt timp după aventura ei cu Munro."

„Ai vreun motiv pentru care ți le amintești în mod special?", întrebă Connor.

Susan scoase un sunet ezitant. „Am impresia că niciuna dintre cele trei femei nu *voia* cu adevărat să fie cu Munro. Nu le cunoșteam bine, dar asta era bârfa care circula prin club. Poate că erau atrase de banii lui. Nu știu. Dar niciuna dintre ele nu părea fericită. Poate că ele îți pot spune mai multe despre el."

„Când s-a întâmplat asta, doamnă?", întrebă Marshall.

„Acum cel puțin doi ani."

„Mulțumesc, Susan", spuse Kit. „Ne-ai fost de mare ajutor. Poți să păstrezi confidențialitatea acestei conversații?"

„Desigur. Transmite-i dragostea mea lui CeCe, Connor. Sâmbătă facem grătar. Vino la ora cinci, te rog."

„Da, mamă."

Susan făcu un zgomot de sărut. „Pa, acum."

Connor încheie convorbirea cu o grimasă și păru să se pregătească pentru glume. În schimb, Marshall și Ashton doar zâmbiră.

„Mama ta pare drăguță", spuse Marshall, luând lista donatorilor înapoi de la Kit.

„Și îți aprobă iubita", adăugă Ashton. „Bravo ție. Mama mea îmi ura iubita. Încă o urăște, și suntem căsătoriți de douăzeci și cinci de ani."

Kit chicoti. „Deci. Acum știm că Munro e un nemernic și mai mare decât înainte."

„Stai puțin." Marshall se încruntă. „Cele trei femei cu care a avut aventuri sunt toate pe lista lui de contribuții la campanie, inclusiv cea care a divorțat de soțul ei. Au donat *după* ce a avut aventuri cu ele."

„Șantaj?" întrebă Kit.

„E un punct de plecare", a fost de acord Marshall. „Deși celor două femei divorțate nu ar fi trebuit să le pese cine află că se culcau cu el. Femeia căsătorită, da, dar nu și femeile divorțate. Mă întreb dacă Munro știa și altceva."

„Mă întreb dacă asta știe Drummond", a spus Connor.

„Sper că da”, spuse Kit cu înverșunare. „Voi fi foarte fericită să-i bag oferta generoasă pe gât.”

„Suntem alături de tine”, spuse Marshall. „Ce facem acum?”

Kit suspină. „Să aflăm cine dintre donatorii lui Munro sunt și membri ai unuia dintre cluburile sale de golf. Deocamdată ne vom concentra pe cel la care sunt membri părinții lui Connor, deoarece acolo a fost și Christopher Drummond. Cu siguranță vrem să vorbim cu cele trei femei care au avut aventuri cu Munro. Și cred că trebuie să o adăugăm și pe Tamsin Kavanaugh pe lista aceea.” Kit se încruntă. „O urăsc pe femeia aia.”

„Ne ocupăm noi de Kavanaugh”, se oferi Ashton. „Vrem să rezolvi cazul ăsta, ca să primim prăjiturile mamei tale. Dacă ești suspendată pentru că i-ai spart nasul lui Tamsin Kavanaugh, nu primim dulciuri.”

Kit râse. „Mulțumesc, băieți. Să trecem la treabă.”

Del Mar, San Diego, California
Miercuri, 11 ianuarie, ora 10:00

„Vă mulțumim că ați acceptat să ne primiți, doamnă”, spuse Kit în timp ce ea și Connor se așezau pe canapeaua din sufrageria Trishai Finnegan.

Femeia care avusese o aventură cu Brooks Munro era în jur de cincizeci și cinci de ani și avea un bob platinat. De asemenea, semăna cu Wilhelmina. Și cu Veronica. Se părea că Munro avea un tipar.

Sau poate că alegea femei care semănau cu Veronica pentru a-și alina vinovăția că o înșela pentru a avansa în viață. Poate că nu vor afla niciodată.

Trisha își încrucișă mâinile perfect manichiurate în poală. „Cu ce vă pot ajuta?”

Vocea ei era calmă, dar limbajul corpului trăda anxietate.

Kit zâmbi, încercând să o relaxeze. „Va fi un subiect incomod, dar inves-

tigăm uciderea lui Brooks Munro și...”

„Și vreți să știți dacă am avut o aventură”, încheie Trisha cu gravitate. „Dacă numiți o aventură de o noapte o aventură, atunci da. Am avut. Dacă aș putea să mă întorc în timp, aș schimba totul despre acea noapte, dar nu pot.”

„Doar o singură dată?”, întrebă Kit, surprins.

„Nu așa cum ai auzit tu, știu.” Trisha își frământa mâinile absentă. „Am fost subiectul multor bârfe la clubul de golf.” Îl privi pe Connor cu precauție. „O cunosc pe mama ta, domnule detectiv. A fost amabilă cu mine după ce Munro a murit.”

„Ea a fost cea care a sugerat să vorbim cu tine”, mărturisi Connor. „Părea să creadă că nu voiai să fii cu Munro.”

„Pentru că nu voiam”, spuse femeia cu dinții strânși. „Era un monstru.”

„Ce ne poți spune, doamnă?”, întrebă Kit, încercând să fie blândă. Femeia părea fragilă din punct de vedere emoțional.

Trisha se uită la mâinile ei. „Eu și soțul meu eram separați. În seara aceea eram la barul clubului de golf și beam prea mult. Lui Munro părea să-i pese, ca și cum voia să mă asculte.” Ea expiră greu. „Următorul lucru pe care mi-l amintesc este că m-am trezit în patul meu, iar el era la duș. Făcusem sex, asta era clar, dar nu-mi aminteam nimic.”

„Crezi că te-a drogat?”, întrebă Connor.

„Știu că a făcut-o”, spuse Trisha cu un râs amar. „Mi-a spus că a făcut-o.”

Îndrăzneț, gândi Kit. „V-a șantajat, doamnă?”

„Da, dar nu pentru că am făcut sex. Soțul meu își găsise deja următoarea soție, așa că nu-i păsa ce făceam sau cu cine o făceam. Nu aveam contract prenupțial. Oricum urma să primesc jumătate din averea noastră, așa că Munro nu avea niciun motiv să facă... ce a făcut. Nu era ca și cum Munro, spunându-i soțului meu că am avut o aventură de o noapte, m-ar fi făcut să primesc mai puțini bani.”

„Dar nu a fost doar o aventură de o noapte. Munro te-a violat”, murmură Kit, realizând că Trisha trecuse cu vederea acest fapt.

Trisha dădu din cap brusc. „ Da, cred că da.”

„Dacă nu a fost vorba de sex, atunci cu ce te-a șantajat?”, întrebă Kit.

Trisha închise ochii. „Când Munro m-a contactat mai târziu pentru a-mi comunica condițiile șantajului, mi-a spus că eram o „bețivă foarte vorbăreață”. Îi dezvăluisem un secret pe care îl păstrasem timp de șaisprezece ani. Nimeni nu știa. Nimeni. Dar, dintr-o dată, Munro știa și de aceea l-am plătit să tacă.”

Kit voia să întrebe care era secretul, dar simțea că se afla pe teren alunecos cu această femeie. O întrebare greșită și Trisha Finnegan s-ar fi prăbușit. „Ai donat pentru campania lui.”

Trisha râse din nou, sunetul fiind mai isteric decât înainte. „Da. Așa a început să ia bani de la mine. Prima plată a fost pentru fondul său de realegere. Nu ar fi trebuit să aibă unul, pentru că nu putea candida din nou. Tocmai fusese reales pentru al doilea mandat. I-am spus asta pentru că, contrar a ceea ce ar putea părea în acest moment, nu sunt proastă.”

Trisha era o profesoară pensionată. Cu douăzeci de ani în urmă, câștigase premii pentru predare exemplară. „Ești departe de a fi proastă”, spuse Kit.

„Mulțumesc.”

„Ce a spus Munro când i-ai spus că nu ar trebui să aibă un fond pentru realegere?”, a întrebat Connor. „Pentru că ne-am întrebat asta.”

„A spus că va candida pentru senatul statului și să donez banii fără să mă cert, altfel îi va spune soțului meu.”

„S-a oprit aici?”, a întrebat Kit.

„Nu. A continuat încă trei luni.”

Kit se tensionă. Poate că asta era ceea ce aveau nevoie să știe. „Cum a luat legătura cu tine?”

„Prin mesaje text pe un telefon cu cartelă, furnizat de el.”

Kit dădu din cap. „Cum ai făcut plățile?”

„Prima dată am pus banii într-un dulap la stația de autobuz. Apoi, altă dată, la sala de sport. A treia și ultima dată, la o gară.”

Deci locația varia, gândi Kit. Veronica nu mințise în privința asta. „Sala de sport? Care sală?” Pentru că era ciudat. Dacă Veronica ridica banii, asta însemna că trebuia să aibă acces la vestiarul sălii de sport, ceea ce însemna că era și membră a acelei săli.

„Beachside Athletic Club. A fost o schimbare de ultim moment. Trebuia să folosesc gara de data aceea, dar am fost contactată și mi s-a spus să folosesc

dulapul meu de la sală. Că ar trebui să le dau combinația de la dulapul meu. Așa că am făcut-o."

Era aceeași sală la care mergea Connor. Unde juca squash, dintre toate lucrurile.

„Cum ai reușit să nu-i mai plătești?" întrebă Connor.

Un alt râs amar. „Soțul meu mi-a înmânat în sfârșit actele de divorț. A invocat infidelitatea, dar nu cu Brooks Munro."

Kit se uită în jurul camerei. Pe aproape toate suprafețele erau fotografii înrămate – toate cu același tânăr. Arăta ca Trisha Finnegan și, în fotografiile cele mai recente, părea să aibă cel puțin optsprezece ani. Ea își urmări bănuiala. „Știa că fiul tău nu era al lui biologic."

Trisha îngheță, apoi se lăsă pe spate în scaun. „Am citit că voi doi sunteți detectivi buni. Cred că mass-media avea dreptate."

„Ar fi fost un secret pentru care merita să plătești ca să-l păstrezi", spuse Kit. „Asta i-ai spus lui Munro în acea seară?"

„Da. Nu știu de ce am făcut-o, dar probabil că așa a fost. Nu voiam ca soțul meu să afle, pentru că mi-era teamă că se va răzbuna pe Tommy. Ceea ce a și făcut. L-a exclus pe Tommy din viața lui, atât emoțional, cât și financiar, iar el era singurul tată pe care Tommy îl cunoscuse vreodată."

„Sare pe rană", spuse Kit încet. „Munro te-a drogat, te-a violat fizic, apoi ți-a furat secretul împotriva voinței tale."

Trisha înghiți în sec. „Da. Toate astea. Dar cred că eu am râs la urmă când a venit vorba de Brooks Munro. Se pare că soțul meu bănuia de ceva vreme că fiul meu nu era al lui. A făcut un test de paternitate pe ascuns, în timp ce pregătea actele de divorț. A divorțat de mine și de fiul meu."

„Cum s-a simțit fiul tău în legătură cu asta?", întrebă Connor.

„A fost devastat. Atât de fostul meu soț, pentru că l-a renegat, cât și de mine, pentru că l-am mințit atâția ani. Nu am aflat că sunt însărcinată decât după ce ne-am logodit. Nu voiam să cred că Tommy nu era fiul lui, dar pe măsură ce Tommy creștea, puteam să-l văd pe tatăl său biologic în chipul și ochii lui. În manierele lui. Tatăl biologic al lui Tommy era un om dulce, care a murit acum cinci ani, așa că Tommy nu-l va cunoaște niciodată. Și el este supărat din cauza asta. Încă mai vorbește cu mine, dar relația noastră nu mai

este la fel. Dar asta este vina mea, nu a lui Munro.”

Dar trauma psihologică cauzată de viol și șantaj trebuie să fi rămas o problemă pentru această femeie. „Munro a făcut destul, totuși.”

Trisha a suspinat. „Da, a făcut.”

„Știi cine l-a ucis? a întrebat Connor.

„Nu. Dacă aș ști, i-aș trimite o felicitare de mulțumire. Brooks Munro era un parazit.”

„Pare să fie o opinie comună”, spuse Kit. „Știi dacă mai era cineva șantajat?”

„Întotdeauna am presupus asta, doar pentru că el avea procesul perfecționat. Dar nu e genul de lucru despre care se vorbește cu alte persoane.”

„Presupun că nu”, spuse Kit. „Dar Juanita Young și Estelle White?”

Trisha scutură din cap. „Sincer, nu știu. Le cunoșteam acum câțiva ani, dar nu foarte bine. Cu siguranță nu suficient de bine încât să le dezvălui astfel de lucruri personale și viceversa. Se zvonea că și ele s-au culcat cu Munro. Nu știu dacă le-a drogat. Va trebui să le întrebi pe ele. După aceea, am renunțat la clubul de golf. Pur și simplu... nu m-am mai putut întoarce.”

„Ce faci acum?”, întrebă Kit, sperând că femeia a reușit să meargă mai departe.

„Când eram mai tânără, eram profesoară. Îmi plăcea foarte mult meseria mea, așa că acum fac voluntariat la școala unde am predat, oferind meditații copiilor aflați în situații de risc. De asemenea, mă ocup de grădina mea. În general, sunt o persoană retrasă.”

„Ce frumos”, spuse Kit. „ Mă refer la copiii cu probleme. Eu nu am mâna verde, așa că orice grădină mă imploră să nu mă ocup de ea.”

Trisha zâmbi ezitant. „Mulțumesc. A fost mai ușor decât credeam. Te așteptam de când am citit despre uciderea lui Munro. M-am gândit că oricine era șantajat de el ar fi suspect. Eu sunt suspectă?”

„Tu l-ai ucis?”, întrebă Kit serios.

„Nu. Dar când nu sunt la școală ca voluntară, stau acasă. Nu am pe nimeni care să garanteze pentru locul în care mă aflu.”

Kit nu credea că această femeie avea vreo legătură cu moartea lui Munro, dar își amintea teoria Aliciei despre mâinile multiple. Nu puteau-o exclude pe

Trisha.

„În acest moment nu ești suspectă”, spuse Connor, scutind-o pe Kit de a răspunde. „Dar încă investigăm. Dacă îți vine în minte ceva care ne-ar putea ajuta, ți-am fi recunoscători. De exemplu, datele și locurile exacte în care ai depus banii. A trecut ceva timp, așa că probabil nu mai putem obține înregistrările camerelor de supraveghere din acele locuri, dar merită să încercăm.”

Trisha a luat un blocnotes dintr-un sertar al măsuței de lângă ea și a scris o listă. „A fost acum mai bine de doi ani, așa că nu cred că aceste locații vă vor fi de folos, dar iată-le. Ziua mea era a doua zi a fiecărei luni.”

„Ziua ta?”, a întrebat Connor.

Trisha a ridicat din umeri. „Așa mi-a spus Munro. Atunci mi-am dat seama că făcea asta la destui oameni, încât a trebuit să-mi atribuie propria mea zi.” Umplu câteva rânduri din carnețel, apoi rupse pagina și i-o dădu lui Connor.

„Ești prima victimă cu care am vorbit până acum”, spuse Kit.

Trisha puse carnețelul deoparte și își încrucișă din nou mâinile. „Odată ce ne identifici pe câțiva dintre noi, ar trebui să avem un grup de sprijin. ”

Trisha a spus-o cu ușurință, ca și cum ar fi glumit, dar Kit a considerat că nu era o idee rea.

Poate că se întâmplase deja. Poate că mai multe mâini îl înjunghiaseră pe Munro. Totul se potrivea.

Trisha Finnegan nu i se părea lui Kit o persoană suficient de furioasă pe Munro încât să-l înjunghie, dar bărbatul *o* violase. Poate că Trisha era doar o actriță foarte bună.

„Nu e un plan rău”, spuse Kit, păstrându-și vocea calmă, deși voia să plece imediat și să înceapă să caute alte victime ale șantajului. „Știai că Munro avea un fel de comutator al morții? O listă cu victimele sale și secretele lor, pe care le-ar fi făcut publice dacă ar fi murit în mod neașteptat sau violent?”

Ea se încruntă. „Nu, nu știam asta. Nu m-a amenințat niciodată cu asta. Îi plăteam întotdeauna.”

Până când nu a mai făcut-o, gândi Kit. „Cum i-ai spus că secretul tău nu mai era un material de șantaj?”

„Am programat o întâlnire față în față cu el, ceea ce a însemnat să am de-a face cu asistenta lui, care era o adevărată scorpie. Îmi pare rău.” Ea se strâmbă. „Asta îmi trezește multe amintiri neplăcute.”

„Ce a spus când i-ai spus că nu-i mai plătești?” întrebă Connor.

Ea se opri, parcă gândindu-se. „Nu a spus mare lucru. Doar... «Bine». Dar privirea pe care mi-a aruncat-o era înfricoșătoare. Era atât de furios. Pentru o clipă, am crezut că are o trapă în podeaua biroului său și că voi fi aruncată la rechini. Dar apoi și-a schimbat expresia și a spus doar «Bine», iar eu am plecat.”

„Nu te-a avertizat să nu spui nimănui?”

Trisha a dat din cap. „Deja mă oferisem să nu spun nimănui când îi țineam discursul. Exersasem și exersasem. Eram atât de speriată când m-am dus la întâlnire. Nu știam ce se va întâmpla. Nu credeam că este violent, dar nici nu mă gândeam că mă va șantaja. Voiam doar să-mi continui viața. Privind înapoi, probabil că păream destul de patetică. Slăbisem foarte mult și îmi cădea părul din cauza stresului. Mă gândisem... știi tu. Să pun capăt lucrurilor. Poate că el spera că o să mă sinucid și nu va mai trebui să-și facă griji pentru mine.”

„A ripostat vreodată în vreun fel?”, a insistat Kit.

Ea a început să scuture din cap, apoi a inspirat adânc. „Am avut un accident de mașină în săptămâna următoare. Șoferul a fugit de la locul accidentului. Mașina mea a fost distrusă complet și eu am fost grav rănită. Am fost chiar în comă câteva zile după aceea. Nici măcar nu m-am gândit că ar fi putut fi opera lui Munro. Eram într-o stare psihică proastă atunci și, sincer, gândirea mea nu era deloc ordonată. Ar fi putut fi opera lui Munro?”

„Posibil. Îți amintești cum arăta mașina care te-a lovit?”

„Nu, îmi pare rău, dar nu-mi amintesc. Deci... lista asta cu toate secretele pe care se presupune că o avea Munro. E reală?”

„Credem că a fost ucis din cauza ei”, spuse Kit.

„Bine, atunci. Uau.” Trisha ezită, apoi ridică din umeri. „Cred că nu va fi sfârșitul lumii pentru mine dacă va fi publicată. M-am îndepărtat destul de mult de cercul de la clubul de golf, iar copiii pe care îi meditez probabil ar crede că sunt „foc” dacă ar ști că am fost șantajată odată de un tip care era „neînsuflețit”. ” Ea a folosit ghilimele cu degetele, încercând să-și imite elevii.

„Ce altceva mai vrei să știi?”

„Cât l-ai plătit?”, a întrebat Kit.

„Cincisprezece mii de dolari după „contribuția mea voluntară”. ” Alte ghilimele cu degetele. „Cinci mii pe lună pentru acele trei luni. Plătite în bancnote de cincizeci. Bancnote neconsecutive.”

„Nu e o sumă mică”, a spus Connor.

„Nu, dar, cum am spus, eu și soțul meu nu aveam contract prenupțial. Am primit cincizeci la sută din proprietatea noastră. Ar fi fost o problemă dacă aș fi continuat să plătesc. Îți pot arăta înregistrările retragerilor mele de numerar din lunile în care l-am plătit pe Munro. M-am gândit că, dacă aș fi căzut vreodată în capcana lui cu rechinii, aș fi vrut să las măcar o urmă scrisă, în cazul în care cineva ar fi fost suficient de interesat să mă caute.”

La fel ca Munro, gândi Kit. El alesese contul comun pentru a retrage cincizeci de mii de dolari. Trebuia să știe că Wilhelmina va fi informată.

Aproape că uitase de asta.

Se întrebă de ce nu îi trimisese un mesaj similar Veronicăi. Poate că nu aveau bunuri comune.

Era ceva de verificat.

Îl privi pe Connor. „Altceva?”

„Nu, am terminat.”

Kit se ridică, Connor alături de ea. „Vă mulțumim că ne-ați primit, doamnă Finnegan. Contactați-ne dacă vă amintiți altceva, chiar dacă pare nesemnificativ.”

CAPITOLUL 13

Poliția din San Diego, San Diego, California
Miercuri, 11 ianuarie, ora 13:00

„Estelle White a spus că a avut o aventură cu Munro”, spuse Marshall când Kit, Connor și ceilalți doi detectivi s-au adunat pentru a discuta despre interogatoriile lor.

Ea și Connor le-au povestit ce le-a dezvăluit Trisha, dar niciuna dintre celelalte femei cu care Munro a avut aventuri nu a fost la fel de deschisă. Juanita Young nici măcar nu i-a lăsat pe Kit și Connor să intre în casa ei. Le-a închis ușa în nas.

Ashton a scos patru sandvișuri dintr-o pungă și le-a împărțit. „Estelle mințea”, a spus el fără menajamente. „Despre sex și șantaj. Nu s-a uitat la noi deloc pe durata interogatoriului.”

„Are trei copii”, a adăugat Marshall. „Cel mai mare are cincisprezece ani. Nu a vrut să iasă din cameră. Cred că, indiferent ce avea Munro împotriva ei, nu voia ca copiii ei să afle.”

„Mulțumim pentru prânz”, spuse Connor. „Vă vom oferi cina dacă vom mai lucra.”

„Vom lucra”, spuse Kit posomorâtă. „Și da, mulțumesc mult pentru prânz. Întotdeauna uit să mănânc.”

„Știm”, spuse Marshall.

„Știm cu toții”, adăugă Ashton. „Lucrezi atât de multe ore, încât ne faci pe noi ceilalți să arătăm rău.”

Kit ridică din ochi. „Oricum. Dacă ați fi reușit să o prindeți singură pe Estelle, credeți că ar fi fost mai sinceră?”

Marshall scutură din cap. „Era speriată. Chiar dacă Munro și Grossman sunt morți și Veronica e în închisoare, era îngrozită.”

„Am crezut același lucru”, spuse Ashton. „Așa că nu am obținut nimic de la ea. Nimic din ce ai obținut tu de la Trisha Finnegan.”

„Trisha încetase să-l mai plătească pe Munro”, spuse Kit. „Iar lucrul cu care o șantaja nu mai avea nicio putere asupra ei. Celelalte femei s-ar putea să mai plătească. Sau cel puțin plăteau până săptămâna trecută. Dacă e nevoie, putem solicita înregistrările bancare ale acestora. Trisha s-a oferit să ni le arate pe ale ei. Poate că și celelalte făceau retrageri lunare de numerar.”

Marshall a notat asta pe tablă ca posibilă următoarea etapă. „M-am gân-

dit la cutiile poștale pe care Trisha a spus că le-a folosit. Dulapurile de la stația de autobuz și de la tren au sens, dar sala de sport? De ce sala de sport? Asta înseamnă că cine a ridicat banii în luna aceea trebuia să fie membru al sălii de sport pentru a avea acces la vestiar, nu?”

Kit dădu din cap. „Ar fi fost Veronica. Connor merge la aceeași sală de sport și a confirmat că ea era membră în drumul nostru înapoi, după ce Juanita Young ne-a trântit ușa în nas.”

Connor a mototolit ambalajul gol al sandvișului și l-a aruncat în coșul de gunoi. Omul putea să mănânce atât de repede încât lui Kit i se învârtea capul. Ea încă mânca.

„Și... ce zici de Tamsin Kavanaugh?” întrebă Connor. „Ai vorbit cu ea?”

„Doar pe scurt”, spuse Marshall, cu o expresie întunecată. „A spus că într-adevăr a avut o aventură cu Munro. A spus că a fost „perfect consensuală” și că amândoi au avut de câștigat. El i-a dat acces anticipat la orice știri importante care ieșeau din consiliu, iar el a primit câteva articole gratuite în ziarul ei. A spus că a durat aproximativ trei luni. A recunoscut că a făcut donațiile. A spus că așa a obținut acces la Munro la început. A mai spus că nu știe cine l-a ucis, că dacă ar fi știut, ar fi fost deja pe internet. Apoi ne-a întrebat de ce am întrebat-o despre consimțământul lui Munro și i s-au luminat ochii. Am plecat imediat după aceea. Nu voiam să-i dăm din greșeală un subiect de articol.”

„Înțeleg”, a spus Kit. „Știam că ar face orice pentru un subiect, dar Munro? Scârbos.”

„Multor femei le plăcea aspectul lui”, a spus Ashton. „Soția mea credea că seamănă cu Rock Hudson.”

„Cine?”, a întrebat Connor, iar Kit l-a lovit cu cotul în coaste.

„Știi cine e. Încerci doar să-l faci pe Ashton să se simtă bătrân.”

Connor zâmbi. „A funcționat?”

Ashton râse. „Nu, pentru că deja mă simțeam bătrân. Ai întârziat prea mult pentru asta, puiule.”

Mintea lui Kit lucra la viteză maximă. „Veronica nu a mințit când a spus că locațiile se schimbă în fiecare lună. Dacă folosea des stațiile de autobuz și de tren? Dacă a folosit una dintre acele locații în ultima lună? Dacă obținem

înregistrările camerelor de supraveghere din ambele locuri pentru ultima lună?”

„Sunt foarte multe înregistrări”, spuse Ashton. „Va trebui să cerem ajutor.”

„Dar se poate face”, spuse Marshall. „Cere-i lui Navarro mai mult ajutor, McKittrick. El te place cel mai mult.”

„Chiar nu are”, spuse Kit. „Dar o să-l întreb.” Ea îl sună pe Navarro, iar acesta îi spuse că se va ocupa de obținerea înregistrării și va coordona o echipă care să o analizeze. Se întoarse către cei trei bărbați, care se îndopau cu chipsuri. „Gata. Deci avem o victimă confirmată a șantajului. Nu am simțit vibrații negative din partea Trishai Finnegan. Tu ai simțit, Connor?”

Kit își dorea să-l fi luat pe Sam cu ei. El era bun la cititul oamenilor. *Dar și noi suntem. Am supraviețuit și înainte ca Sam să fie psihologul nostru.*

„Nu. Dar a fost și foarte cooperantă.”

„Prea cooperantă?”, întrebă Ashton.

Connor ridică din umeri. „Suficient încât să nu o putem exclude. Te gândești la teoria lui Alicia cu mâinile multiple?”

„Da”, mormăi Kit. „Trisha a sugerat că, dacă am identifica mai multe victime ale șantajului, acestea ar putea forma un grup de sprijin. Asta m-a făcut să mă întreb dacă o parte dintre ele s-au reunit și au pus la cale micul lor plan cu *Orient Express*.”

Marshall își șterse praful de pe mâini. „Ar fi trebuit să se identifice reciproc. Asta e frumusețea planului lui Munro. Dacă ar fi avut mai multe persoane cu secrete de ascuns, nimeni nu ar fi vorbit despre secretele lor. Nu ar avea de unde să știe dacă și alții se află în aceeași situație.”

„Și dacă ar fi existat mai multe victime la clubul de golf, toate ar fi avut fondurile necesare pentru a plăti”, adăugă Ashton.

„Nu toți cei de acolo sunt super bogați”, spuse Connor. „Trisha plătea cinci mii pe lună. Asta ar putea falimenta destul de mulți membri ai clubului.”

„A depus cineva cerere de faliment în ultima vreme?”, întrebă Kit. „Cum am putea afla situația financiară a fiecărui membru? Nu vom obține niciodată un mandat pentru situația lor financiară. Nu cu puținele informații pe care le avem.”

„Adevărat.” Marshall se uită la Connor. „Mama ta ar ști?”

„Poate, dar tatăl meu ar fi mai probabil să fi auzit ceva despre situația financiară specifică. O să-l sun.” Formă numărul, apoi puse din nou telefonul pe difuzor.

„Connor? E totul în regulă?”

„Suntem bine, tată. Toată lumea e bine. Te-am pus pe difuzor. Sunt cu Kit și cu alți doi detectivi, Kevin Marshall și Alf Ashton. Lucrăm la cazul Munro. El este tatăl meu, Andrew Robinson.”

„Încântat de cunoștință, domnilor detectivi. Bună, Kit. De ce aveți nevoie?”

„Ne concentrăm pe clubul de golf”, spuse Connor. „Știi vreun membru care a avut recent probleme financiare?”

„Nu puteți obține un mandat, nu?”

„Încă nu am încercat. Speram să obținem niște informații din interior.”

„Ar însemna foarte mult pentru noi, domnule”, spuse Kit.

„Oh, vă voi ajuta. Mă gândesc. Liniște acum. Creierul meu nu mai funcționează la fel de repede ca înainte.” Au tăcut până când Andrew și-a curățat gâtul. „Bine. Am observat câteva lucruri. Simon Daly și-a vândut recent Maserati-ul și a cumpărat un Cadillac. A fost criticat pentru asta, deoarece Maserati-ul era o mașină foarte bună. A spus că își raționalizează finanțele pentru a se putea pensiona. Personal, am crezut că probabil a făcut niște investiții financiare proaste. Apoi mai e Hugh Smith. Recent și-a vândut casa din La Jolla pentru una în centrul orașului. Mult mai mică și mult mai puțin luxoasă. Soția lui nu a fost prea încântată și a spus tuturor celor care au vrut să o asculte. Mama ta probabil că ar avea mai multe detalii.” A tăcut încă un moment, apoi a suspinat. „Apoi mai e Earl O’Hanlon.”

„A murit, nu-i așa?”, a întrebat Connor. „S-a sinucis.”

Kit s-a ridicat în scaun. „Când s-a întâmplat asta?”

„Acum două luni. Stai să verific în calendar. Am fost la înmormântarea lui.” Au trecut douăzeci de secunde, în timp ce Andrew murmura ceva în fundal. „Am găsit. Înmormântarea lui a avut loc pe 8 noiembrie.”

„De ce s-a sinucis?”, a întrebat Kit.

„Era falit. Soția lui credea că are o altă femeie și l-a părăsit pentru a se

muta cu sora ei. Menajera lui a venit să-și ia ultimul salariu – pentru că el fusese nevoit să concedieze tot personalul – și l-a găsit spânzurat în sufragerie. Din câte am auzit, era mort de cel puțin o zi. A lăsat o scrisoare în care spunea că a luat niște decizii proaste în afaceri și că nu vedea nicio ieșire."

„Ce trist", murmură Kit. „Crezi că a luat decizii proaste în afaceri?"

„Întotdeauna l-am considerat pe Earl un om de afaceri priceput. Transformase un mic magazin de cartier într-un lanț de magazine alimentare de lux. La un moment dat, era plin de bani. Dar nu am vorbit niciodată despre finanțele lui personale."

„Era cineva cu care ar fi împărtășit problemele sale financiare?", întrebă Kit.

„Joe Rooney. Cei doi au fost parteneri de afaceri timp de treizeci de ani, până când Joe s-a pensionat. Dacă ar fi spus cuiva, acela ar fi fost Joe. Văduva lui Earl ar putea ști. Dar s-a mutat undeva în sud-est. Poate în Mississippi sau Alabama. Oh, vine mama ta, Connor. Dacă nu vrei să se implice, trebuie să încheiem convorbirea acum."

„Dacă îți mai vine în minte vreun membru al clubului cu probleme financiare, ne poți anunța?", spuse Connor. „Mulțumesc, tată. Ne vedem sâmbătă."

„Ai grijă, fiule."

„Voi avea." Connor încheie convorbirea. „Avem numele a trei persoane care pierdeau bani cu nemiluita. Earl O'Hanlon nu poate răspunde la niciuna dintre întrebările noastre, dar văduva lui ar putea. Trebuie doar să o găsim."

„Sau prietenul", spune Kit. „Joe Rooney. Îl cunoști, Connor?"

„L-am văzut la câteva evenimente ale clubului, dar nu am vorbit niciodată. Are vârsta tatălui meu, așa că nu ne-am întâlnit niciodată. Dar putem vorbi cu el."

„Dar ceilalți doi?", întrebă Marshall. „Domnul Maserati și domnul Ex La Jolla?"

„Eu zic să-i aducem aici pentru interogatoriu", spuse Kit. „Mă îndoiesc că vor fi dispuși să răspundă la întrebările noastre în casele lor. Și dacă nu ajungem nicăieri cu ei, le vom aduce pe Juanita Young și Estelle White și le vom interoga din nou. Poate că vor fi mai comunicative a doua oară.

Deocamdată, să ne concentrăm pe bărbați. Connor și cu mine îl vom lua pe domnul Maserati, iar voi doi îl veți aduce pe domnul Ex La Jolla."

„Cunoscuți și sub numele de Simon Daly și Hugh Smith", spuse Connor sec. „Mă îndoiesc că vreunul dintre ei va veni doar pentru că îi rugăm."

Kit ridică din umeri. Nu înțelegea oamenii bogați, dar știa cum să-i facă să se simtă jenați pentru a face ceea ce voia ea. „Atunci îi amenințăm că mâine vom merge la locul lor de muncă cu un mandat și le vom spune colegilor lor, *cu voce tare*, că suntem de la Omucideri și că am venit să-i ducem la secție."

Connor dădu din cap o dată. „Asta va funcționa."

Ashton zâmbi. „O să fie distractiv."

Kit studie tabla albă. „Mai avem atât de multe interogatorii de făcut."

Marshall își verifica notițele. „Mai trebuie să găsim și paznicul care era de serviciu la poartă în noaptea în care Munro a dispărut. A fost etichetat într-o postare pe rețelele sociale de unul dintre prietenii lui acum vreo șase luni. L-am contactat pe prietenul respectiv și așteptăm să ne sune înapoi. Nu am mari speranțe că îl vom găsi în viață. Să-i aducem pe acești tipi pentru interogatoriu, iar apoi Alf și cu mine vom face o vizită prietenului care a făcut postarea pe rețelele sociale."

„Sună bine." Kit aruncă firimiturile de la prânz în coșul de gunoi. „Ar trebui să-l chemăm și pe Joe Rooney, să-l întrebăm despre problemele financiare ale lui Earl O'Hanlon. Ar trebui să vorbim cu el înainte de Simon Daly și Hugh Smith, în caz că are informații care ar putea ajuta la rezolvarea celorlalte două cazuri."

Carmel Valley, San Diego, California
Miercuri, 11 ianuarie, ora 15:00

Kit se grăbi să intre în casa părinților ei, cu inima bătând cu putere de frică. „Ce s-a întâmplat?"

Era cu Connor, pe pu nctul de a-l urca pe domnul Maserati, alias Simon

Daly, în spatele mașinii lor, când tatăl ei o sună să vină acasă, cu o tensiune în voce pe care o auzise doar de câteva ori.

Niciuna dintre acele ocazii nu fusese una bună. Așa că îl lăsase pe Connor să-l aducă pe Simon Daly pentru interogatoriu, în timp ce ea luase un Uber până la mașina ei, pe care o lăsase în parcarea SDPD.

Sincer, nici măcar nu-și amintea drumul înapoi. Conducea pe pilot automat.

Sam o aștepta în holul părinților ei. El întinse mâna să o prindă de umeri, împiedicând-o să fugă mai departe. „Kit, așteaptă."

Kit clipi din ochi. „De ce ești aici? Ce s-a întâmplat? Unde e tata?"

„E sus cu Rita. Ea e bine fizic."

Vocea calmă a lui Sam îi permise să respire o clipă. „Bine. Ce s-a întâmplat cu Rita?"

Sam făcu o grimasă. „Nu a primit bine vestea despre înțelegerea lui Christopher Drummond."

Kit închise ochii, întrebându-se cum aflase Sam. „Voiam să-ți spun, dar am fost ocupați și..."

Sam o trase în brațe. „E în regulă, Kit. Ia-ți o secundă să te calmezi. Nu o poți ajuta dacă te repezi sus ca o furie."

Ea râse în pieptul lui solid, înfășurându-și brațele în jurul taliei lui. Omul ăsta era o stâncă.

Ar putea fi stânca ta. Într-o zi. Poate.

„Bine, m-am calmat. Spune-mi ce s-a întâmplat."

Sam o lăsă să se desprindă, ridicându-i bărbia pentru a-i putea vedea ochii. „Harlan a luat-o pe Rita de la școală, așa cum ți-a spus că va face. Voia să-i spună despre Drummond când ajungeau acasă, dar ea era suspicioasă că a fost luată mai devreme."

„Bineînțeles că era. E inteligentă."

„Așa este. Nu a crezut că tatăl tău a luat-o de la școală ca să-l ajute cu noul câine."

Kit se uită în jurul camerei de zi a părinților ei. „Unde este uriașul?"

„Sus. S-a atașat imediat de Rita. El și Snickerdoodle sunt cu ea în pat."

Răsuflă. „Tatăl tău i-a spus despre Drummond în mașină și ea a cam pierdut controlul. ”

„Mă temeam că o să se întâmple asta. Ar fi trebuit să-mi iau liber de la serviciu și să-i spun eu însămi.”

„Nu ești părintele ei, Kit. Ești o soră mai mare minunată, totuși, și ai făcut ce trebuia. Vestea trebuia să vină de la tatăl tău. Dar Rita a intrat în panică. A ieșit din mașină și a fugit, chiar în fața școlii.”

Kit închise din nou ochii. „Dar nu s-a rănit?”

„Nu. A fost însă la un pas de a se întâmpla. A traversat strada în fugă și era să fie lovită de o mașină. Cred că tatăl tău era să facă infarct.”

Kit ridică privirea spre Sam, o nouă teamă înghețându-i inima. „Pe bune?”

„Ar trebui să meargă la doctor. Nu mi-a plăcut cât de palid era când am ajuns aici. Dar acum pare să fie bine și concentrat pe Rita. Se învinovățește că a dat vestea într-un mod greșit.”

„Așa e el. Mereu se învinovățește.”

„Așa tată, așa fiică”, spuse Sam cu blândețe. „Rita chiar l-a adus acasă. L-a văzut că era pe punctul de a leșina și asta a scos-o din starea de fugă. A sunat-o pe Akiko să vină să-i ia. Akiko a făcut asta și le-a luat și pe Tiffany și Emma. Le-a adus pe toate aici. Din câte am auzit, Rita s-a ținut tare până când au ajuns în siguranță acasă, apoi a cedat din nou. A început să plângă isteric și să-și strângă lucrurile pentru a fugi.”

„Cine te-a sunat?”

„Tiffany și Emma. Ar fi trebuit să-l sune pe dr. Carlisle, dar nu s-au gândit la asta.”

„Au încredere în tine. Dr. Carlisle poate să o vadă pe Rita astăzi?”

„Va veni imediat ce termină ultima ședință, dar cred că tu o poți ajuta mai mult decât oricine altcineva. De aceea te-a sunat Harlan.”

Kit dădu din cap, încercând să-și recapete calmul. „Deci Rita a auzit vestea și... ce? Crede că Drummond va obține o înțelegere de la Joel?”

Sam făcu din nou o grimasă. „Crede că va obține o înțelegere de la tine.”

„De la *mine*?” Kit îl privi fix. „De ce ar crede asta?”

„Păi...”

Kit și Sam se întoarseră și o văzură pe Emma stând în pragul ușii care ducea spre bucătărie. Kit se duse la ea și o îmbrățișă, dar îmbrățișarea ar fi trebuit să fie mai caldă. Era tensionată și rigidă, dar Emma nu părea să observe.

Adolescenta se lăsă cuprinsă de îmbrățișare, iar Kit inspiră din nou, inima ei durând-o când Emma începu să plângă.

Aceste fete trecuseră prin iad.

Și dacă Rita credea că voi face o înțelegere cu Drummond? Trebuia să se simtă atât de trădată. Kit îi mângâie părul Emmei și îi frecă spatele, toate lucrurile pe care Harlan le făcea când Kit era supărată.

„De ce plângi, Emma?", o întrebă Kit încet.

„Am stricat totul. Pop McK o să fie foarte supărat pe mine. Și mama McK. O să mă alunge. Pop aproape a făcut infarct, și e vina mea. Mama o să mă urască. Și Rita... Trebuie să o ajuți, Kit."

„O voi face", promise Kit. „Dar mai întâi să te ajutăm pe tine, bine? În primul rând, mama și tata nu te vor alunga niciodată. Doar dacă nu folosești violența, și nu cred că ai făcut asta, nu-i așa?"

Suflând, Emma scutură din cap. „Nu. Am fost doar atât de proastă." Sună ca un plâns, iar Kit se întoarse să-i mângâie părul Emmei.

„Nu ești proastă. Haide, să ne așezăm la masa din bucătărie și poți să-mi spui ce se întâmplă, bine?" Kit o luă pe Emma de umeri și, aruncându-i lui Sam o privire neajutorată, o conduse pe adolescentă în bucătărie.

Sam era pregătit cu o cutie de șervețele, iar cei trei se așezară. Emma își șterse fața și expiră cu un fior. „Aseară", începu ea.

Kit așteptă, dar când Emma nu continuă, o împinse ușor. „Aseară?"

Emma își mușcă buza. „V-am auzit pe tine și pe Pop McK vorbind."

Kit se încruntă. Vorbeau despre Veronica Fitzgerald și despre faptul că ea și Connor aveau nevoie de locurile de livrare a banilor. „Ce ai auzit, Em?"

„Că vei face o înțelegere cu cineva pe nume Veronica. Nu am vrut să ascult. Voiam doar niște prăjituri, pentru că învățam și..." Își lăsă capul în mâini și începu să plângă din nou.

„Presupun că i-ai spus asta Ritei?", întrebă Kit, încercând să pună cap la cap evenimentele.

Emma dădu din cap, nefericită. „Ne spunem totul una alteia. Și apoi azi...

când a auzit despre Drummond...” Ridică privirea, cu fața pătată de lacrimi. „Nu-l vei lăsa să scape, nu-i așa? Te rog, Kit. *Te rog*.”

„Nu voi face niciun târg cu Drummond”, spuse Kit cu fermitate. „Dar înțeleg de ce Rita ar putea crede că o vom face.” Poate că sperase că Rita va avea mai multă încredere în ea, dar Rita era încă o copilă traumatizată. Kit își amintea exact cum se simțea. „Nu ai făcut nimic rău. Nu a fost frumos să tragi cu urechea, dar nu ai vrut să faci asta. Cât despre tata, ne vom asigura că va fi îngrijit de cei mai buni medici.”

Plămânii îi înghețaseră la gândul că îl va pierde pe Harlan, dar se va ocupa de asta mai târziu. „Nu te vor trimite departe, Emma. Știu că e greu, dar ai puțină încredere. Vei vedea. Eu am făcut lucruri mult mai grave și niciodată nu s-a discutat să mă trimită departe.”

Emma dădu din cap brusc. „Serios?”

„Serios.” Se aplecă peste masă și îi strânse mâna Emmei. „Într-o zi îți voi povesti totul, dar mai întâi să o facem pe Rita să se simtă bine. Haide. Toată lumea e sus?”

„Da. Mama nu-l lasă pe tata, iar Akiko păzește ușa dormitorului nostru, în caz că Rita încearcă să fugă din nou. A trebuit deja să o prindă o dată și să o împingă înapoi în camera noastră. Atunci te-a sunat tata. ”

„Păi, cineva ar fi trebuit să mă sune imediat.”

„Știm că ești ocupată”, spuse Emma.

„Niciodată nu sunt prea ocupată pentru voi.” Kit îi ridică bărbia Emmei, așa cum făcuse Sam cu câteva minute înainte. „Acum șterge-ți lacrimile și urmează-mă.” Îl privi pe Sam. „Vii cu noi?”

„Desigur”, spuse Sam.

Cei trei urcară scările și îi găsiră pe mama, tata și Akiko așezați în hol. Cineva adusese niște scaune pliante, iar părinții ei stăteau așezați pe ele.

Akiko stătea în picioare lângă ușa dormitorului, în poziție de soldat, iar expresia ei severă se înmuie când o văzu pe Kit. „Bună, tu.”

Kit îi zâmbi surorii sale. „Bună și ție. Am auzit că azi ești paznică.”

Akiko ridică din umeri. „Pescar, bucătar extraordinar, bodyguard. Pot face de toate.” Aruncă o privire către părinții lor din colțul ochiului. „Adaugă și îngrijitorul tatălui pe listă.”

Kit își îndreptă atenția către Harlan, care ridică din sprâncene. „Sunt bine.”

Culoarea lui părea normală, gândi Kit. Stătuse lângă fostul ei partener Baz când acesta avusese un atac de cord la locul unei crime și nu credea că va uita vreodată cum arăta.

Harlan arăta ca el însuși. O versiune obosită, dar totuși el însuși. Se aplecă să-l îmbrățișeze. „De ce nu m-ai sunat mai devreme, tată?”

„Pentru că știam că vei încerca toate trucurile pe care le știi ca să-l împiedici pe Drummond să scape de proces. Aveam nevoie să lucrezi.” Se uită peste umărul ei, spre Sam, care stătea pe scări. „Mulțumesc că i-ai explicat totul lui Kit.”

„M-am bucurat să te ajut”, spuse Sam.

Kit se uită peste umăr la el. Chiar se bucura să o ajute. Se întrebă dacă știa cât de extraordinar era. „Întotdeauna o faci”, spuse ea, apoi îl sărută pe Harlan pe frunte. „Tu, tată, te duci la doctor imediat ce o rezolv cu Rita.”

El ridică din nou ochii la cer. „Știu.”

„I-am spus deja”, spuse Betsy. Și ea era palidă, dar Kit crezu că era din cauza fricii.

Kit o îmbrățișă și pe ea. „Voi face tot posibilul să rezolv problema. Îmi pare rău că Rita a tras o concluzie greșită, dar o înțeleg.”

„Știam că o vei înțelege”, spuse Betsy. „Du-te. Tiffany e acolo cu ea, împreună cu câinii. S-ar putea să fie loc și pentru tine, dar s-ar putea să nu fie. E destul de înghesuit.”

Kit chicoti. „Sam? Vii cu mine?”

El urcă restul scărilor. „Te descurci și singură. Nu ai nevoie de mine.”

„Rita are încredere în tine. Te rog. Și tu, Emma.” Ea deschise ușa și constată că, da, camera era acum foarte înghesuită. Două paturi twin erau în regulă. Trei paturi twin, trei adolescente, doi câini mari, plus ea și Sam făceau aglomerație.

Kit lăsă ușa deschisă, făcându-i semn Emmei să intre prima. Tensiunea din cameră era atât de densă încât se putea simți.

Rita ridică privirea, cu teamă pe chip. „Tata e bine? N-am vrut să-i fac rău.”

„Oh, scumpo.” Kit împinse noul câine până când acesta coborî de pe patul Ritei cu un oftat uriaș. Urma să devină enorm. Deja era uriaș. Dar, odată ce va fi dresat, nimeni nu se va mai lua de Rita sau de celelalte fete. „Pop pare bine, dar îl vom duce la control. Până acum a avut întotdeauna o inimă sănătoasă. Mama îl duce la control în fiecare an, chiar dacă el se plânge. Sper că s-a speriat doar văzându-te aproape că ai fost lovită de mașină.”

Rita se strâmbă. „Îmi pare rău. Nu trebuia să traversez strada aceea aglomerată. A fost o prostie.”

„Nu-ți cere scuze. Înțeleg.” Se dădu înapoi pe pat până când ea și Rita ajunseră cu spatele la perete. „Să rezolvăm mai întâi problema evidentă. Voi face tot posibilul ca să nu-l las pe ticălosul de Drummond să încheie afacerea. Am lucrat toată ziua să aflăm ce ar putea ști, ca să-l putem ocoli complet. Asta înseamnă că vom trece pe lângă el.”

Rita se încruntă. „*Știu* ce înseamnă «ocolire», Kit.”

Kit chicoti, ușurată să audă că Rita își recăpătase sarcasmul natural. „Bine. Îți va face examenele de admitere la facultate o joacă de copii.”

„Ai găsit?” întrebă Tiffany. Încercă să pară hotărâtă, dar Kit putea vedea copilul speriat pe care ea și Sam îl întâlniseră cu doar câteva luni în urmă. „Ai găsit o soluție?”

Vindecarea se producea încet, știa Kit. Lucrurile puteau părea normale la suprafață, dar ea știa că fiecare fată se lupta cu temerile ei în fiecare zi. *Eu încă o fac.*

„Cred că da. Odată ce terminăm aici, trebuie să mă întorc pentru câteva interviuri, dar... da. Avem o pistă bună. Una despre care nu o să vă spun, așa că nici nu întrebați.”

Cele trei adolescente închiseră gura în cor.

Ea le privi pe rând pe fiecare dintre fete. „Nu sunt supărată că ai ascultat, Emma, dar era o conversație privată între mine și tata. Ce altceva ai mai auzit?”

„Doar că uneori a face o înțelegere era răul cel mai mic.”

Kit bănuia că auzise mai multe, dar lăsă lucrurile așa pentru moment. „Uneori este. Cu nenorocitul de Christopher Drummond, nu este. Nimeni cu care am vorbit astăzi – din partea noastră, cel puțin – nu vrea să-i dea nemernicului nici măcar un centimetru.” Ea ezită, apoi o trase pe Rita mai

aproape. Rita se relaxă lângă Kit. „Știm ce a făcut, Rita.” Kit nu voia să spună că Drummond violase adolescenta. Nu în fața celorlalte două fete. „Vom lupta cu toate forțele pentru a ne asigura că va sta în închisoare pentru totdeauna.”

„Ele știu. Tiff și Em. Le-am spus ce a făcut.” Rita înghiți în sec. „Ce *altceva* a mai făcut.”

Kit le privi pe Tiffany și Emma și nu văzu decât loialitate. Și furie, dar Kit își dădu seama că era îndreptată către Drummond.

„Bine”, spuse Kit. „Atunci pot fi directă. Faptul că a ucis o femeie cu sânge rece este suficient pentru un proces penal. Faptul că a ucis copilul pe care ea îl purta în pântece este, de asemenea, suficient pentru un proces penal. Nu este nevoie să menționăm faptul că te-a agresat, nu în acest moment. Dacă va fi cazul și vei fi pregătită, îi vom spune lui Joel. Dar să știi că ai timp să te hotărăști dacă vrei să depui plângere. Mult timp. Faptul că nu ai făcut-o nu înseamnă că Drummond poate scăpa nepedepsit pentru uciderea mamei tale. Ar fi procese separate.”

Rita se uită spre ușa unde stătea Sam. „Ar trebui să-i spun lui Joel?”

Kit nu putea să o învinovățească pe Rita că voia o a doua părere. Ea ar fi avut încredere în Sam pentru adevăr în aceeași situație.

Sam clătină din cap. „Nu până nu ești pregătită. Și dacă nu vei fi niciodată pregătită, nu-i nimic. Kit îți spune adevărul. Și nimeni din casa asta nu te învinovățește că nu depui plângere.”

„Chiar dacă Drummond scapă pe o chichiță?” insistă Rita, cu vocea tremurândă.

„Chiar și atunci”, spuse Sam cu vocea lui liniștitoare. Tensiunea din cameră începu să scadă, iar Kit simți că poate respira din nou. „Joel știe că Drummond te-a amenințat. Ar putea folosi asta împotriva lui Drummond când va ajunge la proces, pentru că încercarea de a te intimida este, de asemenea, ilegală. Deocamdată, nu te panica. Nimic nu s-a schimbat față de ieri, cu excepția faptului că Drummond devine disperat.”

„Ce vrei să spui?”, întrebă Rita cu precauție.

Sam se uită la Kit. „Explicația asta e a ta.”

„Vrea să spună”, zise Kit, „că dacă Drummond se oferă să ne dea informații despre cazul la care lucrăm, înseamnă că știe despre o crimă pe care

nu a denunțat-o el însuși. În funcție de crimă, asta ar putea înrăutăți situația pentru el.”

„Oh”, suspină Emma. „Este pentru că Munro șantaja oameni. Poate că și Drummond era șantajat.”

„Credeam că ai auzit mai multe decât ai lăsat să se înțeleagă”, spuse Kit sec.

„Scuze”, spuse Emma cu o strângere de inimă. „Dar așa e, nu? Dacă știe despre șantaj, poate că și el era șantajat. Și dacă era șantajat, ar fi trebuit să-ți spună totul despre asta, iar din moment ce a ținut secret, ar fi o altă infracțiune pentru care l-ai putea aresta.”

Buzele lui Kit se strânseră. „Vrei să devii polițistă, puștoaico?”

Emma se îndreptă în scaun, mândră. „Poate. Dar am dreptate, nu-i așa?”

„S-ar putea”, recunoscu Kit. „Dar chiar dacă te înșeli, Drummond devine disperat. Asta înseamnă că facem tot ce trebuie. N-aș alege niciodată calea ușoară și n-aș lăsa nemernicul ăla să scape pentru uciderea mamei tale, chiar dacă nu ar fi pus niciodată mâna pe tine. Dar că a făcut și asta? Vreau să putrezească în închisoare pentru totdeauna.”

Rita expiră încet. „Mulțumesc, Kit. Îmi pare rău că am cauzat atâtea probleme.”

Harlan apăru în prag, arătând ca de obicei, spre ușurarea lui Kit. „Tu nu cauți niciodată probleme, dragă. Ea?” Arătă spre Kit. „Ea a cauzat probleme.”

„Vinovată”, spuse Kit, strângând-o ușor și afectuos pe Rita. „Hai să luăm o gustare și apoi trebuie să mă întorc. Connor îi ține pe suspecți în camerele de interogatoriu până când pot să-l ajut cu ancheta.”

Rita expiră. „Trebuia să știu că nu-l vei lăsa să scape.”

„Ai puțină încredere”, spuse Emma, zâmbindu-i lui Kit.

„O să am.” Rita se dădu jos din pat și îl îmbrățișă puternic pe Sam, apoi îl îmbrățișă pe Harlan. „Îmi pare rău, tată. Nu am vrut să te sperii.”

Harlan o sărută pe Rita pe frunte. „Să nu mai faci asta. Cred că o să văd mult timp în visul meu mașina aceea care te-a ratat la mustață. Viața ta e prețioasă, Rita. Să avem mai multă grijă de ea, bine?”

Rita își puse mâinile în șolduri. „Așa cum vei face *tu,* mergând la doctor?”

În hol, Akiko râse. „Te-am prins, tată. Te duc eu acum.”

Kit îi privi pe părinții ei, pe Akiko și pe cei trei adolescenți coborând scările. „Mulțumesc că ai liniștit-o pe Rita”, îi spuse ea lui Sam.

„Nu e că nu are încredere în tine”, spuse Sam. „Are.”

„Știu. Dar avea nevoie de confirmare. Îmi amintește atât de mult de mine. Tata nu a știut niciodată, dar eram gata să fug după ce a murit Wren. Voiam să investighez și să-i găsesc ucigașul. L-aș fi ucis chiar eu dacă l-aș fi găsit. Tata m-a convins să rămân aici, oferindu-se să mă ajute să-l găsesc pe ucigașul lui Wren.”

„Cred că știa asta când ți-a făcut oferta. E destul de inteligent.”

„Probabil că da.” Asta o făcea pe Kit să-și iubească tatăl și mai mult. „De fapt, eram pe punctul de a te suna înainte să mă sune tata. Vrei să vii să vezi niște interviuri și să-mi spui ce părere ai?”

El îi zâmbi. „Sigur. Cine e astăzi în centrul atenției?”

„Domnul Maserati și domnul Ex La Jolla.” Ea chicoti văzându-i confuzia. „Îți explic când ajungem acolo. E suficient să spun că astăzi sunt recunoscătoare că familia lui Connor e bogată.”

„Abia aștept să aud despre asta. Laura îi reprezintă? Te rog, spune-mi că nu.”

Kit râse cu voce tare. „Sper din suflet că nu.”

Capitolul 14

Poliția din San Diego, San Diego, California
Miercuri, 11 ianuarie, ora 17:10

Joe Rooney stătea la masa de interogatoriu cu capul în mâini. „Nu știam”, spuse el trist. „Nu știam că Earl avea probleme financiare atât de grave. L-aș fi

ajutat. Eram parteneri de ani de zile, prieteni de și mai mult timp. Dar el nu mi-a spus niciodată nimic."

Kit îl credea. Cel mai bun prieten al lui Joe, Earl O'Hanlon, se sinucisese pentru că pierduse totul. Era evident că Joe Rooney încă jelea. „Înțeleg că voi doi conduceați împreună un lanț de magazine alimentare", spuse Kit.

Connor și Sam erau de cealaltă parte a geamului, observând. Ea credea că Navarro era și el acolo. Se înțeleseseră că Kit va vorbi singură cu bărbatul. Prea mulți oameni l-ar fi pus în defensivă și, din câte știau, Joe Rooney nu era implicat în șantajul lui Munro.

Joe dădu din cap. „Earl a început cu un mic magazin de cartier. Eu am fost primul său francizat. Ne cunoșteam din facultate. Eram prieteni de ani buni când ne-am unit forțele. Eu m-am pensionat primul, în principal pentru că soția mea a fost diagnosticată cu scleroză multiplă. Are nevoie de mai mult ajutor în ultima vreme. Nu voiam să-l las pe Earl în încurcătură, dar el m-a îndemnat să mă pensionez. Mi-a spus că trebuie să am grijă de soția mea. Așa că am făcut-o."

„Și apoi?", întrebă Kit, pentru că simțea că urma ceva.

„Earl administra compania în ansamblu. Eu mă concentrasem pe vânzări, pentru că asta îmi plăcea. Când am plecat, el a adus pe cineva să-mi ia locul. Un tânăr, proaspăt absolvent de MBA. Fiul unui alt prieten. Cred că atunci au început lucrurile să o ia razna. Aș fi vrut să fiu mai atent."

„E posibil ca Earl să nu fi vrut să știi", sugeră Kit. „Dacă ți-a ascuns asta, nu aveai de unde să știi."

Joe suspină. „Probabil. A fost întotdeauna un om mândru."

„Dar noul angajat? Cum se numește și cu ce se ocupa?"

„Louis Durant. A demisionat acum aproximativ un an. A fost angajat să se ocupe de vânzări, dar, cumva, se ocupa și de partea financiară. Earl spunea că Louis era un adevărat om de acțiune. Earl îi dădea lui Louis mai multe responsabilități, pentru a se putea pensiona parțial. Spunea că Louis îi aducea bani cu nemiluita. Jucam golf mult mai des la club, pentru că Earl avea foarte mult timp liber. Credeam că era fericit și poate că atunci era."

„S-a schimbat ceva?"

Joe a ridicat din umeri, nesigur. „A devenit tensionat, dar Earl era un om

îngrijorat. La vremea aceea, soția mea avea crize severe de scleroză multiplă și eu mă concentram asupra ei."

Părea să-și ceară scuze, așa că Kit i-a zâmbit încurajator. „Așa și trebuia să faci. Crezi că Louis Durant a demisionat de bunăvoie sau Earl l-a forțat să o facă sau l-a concediat?"

„Nu știu. Îți pot da numele managerului de resurse umane. Poate ea te poate ajuta. Tot ce știu este că, dintr-o dată, Earl a început să anuleze partidele noastre de golf. Am trecut de la două-trei partide pe săptămână la una pe lună, apoi la niciuna. Am încercat să-l sun, să aflu ce s-a întâmplat, dar mi-a spus că îi lipsea biroul și că semi-pensionarea lui fusese o greșeală. Nu părea supărat." Joe închise ochii. „Nu părea sinucigaș."

„Și-a schimbat obiceiurile de cheltuieli în ultimul an?", întrebă Kit.

„Probabil că da. Darlene, soția lui, credea că o înșela, că cheltuia banii lor cu altă femeie. Știam că Earl nu ar fi făcut niciodată asta. Își iubea soția. Dar nu era genul care să-i ofere flori și poezii. Muncea din greu pentru a-i asigura traiul și cred că a considerat că asta era suficient. Pentru Darlene nu era. Ea voia să-și petreacă timpul cu ea. Ar fi trebuit să spun ceva, dar nu voiam să mă bag între el și Darlene."

„A vândut mașina sau casa?"

„Nu, dar a vândut niște acțiuni. Multe acțiuni. Asta după ce s-a pensionat parțial. Înainte să se întoarcă la muncă cu normă întreagă. La momentul respectiv, am crezut că era parte din planul lui de pensionare. Am crezut că le va investi în planul lui de pensii 401(k) sau ceva de genul ăsta. Presupun că insinuați că nu a făcut asta?"

Kit a păstrat un ton blând, ca și cum Earl ar fi fost o victimă și nu un vinovat. Nu credea că Joe ar fi fost fericit dacă ar fi insinuat că Earl a făcut ceva necurat cu banii obținuți din vânzarea acțiunilor. „Credem că ar fi putut fi șantajat."

Joe se lăsă pe spate, cu o expresie șocată pe față. „*Earl?* Pentru *ce?*"

„Nu știm. Speram că ne poți ajuta să aflăm."

Joe o studiă îndelung. „Munro", spuse el în cele din urmă, cu voce monotonă.

„Ce-i cu el?", întrebă Kit, păstrând un ton conversațional.

„Păi, e mort. Voi sunteți detectivi la omucideri și investigați uciderea lui. Nu e nevoie de un doctorat ca să pui cap la cap toate piesele.”

Kit nu putea contrazice asta. „Earl petrecea timp cu Brooks Munro?”

„Nu. Nu-l suporta pe omul ăla.” Joe se încruntă. „A jucat golf cu el o dată. Am auzit asta de la unul dintre ceilalți membri ai clubului, care m-a întrebat dacă Earl și cu mine ne-am „despărțit”. Nu aveam idee despre ce vorbea până când mi-a spus că i-a văzut pe Earl și Munro la terenul de golf duminica precedentă.”

„Cât de aproape în timp au fost partida de golf și vânzarea bruscă a acțiunilor de către Earl?”

Joe părea să se ofilească acolo unde stătea. „Nu mult. O săptămână? Poate două. Nu mi-am dat seama. Cu ce l-ar fi putut șantaja Munro pe Earl? Earl era un om cinstit. Nu înșela, nici în afaceri, nici pe Darlene. Își plătea taxele și era bun cu angajații săi. Nu știu ce ar fi putut avea Munro împotriva lui.”

„Unde se încadra demisia bruscă a lui Louis Durant în raport cu vânzarea acțiunilor și partida de golf?”

Joe se încruntă și lăsă capul în jos. „Nu mult după. O lună sau două. Nu-mi vine să cred că mi-a scăpat.”

„Soția dumneavoastră era bolnavă, domnule. Ea era prioritatea dumneavoastră.”

„Am fost un prieten de rahat, totuși. Poate că ar fi fost în viață astăzi dacă aș fi făcut ceva.”

Kit nu a comentat ultima lui afirmație. Viața era plină de „poate” și nu putea să-i spună bărbatului că se înșela. „Ar fi putut Louis Durant să facă ceva ilegal? Ceva pentru care Earl ar fi fost responsabil?”

„E posibil. M-am îngrijorat puțin când Louis a început să lucreze atât de repede. Nu din cauza ilegalităților. Era mai mult din cauza ego-ului meu. Eu ocupasem acel post de ani de zile și nu obținusem niciodată astfel de rezultate.”

„Poate pentru că ești cinstit?”

Joe oftă adânc. „Poate. Cum putem afla dacă Earl era șantajat?”

„Păi, *noi* nu vom face nimic. *Tu* te duci acasă la soția ta, care are nevoie de tine. Partenerul meu și cu mine îl vom căuta pe domnul Durant. Ne poți

ajuta dându-ne toate contactele de care avem nevoie. Resurse umane, contabilitate, toate departamentele.”

Joe scoase un stilou din buzunar, cu o expresie sumbră. „Dă-mi o foaie de hârtie. Îți voi da tot ce ai nevoie.”

Poliția din San Diego, San Diego, California
Miercuri, 11 ianuarie, ora 18:00

Ei bine, gândi Sam, măcar nu trebuia să o vadă pe Laura Letterman prin geam în seara aceea. Simon Daly, cunoscut și sub numele de domnul Maserati pentru că își vânduse mașina sport, avea un avocat care încerca să o descurajeze pe Kit să participe la interviu.

Cealaltă persoană de interes, Hugh Smith, cunoscut și sub numele de domnul Ex La Jolla după ce își vânduse conacul din La Jolla și se mutase într-un apartament mai mic în oraș, nu fusese încă localizat.

Sam spera că Daly le va da ceva bun sau cel puțin va confirma că membrii clubului erau șantajați. Atunci ar fi putut fi puțin mai siguri că știau secretul pe care Drummond spera să-l schimbe pentru libertatea sa. Sam nu voia sub nicio formă ca Christopher Drummond să profite de crimele sale împotriva micuței Rita. Inima lui Sam încă suferea din cauza fricii ei. Dar ea avea încredere în ei. Avea încredere că Kit va face ceea ce trebuie, așa că Sam se rugă ca Kit să reușească să-l facă pe Simon Daly să vorbească.

„Îți pierzi timpul, detectivule”, spuse avocatul. „Clientul meu nu-ți va spune nimic.”

Privirea lui Daly era fixată pe masă. Ochii lui nu erau vizibili, dar limbajul corpului său striga „vinovat”.

„Nu-i nimic”, spuse Kit cu blândețe. „Partenerul meu și cu mine avem însă niște informații care ar putea fi utile clientului dumneavoastră.”

„E terminat”, spuse Navarro râzând.

„Așa este”, confirmă Sam.

Kit și Connor făceau echipă de data aceasta, iar Sam era nerăbdător să vadă ce vor reuși să afle de la domnul Daly.

„Deci”, spuse Kit, cu coatele pe masă. „Ați vândut recent Maserati-ul dumneavoastră, domnule Daly.”

„Nu e o infracțiune”, spuse avocatul său.

„Desigur că nu”, fu de acord Kit, plăcut. „Dar noi credem că ați comis o infracțiune, domnule Daly, și că ați vândut Maserati-ul pentru a-l plăti pe șantajistul dumneavoastră.”

Daly tresări, mișcarea părând involuntară.

„Da”, murmură Navarro. „A făcut ceva, într-adevăr.”

Sam fu de acord. „Umerii i s-au ridicat până la urechi și, după felul în care și-a încordat bicepșii, aș paria că strânge pumnii sub masă.”

„Clientul meu nu știe despre ce vorbiți”, spuse avocatul, de parcă nu-i păsa de nimic. Doar că ochiul lui stâng acum se mișca nervos. Un semn nefericit pentru un avocat.

Laura nu ar fi permis niciodată ca fața ei să se miște așa.

„Oh, cred că știți, domnule Daly.” Kit încă părea atât de dulce. „Și, ca să știți, avem un mandat în fața unui judecător, astfel încât să putem percheziționa casa și înregistrările bancare. Pun pariu că vom găsi o grămadă de bani, toți în bancnote de cincizeci, fără serie. Poate în seiful dvs. sau ascunși într-o cutie de pantofi, așteptând ziua în care va trebui să plătiți. Care era ziua dvs., domnule Daly? Prima zi a lunii? A patra? Femeia care plătea în a doua zi a fiecărei luni ne-a arătat deja înregistrările bancare.”

„Da?”, îl întrebă Sam pe Navarro.

„Nu, dar s-a oferit să o facă. Secretul ei a fost descoperit de fostul soț, așa că nu avea nimic de câștigat dacă continua să-l plătească pe Munro.”

„Munro a lăsat-o să plece?”

„Din ce a spus ea, da. Dar e posibil să fi încercat să o omoare într-un accident de circulație, așa că nu suntem siguri.”

De cealaltă parte a geamului, domnul Daly devenise și mai tensionat, dar rămânea tăcut.

Kit îi zâmbea lui Daly însorit. „Nu-ți face griji, vom afla. Verificăm imaginile de supraveghere de la cele mai recente puncte de livrare. O să vă găsim

pe înregistrări, domnule Daly. Doar dacă nu ați trimis pe altcineva."

„Nu ar fi făcut asta", îi spuse Connor lui Kit, de parcă Daly nu era acolo. „Ar fi fost încă o persoană care ar fi știut că are ceva de ascuns."

„Adevărat", spuse Kit. „Deci, comutatorul mortului. Ați pierdut somnul săptămâna asta, domnule Daly, îngrijorându-vă pentru asta?"

Daly ridică privirea, cu o privire glacială. Dar nu spuse nimic.

„Pun pariu că da", spuse Kit. „Eu n-aș fi dormit deloc dacă aș fi știut că Munro avea o listă cu numele meu pe ea, așteptând să fie împărtășită tuturor în cazul morții sale nefericite."

Daly privi din nou în jos, spre masă, dar gâtul i se mișcă în timp ce încerca să înghită.

„A fost o moarte foarte nefericită", spuse Connor. „Corpul lui era aproape de nerecunoscut. Din fericire, avea tatuajul acela pe gât. Ucigașul lui era furios."

„Sau *mulți* ucigași", spuse Kit, zâmbetul ei transformându-se într-unul sinistru. „Ați ajutat, domnule Daly? Una dintre acele multe înjunghieri a fost făcută de mâna dumneavoastră?"

Daly tresări din nou, ceea ce era foarte interesant.

„Ajunge", spuse avocatul lui Daly. Se ridică în picioare. „Am terminat."

„Nu am terminat", spuse Kit, fără niciun pic de amabilitate. „Stați jos, vă rog." Așteptă până când el se așeză. „Domnule Daly, lista cu comutatorul mortului este încă acolo. Mai multe persoane au căutat-o, dar fără rezultat. Totuși, cineva a găsit-o. Suntem destul de siguri de asta. Probabil persoana care i-a tăiat toate degetele de la mâini și picioare lui Munro pentru a-l face să vorbească."

Daly înghiți din nou, cu umerii aplecați în față. „O să vomite", spuse Navarro cu indiferență.

Sam spera că nu. Părea că Daly se ținea bine. Dar abia.

„Poate nu *toate* degetele de la mâini și picioare", spuse Connor. „Sigur, toate au fost tăiate, dar pun pariu că Munro a cedat după primele câteva și le-a spus torționarilor ce voiau să știe. Restul au fost probabil tăiate doar pentru distracție."

Daly își acoperi gura cu mâna.

„Coșul de gunoi e în spatele tău”, spuse Kit.

Informația a fost dată la timp, pentru că Daly apucă coșul și vomită în el.

Sam făcu o grimasă. „Urăsc când vomită.”

„Nici mie nu-mi place”, fu de acord Navarro. „Măcar a nimerit coșul. Uneori ratează.”

„Ce scârbos”, mormăi Sam, simțindu-se rău doar uitându-se.

„Reacțiile lui sunt reale?”, întrebă Navarro.

„Vomitarea e reală”, spuse Sam. „Restul, nu sunt sigur. Cu siguranță știe despre lista pe care o ținea Munro. Și pun pariu că asta l-a ținut treaz noaptea. Pare că nu a dormit bine de ceva vreme.”

„Asta se întâmplă când comiți crime care te fac să fii șantajat”, spuse Navarro.

„A tresărit când Kit l-a întrebat dacă era unul dintre cei care l-au înjunghiat pe Munro. Dacă nu era, știe cine a fost.”

Navarro a suspinat. „La naiba. Uram teoria cu mai multe mâini la fel de mult ca Kit, dar pare plauzibilă.”

„Chestia e”, spunea Kit, „că doar pentru că Munro e mort nu înseamnă că ai scăpat. Mă aștept la un telefon, un mesaj sau un telegramă muzicală de la tipul care deține acum lista, oferindu-ți o nouă zi de plată și un nou loc de livrare.”

Daly închise ochii, mișcarea exprimând înfrângerea.

„Da”, șopti Sam. „A fost deja contactat.”

„Cred că ai dreptate, doctore”, spuse Navarro.

„A fost un telefon, un mesaj sau un telegramă muzicală, domnule Daly?”, întrebă Kit veselă. Cu pielea palidă și umedă, Daly se limită să o privească cu ură.

Connor împinse fotografia lui Walter Grossman peste masă. „Îl cunoști pe tipul ăsta?”

Ochii lui Daly ardeau în timp ce se uita la fotografie, dar nu scoase niciun cuvânt.

Daly îl întâlnise pe Grossman undeva pe parcurs. Acum, omul știa cine îi dezvăluise lui Munro secretele sale.

Zâmbetul lui Connor era sălbatic. „Dacă te gândești să te răzbuni pe tipul

care i-a spus lui Munro secretul tău, ai ajuns prea târziu. E la fel de mort ca Munro. Gâtul tăiat de la o ureche la alta.” Scoase una dintre fotografiile de la locul crimei cu cadavrul lui Grossman. „Oricine are lista aia nu se teme să verse sânge. Îți recomand să nu ratezi nicio plată.”

Daly tot nu spuse nimic, dar în ochii lui se citea satisfacția când văzu cadavrul lui Grossman. Se bucura că omul era mort.

Kit se întoarse către avocat. „Spune-i clientului tău că cooperarea lui i-ar putea aduce o înțelegere cu procurorul. Partenerul meu și cu mine nu suntem interesați personal de ceea ce a făcut domnul Daly pentru a ajunge pe lista de șantaj, cu excepția cazului în care a fost vorba de o crimă, desigur. Vrem doar să prindem un criminal care a pus cel puțin patru cadavre în morgă de sâmbătă încoace.”

„Clientul meu este arestat?”, întrebă avocatul.

„Nu”, răspunse Kit.

„Este liber să plece”, adăugă Connor, iar atât avocatul, cât și clientul se ridicară de pe scaune. Avocatul îl apucă pe Daly de cot când acesta se clătină. „Dar dacă este abordat de un tip cu barbă, ar trebui să fugă cât poate de repede și cât poate de departe.”

Fața lui Daly a devenit palidă, apoi albă ca varul, și s-a lăsat pe spate în scaun. „Ce?”

„Barba pe gât”, Kit spuse cu un zâmbet luminos. „A ucis mai multe persoane. Dacă decide că ești o povară prea mare – mai ales că ai fost chemat să ne vezi – s-ar putea să vină după tine.” Ea își mișcă degetele într-un gest de salut, apoi imită un cuțit care îi taie gâtul, de la o ureche la alta. „Pa-pa! O seară plăcută!”

Daly nu se mișcă, iar avocatul său se așeză încet lângă el. „Simon?”, întrebă avocatul în șoaptă.

Daly scutură din cap. Deschise gura, dar nu scoase niciun sunet.

Avocatul se uită la Kit și Connor. „Aș dori să vorbesc cu clientul meu în particular, vă rog.”

Kit zâmbi și se ridică în picioare. „Bine! Bateți în geam când sunteți gata. Vom da volumul mai încet.”

Sam încă dădea din cap când cei doi detectivi intrară în camera de obser-

vație. „Ta-ta?”

Kit chicoti. „A funcționat.”

„Uneori mă sperii”, spuse Sam.

Zâmbetul lui Kit se lumină. „Mulțumesc.”

„Nu sunt sigur că a fost un compliment”, spuse Navarro.

„De fapt, a fost”, spuse Sam.

Kit se scutură. „Doamne. Veselia asta începe să mă irite după un timp.” Ea a redus volumul difuzorului din camera de observație, apoi s-a așezat lângă geam. Privirea ei era fixată pe Simon Daly și avocatul său. „Ce părere ai, Sam?”, a întrebat ea, cu vocea revenită la normal.

„Cred că l-a recunoscut pe Grossman și s-a bucurat că omul era mort. Cred că Daly a avut vreun rol în uciderea lui Munro? Probabil că nu. Dar cu siguranță i-ai atras atenția când ai menționat tipul cu barbă. Îl cunoaște. Sau cel puțin l-a văzut.”

Daly și avocatul său se întorseseră astfel încât fețele lor să nu fie vizibile pentru observatorii de cealaltă parte a geamului, dar limbajul corpului lui Daly trăda acum teamă și disperare.

„De asemenea, cred că îți va da ceva în câteva minute”, spuse Sam. „Poate nu ceea ce cauți. Nu va recunoaște ce a făcut pentru a fi șantajat de Munro. Nu este încă atât de disperat. Dar probabil îți va spune unde l-a văzut pe Bărbos. S-ar putea chiar să-ți spună care grup voia moartea lui Munro. A tresărit când ai spus „mulți ucigași”.

„Am văzut asta.”

Sam nu era surprins. „M-am gândit că ai observat. Nu știu dacă el l-a înjunghiat pe Munro, dar mă îndoiesc. Dacă a făcut-o, nu știa despre degete și degetele de la picioare.”

„Mă întreb ce a făcut pentru a fi șantajat”, murmură Connor.

„Cu ce se ocupă?”, întrebă Sam.

„Are o afacere de import-export. Mult transport maritim.”

Sam mormăi. „Asta e o ușă deschisă.”

Tăcură, urmărind conversația animată dintre Daly și avocatul său, pe care nu o puteau auzi. Pumnii lui Daly erau acum cu siguranță strânși. Erau la vedere, lovind ocazional masa.

În cele din urmă, avocatul bătură în geam.

„E timpul”, spuse Kit.

Ea și Connor se întorseră în cameră.

„Clientul meu e gata să vorbească, dar vrea protecție”, spuse avocatul.

„De cine?”, întrebă Connor.

Avocatul îi aruncă o privire tăioasă. „De tipul ăla cu barbă, desigur. Asta era intenția ta când l-ai menționat, nu? Să-mi sperii clientul ca să mărturisească?”

Desigur, gândi Sam, dar Kit îl ignora pe avocat, atenția ei fiind concentrată asupra lui Daly. „L-ai văzut, domnule Daly?”

Daly dădu din cap. „A venit la biroul meu. Mi-a adus un pachet. Era un pachet de la Amazon, așa că ar fi putut fi lăsat pe scară și el doar l-a luat. Nu mi-a trecut prin cap că nu era curierul legitim. S-a oprit să discute. M-a întrebat ce mai fac. M-a întrebat ce mai face soția mea. A spus că a auzit că nu se simte bine.”

„Nu ți s-a părut suspect?”, întrebă Connor.

„Nu. Livratorul nostru obișnuit o cunoaște pe soția mea. Ea lucrează la recepție. Răspunde la telefoane și se ocupă de contabilitate. În ziua aceea nu era acolo pentru că era răcită.”

„În ce zi a fost asta?”, întrebă Kit.

„Luni.”

Kit îl privi pe Connor. „Bărbosul nu a pierdut timpul, nu-i așa?” Se întoarse spre Daly. „Cum ai fost contactat în legătură cu noile plăți?”

„Prin SMS pe un telefon cu cartelă. Același ca înainte.”

Nu era ceva neașteptat, dar era totuși o informație utilă. „Când ai fost contactat pe telefonul cu cartelă?”

Daly înghiți în sec. „Duminică dimineața.”

„Ce avea Munro împotriva ta?”, întrebă Connor.

Avocatul său a dat din cap. „Nu putem discuta despre asta.”

„Cât îi plăteai în fiecare lună?”, a întrebat Kit.

Daly a scrâșnit din dinți. „Treizeci de mii.”

Kit a fluierat încet. „Uau. Cealaltă victimă plătea doar cinci. Ce ai făcut tu trebuie să fi fost foarte grav. Ce știi despre efortul colectiv de a-l ucide pe

Munro?”

„Vrem să ajungem la o înțelegere”, spuse avocatul.

Kit zâmbi sălbatic. „Îl vom suna pe Joel Haley.”

Poliția din San Diego, San Diego, California
Miercuri, 11 ianuarie, ora 20:00

„Mulțumesc pentru cină, Betsy”, spuse Ashton, înmânându-i farfuria pe care o golise complet de o grămadă de pui și vafe. „Cu siguranță e mai bun decât un burger cu cartofi prăjiți.”

„Sigur că da”, spuse Betsy, îngrijindu-i ca o mamă. „Rita mea adoră micul dejun la cină, iar astăzi a avut o zi proastă, așa că a ales ea ce mâncăm. Nu a fost nicio problemă să pregătesc suficient pentru voi toți. Sam? Mai vrei o porție?”

Sam își bătu ușor pe burtă. „Oh, nu, doamnă. Nu mai pot să mănânc nimic. Dar mulțumesc.”

„Kevin? Connor?”

„Nu, doamnă”, au răspuns amândoi.

„Mai vreau o porție”, a spus Navarro, aproape bosumflat.

Betsy a râs. „Ajungeam și la tine.” A pus încă o porție în farfuria lui Navarro. „Și nu-ți face griji. Mai este destul pentru ca toți să luați acasă pentru micul dejun de mâine.”

Kit îi dădu farfuria curată mamei sale și o sărută pe obraz. „Mulțumesc, mamă. Ești cea mai bună.”

Betsy se aplecă spre Kit, relaxându-și umerii și oftând. „Toți faceți tot posibilul să nu-i dați lui Drummond ocazia să scape. Aș găti pentru voi toți un milion de ani.”

Kit a râs. „Nu le spune asta. O să te ia în serios. Ar trebui să-i ducem o farfurie lui Joel. De două ore se învârte în jurul avocatului ăla. Nu e vorba de Drummond, mamă”, a adăugat Kit când mama ei a încruntat sprâncenele. „E

vorba de altcineva. Îți promit.”

Betsy zâmbi, relaxându-se din nou. „Atunci, eu plec. Vă doresc o seară productivă.”

Toți bărbații se ridicară, iar Connor luă pungile în care Betsy adusese mâncarea. „Te conduc până la mașină, Betsy. E întuneric afară.”

Kit știa că Connor o va convinge să accepte plicul cu bani pe care detectivii îl umpluseră pentru a acoperi costul mâncării. Și dacă Betsy nu ar fi acceptat-o pentru mâncare, Connor plănuia să-i spună că era o donație pentru McKittrick House, pentru a ajuta la îngrijirea Ritei, Emmei și Tiffany, deoarece alocația statului pentru copii aflați în plasament era, în cel mai bun caz, modestă. În orice caz, Betsy ar fi fost răsplătită pentru generozitatea ei.

Când Connor și Betsy plecară prin ușile duble ale secției Omucideri, Navarro se apucă de a treia porție. „Sper să nu părăsești niciodată Omucideri, Kit. O să ne lipsească mâncarea mamei tale. Joel te-a contactat deja?”

„Nu încă, și am stat cu ochii pe telefon.” Ea își roti umerii, încercând să-și destindă spatele. Se gândea la conversația pe care o avusese cu Harlan în seara precedentă. „Dacă uciderea lui Munro a fost o acțiune colectivă, cum au comunicat între ei participanții? Trebuie să obținem înregistrările telefonice ale lui Daly.”

„Ar fi putut folosi un telefon cu cartelă”, spuse Marshall.

„Poate”, fu de acord Kit. „Dar nu era suficient de inteligent încât să treacă neobservat de Munro și Grossman. Probabil că aceștia bănuiau că Daly făcuse ceva cu care îl puteau șantaja. Sper că asta înseamnă că Daly nu era suficient de inteligent încât să folosească un telefon cu cartelă.”

„Mereu optimistă”, spuse Navarro, folosind ultima bucată de vafă pentru a-și curăța farfuria înainte de a o băga în gură. „Nu-ți pierde optimismul, Kit.”

„Fac tot ce pot, domnule. Dar să revenim la efortul de grup. Trebuiau să comunice între ei într-un fel sau altul – fie prin mesaje text, e-mailuri sau apeluri. Și fie pe telefoanele lor personale, fie pe telefoane cu cartelă preplătită. Dar totuși mă surprinde că și-au murdărit mâinile. Daly este un om bogat. Presupun că și ceilalți de pe lista de șantaj sunt la fel de bogați.” Se întoarse către Sam. „Crezi că Daly l-ar fi ucis pe Munro cu propriile mâini?”

„Greu de spus. Instinctul meu îmi spune că nu.”

„Și al meu.” Kit își mușcă buza, gândindu-se. „Mă tot gândesc la Ferrari. Dacă un grup l-a înjunghiat pe Munro, au împărțit și mașina?”

„Poate că Bărbosul a luat Ferrari-ul”, spuse Ashton, „pentru că el și-a asumat riscurile. El era fața grupului, deși avea barbă.”

„Poate”, murmură Kit.

„Dar instinctul tău îți spune altceva?”, întrebă Sam.

Ea dădu din cap. „Dar asta nu înseamnă nimic fără dovezi.” Telefonul ei vibră, primind un mesaj de la Joel. „Pe care poate le vom obține în curând. Îi voi trimite un mesaj lui Connor să ne întâlnim în sala de observație.”

Îl găsiră pe Joel stând de partea de observație a geamului, urmărindu-l pe Daly și pe avocatul său. Se întoarse când intrară, ochii lui luminându-se la vederea farfuriei acoperite din mâinile lui Kit.

„Pentru mine?”

Kit îi dădu cina. „Cu complimente din partea mamei mele. Deci, unde suntem?”

„Mor de foame”, mormăi Joel. Luă farfuria, se așeză pe unul dintre scaune și începu să mănânce. După câteva înghițituri, expiră. „Am ratat prânzul. Mulțumesc. Îi vom duce pe Daly și pe soția lui într-o casă sigură până când îl vom aresta pe Bărbos sau până când amenințarea va fi diminuată.”

„Ar putea dura mult timp”, spuse Navarro.

Kit se încruntă. „Ai spus că suntem de neoprit.”

Navarro se strâmbă. „Și chiar sunteți. Spun doar că aceste lucruri necesită uneori timp. Uneori ani întregi. Nu avem personalul necesar pentru a-l păzi ani întregi, Joel.”

Joel suspină. „Atunci sper că Kit are mai multă dreptate decât tine. Nu-l poți întreba pe Daly ce a făcut. Poți să-l întrebi despre complotul de șantaj și complotul de asasinare a lui Munro.”

„A fost o acțiune a mai multor persoane, atunci?” întrebă Connor cu precauție.

„Nu știu. Asta e tot ce știu.”

„Ai stat acolo două ore”, spuse Kit. „Asta e tot ce ai aflat?”

Joel se încruntă la ea. „Am *încercat* să aflu mai multe. Daly a tăcut și nu a mai spus niciun cuvânt, așa că am renunțat în cele din urmă și am scris acor-

dul așa cum era.”

„Stai puțin”, spuse Marshall. „Dacă nu avem voie să-l întrebăm pe Daly despre crima lui, nu știe că va ieși la iveală oricum odată ce ajungem la Bărbos și la lista aia?”

Joel suspină din nou. „Nu contează. I-am acordat imunitate tranzacțională.”

Kit trase aer în piept surprinsă, pentru că era o chestie foarte importantă. „Ce?”

„Ce naiba?” întrebă Ashton în același timp.

Și ceilalți au scos sunete similare de surprindere.

În mod normal, Joel acorda imunitate doar pentru urmărirea penală viitoare rezultată din orice probă furnizată de suspect. Imunitatea tranzacțională era mai degrabă o imunitate generală. Nu putea fi judecat pentru nicio crimă legată de uciderea lui Munro sau de șantaj.

„Știu, știu”, spuse Joel, frecându-și tâmplele. „Am lucrat cu avocatul lui Daly în trecut. E bun și onest. M-a asigurat că informațiile lui Daly merită și că infracțiunea pentru care era șantajat i-ar fi adus doar cinci până la zece ani, maxim. Șantajul era în principal pentru ca clienții lui Daly să nu afle ce făcuse, pentru că și-ar fi pierdut afacerea. M-am asigurat să includ că, dacă Daly era responsabil pentru vreo agresiune, crimă sau vătămare fizică a vreunei persoane, acordul era nul.” El s-a uitat de la Kit la Connor. „Așa că faceți treabă bună, detectivi.”

„Acum are sens că a durat două ore”, a spus Sam cu blândețe. „Terminați mâncarea, Joel. Și ia două din astea.” A scos o sticlă de analgezic din buzunar. „O să te simți mai bine.”

Și iată-l din nou pe Sam, făcând oamenii să se simtă mai bine.

„Mulțumesc, frate.” Joel luă pastilele, apoi își îndreptă din nou atenția către Kit și Connor. „Aveți o listă de întrebări pentru el?”

Kit îi întinse telefonul. „Până acum, astea. În principal, cum comunicau între ei, cine ce făcea și unde o făceau. Încă nu am găsit remorca. Nici afurisitul ăla de Ferrari.”

Joel a parcurs lista. „Toate sunt întrebări permise. Noroc.”

Poliția din San Diego, San Diego, California
Miercuri, 11 ianuarie, ora 20:35

Kit și Connor s-au așezat la masă, vizavi de Simon Daly și avocatul său. Daly părea palid, dar hotărât, în timp ce o privea pe Kit în ochi cu sfidare.

„Avem o înțelegere”, spuse Kit. „Cât timp ai fost șantajat de Munro?”

„Trei ani”, spuse Daly. „A început cu zece mii pe lună, a crescut la douăzeci în al doilea an și la treizeci în al treilea an.”

„Mult”, observă Connor. „Cum ți-ai permis?”

Daly îi aruncă lui Connor o privire de parcă ar fi fost o întrebare stupidă. „Sunt de zece ori mai bogat decât părinții tăi. Mi-am permis.”

Connor nu părea jignit. „Totuși, ți-ai vândut Maserati-ul.” Daly ridică din umeri. „La final, începeam să rămân fără resurse.”

„Fără bani, fără răbdare sau fără ambele?” întrebă Kit.

„Fără ambele”, recunoscu Daly. „Dar nu l-am ucis. Nu l-am atins niciodată.”

Kit îi observă atent expresia feței, recunoscătoare că, din spatele geamului, Sam făcea același lucru. Nu strica niciodată să ai încă o pereche de ochi. „Dar știi cine a făcut-o.”

„Știu cine a vorbit despre asta”, spuse Daly. „Nu m-am gândit niciodată că o vor face.”

„Cine sunt ei?”, întrebă Connor.

Daly împinse o foaie de hârtie peste masă. „Nume.”

Bine, gândi Kit. Poate că imunitatea tranzacțională merita efortul.

Se aplecă să citească cele nouă nume împreună cu Connor. Spre dezamăgirea ei, Christopher Drummond nu era pe listă.

Dar recunoscu câteva dintre nume, fie din știrile despre ele sau despre companiile lor, fie din lista donatorilor campaniei lui Munro. Șase bărbați și trei femei. Toți oameni influenți, așa cum susținuse Ronald Tasker.

Și, iată, Juanita Young și Estelle White erau două dintre cele trei femei. Ele erau femeile care, potrivit mamei lui Connor, se culcaseră cu Monroe. Ele erau și femeile care fie le trântiseră ușa în nas detectivilor, fie negaseră totul

când fuseseră interogate.

Acum vor trebui să vorbească cu noi.

„Îi cunoști pe vreunul dintre ei?”, îl întrebă ea pe Connor, știind că el recunoscuse cel puțin numele celor două femei.

„I-am cunoscut personal pe șase dintre ei. Toți sunt membri ai clubului de golf.” Connor se uită la Daly. „Cum s-a întâmplat asta? Cum s-a format acest grup?”

Daly expiră încet. „A fost după ce Earl s-a sinucis. Eram cu toții șocați. Dar atunci nu știam unul despre celălalt. Bineînțeles, bănuim că Munro avea pe câțiva dintre noi pe lista lui de șantaj, dar nu știam cine. Nu e ceva ce strigi în gura mare, ca „Bingo”.

Kit se gândi la tatăl ei care spunea că nu au lipit o carte poștală pe un panou de afișaj, dar cumva au comunicat. „Atunci cum ați aflat unul despre celălalt?”

„Hugh Smith.” Daly scoase o batistă din buzunar și își șterse fruntea. „El era atent la înmormântarea lui Earl, în timp ce noi ceilalți nu eram. Hugh a auzit-o pe soția lui Earl spunându-i soției lui că nu mai erau bani, că Earl le golise conturile. Era aproape fără un ban și urma să se mute cu sora ei. Poate chiar să-și ia o slujbă.”

Oh, ce oroare, gândi Kit, apoi se mustră mental. Văduva lui Earl O’Hanlon era aproape de vârsta lui Betsy. A o lua de la capăt în acea etapă a vieții ar fi fost îngrozitor. Mai ales pentru o femeie care nu lucrase niciodată în afara casei.

„Și ce a făcut Hugh?”, întrebă ea.

„A investigat, pentru că bănuia că Earl îl plătea și el pe Munro. Nu am știut niciodată cu siguranță, dar cu siguranță așa părea. Hugh a pus mâna pe extrasele bancare ale lui Earl și a văzut că acesta retrăgea patruzeci de mii de dolari în fiecare lună. Dintre toți cei de pe listă, aceasta era suma cea mai mare. Cel puțin, cea mai mare pe care cineva era dispus să o recunoască.”

„Știi ce au făcut ceilalți?”, întrebă Connor.

Daly scutură din cap. „Tot ce știam era că eram șantajați. Se părea că Munro își vâna victimele la clubul nostru.”

Munro fusese membru al trei cluburi de golf. Kit se întrebă câte victime

avea în celelalte cluburi, apoi lăsă gândul deoparte pentru mai târziu. „Hugh Smith v-a adunat pe toți?”

„Da. A început să ne verifice finanțele. Este șeful securității pentru unul dintre contractorii militari de la baza navală din Coronado. Cred că avea mijloacele necesare pentru a obține extrasele noastre bancare și portofoliile.”

„Când v-ați întâlnit prima dată?”, întrebă Kit. „Și unde?”

„Prima întâlnire a avut loc la o săptămână după înmormântarea lui Earl. Ne-am adunat în biroul lui Hugh de acasă. El a spus că era fără microfoane și izolat fonic, așa că nimeni nu ne putea auzi.”

„Știați de ce vă întâlneați?”, întrebă Connor.

„Nu. Eram cu toții... șocați. La început, eram furioși pe Hugh. Sincer să fiu, încă sunt furios. Dar după ce ne-a lăsat să ne spunem părerea, a spus că împreună îl putem doborî pe Munro. Desigur, nimeni nu voia să meargă la poliție.”

„Desigur că nu”, spuse Kit sec. „Deci ce ați decis să faceți?”

„Să-l omorâm”, spuse Daly fără nicio inflexiune.

„Dar nu *ați* făcut-o”, spuse Connor. „Dacă nu ați făcut-o voi, atunci cine?”

„Nu știu. Am participat doar la două întâlniri. După ce am decis să-l omorâm la prima întâlnire, ne-am întâlnit din nou pentru că Hugh contactase un asasin plătit.”

Ah. Asta era mai aproape de ceea ce se așteptase Kit. Nu credea că un grup de oameni bogați și-ar murdări mâinile. „Cine?”

„Nu știu. Hugh a spus că a avut un presentiment neplăcut în legătură cu tipul, așa că nu l-a presat să semneze contractul.”

Un presentiment neplăcut în legătură cu un asasin plătit. Imaginează-ți asta.

„Crezi că Hugh a vorbit personal cu asasinul plătit?”, întrebă Connor. „Pentru că asta pare mai riscant decât mi-l imaginez pe Hugh Smith.”

Un colț al gurii lui Daly se ridică într-un zâmbet sarcastic. „Am crezut același lucru, că Hugh a pus un subaltern să vorbească cu asasinul, dar nu știu sigur. Am plecat după aceea. Nu voiam să am de-a face cu planul lor.”

„Te-au lăsat pur și simplu să pleci?”, întrebă Kit, asigurându-se că neîn-

crederea ei era clar exprimată.

„Nu suntem niște golani, detectivi”, replică Daly. „Ce ar fi putut să facă? Să mă omoare?”

„Cineva l-a ucis pe Munro”, spuse Kit calm, alegând să nu riposteze. „Cineva din cercul tău pare să fie perfect capabil de crimă.”

„De aceea suntem aici”, interveni avocatul lui Daly. „Clientul meu se teme pentru viața lui.”

„Și are dreptate”, spuse Kit sobru. „Dați-mi un moment, vă rog.”

Fără să se miște din scaun, ea a scris un mesaj de grup către Navarro, Sam, Kevin Marshall, Alf Ashton și Connor.

Ar putea Hugh Smith să fie Bărbosul?

Poate, a venit răspunsul imediat al lui Marshall. Bărbatul nu era acasă când au bătut la ușă, dar aveau informațiile din permisul lui de conducere. ***Are 1,78 m, constituție medie, greutate medie, exact ca Bărbosul.***

Dar Bărbosul vorbise cu Daly. Îl întrebase despre soția lui. Cu siguranță Daly ar fi recunoscut vocea lui Smith.

Kit le arătă telefonul lui Connor și Joel, apoi își îndreptă din nou atenția spre Daly. „Deci domnul Smith ar fi putut să-i ceară unui subaltern să găsească un asasin. Asta înseamnă că cel puțin încă o persoană știe despre complot.”

„Știu”, spuse Daly cu gravitate. „Smith e un prost. Toți voiam să-l facem pe Munro să sufere, dar niciunul dintre noi nu e un criminal.”

Juriul nu era de acord cu asta. „Cum comunicați locurile de întâlnire?”

„Hugh ne-a sunat pe telefoanele mobile obișnuite, dar a folosit un telefon cu cartelă. Nenorocitul. Nu putem să-l urmărim. Ne-a pus la zid, dar mâinile lui rămân curate.”

Dacă Hugh Smith era Bărbosul, oricum îi avea la mâna lui, deoarece avea acces la lista lui Munro. Dar dacă nu era...

Faptul că Marshall și Ashton nu reușiseră să-l găsească pe Hugh Smith căpăta o semnificație mai sumbră. Oricine îl ucisese pe Munro, fie că era vorba de o persoană sau de un grup, putea fi urmărit prin intermediul lui Smith, presupunând că Bărbosul știa despre el. Hugh Smith era un fir nefericit care rămăsese nerezolvat.

Ea trimise un alt mesaj grupului. ***Putem trimite pe cineva să verifice***

dacă Hugh Smith este bine? Spargeți-i ușa dacă este nevoie.

Navarro răspunse imediat. ***Polițiștii ar trebui să ajungă la casa lui în orice moment.***

„Smith a spus cum a găsit asasinul?”, întrebă Connor.

Daly scutură din cap. „Nu a spus, noi nu l-am întrebat. Nu știu cu ce se ocupă în meseria lui de agent de securitate, dar am presupus că are relații mai puțin plăcute.”

Kit a scanat din nou lista cu numele lui Daly. „Cât de bine îi cunoști pe ceilalți de pe listă?”

„Pe unii mai bine decât pe alții. Pe doi i-aș numi prieteni, pe trei cunoștințe, iar ceilalți sunt doar oameni pe care îi salut la club sau pe terenul de golf.”

„Hugh Smith era prietenul tău?” întrebă Connor.

„Cunoscut. Atât. Bert Ramsey și Henry Reese sunt prieteni. Sau erau. După asta, nu cred că vreunul dintre ei va mai vorbi cu mine.”

„S-ar putea să le fi salvat viața”, spuse Connor cu seriozitate.

„Ei nu vor vedea lucrurile așa”, mormăi Daly.

„Ar fi putut vreunul dintre bărbații de pe lista asta să fie persoana care a vorbit cu tine luni?”, întrebă Kit.

Daly părea sincer surprins. „Ce? Adică, deghizat?”

„Da, domnule”, spuse Kit, reușind să nu ridice ochii la cer. „Deghizat.”

„Eu... nu știu. Nu cred, dar...” Daly se încruntă, frica reapărându-i-se. „Pur și simplu nu știu.”

Kit îl crezu. În mare parte. „Ceilalți s-au întâlnit din nou?”

„Nu știu. I-am blocat numărul lui Hugh pe telefonul meu mobil și nu am mai primit nicio comunicare de la el sau de la ceilalți.”

„Când a fost ultima ta plată către Munro?”, întrebă Kit.

„Ziua mea era pe 25 ale lunii. Luna trecută am primit-o pe 26, pentru că ziua mea era de Crăciun.”

„Unde ai lăsat cei treizeci de mii luna trecută?”, întrebă Connor.

„Într-un dulap la sala de sport.”

Iar dulapul de la sala de sport. De parcă Kit și-ar lăsa telefonul într-un dulap, cu atât mai puțin treizeci de mii de dolari. *Oameni bogați, pentru numele*

lui Dumnezeu.

„Ai așteptat să vezi cine vine să-i ia?”, întrebă ea.

„Nu.” Răspunsul fu scurt și categoric.

Bine, atunci. „Și Christopher Drummond era șantajat?”

Din nou, Daly păru șocat. „Drummond? Are destule probleme și fără să fie șantajat.”

Kit îi zâmbi. „Nu e un răspuns, domnule.”

„Nu știu”, spuse Daly fără menajamente. „Nu m-ar surprinde dacă ar fi fost. Știu că Munro și Drummond erau... ei bine, nu prieteni. Nu cred că aveau prieteni adevărați. Dar Drummond și-a anulat calitatea de membru al clubului nostru cu ceva timp în urmă. Cu mult înainte ca Earl să se sinucidă și Hugh Smith să se hotărască să se răzbune pe Munro.”

„A vorbit cineva despre Ferrari-ul lui Munro?”, întrebă Connor. „Cum ar fi că și-l doreau sau că Munro nu-l merita?”

„Niciunul dintre noi nu credea că-l merita și niciunul dintre noi nu-l dorea. Era o mașină ostentativă și asta era intenția lui.” Daly ridică din umeri cu indiferență. „Era un bogătaș nou. Îi plăcea să se laude cu asta. În realitate, era un nimeni care se căsătorise cu cineva mult peste nivelul lui.”

Peste nivelul lui? Ce Downton Abbey.

„Era membru al consiliului local”, spuse Kit.

Un alt ridicat din umeri indiferent. „Mare lucru. Munro credea că era, totuși. Nimeni din cei pe care îi cunoșteam nu-l plăcea. Îl toleram, în cel mai bun caz. Uneori putea fi util dacă voiam ceva special pentru afacerile noastre de la primărie. Dar, în rest, nu aveam nimic de-a face cu el. Nimeni nu-l invita la petreceri. Era un paria util.”

„Voiați să-l omorâți, domnule?”, întrebă Kit. Daly doar scutură din cap și nu spuse nimic.

„Era vreuna dintre celelalte persoane de pe listă în favoarea asasinului lui Hugh Smith?”, întrebă Connor.

„Nu știu. Știu doar că eu nu eram.”

„A spus cineva ceva?”, a insistat Connor. „Sau au plecat pur și simplu, așa cum ai făcut tu?”

„Câțiva oameni erau în favoarea asasinului la prima întâlnire, dar ar fi

putut fi doar emoțiile care vorbeau. Emoțiile mele nu mă controlează, așa că nu am simțit nevoia să spun nimic."

Connor i-a dat lista înapoi lui Daly. „Poți să bifezi numele celor care erau în favoarea asasinului?"

În timp ce Daly făcea asta, telefonul lui Kit vibră, primind un mesaj de la Navarro.

Hugh Smith e mort. Gâtul tăiat. Îi lipsește un deget. Seiful e deschis și gol. E mort de cel puțin o zi sau două.

Kit expiră. Nu era șocată. Când îi arătă telefonul lui Connor, nici el nu părea șocat.

Deci Hugh Smith nu era Bărbosul. *La naiba.*

„Cum vi s-a părut vocea bărbatului cu barbă, domnule Daly?", întrebă Kit.

„Îmi amintesc o voce gravă, răgușită. Poate că avea un accent specific. Dar îmi amintesc doar barba. Era de culoare maro mediu și îi cobora pe gât, până sub guler."

Kit dădu din cap o dată. „Mulțumesc, domnule. Sunteți singurul pe care l-am întâlnit care a supraviețuit întâlnirii cu el. Hugh Smith este mort. "

Fața lui Daly păli înfricoșător, înghițind în sec. „Hugh?"

„Da, domnule", spuse Kit. „S-ar putea să avem nevoie de mai multe informații pe măsură ce ancheta noastră continuă. Vă rog să nu încercați să evadați din casa dvs. sigură."

Daly își șterse fața, acum udă de transpirație. „Nu o voi face."

Capitolul 15

Poliția din San Diego, San Diego, California
Joi, 12 ianuarie, ora 12:15

Era deja o noapte foarte lungă.

Kit își frecă tâmplele în timp ce stătea în camera de observație și privea prin geam. Aduceau pe toți cei de pe lista lui Simon Daly, cu excepția lui Hugh Smith, desigur.

Smith era la morgă.

Sălile de interogatoriu erau pline, iar câteva persoane erau ținute în sălile de conferințe până se elibera un loc. În acel moment, toate persoanele de pe listă își chemaseră avocații, care sosiseră îmbrăcați în costume și păreau treji.

Spre deosebire de noi. Kit și Connor erau obosiți și știa că și Kevin Marshall și Alf Ashton erau la fel. Dar aveau de gând să continue, efectuând cel puțin interogatoriile preliminare cât timp suspecții erau încă separați, pentru a-i împiedica să-și compare poveștile.

Kit și Connor o interogaseră deja pe Estelle White, care continua să nege că fusese șantajată de Munro, dar în privirea ei se citea disperarea. Estelle negase, de asemenea, că fusese în casa lui Hugh Smith și că participase la o discuție despre angajarea unui asasin plătit.

Femeia mințise în legătură cu totul. Nici măcar amenințarea cu verificarea înregistrărilor ei financiare nu fusese suficientă pentru a o face să cedeze. Dar Estelle era îngrozită. Era ușor de observat.

În acest moment, Estelle – și toți ceilalți care fuseseră interogați până atunci – se bazau pe camarazii lor să păstreze secretul. Dacă unul cădea, cădeau toți. Dacă nimeni nu vorbea, nimic nu putea fi dovedit, mai ales că Hugh Smith era mort.

Cei cinci suspecți bărbați supraviețuitori de pe lista lui Simon Daly nici măcar nu aveau amabilitatea de a avea tipuri de corp diferite. Toți cinci aveau în jur de 1,78 m, cu o greutate medie și o constituție medie.

Oricare dintre ei putea fi Bărbosul. Sau niciunul.

Bărbatul care se afla în sala de interogatoriu era Peter Shoemaker. Shoemaker avea 45 de ani, era căsătorit cu aceeași femeie de 20 de ani și era tată a trei copii. Cel mai mare era student în primul an la San Francisco, iar gemenele aveau opt ani.

Fusese profesor de engleză la un liceu privat exclusivist timp de mai

mulți ani, dar recent trecuse la administrație. Era director adjunct de trei ani. Shoemaker părea nervos.

Avocatul său era un bărbat mai în vârstă, care părea plictisit de întreaga procedură.

„Ești bine?”, îl întrebă Sam în șoaptă din spatele ei.

„Obosită, atâta tot.” Ea îi zâmbi peste umăr. „Am fost și mai rău.” Apoi simți aroma cafelei. „Pentru mine?”

El îi întinse o cană de călătorie care îi părea familiară. „Pentru tine și pentru toți ceilalți. Am sunat-o pe mama ta.”

Inima lui Kit se topi. „Da?”

„M-a pus să-i promit că o sun dacă ai nevoie de ceva, așa că am sunat-o. M-am dus la McKittrick House să iau totul. Sunt sandvișuri, prăjituri și o cană plină cu cafea. Ar trebui să te țină trează aproape toată noaptea.”

„Mulțumesc, Sam. Ești prea bun cu noi.”

El doar zâmbi și îi atinse vârful nasului. „Acum du-te și fă-l să vorbească.”

„Dacă Estelle este un indiciu despre cum vor decurge lucrurile, nu arată prea bine.”

Marshall se alătură lor la geam. „Juanita Young a confirmat șantajul.”

Kit ridică sprâncenele. „Da?”

„Da. Avocatul Juanitei a auzit de înțelegerea lui Daly și vrea același lucru. Juanita spune că „presupusa” ei infracțiune ar fi probabil o contravenție și că termenul de prescripție a expirat.”

„Dar a continuat să-l plătească pe Munro”, spuse Sam. „De ce?”

Marshall făcu o grimasă. „Juanita a spus că era pentru că Munro o amenințase că îi va spune șefului ei și se va asigura că nu va mai fi angajată niciodată. Slujba ei necesită ca ea să fie asigurată și ar putea să-și piardă licența dacă ar fi prinsă. Nu are idee cum a aflat Munro că a fost acuzată de un client de comiterea unei infracțiuni, cu excepția cazului în care el l-a întrebat pe fostul ei soț, care ar fi fost bucuros să răspândească zvonuri. Ea nu recunoaște infracțiunea și nici nu știe nimic despre complotul asasinului plătit, ci doar că a plătit șantajul pentru a-și proteja slujba. Ziua ei era a douăsprezecea a fiecărei luni și plătea cinci mii de dolari. A spus că cea mai mare parte din pensia

alimentară și din pensia pentru copii a fostului ei soț mergea la Munro. Nu a recunoscut că știa despre lista cu comutatoarele de siguranță, dar știa. Ashton și cu mine am văzut-o cum s-a cutremurat. Știa și despre asasinul plătit, chiar dacă a negat cu vehemență.

Kit a păstrat informația pentru mai târziu. „Îi putem spune lui Shoemaker că ea ne-a povestit totul despre asasinul plătit. Putem chiar să spunem că știm numele asasinului. Singurul care știe cu siguranță cât de departe a ajuns Hugh Smith cu ancheta sa era Hugh Smith. Și el nu mai e aici să mă acuze că mint."

Connor a intrat în camera de observație, cu o ceașcă de cafea în mână. „Ești gata să începem?"

„Da. De data asta conduci tu." Kit își arcuie spatele. Mușchii îi erau prea încordați. Data viitoare când Akiko va fi liberă, Kit îi va cere să-i facă un masaj. Sora ei se pregătise să devină maseuză, folosind veniturile obținute pentru a-și cumpăra o barcă. Acum era căpitan de barcă charter cu normă întreagă, dar încă putea să-i relaxeze mușchii recalcitranți ai lui Kit. „Sunt cât se poate de pregătită. Sper să nu trebuiască să fiu veselă. Nu cred că mai am atâta energie."

Connor își termină cafeaua și o urmă în sala de interogatorii.

„Domnule Shoemaker, sunt detectivul McKittrick și acesta este partenerul meu, detectivul Robinson", spuse Kit în timp ce ea și Connor se așezară în fața lui. „Avem câteva întrebări pentru dumneavoastră."

„Am înțeles", spuse Shoemaker. Limbajul corpului său era nervos. Transpira abundent, deși purta doar un tricou cu mâneci scurte. Genunchiul îi tremura și degetele îi băteau pe masă. Kit voia să-i spună să înceteze, pentru că era enervant, dar un suspect nervos adesea spune lucruri pe care mai târziu regretă că le-a spus.

„Sperăm că ne puteți ajuta cu o anchetă în curs", spuse Connor, preluând conducerea, așa cum se înțeleseseră.

„Cum?", întrebă Shoemaker, cu voce precaută.

„Puneți-mi mie întrebările", spuse avocatul său. „Nu lui."

Connor îi zâmbi avocatului și își îndreptă din nou atenția asupra lui Shoemaker. „Erai șantajat de Brooks Munro."

Shoemaker rămase cu gura căscată, iar culoarea i se scurse din față. „Ce?", șopti el.

„Nu spune nimic, Pete”, spuse avocatul său cu fermitate. „Clientul meu nu recunoaște așa ceva. De ce suntem aici?”

„Pentru că tu, Peter”, spuse Connor, ignorându-l în continuare pe avocat, „ai fost inclus pe lista celor care au complotat să angajeze un asasin pentru a-l ucide pe Brooks Munro, deoarece tu și alții erați șantajați. În acest moment, obținem mandate pentru casa ta, afacerea ta, telefoanele tale și înregistrările tale financiare. Asasinatul la comandă este o acuzație foarte gravă. Acum, modul în care funcționează este că cel care ne oferă informații primul primește cea mai bună înțelegere. Ești deja al treilea în rând, după complicii tăi la asasinatul la comandă. Ticăie ceasul.”

„Este ridicol”, replică avocatul. „Clientul meu este arestat?”

„Nu în acest moment”, spuse Connor. „Dar îți sugerăm să rămâi și să asculți ce avem de spus”, a adăugat el când avocatul s-a ridicat și l-a apucat pe Shoemaker de umăr. „Ar putea să-ți salveze viața, Peter.”

„Ce înseamnă asta?”, a întrebat avocatul furios.

„Înseamnă”, a spus Kit, „că cel care l-a ucis pe Brooks Munro a ucis și cel puțin una dintre persoanele implicate în complotul de crimă la comandă. Hugh Smith este a cincea victimă a acestui criminal. Din câte știm noi.”

Avocatul se așeză la loc.

Shoemaker își linge nervos buzele. „Hugh e mort?”

„Gâtul tăiat”, spuse Kit. „De la o ureche la alta. A pierdut și un deget. Ucigașul său voia combinația seifului lui Smith, și nu cred că Smith a fost cooperant la început.”

Shoemaker își acoperi gura. „Oh, Doamne.”

Te rog, nu vomita. „Coșul de gunoi e în spatele tău”, spuse Kit cu voce plictisită.

Connor se aplecă în față, cu coatele pe masă. „Deci... colegul tău ne-a povestit despre complotul de asasinat la comandă în schimbul protecției. Nu sunt sigur dacă înțelegerea mai e valabilă, dar putem să-l rugăm frumos pe procuror.”

Shoemaker închise ochii. „Oh, nu”, șopti el.

„Pete?”, îl avertiză avocatul său. „Am discutat despre asta. Nu pot dovedi nimic. Dacă ar fi putut, te-ar fi arestat deja.”

„Asta a spus și colegul tău, Pete”, spuse Connor. „Până când i-am spus că Hugh Smith era mort. Atunci și-a schimbat tonul. Uite, dacă ceea ce ai făcut pentru a fi șantajat nu a fost o crimă, nu ne interesează detaliile. Vrem să-l prindem pe cel care l-a ucis pe Brooks Munro și pe alte patru persoane. Nu vrem să fii al șaselea.”

Shoemaker înghiți în sec, apoi îi șopti ceva la ureche avocatului său.

Avocatul clătină din cap. „La naiba, Pete.” Suflă. „Bine, ce ne oferiți?”

„Nimic”, a spus Connor, „până nu auzim ce are de spus. Avem deja câteva informații.” S-a întors spre Pete, care părea brusc îngrozit. „Dacă nu poți oferi nimic nou, nu facem nicio înțelegere.”

„De unde vom ști dacă Pete are ceva nou de oferit?”, a întrebat avocatul. „Ce știți deja?”

„Nimic”, răspunse Kit rece. „Tu primul, domnule Shoemaker.”

Mâna lui Shoemaker se îndepărtă de gură, căzând fără vlagă pe masă. „Nu noi am făcut-o.”

„Ce nu ați făcut, Peter?”, întrebă Connor.

„Nu am angajat un asasin. Am discutat despre asta. Poate că am visat puțin la asta, dar nu am dus planul la îndeplinire.”

Connor părea relaxat, de parcă ar fi discutat despre vreme, dar Kit știa că era alert și nervos. Amândoi erau. „De ce nu?”, întrebă el.

Râsul lui Shoemaker era lipsit de veselie. „Pentru că nu suntem ucigași. Doamne, este un coșmar.”

„Începe de la început”, spuse Connor cu compasiune. „Când a început Munro să te șantajeze?”

„Acum doi ani. Eu... mi-am înșelat soția. Atât am făcut.”

Kit nu era prea sigură de asta, dar a rămas tăcută.

„Și Munro a aflat?” a insistat Connor.

„Da. Nu știu cum, dar a aflat. A spus că îi va spune soției mele dacă nu-i plătesc. Erau două mii de dolari pe lună. Era aproape tot salariul meu. Sunt director adjunct, pentru numele lui Dumnezeu.”

„Soția ta are banii?” întrebă Connor. „Mi se pare că îmi amintesc că i-am văzut numele într-unul dintre buletinele informative ale clubului de golf.”

Kit era din nou recunoscătoare că Connor era bogat.

„Da”, spuse Shoemaker cu amărăciune. „Ea a avut întotdeauna bani și nu a slăbit niciodată cureaua. Părinții ei sunt obscen de bogați, iar soția mea are un fond fiduciar. Avem un contract prenupțial și, dacă ar fi aflat că am înșelat-o, aș fi pierdut totul. Nu eram dispus să pierd totul, așa că i-am plătit lui Munro ce mi-a cerut.”

„Timp de doi ani”, spuse Connor.

Shoemaker dădu din cap. „Da.”

Kit făcu un gest de nerăbdare. „Și apoi?”

„I-am plătit și i-am plătit și i-am plătit. M-am gândit că ar putea fi și alții șantajați, dar nu știam sigur. Nu le-aș fi spus despre situația mea nici dacă aș fi știut. Nu voiam să știe nimeni. Și apoi Earl O’Hanlon s-a sinucis. Bănuiam că Munro îl falimentase, dar, din nou, nu știam sigur. Nu până când am primit un telefon de la Hugh Smith. A folosit un telefon cu cartelă, dar ne-a sunat pe telefoanele mobile. Nu putea fi atins, dar lăsase o urmă care ducea direct la noi. Ne-a spus să venim la el acasă dacă nu voiam ca secretele noastre să fie dezvăluite.”

„Și ai mers?”, întrebă Connor.

„Bineînțeles că am mers”, răspunse Shoemaker. „Știu cu ce se ocupa Smith. Știu că era un tip important din domeniul securității. M-am gândit că o să înceapă să mă șantajeze și pe mine. Dar nu asta s-a întâmplat.”

„Ce *s-a* întâmplat, domnule Shoemaker?”, întrebă Kit, fără să-și ascundă iritarea. Tipul ăsta trebuia să treacă la subiect. Ea și Connor mai aveau de făcut câteva interviuri.

„Mai erau și alții acolo.”

Kit bătu cu degetele în masă. „Câți alții?”

Shoemaker se întoarse spre ea. „Uite, încerc să vorbesc, bine? Încetează cu...” Imită gestul ei de a bate cu degetele. „Înrăutățești situația.”

Kit bătu din nou cu degetele, apoi își încrucișă mâinile pe masă. Îl neliniștise. Excelent. „ Câți alții, domnule Shoemaker?”, întrebă ea.

„Nouă, cred.” Shoemaker închise ochii, mișcând buzele în tăcere. Apoi dădu din cap și deschise ochii. „Nouă. Inclusiv Hugh Smith. Vă pot da numele lor.”

Connor împinse un blocnotes și un stilou peste masă. „Scrie.”

Shoemaker o făcu, oprindu-se să respire adânc când mâinile îi tremurau atât de tare încât stiloul rupse hârtia. În cele din urmă, el enumeră numele.

Erau aceleași nume pe care le furnizase Daly.

„Ce s-a întâmplat când ați fost chemat la casa lui Hugh Smith?", întrebă Connor.

„El a spus că toți fusesem victime ale șantajului lui Munro. A spus că nu știa ce făcusem și că nu era interesat să afle, ci doar să lucrăm împreună pentru a-l opri pe Munro. „Prin orice mijloace necesare." Făcu ghilimele cu degetele. „Astea au fost exact cuvintele lui. Am discutat cum să facem asta fără să ne predăm poliției. Problema mea nu era că aș fi riscat închisoarea, dar aveam impresia că ceilalți ar fi avut probleme legale. În cazul meu, soția mea ar fi aflat și m-ar fi tăiat de bani."

Bietul de el, gândi Kit. Trebuia să suporte consecințele acțiunilor sale. *Ce trist.*

Shoemaker își trecu degetele prin păr. „Era o nebunie. Stăteam și discutam despre uciderea unui om. Despre angajarea unui *asasin plătit,* pentru numele lui Dumnezeu."

„Cine a adus vorba de asasinul plătit?", întrebă Connor.

„Hugh. A spus că știe un tip care cunoaște un tip. Eu voiam doar să plec acasă."

„De ce nu ai plecat?", întrebă Kit.

Ochii lui Shoemaker sclipiră. „Pentru că mai întâi Munro avea viața mea în mâinile lui, apoi Hugh. Nu voiam să mă șantajeze sau să-i spună soției mele."

Ah. O posibilă discrepanță. Spusese că Hugh nu știa ce făcuseră. „Crezi că știa de ce erau șantajați toți cei de acolo?"

Shoemaker păru surprins. „A spus că nu știa. E posibil să fi știut de ce, deși nu știu cum ar fi putut. Dar dacă i-ar fi spus soției mele că eram șantajat, ar fi fost catastrofal, chiar dacă nu știa de ce."

„Bine", spuse Kit. „Cine era de acord cu asasinul?"

Shoemaker ezită. „Nu vreau să spun."

Kit ridică din umeri. „Atunci am terminat."

„Detectivule", spuse avocatul pe un ton aspru. „Face tot ce poate."

Kit se aplecă în față, bucuroasă să fie polițistul rău. „Nu face tot ce poate. Își protejează prietenii.”

„Nu sunt prietenii mei”, spuse Shoemaker cu amărăciune. „Niciunul dintre ei nu este prietenul meu. Le păsa doar de ei înșiși și nu mi-au vorbit niciodată la club. Soția mea făcea parte din cercul social, dar eu nu. Nu joc golf. Nu dansez. Sunt director adjunct. Eram sub nivelul lor.” Se opri pentru a respira adânc. „Scuze. Doar că clubul m-a pus în vizorul lui Munro. Nici măcar nu mai voiam să merg acolo după ce a început să mă șantajeze, dar soția mea a insistat. Ea face parte din lumea aceea. Eu nu. De aceea am avut o aventură. Căutam doar afecțiune care să nu aibă un preț.”

„Cine a fost de acord cu asasinul, domnule Shoemaker?”, întrebă Connor, repetând întrebarea lui Kit.

Shoemaker închise ochii. „La naiba.” Inspiră adânc din nou. „Femeile. Mai ales Juanita. Hugh era entuziast, desigur. Și unul dintre ceilalți bărbați. Bert.”

Bert Ramsey, gândi Kit. Unul dintre prietenii lui Daly. „Ce s-a întâmplat apoi?”

„Am votat. Toată lumea a votat pentru asasin. Am plecat și nici nu am ajuns la mașină că am început să vomit. A fost un coșmar. Este un coșmar.”

Kit era sigură că Shoemaker își dorea să nu-și fi înșelat soția. Se întreba dacă „afecțiunea fără preț” merita prețul pe care îl plătea acum.

„Și apoi?” întrebă Connor.

„M-am dus acasă. M-am dus la serviciu. Am încercat să uit că s-a întâmplat vreodată. Am încercat să cred că a fost doar un coșmar. A durat o săptămână, apoi Hugh ne-a chemat înapoi la el acasă. A spus că trebuie să ne organizăm. Când am ajuns acolo, a spus că asasinul pe care se gândea să-l angajeze era „ciudat”. Ăsta a fost cuvântul pe care l-a folosit. Ciudat și înfiorător. S-a speriat și nu a mai dus planul la capăt. A spus că știa că uneori polițiștii sub acoperire se dădeau drept asasini și nu voia să ajungă la închisoare și pentru asta.”

„Inteligent”, a observat Kit. „Și apoi?”

„Am discutat despre alte modalități de a ne răzbuna pe Munro, de a-l face să se oprească. Am discutat despre găsirea unei modalități de a-i expune

afacerile murdare din consiliul local. Știam cu toții că era corupt."

„Ați găsit o idee?", a întrebat Kit.

„Niciuna bună. Hugh a menționat romanul Agatha Christie, C*rimă în Orient Express*. Că am putea să-l înjunghiem cu toții pe Munro și niciunul dintre noi nu ar ști cine l-a ucis cu adevărat. Nu mai puteam suporta. Am plecat. Mi-am dat seama că crima era mult mai gravă decât să fiu tăiat financiar. Am decis să risc că Hugh nu-i va spune soției mele, pentru că atunci și crimele lui ar fi fost expuse. Nu am mai auzit nimic de la niciunul dintre ei. Următorul lucru pe care l-am aflat a fost că Munro murise, citind pe internet."

„Ce crezi că i s-a întâmplat?", a întrebat Connor.

„Sincer? M-am gândit că Hugh a găsit un asasin plătit. Sau că el și ceilalți au făcut propriul lor *Orient Express*. Tot ce știu este că nu am fost implicat în moartea lui Munro."

„Știai despre comutatorul mortului?", a întrebat Kit. „Lista pe care amenința că o va face publică dacă ar fi murit în mod neașteptat?"

„Nu știam până când Hugh nu a menționat-o. L-am plătit întotdeauna pe Munro. Ca un ceas. Nu am ratat niciodată și nu am întârziat niciodată, așa că bănuiesc că nu a considerat necesar să mă amenințe."

„Ai primit instrucțiuni pentru plata din această lună?", întrebă Kit. „Adică în ultimele zile."

Shoemaker tresări. „Da. Am primit un mesaj pe telefon duminică. Ziua mea este pe 17. Trebuie să duc banii la un dulap din stația de autobuz."

„Deci știai că cererea aceea nu putea veni de la Brooks Munro", spuse Kit. „Deoarece era mort la momentul acela."

„Nu, cred că nu. Și ce se întâmplă în continuare?"

„Te vom reține, până când vom verifica povestea ta." Shoemaker se încruntă. „Ce înseamnă asta?"

„Înseamnă", spuse Kit, „că îți vom percheziționa casa, biroul, telefonul și înregistrările financiare, așa cum am spus că vom face când am început acest interogatoriu. Totul este înregistrat, așa că poți să te uiți singur dacă vrei să verifici."

Shoemaker începu să se ridice de pe scaun, dar o privire amenințătoare din partea lui Connor îl făcu să se așeze la loc. „O să-mi percheziționați casa?"

„Da”, spuse Kit. „Sunteți implicat într-un complot de crimă la comandă, domnule Shoemaker. Ar fi trebuit să vă prezentați imediat după ce s-a întâmplat. Vă place sau nu, faceți parte dintr-o conspirație pentru comiterea unei crime.”

„Dar eu nu am *făcut* nimic!”

„Rămâne de văzut”, spuse Kit. „Totuși, nu ați raportat incidentul, iar asta vă pune într-o lumină foarte proastă, domnule.”

„Dar... dar acum soția mea va afla.”

Kit ridică din umeri. „Asta nu e problema noastră.”

Shoemaker strânse ochii, furia fiind evidentă pe chipul său. „Tu...”

„Peter!” îl întrerupse avocatul său. „Ajunge. Vom ajunge la o înțelegere. Le-ai dat în mod clar o mulțime de informații pe care nu le aveau înainte. Vom ajunge la o înțelegere.”

Shoemaker se prăbuși în scaun. „Este un coșmar.” Kit îl privi pe Connor și văzu că acesta dădea din cap. Și el terminase.

Se ridică în picioare. „Da, păi, cele cinci victime ale acestui criminal ar fi de acord cu tine că este un coșmar. *Dacă* ar mai fi în viață să o facă. Stai liniștit. Ne întoarcem.”

Îl lăsară pe Peter Shoemaker cu capul în mâini.

Poliția din San Diego, San Diego, California
Joi, 12 ianuarie, ora 12:45

„Ei bine?”, întrebă Navarro. „Ce părere ai?”

„Da, Sam”, spuse Kit, închizând ușa camerei de observație. „Care e părerea ta?”

Sam continua să-l observe pe Peter Shoemaker, care începuse să tremure în ciuda căldurii din camera de interogatoriu. Bărbatul își ridică capul din mâini

și își trase nervos de sacou. Ștergându-și fruntea transpirată, Shoemaker își băgă batista în buzunarul hainei, își aranjă mânecile, apoi își lăsă din nou capul în mâini.

„Nu sunt sigur”, recunoscu Sam. „Cu siguranță își urăște soția.”

Navarro oftă. „Am înțeles asta.”

Sam suspină. „Să plătești cea mai mare parte a salariului tău unui șantajist pare o mare bătaie de cap pentru a ascunde o aventură de soția ta, dar presupun că miza e mare.”

„Familia Shoemaker are o casă mare și scumpă în La Jolla”, spuse Kit, venind să stea lângă Sam. „Sunt plini de bani cu „P” mare.”

„Sunt bani vechi”, spuse Connor. „Cel puțin soția. Shoemaker însuși a crescut în Chula Vista. Cred că l-am crezut. Și mă bucur că a reușit să nu vomite.”

Asta îl deranja pe Sam. „Chiar avea de gând să vomite? Nu arăta ca alți oameni pe care i-am văzut vomitând din cauza stresului. Ei au o privire sticloasă, panicată, dar Shoemaker nu avea. Poate că doar *credea* că ar trebui să-i fie rău pentru că Hugh Smith a rămas fără un deget.”

„S-ar putea să ai dreptate”, spuse Kit. „Cred că ceea ce mă deranjează este faptul că toți cei cu care am vorbit ne asigură că infracțiunile lor nu ar necesita închisoare sau, dacă ar fi cazul, ar fi doar pentru câțiva ani. Sau că termenul de prescripție a expirat. Avem doar cuvântul lor, deoarece doar Munro, Grossman și ucigașul – sau ucigașii – au văzut lista.”

Sam dădu din cap. „Și pe mine mă deranjează asta. E ca și cum, *da, am fost șantajat, dar nu pentru ceva atât de grav. Crede-mă. Dar tot am plătit banii în fiecare lună.* Mă întreb ce ar avea de spus soția lui Peter Shoemaker despre aventura lui. Mă întreb dacă știe.”

Kit îl urmărea pe Shoemaker prin geam. „O să o întrebăm când îi vom percheziționa casa.”

Sam se întoarse spre ea, surprins. „Nu blufai în privința asta?”

Kit îi făcu cu ochiul. „Da, dar Shoemaker tocmai a confirmat povestea lui Daly despre asasinatul la comandă. Avem suficiente dovezi pentru a percheziționa casa lui și casele tuturor celor de pe lista aia.”

„Ai făcut-o foarte bine”, spuse Navarro. „Aproape că te-am crezut și eu.

Câți oameni mai trebuie să interoghezi?”

Kit se uită la ecranul telefonului. „Am adus opt, iar Connor și cu mine tocmai am interogat doi dintre ei – Estelle White și Peter Shoemaker. Marshall și Ashton au interogat-o pe Juanita Young și acum sunt cu Henry Reese. Mai avem câte doi. Bert Ramsey este următorul pe lista noastră.”

„Bert e președintele unei companii de asigurări”, spuse Connor. „*Nu e* o familie veche și bogată, dar afacerea familiei lui e în oraș de zeci de ani. Era și unul dintre prietenii lui Simon Daly. O să vedem dacă prietenia lor va rezista după ce Daly l-a turnat. Vrei să fiu polițistul bun, Kit?”

„Te rog. Încă mai am urticarie de la cât de drăguță am fost cu Daly.”

Sam chicoti. „Nu ai.” Dar voia să-i verifice fiecare centimetru de piele pentru a se asigura. Kit în modul polițist era mai sexy decât iadul.

„Poate nu urticarie”, admise ea. „Dar e ca o haină cu două mărimi mai mică. Haide, să mergem la următoarea cameră de interogatoriu. Bert Ramsey ne așteaptă.”

Sam îi urmă, așezându-se lângă geam, lângă Navarro, care se plimba între interviurile conduse de Kit și Connor și cele conduse de Marshall și Ashton. Odată ce terminau toate interviurile, se adunau pentru a face un raport.

„Bert Ramsey are aceeași statură ca Shoemaker”, spuse Sam, studiind bărbatul de la masa de interviu. Care avea aceeași statură ca Bărbosul.

Care era de aceeași statură cu toți bărbații din grup. Toți erau fizic obișnuiți în aproape toate privințele.

Bert Ramsey era la începutul vârstei de cincizeci de ani și părea să fie în formă bună. Avea părul tuns scurt, ras pe lateral și scurt în creștet, amintind de marinarul care fusese odată.

Sam se întreba unde servise bărbatul, în ce calitate și ce văzuse. Se întreba dacă se întorsese acasă împietrit de viață sau dacă fusese întotdeauna calm, rece și stăpân pe sine în fața a ceea ce majoritatea oamenilor ar considera o situație extrem de stresantă.

Bert Ramsey privea oglinda de sticlă de parcă ar fi putut vedea cine îl privea și era complet neimpresionat.

„E foarte calm”, spuse Sam.

„Se preface”, spuse Navarro.

Sam nu era atât de sigur. Asta era ceea ce se așteptase când începuseră să intervieveze oamenii bogați și oarecum puternici. Această indiferență rece. Această lipsă de preocupare că legea l-ar putea atinge.

Bert Ramsey emana aceste vibrații.

La fel și Brooks Munro. Sam încă mai vedea zâmbetul ironic al bărbatului când îi propusese să-l declare pe Ronald Tasker inapt pentru proces.

„Vom afla în curând”, murmură Sam în timp ce Kit și Connor se așezau pe scaune.

„Bună ziua, domnule Ramsey”, spuse Kit. „Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați.”

Sam se aplecă spre Navarro. „Credeam că ea va fi polițista rea.”

Un zâmbet mic îi apăru pe buzele lui Navarro. „Așteaptă și o să vezi.”

„El este partenerul meu, detectiv Robinson”, spuse Kit. „Știi de ce te-am adus aici în seara asta?”

Ramsey se uită fix la ea.

Avocata lui, o femeie bine îmbrăcată, de aproximativ jumătate din vârsta lui Ramsey, se încruntă. „I-am sfătuit clientul meu să nu spună nimic.”

Kit zâmbi indulgent. „La fel au făcut și ceilalți avocați. Dar clienții lor au fost convinși să spună multe lucruri.” Se întoarse spre Ramsey. „Ești directorul general al unei companii private de asigurări. Ești specializat în asistență medicală.”

„Treci la treabă, detectivule”, spuse avocata cu voce rece.

Kit o ignoră, atenția ei fiind în continuare îndreptată spre Ramsey. „Ai viețile oamenilor în mâinile tale. Probabil că asta te face să te simți puternic. Le dai bani pentru tratament sau nu? Le permiți să trăiască sau îi lași să moară?”

„Nu e atât de simplu”, spuse Ramsey, dar în ochii lui se citea că da, el ținea viețile oamenilor în mâinile sale și că, da, asta îl făcea să se simtă puternic.

„Domnule”, murmură avocata. „Vă rog.”

Ramsey se uită la femeie de parcă și ea ar fi fost un gândac. „Știu ce pot și ce nu pot spune, domnișoară Fremont.”

Avocata se încruntă și mai tare, dar nu mai spuse nimic.

„De ce mai aduc avocați?”, întrebă Sam. „Nu-i ascultă niciodată.”

Navarro chicoti. „Nici tu nu-i ascultai, când stăteai în locul lor.”

Sam se încruntă. „Nu e o amintire plăcută, locotenente.”

Navarro se încruntă brusc. „Îmi pare rău, doctore Reeves. Nu era cazul.”

Calmat, Sam mormăi. Nu era cazul.

Dar era și adevărat. Când Sam fusese suspect de crimă, crezuse naiv că sistemul nu-l va dezamăgi, pentru că era nevinovat.

Nu l-a dezamăgit, dar asta pentru că fusese anchetat de Kit McKittrick. Ea avusese o atitudine deschisă, hotărâtă să găsească adevăratul criminal și să nu-l sacrifice pe Sam pentru propriul ei interes. Partenerul lui Kit de atunci era însă pregătit – și fericit – să-l aresteze.

Sam îl iertase pe Baz, mai ales pentru că omul era pasionat de justiție. Acum erau prieteni, dar Sam nu mai credea că sistemul judiciar era corect față de toată lumea.

Bert Ramsey scutura scame invizibile de pe costumul său de cinci mii de dolari. Nu se uitase la Kit de când își concediase avocatul.

Kit și Connor rămăseseră tăcuți, așteptând ceva. Sam nu era sigur ce.

Până când Ramsey a aruncat în sfârșit o privire către Kit, înainte de a-și fixa privirea asupra lui Connor. „Sunt arestat, domnule detectiv?”

„Probabil”, a spus Connor cu un zâmbet sincer. „Îmi pare rău, Bert. Știu că este neplăcut. Dar asta se întâmplă când decizi să participi la un complot de crimă la comandă.”

Singura reacție a lui Ramsey a fost o ușoară tresărire a ochiului. Apăru și dispăru înainte ca Sam să apuce să clipească. Se întrebă dacă Kit și Connor observaseră.

Nu ar fi trebuit să se întrebe.

Kit își sprijinise cotul pe masă, cu bărbia pe pumn. „Avem declarații care te plasează în mijlocul negocierilor pentru o crimă la comandă, domnule Ramsey. Așadar, da, te vom aresta. Acuzarea va urma după ce vom termina percheziția casei tale.”

Un colț al gurii lui Ramsey se ridică într-un zâmbet similar cu al lui Munro. „Presupun că aveți un mandat de percheziție.”

„Desigur”, spuse Kit. „Deci, de ce ați mers la casa lui Hugh Smith, dom-

nule Ramsey?”

Ramsey înțepeni. „Am fost invitat. Nu aveam idee de ce. Când am aflat, am plecat.”

„Domnule”, șopti avocatul său.

Ramsey nici măcar nu se uită la femeie. „Camerele lui de securitate vor arăta că am fost acolo, domnișoară Fremont.”

„Au arătat”, spuse Kit. „Am obținut înregistrările în timp ce procesam locul crimei.”

Ramsey se opri. Pentru o clipă, nici măcar nu respiră. Apoi zâmbetul îi reapăru, dar părea mai fragil acum. „Cine ar face așa ceva, detectiv?”

Navarro scoase un sunet nemulțumit. „Se crede deștept.”

Sam fu de acord. Din fericire, Kit era mult mai deșteaptă.

„Poate că *tu* ai făcut-o”, spuse Kit. „Hugh Smith știa că erai șantajat.”

Expresia lui Ramsey nu se schimbă. „El ți-a spus asta?”

Kit scutură din cap. „Nu, domnule. Prima dată când l-am întâlnit pe Hugh Smith în persoană, era prea mort ca să ne vorbească. Gâtul îi era tăiat de la o ureche la alta. O treabă urâtă.” Se așeză confortabil în scaun. „Chestia e că el e a cincea victimă ucisă exact în acest fel. *Aveți* un cuțit, domnule Ramsey?”

Avocata își băgă blocnotesul în geantă. „Am terminat aici.”

„Nu, nu am terminat”, spuse Kit, concentrându-se în continuare asupra lui Ramsey. „Clientul dumneavoastră a fost acuzat de conspirație la uciderea lui Brooks Munro. Două persoane diferite l-au menționat în mod specific pe domnul Ramsey în legătură cu încurajarea angajării unui asasin plătit.”

„Nu am făcut așa ceva”, spuse Ramsey cu calm. „Oricine a spus asta minte.”

„Vom verifica înregistrările dvs. financiare, domnule”, spuse Kit. „Vom găsi retrageri regulate de numerar în fiecare lună, cam în aceeași perioadă?”

Ramsey părea aproape amuzat. „Nu, nu veți găsi. Pentru că șantajul nu a avut loc niciodată. Asasinatul la comandă nu a avut loc niciodată.”

Kit a suspinat. „Atunci aveți un cont separat pentru astfel de tranzacții. Unul pe care nu-l vom găsi ușor. Urăsc când se întâmplă asta. Dar îl vom găsi, domnule Ramsey. Vă promit asta. Dacă va trebui să vă răstorn viața și să o expun la vedere pentru ca toți Tom, Dick și Harry din San Diego să o vadă, o

voi face.”

Ochii lui Ramsey se îngustaseră, foarte ușor.

„Bingo”, murmură Navarro.

„Verifică Insulele Cayman”, spuse Sam sec. „Poate că are cont la aceeași bancă ca Veronica și Grossman.”

De partea lui Kit, Ramsey nu spuse nimic, poate ascultându-și în sfârșit avocatul.

„De ce te șantaja Munro?”

Niciun răspuns.

Kit împinse o fotografie a lui Walter Grossman peste masă, iar nările lui Ramsey se dilată.

„Bine”, spuse Kit. „Îl cunoști. Era detectivul particular al lui Munro. A reușit să descopere multe lucruri murdare despre o mulțime de oameni. Din păcate, și el era o problemă nerezolvată.” Apoi îi arătă lui Ramsey fotografia lui Grossman cu gâtul tăiat. „Așa arată el acum.”

Nici o urmă de emoție nu trecu peste fața bărbatului.

„Uau”, murmură Sam. „Cu siguranță e un sociopat, dar asta nu înseamnă că e un criminal. Ar putea fi doar un director executiv cu un stomac de oțel.”

„E foarte bun”, murmură Navarro înapoi. „E o fotografie greu de privit.”

Sam ridică din umeri. „A fost pușcaș marin. Poate că a văzut destule cadavre.”

„Și eu”, spuse Navarro. „Dar tot am avut o reacție față de Grossman și Hugh Smith și chiar Munro. Oricât de ticălos era Munro, nu puteam să mă uit la cadavrul său mutilat fără să simt o oarecare... tulburare.”

„Unde l-ai întâlnit pe acest om?”, întrebă Kit, atingând fotografia lui Grossman. Când Ramsey nu spuse nimic, ea rămase calmă. „Domnule Ramsey, în acea seară erau zece persoane în sufrageria lui Hugh Smith. Acum sunt nouă, pentru că Smith este mort. Apropo, lui Smith îi lipsea un deget. Nu cred că a fost dispus să dezvăluie combinația seifului său până când ucigașul nu i l-a tăiat. Trebuie să fi durut. Foarte tare. Munro avea toate degetele de la mâini și picioare tăiate, pe lângă cele douăzeci și cinci de înjunghieri și mutilarea organelor genitale. Cine i-a ucis nu se joacă. Au ucis și niște oameni nevinovați care au avut ghinionul să le stea în cale. Îmi imaginez că asta nu te

alarmează, pentru că ai gărzi de corp. Polițiștii noștri i-au întâlnit când te-au adus pentru interogatoriu. Se pare că sunt foști pușcași marini, la fel ca dumneavoastră."

Ramsey a strâns ochii până au devenit două fante. „Nu sunt *fost* pușcaș marin, doamnă detectiv. Voi fi pușcaș marin mult după ce dumneavoastră veți fi retrogradată la patrulare.

Kit a zâmbit. „Uneori, patrularea ar fi o binecuvântare. Urăsc să stau la birou. Ce voiam să spun, domnule Ramsey, este că din cele zece persoane din acea cameră, nouă sunt în viață. Trei dintre ei te-au numit deja complice al lui Hugh Smith. Având în vedere trecutul tău militar și bodyguarzii, îmi imaginez că ai resurse la dispoziție. Resurse care ar putea cunoaște asasini plătiți. Faptul că tu și Hugh Smith conspirați împreună nu este o ipoteză exagerată. Cu siguranță aveai motivația necesară, având în vedere că și tu erai șantajat."

„Nu *eram* șantajat. Nu știu de unde ai informațiile, detectivule, dar nu am făcut nimic care să mă pună în situația de a fi șantajat."

„Lista lui Munro cu „comutatorul mortului" ar spune altceva."

Ramsey a clipit din nou, atât de repede încât Sam aproape că nu a observat.

Zâmbetul lui Kit se lărgi. „Știi despre listă. Trei dintre cei nouă compatrioți ai tăi au spus că Hugh Smith a menționat-o la prima voastră întâlnire. Îmi imaginez că la început ți-a fost foarte greu să plătești șantajul. Ești un om puternic. Cine era Brooks Munro să-ți ceară ceva? Era un nemernic nou-îmbogățit care conducea o mașină de lux și trăia pe cheltuiala soției sale."

„Respiră mai greu", murmură Sam.

„Da", confirmă Navarro. „Ea îl afectează."

„Wilhelmina nici măcar nu e soția lui adevărată", continuă Kit. „Era căsătorit cu asistenta lui, Veronica. Sunt sigură că ai cunoscut-o. Ai fost în agenda lui Munro anul trecut. Nimeni nu obținea o întâlnire cu Munro fără să treacă prin Veronica. Sunt căsătoriți de vreo treizeci de ani. Întreaga lor existență în San Diego a fost o mare înșelătorie." Kit suspină. „Și tu ai căzut în plasă. Păcat. Dacă ai fi cercetat puțin, ai fi putut să-l șantajezi tu pe el, în loc să fie invers."

Respirația lui Ramsey devenise mai grea și mai rapidă, dar expresia lui

era neutră.

„Înțelegeți cum funcționează înțelegerile, nu-i așa, domnule Ramsey?”, spuse Connor, încercând să-l ajute. „Primii care se prezintă beneficiază de cele mai bune condiții. Sunt trei persoane înaintea dumneavoastră, iar partenerii noștri din această anchetă vorbesc cu o altă persoană dintre cei nouă supraviețuitori. Ați putea fi al patrulea sau al cincilea dacă nu vă grăbiți să vă alăturați grupului.”

„Nu am nevoie să fac o înțelegere”, spuse Ramsey, vizibil furios. „Nu am făcut nimic rău.”

„Păi, cred că asta vor decide judecătorul și juriul”, spuse Kit. „Îmi imaginez deja titlurile din toate ziarele din țară.” Ea făcu un gest cu mâna, ca și cum ar fi văzut titlurile. „Director executiv condamnat pentru crimă la comandă. Sentință de douăzeci de ani.” Veți fi bătrân când veți ieși, domnule. Iar ucigașul lui Munro va fi încă în libertate. *Cheltuindu-ți* banii. Cei trei compatrioți ai tăi primesc înțelegeri care le garantează imunitate pentru orice au făcut pentru a fi șantajați. Și tu poți face la fel.” Ea scoase o altă foaie de hârtie din dosar. „Aceasta este o listă cu persoanele care au complotat moartea lui Munro. De fapt, este prima pe care am primit-o. Dar este identică cu celelalte.”

Era o mică exagerare. Nu existau „altele”, la plural. Doar Daly și Shoemaker le dăduseră liste. Dar era doar o mică minciună.

Kit împinse lista pe care le-o dăduse Simon Daly peste masă. „Uitați-vă, domnule Ramsey. Recunoașteți numele care *nu* se află pe această listă?”

Ramsey nu se uită imediat la pagină, dar după aproximativ treizeci de secunde, privirea îi căzu pe ea, de parcă nu se putea abține.

Gura i se strânse imediat, un mușchi din obrazul său se încordă în timp ce scrâșni din dinți.

Zâmbetul lui Kit era sincer. „Văd că recunoașteți cine nu se află pe listă. Prietenul dumneavoastră v-a trădat, domnule Ramsey. Simon Daly a obținut o înțelegere *excelentă* de la procuror. Așa cum a spus partenerul meu, știți cum funcționează asta. Calitatea înțelegerii dumneavoastră depinde de ceea ce ne puteți oferi și noi nu știm deja. Ticăie ceasul, domnule Ramsey.”

Ramsey strânse pumnul pe masă.

„Domnule”, îl avertiză avocata lui, punându-i o mână pe umăr. „Niciun cuvânt.”

Ramsey îi dădu mâna la o parte. „Care a fost înțelegerea *excelentă* a prietenului meu?”

„Imunitate tranzacțională”, spuse Kit cu o grimasă. „Ca polițistă, urăsc să văd asta. Dar uneori trebuie să spargi ouă ca să faci omletă, nu-i așa, detectiv Robinson?”

„Ai dreptate, detectiv McKittrick.”

„Daly nu va trebui să ispășească pedeapsa pentru crima sa?”, întrebă Ramsey. „Pentru orice l-a determinat să fie șantajat?”

Kit nu clipi. „Asta înseamnă „imunitate tranzacțională”, *domnule*. Acum, întrebarea este: veți ispăși pedeapsa pentru crima dvs. *și* pentru uciderea la comandă? Pentru că asta înseamnă mult mai mulți ani, domnule.”

Ramsey și-a pierdut în sfârșit calmul. „Ești o târfă lipsită de respect”, a mârâit el.

Kit a ridicat din umeri. „Mi s-au spus lucruri și mai urâte. Domnule, iată ce se va întâmpla în continuare, pentru că nu știu ce va face partenerul meu, dar eu îmi pierd răbdarea cu dumneavoastră, iar noi mai avem de făcut încă câteva interogatorii. Sperăm că cu persoane mai cooperante decât dumneavoastră. Nu avem nevoie de dumneavoastră. Dacă continuați să vă declarați nevinovat, vă vom aresta, vă vom percheziționa *totul* și probabil veți ieși pe cauțiune, pentru că sunteți mai bogat decât voi fi eu vreodată cu salariul meu de polițist.”

Ramsey zâmbi din nou.

„Dar sper din suflet să ai bodyguarzi buni”, continuă Kit. „Pentru că ești o problemă nerezolvată. Oricine l-a ucis pe Munro – presupunând că nu ai avut niciun amestec în înjunghierea lui de douăzeci și cinci de ori și tăierea degetelor de la mâini și picioare – pare hotărât să reducă la tăcere definitiv pe oricine l-ar putea identifica. În cele din urmă, *dacă vei supraviețui*, vei ajunge la închisoare pentru mult timp. Acolo nu vei avea bodyguarzi, dacă nu-ți faci repede niște prieteni. Și, în cele din urmă, *dacă vei supraviețui*, vom găsi lista cu comutatorul omului mort și vom afla ce ai făcut. Mă voi asigura personal că vei fi judecat la maxim și pentru asta. Astea sunt faptele, domnule. Încă te poți

salva.”

Expresia lui Ramsey se răci în timp ce ezita. „Cine altcineva ți-a spus că am fost implicat?”

Kit a dat din cap. „Nu pot să-ți spun asta, *domnule*. Vezi tu, nu sunt o negociatoare expertă în sala de ședințe, așa cum ești tu, *domnule*. Sunt doar un polițist, care câștigă o sutime din cât câștigi tu. Vorbești sau nu. Obții o înțelegere sau nu. Depinde doar de tine.”

Ochiul lui Ramsey se mișcă din nou, expresia lui devenind întunecată și amenințătoare. „*Nu* am participat la complotul de asasinat la comandă.”

Expresia lui Kit rămase neutră, dar Sam putea vedea că corpul ei se încordase subtil. Doar cei care o cunoșteau puteau recunoaște ceea ce era – satisfacție. Știa că acum îl avea la mână.

„Cine a făcut-o?”

„Domnule”, spuse avocatul lui Ramsey cu voce tare.

Ramsey o lovi cu mâna, fără să-și ia ochii de la Kit. Dacă privirile ar fi putut ucide, Kit ar fi murit pe loc.

Sam spera ca Ramsey să nu fie eliberat niciodată.

„Hugh Smith. Totul a fost vina lui Hugh Smith. Juanita Young a spus că știe pe cineva dacă contactul lui Smith nu dădea rezultate. Am încercat să-l opresc.”

„Cum?” insistă Kit. „Cum ai încercat să-l oprești?”

„Tipul cu care vorbea Smith era un polițist sub acoperire. Oricine avea ochi putea să-și dea seama.”

„Deci ai fost martor la discuția dintre Hugh Smith și asasinul plătit?”, întrebă Kit cu precauție.

„Smith purta un microfon la întâlnire. Eu ascultam. I-am spus lui Smith să plece, că ceva nu era în regulă. Am avut dreptate. Omul era un polițist sub acoperire. L-am verificat mai târziu. Juanita i-a dat lui Hugh numele tipului ei și era legal. I-am verificat pe amândoi. Dacă cineva l-a ucis pe Munro, acela a fost tipul Juanitei. Probabil că ea chiar l-a ajutat. Cred că se culcau împreună.”

„Juanita și Hugh Smith?”, întrebă Connor.

„Nu.” Ramsey îi aruncă o privire nerăbdătoare și furioasă. „Juanita și asasinul ei. Dacă vrei nume, îți dau nume. După ce închei o înțelegere.”

Kit dădu din cap o dată. „Îl voi suna pe Joel Haley, procurorul. S-ar putea să trebuiască să aștepți. Domnul Haley are o noapte aglomerată.”

Capitolul 16

Poliția din San Diego, San Diego, California
Joi, 12 ianuarie, ora 5:45

Kit îi mulțumi mental mamei sale pentru urna mare cu cafea și mâncare pe care le trimisese pentru a-i susține. Fusese o noapte lungă. Avea nevoie să se ducă acasă, să doarmă și să facă un duș, dar avea senzația că niciunul dintre aceste lucruri nu se va întâmpla în curând.

Își umplu din nou cana și se alătură celorlalți la masa de conferințe, așezându-se între Connor și Sam. Tabloul alb era destul de plin. Va trebui să-l reorganizeze după această ședință.

Navarro bătuse în masă pentru a atrage atenția tuturor. Marshall și Ashton interogaseră toți suspecții, iar Joel se alăturase echipei după ce negociase toată noaptea. Și mai era și căpitanul, care venise special pentru raport.

Deci... nicio presiune.

„Am terminat de interogat toate cele nouă persoane implicate în complotul de a angaja un asasin pentru a-l ucide pe Brooks Munro”, spuse Navarro.

„Avem două nume de asasini”, adăugă Joel. „Bert Ramsey ne-a dat numele adevăratului asasin asociat cu Juanita Young și al falsului asasin pe care Ramsey l-a identificat corect ca fiind un polițist sub acoperire. Adevăratul asasin este Jason Goodman, iar polițistul sub acoperire este Kirk Torrence. Va trebui să contactați superiorul lui Torrence, deoarece acoperirea lui a fost com-

promisă.”

„La naiba”, mormăi căpitanul. „Îl cunosc pe Torrence. Ne-a fost foarte util în calitatea lui de sub acoperire. Dar este sub acoperire de ceva vreme, așa că oricum era aproape timpul să-l aducem înapoi. Mă ocup eu de asta. Cum l-a identificat Bert Ramsey?”

„Nu a vrut să spună”, răspunse Joel. „Are o mulțime de bodyguarzi și câteva relații în lumea securității. Poate că vom reuși să-l presăm mai târziu, dar nu asta era prioritatea mea în seara asta.”

„Înțeleg”, spuse căpitanul. „Ați avut cu toții o zi lungă, dar productivă.”

Având în vedere că era aproape zori, era adevărat. Funcționau pe bază de cafea și adrenalină.

„Încă nu știm dacă asasinul a făcut-o”, spuse Kit. „Teoria medicului legist privind implicarea mai multor persoane în crimă nu a fost încă infirmată.”

„Crezi că vreunul dintre ei l-ar fi putut înjunghia pe Munro?”, întrebă căpitanul.

Kit se uită la ceilalți detectivi, care îi făcură cu toții semn să preia conducerea. „Cred că Simon Daly ar fi putut, domnule”, spuse ea. „Sunt sigură că Bert Ramsey ar fi putut. Omul nici nu a clipit când a văzut cadavrul lui Walter Grossman.”

„Grossman era detectivul particular al lui Munro?”, întrebă căpitanul.

„Da, domnule”, spuse Kit. „Potrivit Veronicăi, doar Munro și Grossman știau cine era pe listă.”

„Și nu cred că Veronica minte în privința asta”, spuse Joel. „Ar fi putut să negocieze o înțelegere mai avantajoasă dacă ar fi știut, dar nu a făcut-o încă.”

„Sam?”, întrebă Navarro. „Tu ce părere ai?”

Sam se frecă pe ceafă. „Sunt absolut de acord că Bert Ramsey este capabil să înjunghie un om. E un sociopat cu sânge rece. Dar nu sunt sigur că el l-a înjunghiat pe Munro. La fel ca ceilalți, nu cred că și-ar murdări mâinile. Nu cred că vreunul dintre ei ar fi participat la planul de crimă la comandă dacă Hugh Smith nu i-ar fi prins pe toți în capcană invitându-i la el acasă.”

„Ar fi putut unul dintre cei nouă să-l omoare pe Hugh Smith?” întrebă căpitanul. „Aș fi furios dacă cineva mi-ar dezvălui șantajul în felul ăsta.”

„Posibil”, spuse Kit. „Încă așteptăm ca medicul legist să ne dea o estimare mai precisă a momentului morții lui Smith. În acest moment, va fi dificil să obținem alibiuri solide pentru oricare dintre ei, deoarece ar trebui să dea socoteală pentru fiecare moment din cele două zile întregi. Probabil că au fost singuri la un moment dat, așa că...”

„Am înțeles”, spuse căpitanul.

„Doi dintre detectivii mei îl caută pe Jason Goodman, domnule”, spuse Navarro. „Asasinul asociat cu Juanita Young.”

Ashton zâmbi. „Juanita Young l-a oferit pe tavă ca pe un curcan de Ziua Recunoștinței, cu sau fără aventură.”

„Asta mi-a ușurat munca, cu siguranță”, spuse Joel.

„Și pe a noastră”, spuse Navarro. „Ne-a spus exact unde să-l găsim. Am trimis oameni să-l ia. Sperăm să avem vești în curând.”

„Dar personajul ăsta, „Bărbosul”?”, întrebă căpitanul, folosind ghilimele cu degetele.

Connor oftă. „E enervant de obișnuit. Avem o înregistrare video cu el, dar fie are mai multă barbă decât Sasquatch, fie poartă o glugă și o mască. Nu avem nicio fotografie clară cu fața lui. Din punct de vedere fizic, oricare dintre suspecții noștri ar putea fi el. La naiba, jumătate dintre bărbații din această cameră ar putea fi el. Pur și simplu nu știm. În acest moment, trebuie să verificăm alibiurile celor nouă suspecți pentru perioada în care Munro a fost răpit și apoi torturat.”

„Fiecare acord le impune să coopereze cu poliția”, spuse Joel. „Sper să nu o facă, pentru că am nevoie de un duș după ce am negociat toate aceste acorduri. Aș vrea ca toți să-și încalce acordurile, doar ca să nu mai fiu nevoit să le respect.”

„Toată lumea a obținut un acord?”, întrebă căpitanul, încruntându-se.

„Nu. Ultimii trei cu care am vorbit nu aveau nimic nou.” Joel râse obosit. „Erau foarte supărați că erau ultimii. Cam ca atunci când ești în ultimul rând al avionului și toate opțiunile bune pentru cină s-au terminat deja până când căruciorul cu mâncare ajunge la tine.”

Kit îi întinse lui Joel o farfurie cu sandvișuri. „Faci referiri la mâncare. Mănâncă ceva.”

Joel luă un sandviș. „Mulțumesc. O să fiu sincer cu tine. Toți vor ieși pe cauțiune. Îi avem pentru conspirație la uciderea lui Munro, dar singurele dovezi reale sunt ceea ce au spus unul despre celălalt. Nu avem încă dovezi fizice. Acuzările vor fi convingătoare la proces, dar nu cred că judecătorul ne va acorda opțiunea de a nu le acorda cauțiune la citarea în judecată. Aceștia sunt „pilonii comunității" și mulți dintre ei fac donații diverselor instanțe judecătorești. Vor fi acasă până la ora 17:00 astăzi."

„Putem măcar să le confiscăm pașapoartele?", întrebă Kit.

„Sigur că o să încerc. Cu siguranță există riscul să fugă. Dar nu pot promite nimic. Ar trebui să planificăm să-i supraveghem imediat ce vor fi eliberați pe cauțiune. Mai ales pe Bert Ramsey. Simon Daly a negociat o casă sigură pentru el și soția lui, așa că va fi într-un loc unde îl putem găsi ușor, dar niciunul dintre ceilalți nu a primit protecție. Niciunul nu a cerut-o."

„Asta spune multe", murmură Marshall. „Nu vor să fie supravegheați."

„Păi, vor fi", spuse Navarro cu gravitate. „O să mă ocup de asta. Mulțumesc pentru informație, Joel."

Joel îi făcu cu mâna, cu gura plină de o bucată mare din sandvișul său. Închise ochii și gemu, scoțând un sunet mic și jalnic.

„Mai are cineva ceva?" întrebă căpitanul.

„Chevy Suburban de culoare bej", spuse Sam. „Cel pe care peisagistul l-a văzut condus de Bărbos. S-a reușit localizarea lui cu o remorcă neînvelită?"

„Am o echipă care analizează toate camerele de trafic", spuse Navarro. „Au localizat două care ar putea fi aceeași combinație Suburban/remorcă. Una a fost văzută ultima oară pe 163, iar cealaltă pe 8."

„Autostrada 163 merge spre nord", spuse Connor cu o încruntare. „I-8 merge spre est. În ce direcție a plecat?"

Navarro scutură din cap. „Încă încearcă să afle încotro s-au îndreptat vehiculele de acolo. Dispar, apoi reapar. Vehiculele nu sunt acolo unde echipa mea se așteaptă să fie dacă ar urma tiparele normale de trafic."

„O face intenționat", spuse Kit. „Pentru a crea confuzie."

„Funcționează", mormăi Navarro. „Dar nu renunțăm."

„Domnule, ce se întâmplă cu Christopher Drummond?", întrebă Kit. „Nu mai luăm în considerare oferta lui, nu-i așa?"

Căpitanul îi aruncă lui Navarro o privire întrebătoare, iar Kit se strâmbă. „Îmi pare rău, locotenente”, murmură ea.

Navarro îi făcu semn să nu-și mai ceară scuze. „Ți-am spus că Drummond s-a oferit să facă schimb de informații pentru o înțelegere”, îi reaminti el căpitanului. „Ți-am spus și că nu vrem să acceptăm asta.”

„Îmi amintesc”, spuse căpitanul. „Îmi amintesc și că ți-am spus să afli ce știe.”

Kit înghiți în sec, mâncarea pe care o consumase răsucindu-i-se neplăcut în stomac.

Dar avea încredere în Navarro. El o susținuse în numeroase ocazii.

De asemenea, el auzise mărturisirea în șoaptă a Ritei că fusese agresată de Drummond.

„A ucis o femeie cu sânge rece”, spuse Navarro cu voce calmă. „Nu este ceva ce vrem să răsplătim.”

Căpitanul părea nemulțumit. Avea gura strânsă, ca și cum intenționa să discute mai târziu cu Navarro despre acest subiect.

Kit își curăță gâtul. „Căpitane? Acum știm cine a fost implicat în complotul de a-l ucide pe Brooks Munro, în parte datorită ofertei lui Drummond. Înainte de asta, nu ne uitam la legătura cu clubul de golf. Este logic că informațiile pe care voia să le schimbe erau legate de clubul de golf. Toate cele nouă persoane cu care am vorbit în seara asta sunt implicate în lista lui Munro. Și când vom găsi lista, pun pariu că și Drummond se află pe ea.”

Navarro dădu din cap. „Mă gândesc la același lucru. Dacă legătura dintre clubul de golf și șantaj este ceea ce Drummond intenționează să ofere, el nu ar fi știut asta dacă nu ar fi fost și el șantajat. Orice vom găsi pe lista aceea, putem folosi pentru a-l acuza mai târziu. Dacă i se acordă imunitate, ar putea include orice crime din trecut incluse în acest caz. Prefer să aștept până găsim lista și să nu renunț imediat la ocazia de a-l prinde pe Drummond pentru ceva mai mult.”

Mai mult decât uciderea mamei Ritei. Mai mult decât violarea unui copil. Oricare dintre acestea ar fi fost suficient pentru a-l închide pe Drummond pentru totdeauna, dar Kit știa că sistemul nu funcționa întotdeauna așa.

Oamenii răi știau cum să scape nepedepsiți pentru crimele lor. Mai ales

cei inteligenți și bogați.

Căpitanul luă în considerare cuvintele lui Navarro. „Are sens. Bine, atunci pot să am răbdare. Cred că Drummond nu pleacă nicăieri pentru moment. Are nevoie de noi în acest moment."

„Avocatul lui a sunat ieri toată ziua la biroul meu", spuse Joel, după ce înghiți repede un sandviș și luă altul. „Întrebând când ne vom așeza să discutăm asta cu clientul său. I-am spus avocatului să se retragă, iar șeful meu este de acord. Nu vrem să-i acordăm lui Drummond atenție dacă nu este absolut necesar. Credem că Drummond este responsabil pentru amenințarea fiicei victimei sale, în vârstă de paisprezece ani, și vrem să-l acuzăm și de influențarea martorilor, dacă putem. Ultimul lucru pe care vrem să-l facem este să-i oferim acelui om o înțelegere."

Kit închise ochii pentru o clipă, simțind o ușurare. *Mulțumesc, Joel.*

„Nu știam că a luat legătura cu copilul", spuse căpitanul într-un ton calm, dar furios, ceea ce o făcu pe Kit să se întrebe dacă Navarro dezvăluise într-adevăr violul pe care Rita nu era încă pregătită să-l raporteze. *Dacă va fi vreodată pregătită.*

„Nu cu fiica victimei personal", spuse Joel. „Ea a primit o scrisoare anonimă care – în mod firesc – a făcut-o să creadă că era urmărită. Cred că a fost Drummond și șeful meu este de acord. Drummond este un gunoi, pur și simplu. Aș prefera să acord imunitate unui milion de Veronica Fitzgerald decât unui singur Christopher Drummond, și asta doar pentru că Fitzgerald nu știe exact cine se află pe listă și ce au făcut. Munro și detectivul său particular știau și acum sunt morți. Dacă detectivul ar fi supraviețuit, nici lui nu i-aș fi acordat imunitate."

„Am înțeles", spuse căpitanul. „Unde este Veronica Fitzgerald acum? A ieșit deja pe cauțiune?"

Joel scutură din cap. „Având în vedere că atât Munro, cât și Grossman sunt morți, avocatul ei și cu mine am convenit că ar fi mai în siguranță în arest preventiv, așa că va rămâne oaspetele vostru până se vor lămuri lucrurile."

Căpitanul dădu din cap. „Sunt de acord cu ceea ce ați spus cu toții. Ați făcut o treabă bună, oameni buni. Știu că ați lucrat aproape non-stop la acest caz și vă suntem recunoscători. Doar că... încercați să lucrați mai repede."

„Și în acest sens”, spuse Navarro, „duceți-vă acasă și odihniți-vă cât puteți. Simon Daly și soția lui sunt deja într-o casă sigură. Ceilalți opt vor fi eliberați pe cauțiune în curând, așa că va trebui să vă grăbiți să obțineți dovezile necesare pentru a-i aresta.”

Poliția din San Diego, San Diego, California
Joi, 12 ianuarie, ora 6:30 dimineața

Kit se trezi că se împiedică în timp ce se îndrepta spre mașina ei Subaru, care era parcată în parcarea angajaților. Nu mai fusese atât de obosită de mult timp.

Mă înmoi.

Nu, nu era adevărat. Doar se obișnuise cu sentimentul de a avea grijă de ea însăși. Multă vreme, viața ei se rezumase la muncă, mâncare, somn și iar de la capăt. Ocazional, făcea o pauză pentru a lua cina duminica cu familia. În ultimele nouă luni, învățase să-și stabilească mai bine prioritățile. Nu era prima dată când stătea trează 24 de ore în acea perioadă, dar nu se mai întâmpla suficient de des încât să devină o normă.

Patul ei de la McKittrick House o aștepta. Mama și tata ar fi dus fetele la școală până când ea ajungea acasă. Putea să se cuibărească lângă câinele ei și să se odihnească puțin înainte ca totul să înceapă din nou.

„Tu.”

Kit se întoarse brusc la auzul vocii pline de venin. Și îngheță.

„Tu”, repetă ea, inima începând să-i bată cu putere. Nu de frică, ci de furie.

Christopher Drummond se aplecă peste ea, degetele de la picioare la niciun centimetru de ale ei. Era un bărbat înalt și se folosea de înălțimea lui pentru a o intimida.

„Tu ești responsabilă”, șuieră el, cu respirația urât mirositoare. Mirosea a whisky și disperare.

„Pentru ce?”, întrebă ea calm, băgând mâna în buzunar după telefonul mobil. Ar fi putut cere ajutor rapid sunând la 911. Era în parcarea SDPD, pentru numele lui Dumnezeu.

Dacă putea activa aplicația de înregistrare, cu atât mai bine. Dar, deocamdată, trebuia să cheme ajutoare înainte ca situația să se agraveze. Apăsă de cinci ori butonul lateral al telefonului. Era o funcție foarte utilă, să poți suna la 911 fără să formezi numărul. Nu avusese nevoie să o folosească până atunci, dar era bucuroasă că o configurase.

Cealaltă mână se îndreptă spre arma de serviciu. Eliberă siguranța de pe toc și apucă ferm mânerul armei. Nu voia să tragă cu arma în Drummond decât dacă era pentru a-și salva propria viață.

Erau atâtea hârtii de completat după ce trăgeai cu arma de serviciu.

Drummond o lovi cu degetul în piept, suficient de tare încât să o doară.

„Voiam să fac o înțelegere, dar *mi-ai* stat în cale.”

„Nu e decizia mea, domnule Drummond. Discutați cu procurorul.”

„E de partea ta. Probabil se culcă cu tine, târfă.”

Kit făcu un pas înapoi. Drummond avansă, rămânând în spațiul ei. „Vă rog să vă îndepărtați, domnule”, spuse ea politicos.

El o provoca să ia măsuri împotriva lui, iar ea nu avea de gând să facă asta. Nu când el putea să tulbure apele în cazul său strigând că ea l-a agresat, ceea ce ea bănuia că era intenția lui.

„Du-te înapoi și spune-i nenorocitului de Haley să mă sune. Și ar fi bine ca veștile lui să fie bune.”

„Nu-i spun nimic lui Joel Haley. *Domnule*”, adăugă ea, folosind un ton cât se poate de sarcastic. Cel puțin nu mai era obosită. Adrenalina îi curgea prin vene ca un râu învolburat. „Ai ucis o femeie cu sânge rece *și* i-ai agresat copilul. Nu voi mișca un deget să te ajut. Meriți toate lucrurile oribile care ți se vor întâmpla de acum încolo. O zi bună. *Domnule.”* El întinse mâna și o apucă de braț, mai repede decât ar fi crezut ea că este capabil. Era și puternic. Mai târziu avea să aibă o vânătaie. „Dă-mi drumul. Acum.”

Drummond o trase spre el, cu fața atât de aproape încât nasurile lor aproape se atingeau. „Ce ai spus?”

Kit clipi din ochi, prefăcându-se nevinovată. „Ce vrei să spui?”

Erau camere peste tot. Cu siguranță una dintre ele surprindea acest moment. Spera că și cu sunet.

„Ce a spus târfa aia mică că am făcut?”

„Te referi la copilul femeii pe care ai ucis-o?”

„Nu am atins copilul ăla. Orice ar fi spus că am făcut, minte.”

Dar, din nou, părea disperat. Disperat și atât de vinovat.

Vă rog, înregistrați, camere. Vă rog.

„Asta va decide un juriu format din semenii dumneavoastră, domnule Drummond.”

„Ea nu a spus niciodată că am atins-o. Avocatul meu mi-ar fi spus.”

„Ai făcut-o? Ai atins-o?” Faptul că Kit nu-i scosese ochii și nu-l umpluse de gloanțe o făcea mândră de autocontrolul ei. *Nenorocitule. Ai atins-o pe surioara mea. Te voi distruge*. Dar o va face în mod legal.

Avea nevoie ca Rita să vadă că sistemul judiciar funcționa.

Strânsoarea lui de fier pe brațul ei se întări și o trase și mai aproape, până când partea din față a corpului ei se lipi de al lui. „Nu i-am tras-o. Dacă ea spune că am făcut-o, minte.”

Respirația lui puturoasă îi umplu nările. *Nu vomita.*

„Nu am spus niciodată că i-ai „tras-o”, domnule.” Cuvintele îi rămăseseră blocate în gât, sufocând-o. „Am spus doar că ai agresat-o.”

Strânsoarea lui se întări și mai mult și ea trebui să-și muște interiorul obrazului pentru a nu se strâmba de durere.

„E o mincinoasă”, mârâi el.

Kit își strânse degetele pe arma de serviciu. Trebuia să-l oprească cât mai repede. „Vom vedea ce spune ADN-ul.”

Era o șansă mică. Rita nu-i spusese niciodată detalii despre agresiune și Kit nu avea idee dacă existau dovezi fizice ale faptei, deoarece Rita nu spusese nimănui la momentul respectiv.

Dar Kit era sigură că nu fusese făcut niciun kit de viol. Drummond nu știa asta, însă.

El păli. „Ce?”

„Am spus că vom vedea ce va arăta testul ADN. Știi *ce este* ADN-ul, nu? Este dovada concretă care demonstrează că tu ai ucis-o pe Maria Mendoza.”

Celulele pielii mamei Ritei fuseseră găsite în crăpăturile inelului cu sigiliu pe care el îl purtase în noaptea în care o bătuse până la moarte.

Connor fusese responsabil de ancheta aceea cu puțin timp înainte ca ei să devină parteneri. *Mulțumesc, Connor.*

Drummond făcu un pas înapoi, ținând-o în continuare de braț. „Minți", spuse el, cu voce nesigură. Și speriată.

Ea îi zâmbi. „Orice te face să te simți mai bine. Data viitoare când violezi un copil, folosește prezervativ."

„*Am folosit*", spuse el cu voce strânsă, în timp ce mâna liberă se strânse în pumn și se îndreptă spre fața ei.

Dar ea anticipase mișcarea. Îi prinse brațul și, în același timp, își eliberă mâna, îl întoarse și îi dădu un șut în picioare.

Drummond căzu pe trotuar cu un zgomot atât de puternic încât ea ar fi putut simți compasiune dacă nu l-ar fi urât atât de mult.

„Ești arestat pentru agresiune asupra unui ofițer de poliție", îi spuse ea în timp ce îi punea cătușele. „Și, sper, pentru multe altele."

El înjura încontinuu când ea îl ridică în picioare. Kit nu dădu importanță insultelor. Și își dori din tot sufletul să fi putut înregistra întreaga conversație.

„Frumos", spuse o voce familiară din umbra din spatele mașinii ei. Sam ieși, ținând într-o mână unul dintre vasele de copt Pyrex ale mamei sale și în cealaltă telefonul mobil. Telefonul era îndreptat direct spre Drummond.

Ea îi zâmbi lui Sam, sperând că el înregistrase totul. „Voiai să-l lovești în cap cu vasul?"

Sam ridică din umeri. „Dacă era nevoie. M-am gândit că ai totul sub control, dar te-am acoperit. Pentru orice eventualitate."

„Ai înregistrat totul pe video?"

Zâmbetul lui Sam era sălbatic. „Fiecare cuvânt. Chiar și „Am folosit". "

Drummond începu să se zbată, dar Kit îi lovi din nou picioarele, căzând în genunchi pe spatele lui, cu genunchiul pe rinichiul lui.

Sam părea în egală măsură exultant și îndurerat, probabil din cauza amintirii momentului în care ea îi făcuse același lucru.

Din fericire, Sam o iertase din plin.

„Nu e atât de deștept pe cât credeam", spuse Connor, apropiindu-se cu

nonșalanță în timp ce își punea arma în toc. „Nu credeam că o să-l faci să recunoască ceva.”

„Nici eu”, mărturisi Kit, „dar e beat și poate chiar drogat. Nu e o combinație bună.”

Marshall și Ashton erau chiar în spatele lui Connor. „A fost grozav”, spuse Ashton. „Mai bine decât la televizor.”

Faptul că colegii ei o susțineau era liniștitor. Era sigură că era singură.

Connor îl ridică pe Drummond în picioare și cei trei bărbați îl escortară înapoi în clădire. „Du-te acasă, Kit”, spuse Connor peste umăr. „Îl vom ține într-o celulă până când vom completa actele. Sper că până atunci se va trezi din beție și va putea aprecia pe deplin ce și-a făcut.”

Sam apăsă pe telefonul mobil în timp ce detectivii se îndepărtau. „Tocmai am trimis videoclipul ție și lui Connor și în contul meu din cloud.” Puse vasul Pyrex pe capota mașinii Subaru a lui Kit. „Te-a rănit?”

Ea ridică din umeri. „Nimic ce nu pot suporta. Speram să-l prind măcar pentru agresiune asupra unui polițist. Nu mi-am imaginat că va spune ceva util.”

Sam îi trase ușor mâneca jachetei și, folosind lanterna de pe telefon, îi verifică brațul pe care Drummond o apucase. Sam strânse din dinți. „Deja s-a înroșit. Ai nevoie de gheață.”

Am nevoie de tine. Pentru că, încă o dată, acest bărbat îi venise în ajutor. Chiar dacă ar fi putut să se descurce singură cu Drummond, faptul că Sam era alături de ea o făcea să se simtă prea bine și fericită.

Se aplecă spre el, sprijinindu-și fruntea pe pieptul lui. „Mulțumesc.”

El o îmbrățișă, oferindu-i siguranță și confort. „Ai uitat să iei vasele mamei tale și cafetiera. Le aduceam când l-am văzut că te apucă. I-am trimis un mesaj lui Connor și apoi am început să filmez.”

„După ce ai luat farfuria mamei ca să-l lovești în cap.”

Râsul lui răsună din piept. „Nu am armă. A trebuit să mă descurc cu ce aveam.” Inspiră adânc, vocea lui schimbându-se. Devenind tremurândă. „M-ai speriat de-mi ai luat zece ani din viață.”

„Îl aveam sub control.”

„Știu. E singurul motiv pentru care nu l-am lovit eu însumi. Dar tot m-ai

speriat. Dacă ar fi avut o armă?”

„Kevlar.”

„Nu protejează totul.” A expirat, cu umerii lăsați. „Știu că ești prudentă. Dar...”

„Știu”, a șoptit ea. Apoi s-a dat suficient de mult înapoi încât să-l poată privi în ochi. Acei ochi verzi minunați din spatele ochelarilor à la Clark Kent. Ca de obicei, erau deschiși și sinceri și spuneau un milion de lucruri pe care ea nu le putea desluși în acel moment. „Mulțumesc. Pentru că mi-ai luat apărarea. Și pentru că ai avut încredere că mă descurc singură. Dar mai ales pentru că ai înregistrat totul. Va face o diferență enormă.”

„Dacă pot folosi asta pentru a obține o mărturisire de vinovăție din partea acelui ticălos mizerabil, atunci Rita poate raporta crima fără a fi nevoită să depună mărturie în instanță. Cel puțin nu la acel proces.”

Va trebui totuși să depună mărturie la procesul pentru uciderea lui Drummond, dar Kit credea că Rita se va descurca. Mai ales dacă bărbatul va fi pedepsit pentru agresiunea sexuală.

„Mulțumesc”, spuse ea din nou, apoi se ridică pe vârfuri pentru a-l săruta. Doar un sărut rapid, dar care îl făcu totuși să zâmbească. „Ești cavalerul meu în armură strălucitoare.”

„Cu ajutorul vasului meu de copt de 23 x 33 cm.”

Voia să râdă, dar în schimb simți că îi ustură ochii. „Cred că am o cădere de adrenalină.”

„Atunci lasă-mă să te duc acasă.”

Voia să spună nu. Dar el avea dreptate. Nu ar fi trebuit să se afle la volanul mașinii în acel moment. „Bine.”

La Jolla, San Diego, California
Joi, 12 ianuarie, ora 12:15

„Uau”, șopti Kit în timp ce Connor urca pe aleea sinuoasă care ducea la

casa lui Peter Shoemaker.

Casa era spectaculoasă. Situată pe un deal, era construită în stilul vechilor haciende spaniole, dar cu o întorsătură literală. Casa se învârtea în jurul ei însăși, creând un efect de spirală.

„Întreaga parte din spate este semicirculară”, spuse Connor. „Toate ferestrele. Se află chiar lângă stânci. Priveliștea oceanului la apus este uluitoare.”

Kit coborî geamul mașinii cu câțiva centimetri și fu imediat întâmpinată de sunetul valurilor care se spărgeau și de mirosul apei sărate. „De unde știi cum arată partea din spate?”

„Am căutat pe Google”, a răspuns Connor. „A apărut într-o revistă acum vreo cincisprezece ani. Familia Shoemaker locuiește aici de zece ani, așa că nu erau proprietarii atunci. Dar nu-mi imaginez că au schimbat prea multe. Casa asta s-a vândut cu douăzeci de milioane. Când cheltui atâția bani, nu vrei o casă care necesită renovare.”

Kit înghiți în sec. „Douăzeci de milioane de dolari?”

„Da. Ești gata să o cunoști pe soție?”

Veniseră să cerceteze casa familiei Shoemaker și să o interogheze pe Aylene Shoemaker despre alibiul soțului ei. El îi spusese lui Joel că fusese cu Aylene miercuri după școală, când Brooks Munro fusese răpit, la școală în următoarele două zile, apoi acasă cu ea din nou în următoarele două seri. Confirmaseră deja că fusese la școală toată ziua de miercuri până vineri, dar restul timpului era încă sub semnul întrebării.

Verificau alibiurile tuturor celor nouă participanți la complotul de crimă la comandă, dar, așa cum prevăzuse Kit, era dificil să afle locația și activitățile tuturor celor nouă. Sperau că soția lui Peter Shoemaker îi va putea ajuta. Cel puțin vor putea să-i taie numele de pe listă.

Kit își dorea ca Sam să fie alături de ei astăzi, dar el avusese clienți dimineața și după-amiaza fusese voluntar la New Horizons. Trebuia să fie epuizat. Cel puțin ea și Connor reușiseră să doarmă patru sau cinci ore. Sam nu putea să fi dormit mai mult de o oră înainte de a-și începe ziua.

Au ajuns în vârful dealului și Connor a apăsat frâna mașinii. „Stai, stai, stai. Ce naiba?”

Gândurile lui Kit despre Sam s-au evaporat la vederea scenei din fața lor. O mașină de poliție era parcată lângă un Rolls-Royce în aleea circulară din fața casei, unde doi polițiști în uniformă imobilizau un bărbat în vârstă. Bărbatul părea să aibă între 65 și 70 de ani și țipa și se lupta cu ei.

Kit și Connor s-au grăbit spre locul faptei, arătându-și legitimațiile.

„Care este problema, domnilor polițiști?", a întrebat Kit.

„Acest bărbat încerca să intre în casă", a spus unul dintre polițiști.

„Nu este adevărat!", a tunat bărbatul. „Am *cumpărat* casa asta. Fiica mea locuiește aici. Încerc să intru să văd ce face, dar cheia mea nu funcționează."

Kit a ridicat mâinile, sperând să-l liniștească și să-l calmeze pe bărbat.

„Cum vă numiți, domnule?" Ea a aruncat o privire către polițiști. „Puteți să-i dați drumul? Nu fugiți, domnule. Vrem să vă ajutăm."

Pentru că o trecuse un fior la gândul că acest bărbat venise să vadă ce face fiica lui. După vârsta lui, Kit bănuia că fiica lui era soția lui Peter Shoemaker.

Bărbatul se smulse din strânsoarea polițiștilor și se întoarse spre Kit. „Sunt Duncan Tindall."

„Da, este", confirmă Connor într-un șoaptă liniștită, pe care numai Kit o putea auzi.

Chiar și Kit recunoscu numele acela. Duncan Tindall era unul dintre cei mai bogați oameni din sudul Californiei.

„Mulțumesc, domnule. Sunt detectivul McKittrick, iar acesta este partenerul meu, detectivul Robinson. Spuneți-mi ce s-a întâmplat."

Tindall inspiră tremurând și expiră. „Fiica mea, Aylene, nu-mi răspunde la telefon. Ea răspunde *întotdeauna* la apelurile mele. Nepoatele mele gemene stau la noi câteva zile și au vrut să vorbească cu mama lor, dar nu le-a răspuns la telefon. Ceva nu e în regulă."

„Copiii locuiesc cu dumneavoastră?", întrebă Kit.

„Nu. Fiica mea m-a rugat să le țin câteva zile. Ea și ginerele meu voiau să petreacă ceva timp singuri înainte să înceapă semestrul de primăvară."

„Și aveți cheia casei?", întrebă Connor.

Tindall se încruntă. „Da, am cheia. Eu am cumpărat casa asta blestemată!"

„Îmi pare foarte rău, domnule”, spuse Kit, sperând că vocea ei părea conciliantă. „Nu am vrut să insinuăm nimic. Spuneți că cheia dumneavoastră nu mai merge?”

„Nu mai merge. Încercam să deschid ferestrele când acești... *bărbați* m-au abordat.”

Polițiștii îi priviră pe Kit și Connor cu aceeași expresie neimpresionată. „Am fost însărcinați să ne asigurăm că nu intră nimeni neautorizat”, spuse unul dintre ei.

Tindall strânse ochii. „De ce?” Cuvântul era plin de o combinație de indignare și teamă.

„Ginerele dumneavoastră a fost adus aseară pentru interogatoriu”, îi spuse Connor.

Indignarea lui Tindall păru să se diminueze, lăsând loc șocului. „Pentru ce? Pete e un om de treabă.”

Un taxi opri în spatele lor și nimeni altul decât Peter Shoemaker coborî din scaunul din spate. Făcu semn taxiului să plece și se îndreptă spre ei, cu o expresie precaută pe față.

„De ce ești aici, tată?”, întrebă Shoemaker, ignorându-i pe Kit și Connor.

„De ce cheia mea nu se potrivește în broască?”, întrebă Tindall. „Și de ce ai fost adus pentru interogatoriu?”

„Speram să pot vorbi mai întâi cu Aylene despre asta în particular. *De ce* sunteți aici, domnilor detectivi?”

„Să vă percheziționăm casa și să vorbim cu soția dumneavoastră”, a răspuns Kit. „Confirmăm alibiurile, așa cum am spus că vom face. Se pare că toți vrem să vorbim cu doamna Shoemaker.”

„Tindall”, a corectat-o Tindall. „Ea și-a păstrat numele de fată.”

Ceea ce părea să-l deranjeze pe Peter Shoemaker, dacă era să ne luăm după expresia lui încruntată. „Cheia ta nu funcționează pentru că Aylene a schimbat încuietorile”, spuse el. „Au fost semnalate cazuri de hoți în zonă, așa că a vrut să fie precaută.” Scoase un set de chei din buzunar și îi dădu una socrului său. „Poftim. Acum, de ce ești aici, tată?”

„Aylene nu-mi răspunde la telefon. Nici fetelor nu le-a răspuns când au sunat.”

Shoemaker se opri. „Nici mie nu mi-a răspuns când am sunat-o. Am crezut că e supărată pentru că nu am venit acasă aseară.” Se îndreptă spre ușa din față, alergând ușor. „Era supărată când am plecat.”

„I-ai spus unde te duci?”, întrebă Kit, urmându-l îndeaproape, pentru că fiorul care îi parcursese șira spinării se transformase într-o teamă profundă.

Ceva nu era în regulă.

„Nu. Era deja în cadă când... când am fost chemat. Am crezut că o să dureze doar o oră. Cel mult două. I-am spus să se bucure de baie și că o să ajung acasă repede.” Mâinile lui Shoemaker tremurau în timp ce încerca să introducă cheia în broască. „Și apoi... după... n-am vrut să-i explic nimic la telefon.”

„Să explici *ce?*”, întrebă Tindall. „La naiba, Pete. Ce se întâmplă?”

„Într-un minut, tată.” Shoemaker inspiră adânc și expiră, încercând să se calmeze. „Trebuie să intru.”

„Lasă-mă pe mine”, spuse Connor, luând cheia din mâna lui Shoemaker. O introduse în broască și o întoarse cu ușurință.

Kit ridică privirea și îngheță. *La naiba*. Camera îndreptată spre ușă fusese acoperită cu vopsea neagră spray.

„Detectiv”, murmură ea, arătând în sus când Connor se uită peste umăr.

Connor ridică privirea, închizând ochii pentru o clipă înainte de a-i înapoia cheile lui Shoemaker. „Va trebui să rămâneți aici câteva minute, domnule Shoemaker, domnule Tindall. Vă rog.”

„Nu!” strigă Tindall. „Vreau să știu ce se întâmplă!”

„Și vă vom spune imediat ce vom afla”, îl asigură Kit. „Domnilor polițiști?”

Cei doi ofițeri în uniformă se așezară în fața ușii, împiedicând intrarea celor doi bărbați, care erau amândoi în stare de panică.

Kit și Connor urcară scările în fugă, scara elegantă fiind suficient de largă pentru ca amândoi să poată urca în același timp. Cele șapte dormitoare erau goale, dar când intrară în baia principală, se opriră brusc. „Nenorocitule”, mormăi Connor.

Da, gândi Kit. *Nenorocitul.*

Pentru că Aylene Tindall zăcea în imensa cadă, apa fiind de un roșu

închis. Gâtul îi fusese tăiat. De la o ureche la alta.

Kit făcu un pas înapoi și sună la Dispecerat, în timp ce Connor sună la CSU. Apoi o sună pe Alicia Batra să vină să ridice cadavrul, terminând convorbirea în timp ce Connor îl suna pe Navarro. El îl puse pe Navarro pe difuzor.

„Ce?", întrebă Navarro sec când răspunse.

„Soția lui Shoemaker e moartă", spuse Connor. „Gâtul tăiat, la fel ca la celelalte. Și camera de la ușa din față a fost vopsită."

„La naiba", suspină Navarro. „Voi adăuga protecție suplimentară familiilor celorlalte șapte. Se pare că Simon Daly a cerut protecție la timp."

„Poate prea la timp", spuse Kit. „Cred că depinde de momentul în care a fost ucisă Aylene Tindall."

„E soția lui Shoemaker?", întrebă Navarro. „Doamne, e un coșmar. E moștenitoarea uneia dintre cele mai mari averi din sudul Californiei. Primarul mă bate la cap de zile întregi și asta nu va face decât să înrăutățească lucrurile. Ține-mă la curent cu noutățile."

Kit nu-și putea lua ochii de la femeia moartă din cadă. „Ea era alibiul lui Peter Shoemaker, domnule. Acum nu mai putem să o întrebăm nimic."

„Știu. Ați verificat și alte alibiuri?"

„Până acum, alibiul lui Estelle White s-a confirmat. Shoemaker a fost a doua noastră vizită. Nu am vorbit cu Marshall și Ashton despre după-amiaza lor."

„Alibiurile Juanitei Young și ale lui Henry Reese s-au verificat și ele", spuse Navarro. „Kevin și Alf tocmai au raportat. Îi voi trimite să verifice alibiul lui Bert Ramsey. Îl putem verifica pe Simon Daly la final, deoarece se află într-o casă sigură și nu pleacă nicăieri pentru moment. Femeia și ceilalți doi bărbați nu au plătit încă cauțiunea, dar o vor face în decurs de o oră. Joel a reușit să convingă judecătorul să le confișteze toate pașapoartele."

„Doar dacă nu sunt ca Veronica și au pașapoarte false", spuse Kit.

„Am pus în alertă aeroporturile locale, inclusiv serviciile charter. Dacă vor încerca să fugă din țară, îi vom prinde. Toți au polițiști la domiciliu și la locul de muncă. Le spunem că este pentru siguranța lor și, după uciderea lui Aylene Tindall, s-ar putea chiar să ne creadă. Rămâi acolo, la locul faptei, și ia

declarații. Îi voi ține pe Kevin și Alf să verifice alibiurile. Poți să-i iei pe cei pe care nu i-au luat odată ce locul faptei de la Shoemaker este securizat. Voi trimite oameni să verifice familiile imediate ale celor șapte rămași.

Șapte, gândi Kit, numărându-i mental. Din cei zece, Hugh Smith era mort. Simon Daly și soția lui se aflau într-o casă sigură. Soția lui Peter Shoemaker era moartă. Mai rămâneau de verificat familiile a șapte suspecți. Bine. Nu puteau lăsa pe nimeni să scape.

„Știm unde este soția lui Hugh Smith?", întrebă Kit.

„În vizită la nepoții lor", răspunse Navarro. „Acum se află în Baltimore și a fost informată despre moartea lui. Se întoarce acasă."

„Aylene Tindall și Peter Shoemaker au trei copii", spuse Connor. „Unul este la facultate în San Francisco. Vom afla adresa și vom trimite pe cineva să o informeze și pe ea."

Kit încă se uita la cadavrul lui Aylene Tindall. „De ce a ucis-o pe soția lui Shoemaker? A fost un mesaj? Și dacă da, ce mesaj? A spus că îi plătea lui Munro. A spus că ar fi continuat să-i plătească Bărbosului, dacă Hugh Smith nu i-ar fi dat în vileag pe toți. A spus că singura lui crimă a fost că a înșelat-o pe Aylene."

„A spus multe lucruri", mormăi Navarro. „Toți au spus multe lucruri. Și pun pariu că multe dintre ele erau minciuni, fie pentru a obține o înțelegere, fie pentru a ne face să uităm să investigăm ce au făcut pentru a ajunge pe lista lui Munro. Sau ambele."

Kit suspină. „Trebuie să-i spunem tatălui și soțului ei. Sunt afară."

Navarro oftă la fel ca ea. „Atunci, treci la treabă."

Connor se îndreptă spre ușa băii. „De data asta o fac eu. E rândul meu."

„Stai." Kit îl apucă ușor de mână pe Connor înainte ca acesta să încheie convorbirea cu Navarro. „Verifică și situația Wilhelminei Munro. Dacă Bărbosul începe să ucidă membri ai familiei, s-ar putea să se ia de ea și de Rafferty, îngrijitorul ei."

„Nu s-au întors la Boston?", întrebă Navarro.

„Nu. Ea a spus că, deși nu va îngropa soțul ei – pentru că Veronica va face asta, fiind soția legală – va rămâne până când vom termina ancheta. I-am spus că ar putea dura ceva timp, dar ea a închiriat un apartament în oraș. Îți

trimit adresa prin SMS."

„Mulțumesc. Aveți grijă de voi, amândoi." Navarro încheie convorbirea.

Connor expiră. „Să o facem."

Coborâră scările, auzindu-i pe Shoemaker și Tindall strigând la polițiștii de cealaltă parte a ușii închise. Kit și Connor se strecurară pe lângă ei, fără să le dea celor doi bărbați șansa să intre.

Connor expiră din nou. Kit știa că el ura să dea astfel de vești, dar nimănui nu-i plăcea să o facă. Și era rândul lui.

„Soția dumneavoastră a murit, domnule Shoemaker", spuse Connor cât se putea de compătimitor. „Nu puteți intra până când echipa de criminaliști și medicul legist nu termină și noi nu eliberăm locul."

Shoemaker pur și simplu... s-a prăbușit. A căzut pe fund pe veranda din beton și nici măcar nu a reacționat la durerea căzăturii. Arăta de parcă ar fi fost deconectat. Corpul i s-a lăsat și s-a sprijinit de peretele din față al casei.

„Este numai vina mea", a șoptit el.

Tindall devenise alarmant de palid. „*Ce?",* a întrebat el fără sunet, cuvântul formându-se doar pe buzele lui.

Kit îl luă de braț și îl conduse la un leagăn de verandă care se legăna ușor în briza oceanului. „Îmi pare foarte rău, domnule."

El se prăbuși pe leagăn și o privi fix. „*Cum?*" Din nou, cuvântul era fără sunet.

„A fost ucisă, domnule."

Închizând ochii, el murmură „*ucisă",* dar nu spuse nimic mai mult. „Putem suna pe cineva pentru dumneavoastră, domnule?", întrebă Kit. „Soția dumneavoastră?"

El dădu din cap, tot fără să spună nimic. Apoi deschise ochii și Kit văzu privirea lui șocată. „Kennedy. Trebuie să-i spun."

„Cine este Kennedy?"

„Nepoata mea. Este la facultate." El căută telefonul, dar Kit îl opri cu o atingere ușoară pe încheietura mâinii. „Să ne asigurăm că este cineva cu ea când îi spui, bine? O prietenă sau o colegă de cameră. Poate consilierul ei rezidențial."

Tindall dădu din cap, amorțit. „Fetele. Cum o să le spun?" Lacrimile îi

umplură ochii. „De ce ar vrea cineva să-i facă rău Aylenei mele? Era bună. Bună la suflet.”

„Nu știu”, spuse Kit sincer. „O să aflăm.”

El dădu din cap din nou, apoi rămase nemișcat. Apoi se rigidiză, ridicându-se atât de brusc încât leagănul aproape îl aruncă jos. „Ce legătură are asta cu Pete? De ce a fost interogat?”

Kit aruncă o privire spre Peter Shoemaker, care încă stătea pe beton, legănându-se. Gura lui continua să se miște și Kit crezu că spunea, iar și iar, că totul era vina lui.

„Nu pot să-ți dau toate detaliile acum – încă încercăm să ne dăm seama ce s-a întâmplat”, adăugă ea când Tindall deschise gura, fără îndoială pentru a obiecta. „Dar ginerele tău a fost interogat pentru că credem că era șantajat.”

Tindall părea din nou pierdut. „Pete? Pentru ce?”

Kit era aproape sigură că Peter Shoemaker făcuse mult mai mult decât să-și înșele soția. Mesajul transmis de Bărbos era clar: plătește sau vei avea de suferit. Și, în comparație cu sumele pe care le plăteau ceilalți șantajați, cele două mii de dolari pe lună ale lui Shoemaker nu păreau suficiente pentru a ucide o femeie. „Nu sunt sigură. Așa cum am spus, abia am început ancheta. Dar vom afla.”

Un mușchi se încordă în maxilarul lui Tindall. „Deci este într-adevăr vina lui Pete?”

„Păi, nu, domnule. Este vina celui care a ucis oameni în ultima săptămână.”

Tindall o privi din nou, apoi păru să-și dea seama. „Brooks Munro. Tu ești McKittrick. Investighezi uciderea acelui nemernic Brooks Munro.”

„Da, domnule.”

„Atunci *el* e responsabil?”

Kit voia să spună că Munro nu putea fi responsabil pentru uciderea lui Aylene, deoarece era mort de aproximativ o săptămână. Dar nu asta întrebase Tindall.

Ea răspunse cât putu de bine. „Are legătură. Ți-aș spune mai multe dacă aș ști.” În mare parte era adevărat. „Pot să vă pun câteva întrebări? Știu că nu e momentul potrivit, dar...”

„Desigur”, murmură Tindall. „Era copilul meu. Singurul meu copil.”

„Îmi pare foarte rău. Fiica dumneavoastră și ginerele dumneavoastră păreau fericiți împreună?”

El dădu din cap. „Da, păreau. Pete o trata ca pe o regină.”

Era interesant. Peter spusese niște lucruri îngrozitoare despre soția lui în seara precedentă. „Fiica dumneavoastră lucra în afara casei?”

„Lucra de acasă, administrând fundația familiei noastre. Dăm sume substanțiale pentru organizații caritabile din oraș.”

Kit citise asta în știri de-a lungul anilor. „Deci nu aveau probleme financiare.”

Tindall clătină din cap. „Nu. Avea un fond fiduciar și cheltuieli minime. Eu plăteam aproape totul, ca ea să se poată dedica activităților caritabile și Pete să poată preda la școală. Ei dădeau înapoi.”

Kit zâmbi trist. „Pare o persoană absolut minunată.”

„A fost”, șopti Tindall. „Cum o să le spun copiilor?”

„Nu e ușor”, spuse Kit. „Nici să spui, nici să auzi. Pot să-ți dau numele unui psiholog bun, specializat în traume din copilărie cauzate de crime. Ea a ajutat familia mea.”

El ridică ochii, atât de plini de durere și șoc încât îi răneau inima lui Kit. „Ai pierdut pe cineva?”

Nu putea să-i spună despre Rita, așa că îi dădu răspunsul pe care oricine citise un articol despre Kit îl știa deja. „Sora mea. Aveam cincisprezece ani. Nu l-am prins niciodată pe cel care a făcut-o, dar îl vom prinde pe cel care a ucis-o pe Aylene a ta.”

„Mulțumesc, detectivule.” Duncan Tindall își coborî fața în mâini și începu să plângă.

Capitolul 17

Poliția din San Diego, San Diego, California
Joi, 12 ianuarie, ora 16:45

Kit se lăsă pe scaunul de la birou și căută frenetic în sertar, oftând ușurată când găsi batonul Snickers pe care îl lăsase acolo pentru astfel de ocazii. Era unul mare, dar tot nu era suficient pentru a-i alina stresul.

„Nu ești bine”, spuse Navarro, așezându-se pe marginea biroului ei. „Așa că nici nu te voi întreba.”

„Bine”, spuse Kit cu gura plină de ciocolată și caramel. Înghiți prima înghițitură și puse bomboana deoparte, pentru că Navarro voia să afle noutățile. „Alicia Batra a spus că apa din cadă a afectat temperatura corpului lui Aylene, așa că ora decesului nu este clară. Undeva între ora șapte seara și ora șapte dimineața. Soțul ei a spus că era în cadă când a venit poliția din San Diego să-l ia pentru interogatoriu, iar asta a fost la ora nouă și un sfert seara, așa că asta restrânge puțin intervalul.”

„Când i-am ridicat pe ceilalți suspecți?”

„Între ora nouă și miezul nopții. Așadar, oricare dintre ei ar fi putut să o facă, dacă ora decesului este mai devreme.” Ea își întinse brațele. „Sau niciunul dintre ei nu ar fi putut să o facă. Nu știm!”

Navarro a rămas tăcut, așteptând cu răbdare ca izbucnirea ei să se potolească.

Kit a luat o altă mușcătură mare din batonul de ciocolată și și-a încrucișat brațele pe piept în timp ce mesteca. „Îmi pare rău”, a spus ea când a terminat întregul baton king-size. A verificat sertarul, dar nu mai era nimic. „La naiba.”

Navarro scoase o altă ciocolată Snickers din buzunarul hainei. „Am cumpărat pachetul pentru petrecere. Ia una din ale mele.”

„Mulțumesc. O să o păstrez pe asta, pentru că nu am mâncat nimic astăzi și zahărul o să-mi facă rău dacă mai mănânc.”

Navarro ridică din ochi și scoase un sandviș împachetat din celălalt buzu-

nar. „M-am gândit că nu vei avea timp să mănânci. Marshall și Ashton au adus o grămadă de sandvișuri cubaneze de la delicatesea din colț.”

„Ești un prinț printre bărbați”, spuse Kit și se apucă să mănânce. „Connor ia o pauză. Trebuia să se ducă acasă la CeCe pentru o vreme. Probabil e o modalitate mai bună de a se relaxa decât să mănânce un pachet de batoane Snickers. ”

„Probabil”, spuse Navarro blând. „Când se întoarce?”

„Curând. A spus că avea nevoie doar de o îmbrățișare.”

Buzele lui Navarro se crispară. „Am auzit că ai primit o îmbrățișare azi dimineață după ce l-ai prins pe Drummond cu fața la perete.”

Își aminti felul în care Sam o ținea în brațe în timp ce adrenalina îi scădea. „Da. Ai ceva de spus în legătură cu asta?”

„Nu. Dacă spun că e un lucru bun, o să-l părăsești pe Sam doar ca să fii contrară. Și dacă îl părăsești pe Sam, părinții tăi o să mă omoare. Și îmi place mâncarea mamei tale.”

Kit chicoti. „Tuturor le place.” Ea suspină și se încruntă. „Domnul Tindall – Duncan Tindall – era distrus. Trebuia să le spună soției și nepoților. Fiica cea mare zboară acasă chiar în acest moment. Tindall și-a trimis asistentul personal cu avionul companiei să o ia și să o aducă acasă. Adică, avioanele private nu sunt grozave pentru mediu, dar măcar ea nu trebuie să suporte un zbor cu avionul în timp ce lumea ei se prăbușește.”

„Nu e cu mult mai mare decât erai tu când a murit Wren”, observă Navarro.

„Are șaptesprezece ani. E prima dată când pleacă de acasă. Gemenii au doar opt ani. I-am dat domnului Tindall numărul doctorului Carlisle. Ea a făcut atât de multe pentru Rita.”

Navarro îi strânse umărul, doar o atingere scurtă. „Ai o inimă bună, Kit. Nu fi prea dură.”

„Încerc.” Își frecă mâinile pe față. „Deci Wilhelmina și ceilalți sunt bine?”

„Încă verificăm. Din cei șapte suspecți rămași, am confirmat că cinci dintre familiile lor sunt în viață și bine. Familia Daly se află în custodie protectivă și am vorbit personal cu soția lui Hugh Smith. Aștept vești despre

celelalte două familii în următoarea oră.”

„Bine. De ce să o omoare pe soția lui Peter Shoemaker? De ce ea? De ce acum?”

„Poate că intenționa să omoare mai multe persoane, dar nu a apucat încă să o facă.”

„Poate. Tot mă gândesc că păcatul lui Peter Shoemaker este mult mai grav decât simplul adulter. De ce altfel s-ar fi deranjat Munro să-l șantajeze? Două mii de dolari pe lună? Adică, pentru mine sunt mulți bani. Pentru majoritatea oamenilor normali sunt mulți bani. Dar pentru cineva cu banii lui Shoemaker?”

„Presupui că el avea acces la fondul ei fiduciar.”

„Adevărat. Ea și-a păstrat numele și el a spus că ea ținea strâns sub control fondurile. Dar tatăl lui Aylene a spus că erau fericiți împreună. Shoemaker părea să-și urască cu adevărat soția, dar socrul său a spus că o trata ca pe o regină.”

„Și acum alibiul lui nu poate fi confirmat.”

„Exact.” Și asta o făcu să se întrebe ce altceva mai făcuse Shoemaker. Avea înălțimea potrivită pentru a fi Bărbosul și era singurul membru al familiei dintre cei zece complici care fusese vizat. „Au fost confirmate și celelalte alibiuri?”

„Pe cât posibil. Mai sunt câteva de verificat, dar se pare că toți au fost acolo unde au spus că au fost.”

Amândoi se întoarseră când ușile duble ale secției Omucideri se deschiseră și o tânără intră. Kit își ținu respirația, recunoscând fața femeii din fotografia de pe telefonul lui Duncan Tindall.

„E Kennedy Shoemaker”, murmură Kit. „Probabil a venit direct de la aeroport.”

Kennedy trăgea după ea o valiză. Avea fața roșie și pătată, ochii umflați. Încă plângea, ștergându-și fața cu un șervețel care văzuse zile mai bune.

Kit se ridică. „Domnișoară Shoemaker. Sunt detectivul McKittrick. Doriți să luați loc?” Kennedy dădu din cap și se așeză pe scaunul de lângă biroul lui Kit. „El este șeful meu, locotenentul Navarro. Cu ce vă putem ajuta?”

„Nu sunt domnișoara Shoemaker. Sunt Kennedy Tindall. Sau voi fi până

la sfârșitul lunii.”

Kit se așeză, studiind tânăra femeie. Avea un chip foarte dulce, dar cuvintele ei erau aspre și veninoase. „De ce?”

„Nu vreau să am nimic de-a face cu tatăl meu.”

Bine. Kit se aplecă în față, instinctele ei declanșând toate alarmele din capul ei. „De ce, dragă?”

Kennedy înghiți în sec și o privi pe Kit direct în ochi. „M-a molestat sexual de când aveam nouă ani până când am plecat de acasă în august, pentru a merge la facultate.”

Iată. Ea îl privi pe Navarro. „Mult mai grav decât adulterul”, murmură ea.

„Într-adevăr.” El îi zâmbi blând lui Kennedy. „Mulțumesc că ne-ai spus. Ai avut o călătorie lungă. Vrei niște apă sau cafea?”

Lacrimi proaspete îi umplură ochii. „Da, te rog. Apă e bine. Am plâns atât de mult încât mă doare capul.” Scoase o sticlă din poșetă. „E doar Advil”, spuse ea defensiv.

„Atunci vei avea nevoie de ceva de mâncare.” Kit îi întinse sandvișul. „Îl împart cu tine.”

Kennedy scutură din cap. „Cred că aș vomita. Dar mulțumesc. Ești foarte amabilă.”

Navarro se întoarse cu o sticlă de apă. „Ne poți spune ce știi, Kennedy?”

„O voi face. Dar mai întâi... bunicul meu a spus că mama mea a fost ucisă pentru că tatăl meu era șantajat. E adevărat?”

Kit dădu din cap. „Da, așa credem.”

„De aceea ai spus că incestul este mai grav decât adulterul. Era șantajat pentru adulter?”

„El a spus că da”, răspunse Kit. „Declarația ta pune asta la îndoială.”

„Ai avut îndoieli de la început.”

Deșteptă. „Da, am avut. Ai spus că abuzul a început când aveai nouă ani?”

„Da, doamnă. Mama era însărcinată cu gemenii. Avea o sarcină dificilă. Era mai în vârstă și stătea la pat aproape tot timpul.”

„Tatăl tău a început să te atingă.” Kit și-a păstrat vocea calmă, deși în

interior voia să țipe.

„Păi, a început să mă atingă înainte de asta. Relațiile sexuale propriu-zise au început când aveam nouă ani.”

„I-ai spus mamei tale?” a întrebat Navarro cu blândețe. Totuși, Kennedy a tresărit.

„Nu, nu i-am spus. Tatăl meu mi-a spus că, dacă i-aș spune mamei, ea nu m-ar crede. Că m-ar trimite la internat și aș rămâne singură.”

Nenorocitul. „Crezi că mama ta ar fi făcut asta?”

„Poate? Când am încercat să-i spun odată, m-a întrerupt. A spus că exagerez, așa că nu am mai spus nimic. Dar dacă i-aș fi spus, știu că ar fi suferit. Îl iubea din toată inima, chiar și când el o rănea.”

„Cum o rănea?” întrebă Navarro.

„Pleca în weekenduri ici-colo. O înșela. Eu știam asta și cred că și ea știa, dar îl iubea. Poate mai mult decât ne iubea pe noi. Nu știu. Poate că dacă i-aș fi spus ce făcea, l-ar fi alungat.” Umărul ei se ridică într-un suspin. „Acum nu voi ști niciodată.”

„Femeia despre care mi-a povestit bunicul tău te-ar fi iubit”, spuse Kit încet. Poate că nu era adevărat, dar era ceea ce tânăra avea nevoie să audă în acel moment.

Suflând, Kennedy își șterse ochii cu batista udă. Kit îi dădu cutia de pe birou, iar Kennedy o luă cu un semn de mulțumire din cap.

„Nu era tot timpul așa”, continuă Kennedy. „Tatăl meu, adică. Aștepta până când bunicii mei luau gemenii să doarmă la ei și apoi... venea în camera mea. Cred că punea ceva în ceaiul de seară al mamei, pentru că ea dormea mereu, chiar și când țipam.”

„Pentru ajutor?”, întrebă Kit.

Kennedy ridică din umeri. „Și pentru că mă durea.”

Lângă ea, Navarro inspiră adânc pe nas, dar nu spuse nimic.

„Putem să-ți punem câteva întrebări despre părinții tăi?”, întrebă Kit. „Cum stăteau cu banii? Aveau amândoi suficienți? Se certau?”

„Nu se certau niciodată, cel puțin din câte am auzit eu. Nici măcar când el dispărea pentru un weekend. Mama doar plângea și îi găsea scuze. În ceea ce privește banii, întotdeauna erau destui. Cred că, în acest sens, am avut noroc.

Tata se ocupa de toate facturile, așa că mama nu-și făcea niciodată griji în privința asta. Spunea că nu avea încredere în contabil pentru finanțele lor. Așa erau înșelați oamenii."

Kit credea că asta era și motivul pentru care soția lui nu știa cât îi plătea lui Brooks Munro. Așa că Aylene nu putea controla cheltuielile familiei. „Cum ai reușit să pleci?"

„Am aplicat la facultăți din afara San Diego. Voiam să fiu departe de el, dar nu voiam să fiu prea departe de surorile mele. Au doar opt ani."

Kit regretă că mâncase tot batonul de Snickers. „Crezi că le-ar abuza și pe ele?"

„Mă crezi?" șopti Kennedy.

„Da. De asta te-am întrebat de surorile tale. Sunt în siguranță?"

Ea ridică din nou din umeri. „Le sun pe FaceTime în fiecare săptămână. Colega mea de cameră râde de mine că mi-e dor de casă, dar nu e asta."

„Le verifici", spuse Kit.

Ea dădu din cap. „Am văzut fotografii cu mine înainte și după. Înainte eram atât de fericită, dar după... ochii mei erau morți. Înțelegi?"

„Da", spuse Kit simplu. „Deci te-ai gândit că vei putea vedea semnele în ochii surorilor tale dacă el ar începe să le abuzeze?"

„Da, așa am crezut. De aceea am venit astăzi. Nu mai puteam păstra secretul." Un suspin îi urcă în gât și vocea i se rupse. „Mama mea a murit, dar asta înseamnă că el va rămâne singur cu fetele. Nu pot permite asta."

„Înțeleg. Ești curajoasă, Kennedy."

Ea scutură din cap. „Dacă aș fi fost curajoasă, m-aș fi apărat singură cu ani în urmă."

„Erai un copil. Un copil abuzat și manipulat de tatăl său. Persoana care ar fi trebuit să se asigure că lumea nu-ți va face rău niciodată, dar care te rănea în cel mai rău mod posibil."

Kennedy lăsă capul în jos, umerii tremurându-i în timp ce plângea. Părea atât de singură. Și Kit știa că trebuie să facă ceva. Chiar dacă asta o făcea să se simtă de parcă purta o haină cu două mărimi mai mică.

„Vrei o îmbrățișare?", o întrebă Kit cu blândețe. „Nu-i nimic dacă nu vrei. Dar pari să ai nevoie de una."

Fără să ridice privirea, Kennedy plângea și mai tare. Dar dădu din cap. Așa că Kit își deschise brațele și o strânse pe fată la piept. „Îmi pare atât de rău”, îi șopti ea în părul lui Kennedy. „Îmi pare atât de rău că ți s-a întâmplat asta.”

„O să-l faci să plătească?”, întrebă Kennedy în timp ce plângea.

„Voi face tot ce-mi stă în putință să fac exact asta.” Ridică privirea și îl văzu pe Navarro uitându-se la ea cu curiozitate, cu ochii strălucind de lacrimi neversate.

El îi dădu o palmă ușoară pe umăr lui Kit și se îndreptă spre biroul său. Kit o ținu în brațe pe Kennedy, gândindu-se că tânăra se va îndepărta când se va sătura de îmbrățișare.

Kit nu era sigură cum funcționau îmbrățișările, dar asta îi părea logic.

Ridică privirea când Connor intră pe ușa dublă. Și el o privea ca pe o străină. Apoi se apropie cu precauție.

„Ești bine?”, o întrebă el în șoaptă, iar Kit își dădu seama cât de des îi punea această întrebare.

„Da. Ea este Kennedy Shoemaker, care în curând va deveni Kennedy Tindall. Tocmai ne-a dat niște informații foarte valoroase.”

Kennedy se îndepărtă, ridicând privirea spre Connor.

„El este partenerul meu”, spuse Kit. „Detectivul Robinson. E un tip de treabă.”

Kennedy dădu din cap. „Trebuie să mă duc la surorile mele. Trebuie să semnez ceva pentru voi?”

„Dacă ai putea scrie o declarație simplă și să o semnezi, ți-am fi recunoscători. Acum, cât totul este încă proaspăt în mintea ta.”

Kennedy râse disprețuitor. „De parcă ar dispărea vreodată.”

Sperau că într-o zi se va întâmpla. Sau poate că nu va mai fi primul lucru la care se va gândi în fiecare dimineață când se trezește.

„Am scris deja declarația în avion”, adăugă Kennedy. „Ți-o pot trimite acum prin e-mail. O poți imprima și o voi semna.”

Kit a fost impresionată. „Mulțumesc, Kennedy. Crezi că bunicii tăi te vor crede? Te aștepți la probleme din partea lor?”

„Cred că vor fi în regulă, odată ce vor trece peste șoc. Faptul că șantajul

tatălui meu a dus la moartea mamei mele va fi în favoarea mea."

„Bine." Kit îi dădu lui Kennedy cartea ei de vizită. „Trimite-mi declarația la această adresă de e-mail. Și, crede-mă, draga mea. Ești foarte curajoasă."

„Mulțumesc", șopti Kennedy.

New Horizons, San Diego, California
Joi, 12 ianuarie, ora 18:30

„Dr. Sam?"

Sam își îndreptă privirea de la fereastra biroului său de la New Horizons și zâmbi imediat când o văzu pe Emma în pragul ușii. „Emma. Ce mai faci? Ce mai face Rita?"

Părea imposibil ca criza de nervi a Ritei, de înțeles, să fi avut loc cu doar douăzeci și patru de ore în urmă. Fusese o noapte foarte lungă și o zi și mai lungă. Dar era aproape gata cu tura de voluntariat la adăpost și putea să plece în curând acasă și să doarmă în sfârșit.

„E bine. A mai stat o zi acasă." Zâmbetul Emmei era trecător, dar sincer. „La ordinul mamei McK. Pot să intru o clipă?"

„Desigur, Em. Te rog, ia loc."

„Sper că nu te deranjez."

Sam se așeză pe scaunul de lângă ea. Era mult mai puțin intimidant decât să aibă un birou între ei. „Nu mă deranjezi niciodată. Ce te preocupă?"

Emma îi studia fața. „Pari obosit."

„Da, puțin. Dar nu atât de obosit încât să nu pot asculta ce ai de spus."

„Uite, sunt nouă aici și știu că nu mi-am câștigat dreptul să..."

„Emma", o întrerupse Sam, pentru că nu voia să o lase să continue cu gândul acela. „Aici nu trebuie să-ți câștigi drepturile. Noi te apreciem – timpul tău, empatia ta. Inteligența ta, pentru că ești foarte deșteaptă."

Emma roși. „Tiffany e mai deșteaptă."

„Tiffany e poate puțin mai deșteaptă în viața de stradă, dar ea a fost pe

stradă mai mult timp decât tine. A trebuit să fie deșteaptă ca să supraviețuiască. Amândouă sunteți tinere foarte inteligente. Și cred că vedeți lucruri pe care adulții le-ar putea rata."

A avut satisfacția de a ști că a atins ținta când Emma s-a îndreptat, ochii ei umplându-se de încredere. „Copiii vorbesc. Adică, cei noi. Nu atât în preajma ta, cât în preajma lui Tiff, Rita și a mea? Vorbesc." Ea expiră. „Am auzit ceva acum două nopți la McKittrick House, ceva ce nu ar fi trebuit să aud."

„Conversația lui Kit cu Harlan?"

Ea dădu din cap. „Nu am vrut. Sincer."

„Știu. Și Kit știe asta." Sam își dădu seama că Kit va fi mult mai atentă în viitor când va discuta cazurile cu tatăl ei. „Nu e supărată pe tine, să știi."

„Știu." Rămase tăcută o clipă, dar așa era Emma. Mai întâi gândea, apoi vorbea. Cea mai bună prietenă a ei, Tiffany, era exact opusul. Gândurile îi zburau din creier direct în gură, fără niciun filtru. „Am auzit-o pe Kit spunând că ucigașul are barbă. Una care îi acoperă toată fața și coboară până la gât."

Sam se opri, pentru că nu se așteptase la asta. „Da. E frustrant, pentru că asta e singura trăsătură a acestui bărbat pe care oamenii și-o amintesc."

Ea făcu o grimasă. „Asta face ca deghizarea să fie bună."

„Știi ceva despre acest bărbat, Em?"

„Eu nu. Dar una dintre fete, una dintre fetele noi, știe. Tocmai le spunea celorlalte că dacă se întorc pe stradă și încep să..." Ezită. „Păi, știi tu... să se prostitueze."

„Știu că unele dintre fete își vând trupurile, Em. Urăsc asta pentru ele, dar o fac pentru a supraviețui. Nu le judec. Nu eu."

Ea se relaxă puțin mai mult. „Nu credeam că o să o faci. Ei bine, fata asta le spunea celorlalte să fie atente când pleacă și se întorc pe stradă. Era un tip cu o barbă ca asta. O barbă pe gât?"

Sam își dădu seama că își ținea respirația. Expiră încet. „Da. Așa se numește."

„A spus să nu mergem cu el. Că fetele merg cu el și nu se mai întorc. Probabil că nu e nimic și probabil că sunt proastă, dar..."

„Nu ești proastă", spuse Sam cu fermitate. „Ești foarte inteligentă. Și,

cum am spus, tu vezi lucruri pe care noi nu le vedem. Și auzi lucruri, de asemenea. Când ți-a spus asta?”

„Nu mi-a spus mie personal. A spus-o unui grup și eu eram acolo. Dar a fost chiar acum. Acum cinci minute. Barba de pe gât mi-a atras atenția.”

„Vezi? Ești observatoare. Pot să vorbesc cu fata asta?”

Suspinul Emmei nu era de bun augur. „E aici, dar e agitată.”

„Ca și cum ar fi drogată?”

„Poate, dar nu cred. Mai degrabă e atât de obișnuită să fie vigilentă încât nu se poate opri. Mai mult decât noi ceilalți. Aș vrea să poată veni acasă cu mine, dar mama și tata McK sunt ocupați.”

„Cum am spus, ești inteligentă și empatică. Mulți copii care au trăit pe stradă, ca tine, s-ar gândi doar la ei înșiși. Tu ai grijă de ceilalți.”

Zâmbetul ei deveni puțin mai luminos. „Kit are grijă și de alții. A fost ca mine, odată.”

Încă o admiratoare a lui Kit. Toți o vedeau pe Kit ca pe o super-femeie. Și aveau dreptate. „Era ca tine.” Își aminti ce îi povestise Kit lui Connor, despre tatăl adoptiv pe care fusese nevoită să-l înjunghie cu propriul lui cuțit de deschis scrisori, pentru că el intenționase să o agreseze. „Ea i-a avut pe Harlan și Betsy să o îndrume. La fel ca tine.”

„Și pe tine”, spuse Emma loial. „Tu ești motivul pentru care Tiff și cu mine suntem în siguranță acum.”

Asta îl făcu să se simtă bine. „Mi-ai făcut ziua mai frumoasă, Em. Să vedem dacă fata asta ne poate da vreo informație despre domnul Bărbos și poate îi facem ziua mai frumoasă lui Kit.”

Emma se ridică în picioare într-o secundă. „E în sala comună.”

„Dacă nu vrea să vorbească cu mine, nu o vom forța”, o avertiză Sam.

„Știu. Dar poate că va vorbi.”

Sam o urmă pe Emma în sala comună a New Horizons, un spațiu confortabil, cu picturi murale pe pereți realizate de adolescenți. Era un televizor cu jocuri video, o mică bibliotecă și o zonă pentru artă și artizanat. Sam era mereu surprins de numărul mare de adolescenți pe care îi găsea pictând sau desenând în colțul de artizanat.

Această cameră era inima New Horizons.

Adolescenții îl priviră pe Sam când intră. El îi cunoștea pe majoritatea, dar erau câteva fete în zona de conversație pe care nu le recunoscu.

Una dintre ele, o fată aspră de vreo șaisprezece ani, se ridică încet când îi văzu venind. „Ne-ai turnat”, îi șopti ea Emmei.

Pentru o clipă, Emma se ghemui, dar apoi se îndreptă. „Nu am făcut-o. Nu de asta este el aici.”

Fata își încrucișă brațele pe piept într-un gest de sfidare, dar Sam văzu copilul speriat din spatele acestui gest. „Sunt doctorul Reeves, dar toată lumea îmi spune doctorul Sam.”

„Psihiatrul”, spuse fata, vizibil neimpresionată.

„Vinovat”, spuse Sam cu ușurință. „Nu sunt aici să creez probleme nimănui. Sper că mă poți ajuta.”

„Cum?”, spuse fata, încordată de suspiciune.

„Emma te-a auzit avertizându-le pe celelalte fete despre un tip cu barbă.” Fata îi aruncă Emmei o privire disprețuitoare. „Ai turnat.”

Sam ridică mâinile. „Nu, Emma mă ajuta cu un caz la care lucrez.”

Rânjetul fetei se transformă într-o încruntare. „Ce caz? Ești *polițist*?” Spuse cuvântul așa cum alții ar spune „criminal în serie”.

„Nu, dar lucrez cu polițiștii. Sunt psiholog al poliției. Unii oameni îmi spun profiler.”

„Da?” Fata încercă să nu pară interesată, dar în ochii ei se văzu o sclipire.

„Da. Deci, e un tip pe care îl căutăm. Are barbă pe gât, exact cum ai văzut.”

„Mulți tipi au barbă pe gât”, spuse fata cu dispreț.

„Adevărat, și tipul pe care l-ai văzut poate să nu aibă nicio legătură cu tipul pe care îl caut. Dar... dacă are? Dacă ne-ai putea ajuta să rezolvăm un caz?”

Fata înclină capul, privindu-l. „Ce trebuie să fac?”

„Poți să mi-l descrii?”

Ea suspină cu resemnare. „Are barbă pe gât.”

„Am înțeles asta. E înalt, scund? Gras sau slab? Avea tatuaje?”

Fata se gândi, strângând din buze. „Era absolut obișnuit.”

Speranța lui Sam creștea. „Cum era vocea lui?”

„Vocea era gravă. Ca...”. Își strânse buzele. „Aproape ca a lui Darth Vader, dar fără... știi tu”. Exageră respirația.

„Oh, oh”, spuse una dintre celelalte fete. „Ca tatăl lui Simba din *Regele Leu*. Era același actor”.

„Da”, a fost de acord prima fată, cu reticență. „Cam așa.”

„James Earl Jones”, a spus a treia fată. „Ăsta e numele actorului.”

„Atunci așa suna vocea lui”, a spus prima fată.

„Îmi poți spune cum te cheamă?”, a întrebat Sam. „Nu trebuie să fie numele tău real. Dar ar fi frumos dacă ar fi.”

„De ce?” Fata redeveni suspicioasă.

Emma chicoti. „În noaptea în care i-am cunoscut pe dr. Sam și Kit – asta e prietena lui – Tiffany a crezut că sunt suspecți. A spus că numele noastre sunt Jane și Janey.”

Prima fată râse zgomotos, apoi își acoperi gura cu mâna, arătând îngrozită că râsese.

Buzele lui Sam se crispară, atât din cauza amintirii, cât și din cauza gândului la expresia feței lui Kit dacă ar fi auzit-o pe Emma numind-o iubita lui Sam. Dacă ar fi fost după Sam, asta ar fi fost adevărat, dar Kit nu era încă pregătită pentru acest pas. „Tiffany a avut nevoie de ceva timp să-mi încredințeze numele lor reale. Aveam senzația că nu erau chiar Jane și Janey.”

„Dawn”, spuse prima fată. „Eu sunt Dawn.”

Sam îi zâmbi. „Bună, Dawn. Îți mulțumesc că ai vorbit cu mine.”

Dawn ridică din umeri, de parcă aprecierea lui Sam nu însemna nimic, dar stătea puțin mai dreaptă decât înainte. „Mă rog.”

„Deci tipul ăsta e obișnuit, dar are vocea gravă. Are tatuaje?”

„Nu am văzut.”

„Ochii?”

„Avea doi.”

Sam se lăsă să râdă. „Bravo lui.”

Buzele lui Dawn se curbară, doar puțin. Apoi se încruntă din nou. Kit ar plăcea-o pe fata asta, gândi Sam.

„Cred că are o erupție”, spuse una dintre celelalte fete. „Eu sunt Amy”, adăugă timid.

„Bună, Amy. De ce crezi că are o erupție? Ai văzut vreuna?”

„Nu, dar a făcut asta. De câteva ori, în timp ce discuta prețurile cu noi.” Amy își băgă două degete sub manșeta cămășii cu mâneci lungi și își frecă încheietura mâinii. Apoi își trase mâneca la loc. „Sincer, de asta nu m-am urcat în mașina lui. Nu voiam să fac erupții cutanate.”

„Când l-ai văzut?” întrebă Sam.

„Acum două săptămâni”, răspunse Dawn.

„Cam așa ceva”, confirmă Amy. „Era la colțul străzii, la câteva străzi distanță de liceul din El Cajon.”

„Foarte util”, spuse Sam, scoțând telefonul. Își luă niște notițe, apoi ridică privirea și văzu că fetele îl urmăreau. „Doar îmi iau notițe. Sunt bătrân, știți voi.”

„Cam așa e”, spuse Dawn, cu o compasiune evident falsă. În ochii ei se citea și o provocare. Încerca să vadă dacă putea să-i stârnească furia.

Sam chicoti. „Nu pot contesta faptele. Ați văzut cu ce mașină mergea?”

Să fie un Chevy Suburban de culoare bej.

„O mașină mare”, spuse Dawn gânditoare.

„Un SUV”, îl corectă Amy. „De culoare bej.”

Da! Suburbanul Bărbosului era de culoare bej. Sam voia să ridice pumnul în aer, dar apoi Amy înghiți în sec și ochii i se umplură de lacrimi. „Una dintre colegele noastre s-a urcat în SUV cu el și nu s-a mai întors.”

Inima lui Sam se strânse dureros. „Îmi pare foarte rău, Amy. Cine era?”

„Daniella”, spuse Amy. „Nu era cu noi de mult timp. Faptul că nu s-a întors ne-a speriat de moarte. De aceea am venit aici.”

Dawn dădu din cap. „Era foarte tânără. Treisprezece, paisprezece ani.”

Și tu ești atât de bătrână la... șaisprezece ani? Inima lui Sam se strânse din nou. „La naiba”, mormăi el. „Mă bucur că sunteți aici, cu toții. Dar îmi pare rău că prietena voastră nu s-a întors.”

„A murit?”, șopti Amy.

Sam se gândi la cadavrele pe care le văzuse, cu gâtul tăiat. Dar poate că nu era același Bărbos. „Nu știu. Dar o să le cer prietenilor mei de la SDPD să verifice.”

Dawn râse disprețuitor. „De parcă ar funcționa. Nimănui nu-i pasă de

noi, mai ales polițiștilor.”

„Lui Kit îi pasă”, spuse Emma, loialitatea ei revenind cu forță. „E polițistă. Părinții ei sunt părinții noștri adoptivi.”

„Bravo ție”, spuse Dawn sarcastic. „Deci o polițistă cu inimă de aur încearcă să ajute fugarii. Mare lucru.”

„Și ea a fost fugară”, spuse Emma. „A crescut în centre de plasament. A ajuns la familia McKittrick și acum are o carieră. Îi *pasă*. Tuturor le *pasă.*” Vocea i se rupse. „Familia McKittrick mi-a salvat viața. Și pe a lui Tiffany și a Ritei. O adoptă pe Rita. Au adoptat-o pe Kit. Și, poate, într-o zi, ne vor adopta și pe Tiff și pe mine.”

Ochii lui Dawn trecură de la sarcasm la o vulnerabilitate copilărească amestecată cu o disperare care îi frânse inima deja zdrobită a lui Sam. „Bravo ție”, spuse Dawn cu voce răgușită. „Adică, serios.”

Sam trebuia să-i ajute pe acești copii. Se întrebă dacă Harlan și Betsy ar putea să se ocupe de încă câțiva. Dacă nu, ar găsi pe altcineva. Un loc bun pentru Dawn, Amy și a treia fată, care îi privea cu ochii mari.

Dawn își curăță gâtul și își aruncă părul pe spate. „Oricum, asta e tot ce știm. Sper să vă fie de ajutor.”

„Și eu.” Voia să le întrebe dacă ar veni la SDPD să stea de vorbă cu un desenator, dar știa că asta le-ar fi speriat. „Dacă fac niște poze cu tipul ăsta, poate și niște filmări, puteți să vă uitați la ele? Poate îmi spuneți dacă vi se pare cunoscut? Uneori, văzând o persoană mișcându-se, îți trezește o amintire.”

Dawn ridică din umeri. „Sigur. Cum vrei.”

„ O să rămâneți aici în noaptea asta?” insistă Sam. „Nu vă întoarceți pe stradă?” Un alt ridicat din umeri. „E frig afară. Aici avem o masă caldă și un pat curat. O să mai rămânem o noapte.”

Ușurarea îl copleși, în parte pentru că avea nevoie de ajutorul lor, dar mai ales pentru că nu vor fi pe stradă în noaptea asta. „Mulțumesc.” Se întoarse către Emma. „Și ție mulțumesc.”

Emma îi zâmbi strălucitor. „Cu plăcere.”

Sam se îndreptă spre ușă. „Acum trebuie să plec. Mă întorc cât pot de repede.”

„Salut-o pe Kit din partea mea”, îi spuse Emma cu un chicotit.

„O să o salut.”

După ce își curăță biroul și îl încuie, Sam se îndreptă spre mașină și îl sună pe Harlan McKittrick.

„Sam. E totul în regulă?”

„Da, domnule, totul e în regulă. Dumneavoastră ce mai faceți? Ce a spus doctorul despre mica problemă cardiacă de ieri?”

„EKG-ul meu a ieșit perfect și poți să o întrebi pe Akiko dacă nu mă crezi. I-am adus chiar și o copie a rezultatelor lui Betsy, pentru că știam că era speriată. Sunt bine. Ce te preocupă, Sam?”

Întreabă-l. Cel mai rău lucru pe care îl poate spune este nu. „Uite, știu că ai trei copii în plasament în momentul de față, dar mă întrebam dacă ai loc pentru încă câțiva.”

Se auzi un scârțâit în fundal, ca și cum Harlan s-ar fi așezat pe un scaun. „Spune-mi.”

Capitolul 18

La Jolla, San Diego, California
Joi, 12 ianuarie, ora 18:30

„Ce priveliște superbă, nu-i așa?” murmură Connor în timp ce se apropia de casa lui Duncan Tindall.

Vilele erau mari și strălucitoare, de un alb imaculat pe fundalul cerului albastru, toate cu o priveliște de douăzeci de milioane de dolari asupra Oceanului Pacific. Kit nu ar fi înțeles niciodată cât de mulți bani cheltuiau bogații pe imobiliare.

„Chiar este.” Telefonul lui Kit vibră în buzunar, distrăgându-i atenția de la priveliște. „E șeful.” Se uită în spatele lor la tânăra care plângea în liniște.

Kennedy Shoemaker le dăduse o declarație detaliată cu datele aproximative ale abuzurilor tatălui ei din primii ani, dar datele specifice începând cu aproximativ trei ani în urmă. Nu puteau cere mai mult. Aveau în mâini un mandat de arestare pentru Peter Shoemaker. Era pentru viol, dar Kit spera că îl găsiseră și pe Bărbos.

De ce altceva ar fi ucis-o pe Aylene Tindall, dacă nu pentru a o reduce la tăcere?

Kit răspunse la apelul lui Navarro, dar nu puse telefonul pe difuzor. „Da, șefule?"

„Avem un alt cadavru."

Inima lui Kit se strânse. „Cine?"

„Soția lui Bert Ramsey."

La naiba. Asta distrugea teoria că Shoemaker era Bărbosul.

Kit deschise gura și o închise din nou, încercând să găsească ceva de spus care să nu-l alarmeze pe pasagerul lor. „Când?", întrebă ea în cele din urmă.

„Am găsit-o acum jumătate de oră. E moartă de opt ore, plus-minus o oră sau două."

Nu era doar soția lui Peter Shoemaker. Și Shoemaker nu putea să o fi ucis pe soția lui Ramsey. Fusese la tribunal până acum șase ore. Îl văzuseră ajungând acasă. Și părea cu adevărat șocat când i-au spus că Aylene era moartă. „Și echipa de protecție?"

La naiba. Kennedy tocmai ridicase capul și o privea pe Kit, cu o expresie intensă. *Fata asta e prea deșteaptă*.

„Au verificat casa când ea nu a răspuns la ușă, dar nu au găsit-o. Cadavrul ei a fost găsit de Bert Ramsey când s-a întors acasă după audiere. Era ascunsă în piscină, sub o prelată."

„Vopsea spray?" a întrebat Kit.

„De ce vorbești în propoziții incomplete?" a întrebat Navarro, apoi a înțeles. „Oh. O ai pe Kennedy Shoemaker în mașină. Am înțeles. Da, camerele de securitate erau toate acoperite cu vopsea spray. O cameră a surprins un tip cu glugă, purtând o mască de hochei de Halloween, la fel ca în cazul lui Munro și Shelley Porter de la atelierul auto. Te voi anunța când voi avea mai multe informații."

„Poți să-i spui lui Connor ce mi-ai spus mie?”

„Sigur.”

Kit îi înmână telefonul lui Connor și așteptă. Connor strânse din dinți în timp ce asculta, apoi dădu din cap. „Am înțeles. Mulțumesc, domnule.”

Kit își luă telefonul înapoi, îi spuse lui Navarro că îl vor anunța când vor veni cu Shoemaker în custodie pentru viol, apoi încheie convorbirea.

„Despre ce era vorba?” întrebă Kennedy. „A mai murit cineva?”

Kit se gândi să mintă, dar se răzgândi. Voia ca Kennedy să aibă încredere în ea. „Da, dar nu pot divulga detalii. Trebuie să anunțăm mai întâi familiile.”

„Oh. Cred că are sens. Cum faci asta în fiecare zi? Cum te descurci cu oameni ca mama mea, care au fost uciși?”

Kit se întoarse pe scaun, ca să poată vedea tânăra. „Nu e ușor, dar când rezolvăm un caz, când obținem dreptate pentru cei morți, merită.”

Kennedy dădu din cap, apoi își curăță gâtul. „Am încercat să-l înregistrez.”

Kit se întoarse din nou. „Pe tatăl tău?”

Un alt semn din cap. „Îmi lua telefonul noaptea. I-a spus mamei că era din cauză că trimiteam mesaje prea târziu și că îmi afecta notele. A spus că le-a spus tuturor părinților de la școala lui să le ia telefoanele copiilor la ora de culcare. Mama i-a crezut prostiile. Întotdeauna credea tot ce îi spunea.”

Kit se întrebase de ce o fată inteligentă ca Kennedy nu încercase să obțină dovezi ale abuzului tatălui ei. Acum știa. „Pur și simplu nu voia să poți contacta pe nimeni sau să obții dovezi împotriva lui. Abuzatorii te izolează.”

„Știu. Am citit totul despre asta. A făcut asta mamei mele. Ea nu ieșea aproape niciodată din casă, decât dacă mergea să-i viziteze pe bunicii mei. Le spunea că ia prânzul cu prietenii sau că merge la club, dar aproape niciodată nu făcea asta.”

„Tatăl tău mergea la clubul de țară?”

„Da. Îi plăcea foarte mult acolo. Nu știu de ce. M-a dus o dată și nu mi-a plăcut deloc. Nu știam dacă erau ca tatăl meu sau nu.”

Poate că nu erau abuzatori sexuali, dar mulți dintre ceilalți membri ai clubului ascundeau secrete, la fel ca Peter Shoemaker. Și Peter mințise și în privința asta. Spusese că nu-i plăcea să meargă la club, că membrii îi acordau

atenție soției sale, dar nu și lui.

„Vrei să așteptăm cu tine în timp ce le spui bunicii despre tatăl tău?” întrebă Connor. „Putem face asta. Îl putem încătușa pe tatăl tău și îl putem lăsa pe ofițerul de serviciu să-l țină în mașina de poliție până când ești gata să plecăm. Sau, dacă te simți mai confortabil doar cu detectivul McKittrick, pot aștepta afară cu tatăl tău.”

„Serios?” În acel moment, Kennedy părea atât de tânără. „Nu te vei supăra?”

„Deloc”, spuse Connor cu blândețe. „Este o poveste foarte personală și înțeleg că te-ai simți mai confortabil dacă ar asculta o femeie.”

„Nu este asta. Ei bine, da, este asta”, spuse Kennedy. „Dar nu în principal. Mi-e teamă că tatăl meu va scăpa. M-aș simți mai confortabil dacă unul dintre voi l-ar supraveghea.”

„O să mă bucur să fac asta”, o asigură Connor.

Parcară în spatele mașinii de poliție și făcură cu mâna către ofițerii care stăteau înăuntru. Casa era imensă și, la fel ca casa familiei Shoemaker, era construită pe marginea stâncii. Kit rămase cu ochii mari. Chiar la *marginea* stâncii.

„Uau, e aproape de margine”, murmură Kit. „De obicei, casele nu sunt puțin mai în spate?”

„În mod normal, da, și probabil că aceasta a fost la un moment dat, dar eroziunea își face simțită prezența.”

„E puțin înfricoșător în timpul furtunilor”, spuse Kennedy, „dar, în rest, avem o priveliște minunată.” Ea expiră încet. „Cred că de acum încolo voi sta aici când vin acasă.”

Ușa se deschise și o femeie de vreo șaizeci de ani se grăbi afară în timp ce cei trei ieșeau din mașină. Părul îi cădea din coc și ochii, ca ai lui Kennedy, erau roșii și umflați. Kit se gândi că aceasta era mama lui Aylene.

„Kennedy Shoemaker! *Unde* ai *fost?* Bunicul tău și cu mine am fost foarte îngrijorați. Pur și simplu... ai *dispărut.*”

Kennedy se strâmbă. „Îmi pare rău, Nana. I-am spus asistentei bunicului că vin direct acasă când m-a urcat în taxi, dar a trebuit să mă opresc mai întâi la secția de poliție. Nu mi-am dat seama că va dura atât de mult.”

Doamna Tindall le aruncă lui Kit și Connor priviri dezaprobatoare. „De ce o hărțuiți pe nepoata mea? Și într-o zi ca asta?”

„Nu, Nana”, protestă Kennedy. „Eu m-am dus la ei. Trebuie să vorbim.”

Doamna Tindall își puse brațul în jurul umerilor nepoatei sale. „Știu, scumpo. E o zi oribilă.”

„Um... Nana? Cred că situația se va înrăutăți înainte să se îmbunătățească.”

Doamna Tindall se opri brusc. „Ce se întâmplă, copilă?” Se uită la Kit și Connor. „Ați adus-o. Vă mulțumesc. Acum, vă rog să plecați. Suntem în doliu.”

Kit nu se așteptase să fie respinsă atât de brusc. „Nu putem pleca încă, doamnă. Trebuie să vorbim cu ginerele dumneavoastră.”

Doamna Tindall le aruncă o altă privire, și mai dezaprobatoare. „Doarme. Medicul nostru a trebuit să-i administreze un sedativ. Puteți reveni când se trezește.”

„Doamnă Tindall,” spuse Connor cu autoritate. „Nu este o vizită de curtoazie.

Trebuie să vorbim cu ginerele dumneavoastră. Treziți-l, vă rog. Acum.”

Doamna Tindall părea că vrea să-l certe pe Connor, dar nepoata ei interveni. „Te rog, bunico. E important. Îți explic eu. Și aș vrea ca detectivul McKittrick să rămână cu mine câteva minute.”

Kit spera că asta era tot ce era nevoie. Soțul femeii era mult mai accesibil și mai puțin... bogat.

„Atunci intrați”, spuse doamna Tindall. „Mă duc să-l trezesc pe Pete.”

Kennedy strânse din dinți. „Da. Te rog să faci asta.” Ea îi conduse în sufragerie, unde se așeză pe canapea, bătând cu mâna pe locul de lângă ea. „Detectiv McKittrick?”

Kit se așeză lângă ea și aproape gemu la atingerea pielii moi ca untul pe pielea ei. Bine, *asta* era o jucărie a unei persoane bogate pe care o putea aprecia. Va trebui să se lupte să nu se ghemuiască și să tragă un pui de somn.

„Pete?” Vocea doamnei Tindall se auzi de sus. „Pete? Peter? Unde ești?”

„La naiba”, mormăi Connor, apoi se repezi pe scări. Câteva minute mai târziu, se întoarse, cu furia sclipind în ochi. „Nu e aici.”

Doamna Tindall îl urmă într-un ritm mult mai lent, strângându-și mâinile. „Unde ar fi putut să se ducă? Bietul băiat. E devastat în acest moment și s-ar putea să rătăcească singur pe undeva. A fost sedat. S-ar putea să nici nu știe unde se află. Uneori este somnambul."

Kennedy era palidă ca ceara. „Așa i-a explicat mamei mele când l-a prins rătăcind pe holul de lângă dormitorul meu. A spus că era somnambul pentru că luase Ambien. Ea l-a crezut. El nu a luat niciodată pastilele. Doar s-a prefăcut că le-a luat."

Kit îi strânse mâna lui Kennedy. „O să-l găsim. Încearcă să respiri." Își dorea ca Sam să fie acolo. El era mult mai priceput în a-i face pe oameni să respire când erau în panică. „Doamnă Tindall, domnul Shoemaker știa că Kennedy venea acasă?"

„Da, desigur. I-am spus că am trimis avionul companiei după ea."

„I-am spus că o să spun", șopti Kennedy. „I-am spus că o să spun dacă se întâmplă ceva cu mama, pentru că atunci nu ar mai conta."

De aceea nu putea rămâne. Cu soția moartă, nimic nu o mai putea ține pe Kennedy tăcută. „Rămâi aici, dragă", spuse Kit. „Mă întorc imediat."

Ea îl urmă pe Connor afară, ignorând indignarea doamnei Tindall. „ Cum a putut să scape?", îl întrebă Kit pe Connor. „Partea din spate a casei se învecinează cu stânca. E o cădere de șaizeci de metri."

„Mai aproape de nouăzeci", mormăi Connor, făcându-le semn ofițerilor să vină să vorbească cu ei.

Ofițerii în uniformă ieșiră din mașină. „Am fost aici tot timpul", spuse unul dintre ei. „Nimeni nu a plecat."

„Păi, *a dispărut*", spuse Connor nervos. „Cum ați putut să-l pierdeți?"

„Nu l-am pierdut", insistă celălalt ofițer.

„Dacă nu poate zbura, a trebuit să iasă pe aici", spuse Kit logic.

„Se coboară cu frânghia", strigă Kennedy de la ușă. „Verificați în spate dacă e vreo frânghie."

Și, într-adevăr, era o frânghie atârnată de una dintre ferestrele dormitorului.

„Nu înțeleg nimic din toate astea", spuse doamna Tindall imperios, odată ce se adunaseră în sufragerie. „Ce se întâmplă?"

Duncan Tindall se alăturase lor, așezându-se lângă soția sa pe o canapea. „Da, domnilor detectivi, ce înseamnă toate astea? Avem o criză familială aici și Pete a dispărut. Ce faceți pentru a-l găsi?”

„Aveți încredere în mine, domnule”, spuse Kit. „Îl vom găsi. Am emis un BOLO pentru el – adică „fiți cu ochii în patru””, adăugă ea când doamna Tindall păru confuză. „A plecat pe jos după ce s-a coborât în rapel pe stânca din spatele casei dumneavoastră. Unde ar fi putut urca înapoi la nivelul străzii?”

Doar dacă nu avea acces la o barcă. La naiba. *Ar putea fi oriunde.*

„Cel mai apropiat traseu până în vârf este la aproximativ un kilometru și jumătate de plajă”, spuse Duncan. „De ce ar face asta? Să iasă pe fereastră?”

„Așa face el”, spuse Kennedy cu voce monotonă. „Așa ar trece de sistemul de securitate al mamei. Ea nu supraveghea partea din spate pentru că credea că este inaccesibilă.”

„A mai fugit așa și înainte?”, întrebă Kit.

Kennedy dădu din cap. „Crede că e distractiv. E exaltant, spune el.” Ochii i se umplură de lacrimi. „Ar trebui să meargă la închisoare.”

„Și va merge”, murmură Kit. „Mama ta știa că se dă cu frânghia?”

„Nu știu. Dacă știa, nu cred că știa că o face la noi acasă.”

„Avea o frânghie la el?”, întrebă Connor.

Kennedy ridică din umeri. „Avea o mulțime de echipament de camping în portbagajul mașinii. Frânghii și alte lucruri. Putea să aibă și un ham.”

„Ce se întâmplă?”, întrebă Duncan. „Ce e cu rapelul ăsta? Cu evadarea?”

Kit o luă pe Kennedy de mână. „E timpul, dragă. Spune-le bunicii și bunicului.” Kennedy strânse mâna lui Kit atât de tare încât o dureau. „Nana, bunicule…”

Se opri, uitându-se neajutorată la Kit.

„Vrei să încep eu?” întrebă Kit, iar Kennedy dădu din cap. „Bine.” Se întoarse către bunici. „Poate fi greu de crezut, dar trebuie să o ascultați pe Kennedy. Femeile nu fac astfel de afirmații de dragul distracției. Este ceva serios. Tatăl lui Kennedy o abuzează sexual de ani de zile.” Doamna Tindall deschise gura și o acoperi cu mâna. Domnul Tindall nu clipi, ci se uită fix la Kit. Dar ei nu țipaseră încă, așa că ea continuă. „Ea nu i-a spus mamei sale

pentru că tatăl ei a convins-o să nu o facă. El i-a spus că mama ei nu o va crede și că nu o va mai iubi."

„Nu poate fi adevărat", spuse Duncan, furios. „E o greșeală."

Kennedy se ridică brusc în picioare, dar o ținu pe Kit de mână. „Crezi că *mint?*"

„Nu, nu." Duncan dădu înapoi. „Sigur că nu, dar Kennedy, înțelegi că asta e imposibil. Tatăl tău te iubește."

„Tatăl meu a început să mă violeze când aveam nouă ani", spuse Kennedy rece. „Mă crezi sau nu. M-am săturat să păstrez secrete pentru familia asta. Vrei dovezi? Îl sun pe dr. MacNamara de la clinica din El Cajon. El are dosarul meu de când am avut chlamydia."

Doamna Tindall rămase fără suflare. „Mama ta ar fi știut!"

„Nu că am avut o boală cu transmitere sexuală. Tatăl meu m-a dus la o clinică gratuită. A dat un nume fals. A spus că dacă îi spun doctorului adevărul, el îi va spune mamei, care va crede că sunt o curvă. Aveam doisprezece ani, Nana." Se lăsă pe canapea, ca o marionetă căreia i s-au tăiat sforile. „Nu te-ai întrebat de ce voiam mereu să rămân aici când mama era plecată din oraș? Nu te-ai întrebat de ce nu aveam niciodată întâlniri?" Vocea ei se ridica cu fiecare întrebare. „Nu te-ai întrebat de ce nu zâmbeam niciodată?"

Duncan era palid. „Mama ta a spus că erai tratată pentru depresie."

„Pentru că asta i-a spus tatăl meu", spuse Kennedy obosită. „Fiecare cuvânt spus de detectivul McKittrick este adevărat. De aceea m-am dus direct la secția de poliție. Fetele... Nu puteam lăsa să li se întâmple și lor același lucru." Se înțepeni. „Unde sunt? Unde sunt fetele?"

„Sus, se uită la un film cu căștile pe urechi", spuse Connor. „Sunt aici." Îi zâmbi lui Kennedy. „Sunt în siguranță."

Kennedy se lăsă pe umărul lui Kit. „Nu puteam să-l las să le facă rău."

Kit îi mângâie părul lui Kennedy. „Știu." Ea întâlni privirile șocate ale bunicilor. „Dacă o credeți, poate rămâne aici. Dacă nu, voi găsi un loc unde să stea în timp ce îl investigăm pe Peter Shoemaker pentru violul unei minore."

„Pentru violul *repetat* al unei minore", spuse Connor.

Doamna Tindall izbucni în lacrimi și fugi din cameră. Duncan părea paralizat. „Nu pot să cred", șopti el, apoi păru să-și dea seama ce spusese. „Te

cred, Kennedy. Tu nu minți. N-ai mințit niciodată. Dar asta... e greu de acceptat."

„Știu", spuse Kennedy trist. „Dar e adevărat. Tatăl meu e un monstru și îl urăsc."

„De asta ai insistat să pleci la facultate", spuse Duncan, vorbind în continuare ca și cum ar fi fost într-un vis. Un coșmar. „Pete nu voia să pleci. M-a rugat să te conving să renunți. Să-ți interzic. A spus că ești prea sălbatică ca să pleci singură, că nu-ți vei lua medicamentele și că vei deveni suicidală."

„Am avut tendințe suicidale o perioadă, înainte să plec la facultate. Nu mă voi întoarce la el, bunicule. Nu o voi face."

„Bine", spuse Duncan. Se uită la Kit. „Ce ar trebui să facem?"

„Să începem cu consiliere", spuse Kit, strângându-i din nou mâna lui Kennedy. „Mai aveți numele terapeutului pe care vi l-am dat, domnule? Ea vă poate ajuta, atât cu durerea, cât și cu abuzul. Și... lăsați-o pe Kennedy să se vindece. A făcut deja un prim pas enorm. A raporta abuzatorul tău este înfricoșător, domnule. De aceea este atât de important să o credeți."

„O cred. Și soția mea o crede. Ea doar... a fost o zi îngrozitoare."

„Știu", spuse Kit. „Acum o să plecăm. Kennedy, de ce nu le saluți pe surorile tale? Cred că o să te simți mai bine."

Ea urcă scările, aruncându-i lui Kit un zâmbet recunoscător.

Kit se întoarse spre Duncan. „Cine doarme în camera aceea, unde atârnă frânghia de fereastră?"

„Era camera lui Aylene", șopti el, iar lacrimile începură să-i curgă din nou. „Nu poate să se cațere pe peretele casei dacă scoatem frânghia, nu? Poate să intre înapoi?"

„Nu știm", spuse Connor. „Sună la firma de pază. Și schimbă codurile de alarmă." Connor se ridică și Kit se alătură lui. „Ne pare rău pentru pierderea ta", spuse Connor încet. „Știu că nu e mult, dar e tot ce putem spune."

„Nu-mi pasă ce ai de spus", spuse Duncan furios. „Găsește-l pe Pete. Asta e tot ce trebuie *să faci*."

Kit îl urmă pe Connor până la mașina departamentului. O dusese pe Kennedy în siguranță la bunicii ei. Acum trebuiau să-l găsească pe tatăl ei nenorocit.

„Mă întreb dacă a pregătit copiii care veneau la el ca director adjunct”, murmură Connor în timp ce pornea motorul.

„M-am gândit la asta”, spuse Kit. Telefonul ei vibră și ea verifică cine o sună. „Iar Navarro.”

„Poate l-au găsit pe Shoemaker”, spuse Connor plin de speranță.

„Gura ta, urechile lui Dumnezeu.” Kit acceptă apelul și îl puse pe Navarro pe difuzor. „Sunt aici cu Connor, domnule. L-ați găsit pe Shoemaker?”

„Nu”, spuse Navarro cu dezgust. „Dar am vești bune. Echipa care urmărea Suburbanul și remorca i-a urmărit până la ieșirea Descanso de pe autostrada 8. Au verificat amănunțit și Suburbanul și remorca nu au fost văzute la est de Descanso. Aceasta este ieșirea 40 de pe autostrada I-8, în direcția Julian. Vreau să te duci la Descanso și să începi să bați la uși. Cere să vezi înregistrările camerelor de securitate ale afacerilor locale.”

„Suntem pe drum”, spuse Connor. „Rămânem în contact.” Kit încheie convorbirea și trasează ruta. „Să începem.”

Poliția din San Diego, San Diego, California
Joi, 12 ianuarie, ora 19:45

„S-ar putea să nu fie același tip”, avertizează Navarro, așezându-se pe scaunul lui Connor și rostogolindu-se până la locul unde Sam stătea la biroul lui Kit, uitându-se la monitorul ei.

„Știu, dar trebuie să verific.” Sam se conectă la serverul departamentului, având grijă să nu atingă niciunul dintre fișierele stocate pe computerul lui Kit. Ceruse să folosească propriul laptop – chiar se oprise la apartamentul său să îl ia după ce îl plimbase pe Siggy –, dar Navarro îi spusese că avea nevoie de un software special pentru a accesa serverul departamentului și că trebuia să folosească computerul lui Kit.

Navarro arătă spre unul dintre fișiere. „Asta e înregistrarea de pe camera

lui Ace Diamond, pe care a pus-o la atelierul auto al lui Jennifer. Slavă Domnului pentru iubiții geloși.”

„Da, într-adevăr.”

„Nu ai văzut asta?”

„Nu încă. Kit voia să mi-l arate, dar am fost distrași de alte treburi.” Sam a dat clic pe videoclip, strâmbându-se când Bărbosul a aruncat-o pe Shelley în spatele camionetei Ford fără nicio grijă. „Ați găsit camioneta Ford?”

„Posibil. Am găsit ieri una care fusese declarată furată. Este aceeași marcă, model și culoare, așa că poate este aceeași camionetă.”

„Presupun că nu sunt amprente?”

„Niciuna care să nu aparțină femeii care a raportat furtul. Care are 75 de ani și aproximativ 1,65 m înălțime.”

„Fetele au spus că bărbatul pe care l-au văzut conducea un SUV mare, de culoare bej.”

„Promițător”, murmură Navarro.

Sam derulă înapoi videoclipul cu Ace Diamond și îl vizionă din nou. Apoi văzu. „Acolo.” Îngheță imaginea. „Vezi cum își trage de mâneci? Fetele au spus că a făcut și asta.” Derulă înapoi și se uită din nou. „Și acolo. Se scarpină în interiorul încheieturii mâinii.” Era o mișcare mică, ușor de ignorat dacă nu o căutai. „E același tip.”

„Sper că da”, spuse Navarro, încruntându-se. „Putem pune supraveghere la colțul străzii, în caz că se întoarce să caute altă fată.”

Și Sam era încruntat. „Am văzut pe cineva făcând asta recent. Chestia cu trasul de mâneci. Încerc să-mi amintesc cine. La naiba, urăsc când nu pot să gândesc.” Avea nevoie de somn.

„Stai”, spuse Navarro, cu un ton ciudat. „Criminalului nostru îi plac fetele tinere?”

„Fetele de la New Horizons au spus că fata pe care a răpit-o avea treisprezece sau paisprezece ani, așa că da. Tânăra.”

Navarro luă mouse-ul din mâna lui Sam. „Scuze. Trebuie să vedem altceva.”

Sam privi cum Navarro găsea ceea ce căuta. „Aici”, spuse Navarro în cele din urmă. „Asta.”

Sam îngheță când începu videoclipul. Era unul dintre interviurile pe care Kit și Connor le făcuseră cu o seară înainte. „Peter Shoemaker?” A cărui soție fusese ucisă între ora șapte seara și ora șapte dimineața. Gâtul îi fusese tăiat. Kit îi trimisese un mesaj la scurt timp după ce descoperise cadavrul femeii.

„Da. Kit și Connor au mers să-l ia în după-amiaza asta pentru violul unei minore.”

Stomacul lui Sam se întoarse pe dos. „Cine?”

„Fiica lui”, spuse Navarro cu gravitate, derulând înregistrarea. „A venit direct de la facultate să ne spună ce a făcut. A început să abuzeze de ea când avea doar nouă ani. Nu a spus nimic până acum pentru că se temea de reacția mamei sale.”

„Dar acum mama ei e moartă”, spuse Sam încet. „Lasă-mă să ghicesc. Mai sunt și alți copii în casă?”

„Ai nimerit-o. Gemene, în vârstă de opt ani. Uită-te.” Navarro apăsă pe butonul de redare.

Pe ecran, Peter Shoemaker își punea jacheta după ce Kit și Connor părăsiseră camera. Își scutură umerii, apoi își trase mânecile.

Imediat după ce se scărpină pe interiorul încheieturii mâinii.

Peter Shoemaker era Bărbosul. Peter Shoemaker, care ucisese șapte persoane: Munro, Shelley Porter și mama ei, Walter Grossman, Hugh Smith, Aylene Tindall și Lila Ramsey.

„Mi-a scăpat asta aseară”, spuse Sam amorțit.

„Aseară nu căutam asta. Trebuie să-i sun pe Kit și Connor.”

„Dar...” Ceva nu era în regulă. „Soția lui Bert Ramsey a fost și ea ucisă, dar asta s-a întâmplat azi dimineață. Shoemaker nu era încă în închisoare atunci?”

Navarro făcu o pauză, cu degetul suspendat deasupra numelui lui Kit pe telefonul mobil. „Da, era. Sau cel puțin a apărut într-un taxi chiar când Kit și Connor ajungeau să-i confirme alibiul cu soția lui, imediat după prânz.”

„Soția lui era alibiul lui, care nu mai poate fi confirmat sau infirmat”, spuse Sam.

„Exact. Stai.” Navarro formă un alt număr și puse telefonul pe difuzor.

„Tribunalul. Cu ce vă pot ajuta?”

„Da, sunt locotenentul Navarro, de la Divizia Omucideri. La ce oră a fost eliberat Peter Shoemaker astăzi?”

„Stați să verific, domnule locotenent.”

Așteptară câteva minute într-o tăcere tensionată.

„Locotenente?”, spuse în cele din urmă funcționarul de la tribunal. „Peter Shoemaker a fost eliberat pe propria răspundere la ora zece și jumătate dimineața.”

„Mulțumesc”, îi spuse Navarro funcționarului. „Ați fost de mare ajutor.” Închise telefonul și căută adresele lui Bert Ramsey și Peter Shoemaker.

„Ramsey și Shoemaker locuiau la doar câțiva kilometri unul de celălalt”, spuse Sam. „Iar Shoemaker a fost eliberat suficient de devreme încât să o poată ucide pe soția lui Ramsey înainte de a se întoarce la propria casă cu taxiul.”

„Medicul legist a spus că doamna Ramsey nu era moartă de mult timp. Da, Shoemaker a avut timp.”

„A ucis-o pe Lila Ramsey pentru ca uciderea propriei soții să nu pară neobișnuită”, spuse Sam, simțind milă pentru ambele femei. „Dar nu trebuiau să fie ofițeri în uniformă care să-l urmărească pe acuzat de la tribunal după ce a fost eliberat pe cauțiune?”

„Da.” Navarro verifică o listă pe telefonul său, apoi formă un alt număr, punând din nou telefonul pe difuzor. „Dispecerat, vă rog să-mi faceți legătura cu ofițerul Damon Johnson.” Așteptă, bătând cu degetele pe biroul lui Kit. „Sunt locotenentul Navarro. Ați fost desemnați să-l urmăriți pe Peter Shoemaker când a părăsit tribunalul astăzi.”

Se auzi o scurtă ezitare. „Da, domnule. Așa este. Și am făcut-o, dar a fost luat de avocatul său, care ne-a pierdut urma. Așa că ne-am dus direct la casa lui și am așteptat afară până a ajuns acasă.”

„Nu ați menționat asta în raport”, spuse Navarro rece.

„Eu sunt... Nu, domnule. Nu am scris. Îmi pare rău, domnule.”

„Da, și mie”, răspunse Navarro sec. „Prezentați-vă la mine mâine la ora 8. Nu întârziați.” Închise telefonul și mormăi: „Soția lui Bert Ramsey este și mai supărată că nu v-ați făcut treaba. Mă întreb dacă Shoemaker i-a spus avocatului său să scape de urmărire. Va trebui să-l adăugăm la anchetă.”

„Dar știi unde este Peter Shoemaker, nu?” întrebă Sam. „Ofițerii aceia

încă îl păzesc, nu-i așa?”

„Nu. Shoemaker dispăruse când Kit și Connor au mers să-l aresteze pentru violarea fiicei sale. De câteva ore nu mai știe nimeni unde este.” O sună pe Kit, apoi se încruntă. „Mesagerie vocală”, spuse el.

Sam avu un sentiment neplăcut. „Un om care a ucis șapte persoane umblă liber?”

„Nouă persoane”, spuse Navarro cu gravitate. „Marshall și Ashton au găsit în sfârșit paznicul care l-a lăsat pe ucigașul lui Munro să intre în cartierul său. Era cu prietena lui, la ea acasă. Amândoi sunt morți.”

Sam înghiți în sec. „Unde sunt Kit și Connor acum?”

Navarro verifică ora. „Au trecut deja de Descanso.”

„De ce sunt acolo?” Descanso era un oraș la est de San Diego, lângă autostrada 8, la aproximativ o oră distanță.

„Echipa mea care verifică camerele de trafic a găsit un Suburban de culoare bej care tracta o remorcă neînvelită. A fost văzut ultima oară pe autostrada 8, chiar înainte de ieșirea spre Descanso. În funcție de cât de departe au ajuns Kit și Connor, s-ar putea să aibă semnal slab la telefonul mobil.”

„Trebuie să știe că Bărbosul este Shoemaker”, spuse Sam, ridicându-se în picioare. „Ei nu știu că a ieșit din tribunal la timp pentru a o ucide pe soția lui Ramsey. Să mergem. Acum.”

Navarro se ridică și el, dar îl privea încruntat. „Rămâi aici, doctore. Nu este responsabilitatea ta.”

Ba bine că era. Kit era responsabilitatea lui. „Dacă mă lași aici, te voi urmări. Nu ar fi mai bine să știi unde sunt?”

Navarro ridică din sprâncene. „M-ai urma, nu-i așa? Atunci să mergem. Vom lua mașina mea. Putem folosi lumina intermitentă.”

Lacul Cuyamaca, California
Joi, 12 ianuarie, ora 20:40

„Pare inutil”, spuse Connor. Conduceau de ceva vreme și soarele apuse-

se. Nu erau felinare de-a lungul acestui tronson de drum și Kit se gândi că ar putea fi ca și cum ar căuta acul în carul cu fân.

Drumul statal 79, pe care analiștii lui Navarro credeau că Suburbanul îl luase de pe I-8, traversa o zonă rurală cu adevărat frumoasă. Dar era o zonă foarte rurală, în mare parte parcuri statale și rezervații naturale.

„Cel puțin suntem pe drumul cel bun”, spuse ea, provocând un suspin din partea lui Connor.

„Știu. Dar totuși am senzația că aruncăm cu spaghete în pereți.” Era drept.

Se opriseră în Descanso, întrebând dacă cineva văzuse un Suburban de culoare bej care tracta o remorcă, și primiseră multe răspunsuri negative. Dar proprietarul unei benzinării le permisese să vadă înregistrările camerelor de supraveghere și văzuseră Suburbanul tractând o remorcă simplă, nevopsită, miercuri seara, în săptămâna precedentă.

Aceea era ziua în care Brooks Munro fusese răpit din casa lui, așa că erau pe drumul cel bun. Dar camera benzinăriei nu surprinsese Suburbanul venind încoace în zilele următoare, așa că Kit nu avea prea multe speranțe că vor găsi ucigașul. Cel puțin nu astăzi.

Ea și Connor hotărâseră să continue căutările.

Kit încercase să-l sune pe Navarro să-i spună, dar nu avea semnal la telefon, așa că îi trimisese un mesaj. Nici acesta nu ajunsese la destinație.

Proprietarul benzinăriei fusese amabil, oferindu-le apă și folosind telefonul fix. Apelul lui Kit ajunsese la căsuța vocală a lui Navarro, așa că lăsase un mesaj criptic, conștientă de interesul intens al proprietarului benzinăriei pentru apelul ei.

Nu părea un om rău, doar foarte curios. Și cam bârfitor.

Conduceau de-a lungul marginii estice a Pădurii Naționale Cleveland și se apropiau de orașul Julian, unde continua State Route 79, o altă autostradă care se ramifica spre est.

„Ei bine, cel puțin acum are sens să arunci cadavrul în Anza-Borrego”, spuse Kit. „La Julian începe o nouă autostradă. Este una dintre rutele către Anza-Borrego. De la Julian este doar o oră până la locul unde Sam și cu mine am găsit cadavrul lui Munro.”

„Atunci are sens. Oarecum.” Connor se încruntă. „Dar de ce să conduci o oră pentru a arunca cadavrul lui Munro acolo, când sunt literalmente sute de kilometri pătrați de pădure în apropiere?”

„Nu știu. Nu pot să nu mă întreb dacă el chiar voia ca cadavrul lui Munro să fie descoperit. Cel puțin la un moment dat. Poate nu atât de repede pe cât l-am găsit noi. Mă deranjează faptul că nu l-a îngropat.”

„Sam credea că vântul era prea puternic pentru ca ucigașul să vadă în acea noapte.”

„Poate. Dar să lase cadavrul acolo? Deasupra nisipului?” Kit clătină din cap. „A fost atât de metodic în tot ceea ce a făcut. A plănuit să folosească Norton Landscaping ca pe o poartă de intrare în cartierul lui Munro. A planificat unde să facă ambalajul. A planificat să folosească dependența lui Shelley Porter împotriva ei, să o tenteze cu bani pe care nu intenționa să-i plătească, pentru a putea obține rulota. Fără urme de bani. A ucis șapte oameni fără să lase în urmă indicii criminalistice. Nici o amprentă, nici un fir de păr. A fost cu un pas înaintea noastră tot acest timp, dar nu îngroapă cadavrul?”

Connor a suspinat. „Păi, acum că o spui așa...”

„De asemenea, nu știu câți oameni fac drumeții și campează în pădure în această perioadă a anului, dar este o perioadă aglomerată pentru Anza-Borrego. Zilele nu sunt prea calde și nopțile nu sunt prea reci. O mulțime de oameni merg acolo noaptea să admire stelele.”

„Deci, în această perioadă a anului, este o atracție turistică. Cineva ar fi observat la un moment dat cadavrul zăcând pe nisip.”

„Da. Era parțial acoperit, dar totuși se recunoștea clar că era un cadavru. Dar unde ar fi putut să se ducă de aici miercurea trecută, nimeni nu știe.”

„Următorul oraș este Julian. Putem opri acolo și întreba în jur. Părinții mei au prieteni care au case de vacanță acolo, așa că, dacă nu găsim nimic, putem măcar să oprim la una dintre casele lor și să folosim un telefon. Poate chiar și internetul.”

„Nu vreau să mergem prea departe și să trecem pe lângă locul unde a dus remorca.”

Connor ridică sprâncenele. „Și de unde știm cât de departe este prea departe?”

Kit oftă. „Nu știu. Dacă aș duce pe cineva în mijlocul pustietății pentru a-l tortura și ucide, nu aș vrea să fiu prea aproape de un oraș. Oamenii sunt curioși.”

„Așa este. Dar dacă nu ai o idee mai bună...”

Kit oftă din nou. „Să ne oprim la următoarea benzinărie și să verificăm înregistrările camerelor de securitate. Dacă este în Julian, atunci așa să fie.”

„Dar instinctul tău îți spune că nu va fi în Julian.”

Kit ridică din umeri. „Nu *în* Julian. Orașul nici măcar nu are 1800 de locuitori. Prea mulți oameni și-ar aminti de el – fie ca Bărbosul, fie cum arată el în realitate. Dar ai dreptate. Nu avem de ales. Păcat că e după program. Pun pariu că un poștaș ar ști cine locuiește în spatele copacilor.”

Copacii nu erau deși, cel puțin nu în această parte a pădurii. Dar erau suficient de deși, iar dealurile din jur suficient de înalte încât să ascundă o rulotă.

„Pun pariu că multe dintre aceste zone nu beneficiază de servicii poștale”, spuse Connor. „Trebuie să folosească o cutie poștală la oficiul poștal din Julian.”

Kit se cutremură. „Mă neliniștește faptul că sunt atât de departe de civilizație.”

Connor chicoti. „ Civilizația este în ochii celui care privește. Multe dintre parcelele de teren din apropierea Julian au sub o sută de acri. Nu e ca și cum ar trebui să călătorească zile întregi cu o trăsură trasă de cai pentru a ajunge într-un oraș.”

„Totuși. Fără serviciu poștal?”

„Dacă te face să te simți mai bine, probabil că încă primesc livrări UPS. Și Amazon.”

Kit se întoarse să-l privească. „Da? Mă întreb dacă am putea vorbi cu șoferii locali. Poate că au văzut ceva. Ei sunt tot timpul pe drum.”

„Nu e o idee rea. Să vedem ce facem când ajungem la Julian.”

„Sau am putea intra pe una dintre aceste alei și să întrebăm un locuitor.”

Connor se strâmbă. „Aș prefera să nu fiu împușcat astăzi. E o zonă rurală și izolată, locuitorii nu primesc vizitatori în mod regulat, iar afară e întuneric, dar ce naiba. Hai să încercăm.” Connor aprinse farurile. „Fii atentă la aleile de

acces. Nu sunt ușor de observat.”

Kit a rămas cu ochii în patru, căutând orice fel de întrerupere în tufișurile de-a lungul drumului. Și apoi o altă pereche de faruri s-a îndreptat spre ei.

Kit și-a încrucișat degetele de la ambele mâini. „Să fie un camion Amazon. Te rog, să fie un camion Amazon.”

Connor a râs. „Ești imposibilă.”

„Sunt optimistă.” Ea privi cum vehiculul trecu pe lângă ei. „Întoarce-te.”

„Nu e un camion Amazon, Kit.”

„Dar *e* un camion de remorcare. Poate au văzut ceva. Șoferul ar putea fi des pe acest drum.”

Connor oftă adânc și trase pe marginea îngustă a drumului, făcând o întoarcere în trei timpi. „Să sperăm că nu vine nimeni și ne lovește în lateral.”

Kit își încrucișă din nou degetele de la ambele mâini, făcându-l pe Connor să râdă încă o dată.

Făcură întoarcerea și se lansară în urmărirea camionului de remorcare. Connor aprinse farurile de fază lungă, dar camionul nu se opri.

În cele din urmă, Kit aprinse lumina intermitentă de pe acoperișul mașinii, iar camionul de remorcare încetini și se opri.

Atât Kit, cât și Connor ieșiră din mașină cu mâinile ridicate, pentru a arăta că nu erau înarmați. Armele lor erau în tocuri.

Șoferul coborî geamul. „Care e problema?”, întrebă el aspru. „Aveți nevoie de ajutor?”

„Nu”, răspunse Kit. „Sau, cel puțin, nu avem nevoie de remorcare. Eu sunt detectivul McKittrick, iar acesta este detectivul Robinson. Suntem de la Poliția din San Diego.”

Șoferul îi privi lung, evaluându-i. „Sunteți cam departe de casă.”

„Puțin”, recunoscu Kit. „Căutăm un anumit vehicul care ar fi putut trece pe aici săptămâna trecută.”

Șoferul camionului de remorcare îi privi cu incredulitate, de parcă ar fi fost nebuni, dar nu era dispus să o spună. „Ce vehicul?”

„Un Chevy Suburban de culoare bej”, spuse Connor. „Tracta o remorcă.”

Scoase telefonul și îi arătă șoferului fotografia pe care o făcuse din feed-ul proprietarului benzinăriei.

Șoferul clătină din cap. „Nu am văzut remorca, dar uneori trece un Suburban pe drumul ăsta. De obicei, în weekenduri. Odată a avut o pană și i-am schimbat roata.”

„Cum arăta?”, întrebă ea.

„Normal, cred. Cu excepția bărbii. Arăta ca Bigfoot. Dar era un tip de treabă. Mi-a dat un bacșiș generos pentru că i-am schimbat roata și mi-a plătit în numerar pentru roata de rezervă. Nu avea una la el.”

„Știi unde locuiește?”, întrebă Kit, încercând să nu-și țină respirația.

„Nu.” Șoferul se scărpină în ceafă. „Sau poate...” Se gândi puțin, apoi ridică din umeri. „Era undeva pe drumul ăsta. Între aici și Julian.” Se uită cu ochii mijiți prin parbriz. „L-am urmărit o vreme, doar ca să mă asigur că e în regulă. A tras pe dreapta și mi-a făcut semn să plec. Cred că era nervos că îl urmărea un străin.”

„Atunci de unde știi că era între aici și Julian?”, întrebă Connor. „Pentru că am primit un alt apel pentru o remorcare și a trebuit să mă întorc. Nu l-am mai întâlnit. Aș spune că a intrat pe una dintre aceste alei la mai puțin de cinci mile de aici. Dacă atât.”

„Mulțumesc”, spuse Kit. „Apreciem ajutorul.” Ea îi dădu una dintre cărțile ei de vizită, iar Connor făcu la fel. „Dacă vă mai amintiți ceva, vă rugăm să ne anunțați.”

Șoferul dădu din cap sobru. „Așa voi face.”

„Mulțumim.” Kit trebuia să se abțină să nu înceapă să danseze. „O seară plăcută.”

Așteptă până când ea și Connor se întorseră în mașină înainte să se bucure. „Optimismul a câștigat!”

Connor râse, întoarse mașina și porni din nou. „Ține-ți pumnii. Se pare că funcționează.”

Capitolul 19

La periferia orașului Julian, California
Joi, 12 ianuarie, ora 20:45

„Nu e deloc înfiorător”, spuse Connor sarcastic, pentru că, de fapt, era al naibii de înfiorător aici, în pădure.

Au cotit pe trei alei în căutarea mașinii Suburban. Era puțin probabil ca remorca să mai fie acolo, dar Kit voia să rămână optimistă.

Și în cele din urmă, eforturile lui au dat roade. A patra alee nu era marcată, nici măcar cu un indicator cu adresa. Aleea în sine era lungă de peste un kilometru și jumătate, șerpuind printre copaci care nu erau suficient de deși pentru a forma o pădure, dar suficient de deși pentru a crea o senzație de întuneric absolut.

O ceață ușoară se strecurase, nu ca un nor, ci ca niște degete noduroase care se răsuceau printre copaci. Umbrele păreau să pândească la marginea aleii de pământ, și chiar și farurile lor puternice le permiteau să vadă doar câțiva metri în fața lor.

Orice putea fi acolo. Sau oricine.

Era al naibii de înfiorător.

Și se aflau acolo, în mijlocul pustietății, fără semnal la telefonul mobil.

Ea își verifică din nou telefonul. Tot nimic.

„Dumnezeule”, șopti Connor, încetinind mașina până se opri.

Pentru că în lumina farurilor se vedea remorca. Nu era niciun semn de Suburban. La aproximativ cincisprezece metri distanță se afla o cabană mică, de poate 150 sau 200 de metri pătrați, în stil rustic. Era întuneric, iar întreaga zonă părea abandonată.

„Ar fi trebuit să luăm un telefon prin satelit”, mormăi Kit. „Trebuie să chemăm întăriri.”

„Să aruncăm o privire rapidă în jur și apoi să mergem în Julian. Putem cere ajutor de la biroul șerifului de acolo.” Connor scoase arma, luă o lanternă Maglite și ieși din mașină. „Dacă este aici, acum știe că și noi suntem aici. Nu

vreau să scape.”

În stare de alertă maximă, Kit îl urmă pe Connor până la rulotă.

„Nenorocitul”, șopti Connor în timp ce lumina cu lanterna în rulota goală.

Kit se strâmbă la vederea sângelui. Era uscat și maro și acoperea podeaua, pereții și chiar tavanul rulotei. Înghiți cu greu. În mijlocul rulotei se afla o masă veche, cu o menghină la capătul ei și cătușe la cele patru colțuri. Se gândi la loviturile din craniu lui Munro. Sângele acoperea și masa.

Pe podea erau împrăștiate degete de la mâini și picioare, ca niște gunoaie. Aici fusese torturat Brooks Munro.

„Două seturi de urme de cauciucuri”, spuse Connor, luminând cu lanterna podeaua rulotei de sub masă. „A fost o mașină aici înainte să fie adusă masa. Urmele de cauciucuri au lățimea unui Ferrari. Mă întreb dacă e aici. Poate în spatele cabanei.”

„Putem să ne întoarcem să verificăm”, spuse Kit. „Unul dintre noi poate sta pe drumul principal, în timp ce celălalt se duce la Julian, în caz că e aici și încearcă să fugă. Dar nu vreau să stau aici. Nu avem semnal la telefon și nu avem acoperire.”

„Da”, fu de acord Connor, dar mai aruncă o privire în interior. „Mai sunt și urme de roți. Avea o motocicletă aici. Iar persoana de contact a lui Sam de la centrul de reabilitare a spus că Bărbosul avea o cască de motocicletă.” „Connor, să mergem. Acum.” Kit se îndreptă spre mașină, sperând că el o va urma. Înțelegea dorința lui Connor de a-l prinde pe Bărbos, oricine ar fi fost el. Dar să rămână aici fără întăriri era pur și simplu o prostie.

Cu reticență, Connor se îndepărtă de rulotă. „Trebuie să verificăm cabana.”

„Avem nevoie de întăriri.” Instinctele lui Kit funcționau la maxim.

El o privi încruntat. „De obicei, tu ești cea care se năpustește înăuntru.” Da, așa era. Oare devenise mai blândă?

Pleacă de aici.

Vocea din capul ei nu voia să tacă. „O să intru odată ce voi avea întăriri. Să mergem.”

Era la jumătate de metru de ușa mașinii când se auzi primul foc de armă,

urmat de o bufnitură puternică și un geamăt de durere. Imediat se lăsă în genunchi. Al doilea foc de armă fu urmat de blestemul violent și fără suflare al lui Connor.

„Connor?”, strigă ea, încercând să rămână calmă.

Pentru o clipă, nu primi niciun răspuns. „Sunt... rănit”, îi răspunse el, respirația lui fiind mai zgomotoasă decât cuvintele.

Inima lui Kit se opri în loc. „La naiba, la naiba, la naiba.” Se târî în fața mașinii, până la locul unde Connor zăcea întins pe pământ, privind spre cer, cu o mână apăsată pe coapsa superioară. Cealaltă mână încă strângea arma de serviciu.

Se uită în jur și nu văzu pe nimeni. Trăgătorul – probabil Bărbosul – era undeva în spatele copacilor. Îl trase pe Connor între spatele remorcii și partea din față a mașinii lor, apoi se aplecă peste el. „Cât de grav?”

„Primul glonț... aici.” Își dădu drumul la picior pentru a-și atinge pieptul, lăsând amprente sângeroase pe cămașa lui albă. „Vesta a oprit glonțul. Dar mă doare când respir.”

Nu era bine. Vesta împiedicase glonțul să-i străpungă pielea, dar nu îl împiedicase să-i rupă coastele sau chiar să-i perforeze un plămân.

„Cât de gravă e rana la picior?” Scoase o pereche de mănuși din buzunarul jachetei și le puse. Apoi scoase briceagul. Îi închise degetele lui Connor în jurul lanternei Maglite. „Ține lanterna. Trebuie să văd.” Se uită în sus și în jur, așteptându-se să vadă ucigașul stând deasupra lor cu pușca îndreptată spre capetele lor. Dar erau singuri în spațiul de trei pe șase metri.

Cât de ușor putu, tăie materialul de pe coapsa lui Connor. Materialul era deja puternic îmbibat cu sânge.

„E grav”, spuse Connor cu voce strânsă. „Sângerează mult.”

„Cred că a lovit o arteră. Trebuie să te scot de aici.” Își scoase cureaua din pantaloni și o strecură sub piciorul lui, fixând-o și strângând-o. Garoul improvizat era tot ce putea face. „Poți să mergi?”

Connor încercă să se ridice, cu fața contorsionată de durere. „Nici măcar nu pot să stau în picioare.”

„Atunci te voi trage.” Își agăță brațele sub ale lui și îl trase până la marginea zonei lor sigure. Se opri în ultima clipă, întorcând capul pentru a

căuta trăgătorul.

Un alt glonț șuieră pe lângă urechea ei și se aruncă pentru a-l acoperi pe Connor cu propriul corp. „Nenorocitule”, mârâi ea.

Dacă nu s-ar fi oprit să se uite, glonțul acela ar fi ucis-o.

„Pleacă”, spuse Connor, strângând din dinți. „E lângă cabană. Ascunde-te în spatele mașinii și fugi în pădure. E mai puțin de un kilometru până la drumul principal.”

„Nu te las.”

Gândește, Kit. Trebuia să-l îndepărteze pe Bărbos de cabană, avea nevoie de o linie de vedere liberă. Apoi îl putea doborî.

„Trebuie să fugi, Bărbosule!”, strigă ea. „Credeai că am venit fără întăriri? Ai aproximativ două minute înainte ca drumul să fie blocat în ambele sensuri.”

Nu era clar cum ar fi putut scăpa, dacă nu avea motocicleta – sau Ferrari-ul sau Suburban-ul – ascunse în spatele cabanei.

„Mincinoaso!” răspunse o voce gravă și profundă. Simon Daly spuse că vocea livratorului care întrebase de soția lui sună la fel.

„Te-am auzit spunând că ai nevoie de întăriri”, adăugă el. „Nu mă minți.”

La naiba.

Kit se aplecă să-i șoptească lui Connor la ureche. „Mă duc în spatele rulotei, să încerc să-l scot afară. Dacă rămâne în cabană, suntem ținte sigure.” Și nimeni nu venea să-i ajute. „Rămâi aici.”

„Ajută-mă să mă ridic”, îi șopti el înapoi. „Vreau să-l pot vedea dacă iese pe ușa cabanei. Te pot acoperi de aici.”

Kit îl ajută să se ridice, strâmbându-se la expresia feței lui. Dar el nu țipă și nu gemu. Era tăcut în durerea lui.

Kit se lăsă în pământ, împingându-se cu coatele în jurul rulotei. Faptul că pământul era ud o ajută. Noroiul alunecos îi ușura deplasarea.

Când ajunse în fața rulotei, se opri un minut să respire. *Inspiră și expiră.* Faptul că putea auzi cuvintele din vocea lui Sam îi dădea un pic de alinare.

„Ai putea la fel de bine să fugi cât poți”, strigă ea. „De fapt, avem întăriri pe drum. L-am sunat pe locotenentul meu și i-am spus exact unde mergem. Mulți oameni ne-au văzut venind încoace, așa că în curând vor fi o grămadă de

polițiști aici. Având în vedere că ai ucis o grămadă de oameni, eu aș fugi dacă aș fi în locul tău.”

„Aruncați armele”, strigă Bărbosul înapoi. „Amândoi. Apoi vom discuta.”

Kit se apropie încet de marginea din față a remorcii. De aici putea vedea cabana. Ușa din față era deschisă, dar tot ce vedea era întuneric. „Nu se va întâmpla, domnule Bărbos. Ieșiți afară și nu vă voi ucide.”

Bărbosul râse. „Nu mă vei ucide”, spuse el, vocea lui nemaifiind profundă și răgușită. Era melodioasă, aproape ca un cântec. „Vei fi prea moartă.”

Kit se întrebă dacă erau într-adevăr doi bărbați. Mai multe mâini.

„Cine e prietenul tău?”

„Și se spune că ești atât de inteligentă.”

O mișcare din cabană îi atrase atenția lui Kit. Nu din ușa din față, de unde venea vocea bărbatului, ci din fereastra din stânga. Se aprinsese o lumină, aruncând o siluetă.

Kit clipi șocat. Părea a fi o fată, care încerca să deschidă fereastra. Împinse și trase, apoi își lipi fața de geam într-un strigăt mut de ajutor, înainte de a dispărea din fereastră.

Lumina din fereastră se stinse.

La naiba, la naiba, la naiba.

Avea un ostatic. Fata nu putea avea mai mult de doisprezece sau treisprezece ani. Și atunci Kit își dădu seama.

Peter Shoemaker.

Shoemaker își violase fiica de când avea nouă ani. Kit nu știa cine era fata de la fereastră, dar era logic ca bărbatul să se ia de alte fete acum că Kennedy plecase de acasă. „Shoemaker, s-a terminat. Am vorbit cu Kennedy. Știu cu ce te șantaja Munro de fapt.”

Urmă o clipă de tăcere. „Nu știi nimic.”

Era o a treia voce, nici profundă, nici melodioasă. Părea a fi vocea directorului adjunct pe care îl întâlniseră cu o seară înainte.

Kit trecu în revistă faptele în mintea ei. Îl suspectase pe Shoemaker de crimă până când soția lui Bert Ramsey fusese găsită moartă. Shoemaker ar fi

fost la tribunal în momentul uciderii doamnei Ramsey.

Putea să aibă încă un complice. Sau...

Sau nu fusese la tribunal în acel moment. A sosit cu taxiul imediat după ce Kit și Connor s-au oprit la casa lui pentru a o interoga pe Aylene. Un moment foarte convenabil. Și a fost convenabil și faptul că nimeni nu a putut intra să descopere cadavrul soției sale până când el a sosit și s-a arătat șocat.

Credea că nu vom verifica la ce oră a fost eliberat din tribunal?

Probabil că așa credea, pentru că ei *nu* au verificat. Au acceptat sosirea lui fără să pună întrebări.

„Nu trebuia să fugi, Peter", strigă Kit. „Dacă ai fi rămas la socrii tăi, cel mai rău lucru de care ai fi fost acuzat ar fi fost agresiunea sexuală asupra unui minor. Acum te acuzăm de șapte crime."

„Nouă", strigă el. „Și vor fi unsprezece când voi termina cu voi doi."

„Nu cred. Cu cât stăm mai mult aici, cu atât mai mult timp are șeful meu să ajungă aici. Chiar l-am sunat acum puțin timp și i-am spus unde căutăm."

„Nu l-ai sunat. Nu aveai semnal la telefon. Te-am auzit spunând asta."

„L-am sunat de la o benzinărie. Am folosit telefonul fix. Ești prins în capcană."

„La fel și voi." Ușa din față se trânti, lăsându-i în tăcere, singurul sunet fiind cel al ploii care cădea acum pe copaci.

Kit privi cabana, strângând ochii în întuneric. El ar putea ieși prin spate, dar ea ar trebui să-l vadă apropiindu-se.

Și îl văzu, dar prea târziu. O siluetă îmbrăcată în negru se furișa în spatele cabanei. Kit trase de două ori, dar nu credea că îl lovise.

Ea a alergat înapoi la Connor, care stătea acum fără cămașă. El era încă în șezut, cu o mână strângând arma, iar cu cealaltă apăsând cămașa pe rană.

„Dacă nu sângerezi până la moarte, o să faci pneumonie", mormăi Kit.

„De unde știi că era Shoemaker?"

„Are o fată tânără acolo. Am văzut-o prin fereastră. De aici nu se vede. Cred că cea mai bună șansă a noastră este să urcăm în mașină și să fugim cât ne țin picioarele. Dacă e în pădurea de lângă cabană, nu poate trage bine dacă rămânem pe partea șoferului a mașinii noastre."

„Îl lăsăm să scape? Nici gând. A ucis *nouă oameni*, Kit. Nu putem să-l

lăsăm să mai ucidă."

„Nu te voi lăsa să fii al zecelea."

Connor închise ochii. „La naiba. Ești atât de încăpățânată."

„Nu te mai certa. Pierdem timpul. Haide." Ea își agăță brațele sub ale lui și începu să-l tragă afară din mica lor zonă de siguranță. Care nu ar fi fost sigură dacă Shoemaker se plimba cu o afurisită de pușcă. Zgomotul unui motor pornind tăie aerul și Kit îngheță în poziția ghemuită, respirația ei intrând și ieșind din plămâni, pentru că Connor cântărea într-adevăr o tonă.

O clipă mai târziu, Chevroletul Suburban pe care îl vânaseră se năpusti în jurul cabanei, trecând pe lângă rulotă și mașina departamentului. Kit se aruncă peste Connor, așteptându-se să mai zboare gloanțe.

Dar nu veni niciuna. În schimb, Suburbanul gonea pe alee și dispăru din vedere.

„A plecat", mormăi Connor furios. „L-am lăsat să scape."

„Sângerezi", îi spuse Kit, dar inima îi bătea încă în gât. „Trebuie să verific fata, să văd dacă mai e acolo. Dacă a luat-o, s-ar putea să nu o mai găsim niciodată."

„Atunci du-te, la naiba."

„O să mă duc, dar mai întâi o să te urc în mașină." Ea îl târî până la ușa din spate, din partea șoferului, ajutată de el, care împingea cu piciorul nevătămat. Își repoziționă mâna, punându-i brațul peste umăr. „Acum ridică-te. Folosește piciorul sănătos ca să te ridici."

Connor făcu ce îi ceruse ea și în sfârșit se întinse pe bancheta din spate, cu fruntea acoperită de sudoare. Era palid, cu pielea lipicioasă.

Pierduse mult sânge și timpul trecea. Trebuia să-l ducă la spital sau...

Nu. Nu voia să se gândească la asta. Kit îi scoase picioarele din calea ușii din spate și o închise.

Aplecându-se, Kit se strecură în spatele volanului, cu arma încă în mână. Avea de gând să-i ducă direct la cabană și apoi să vadă ce face fata.

Dar îngheță când alte împușcături răsunară în aer. Mașina se clătină când alte trei gloanțe o loviră. Două împușcături mai târziu, mașina se înclină spre partea pasagerului.

Două dintre anvelope erau distruse. Shoemaker se întorsese.

Se întrebă câte gloanțe avea în încărcător. Puteau fi zece, puteau fi o sută. Oricum ar fi fost, se blestemă că nu știa că Peter Shoemaker era un trăgător de elită.

Fusese păcălită de personalitatea lui de „sunt doar un director adjunct” și acum erau prinși în capcană. Nu, nu prinși în capcană. Îi va scoate de acolo.

Alte focuri de armă în spatele mașinii o făcură să înjure.

El se mișca din nou. Îi luase prea mult timp. A băgat mașina în marșarier și a apăsat ușor accelerația, cu capul ridicat doar atât cât să vadă peste volan. Dacă se împotmoleau în noroiul acela, ar fi fost cu adevărat prinși în capcană.

Un alt glonț a lovit geamul șoferului, care s-a spart în bucăți, glonțul lăsând o gaură. Oprind mașina, Kit și-a aplecat capul, știind că nu ar fi putut să conducă pe acea alee sinuoasă dacă nu vedea. Mai ales cu două cauciucuri sparte.

Un alt glonț lovi geamul, de data aceasta mai jos. Dacă nu s-ar fi aplecat, ar fi murit.

Geamul nu ar mai fi rezistat unei a treia lovituri.

Dar ea nu avea de gând să moară. Nici Connor. Cel puțin nu astăzi. „Ești bine, Connor?”

„Da.” Era abia un șoaptă.

„Bine. Mă întorc.”

Se ducea după Peter Shoemaker.

Kit nu era sigură dacă Connor își pierduse cunoștința sau dacă știa că era inutil să se certe, pentru că nu spuse nimic în timp ce ea se strecură peste consola centrală către partea pasagerului și ieși pe ușa aceea. Se târî înapoi în acel loc confortabil dintre mașina lor și remorcă, înainte de a-și ridica capul pentru a vedea unde se dusese el.

Apoi îngheță din nou la senzația de oțel rece pe partea laterală a capului. Un pistol. Era înarmat cu mai mult de o armă.

„Aruncă arma, detectivule”, spuse Peter Shoemaker. „Și ridică-te.”

La naiba.

La periferia orașului Julian, California
Joi, 12 ianuarie, ora 20:45

„S-au oprit”, spuse Sam, uitându-se la telefonul său satelit. Navarro îi spusese cum să urmărească GPS-ul mașinii departamentului lui Kit și Connor prin serverul SDPD, iar Sam nu fusese niciodată atât de ușurat să vadă un mic punct albastru pe ecran.

Urmăriseră mașina lui Kit șerpuind pe State Route 79, oprindu-se zece minute aici, cincisprezece minute acolo.

Apoi, cei doi detectivi se opriseră, se întorseseră, se opriseră din nou, apoi se întorseseră din nou. Asta se întâmplase acum douăzeci de minute.

De atunci, cei doi detectivi păreau să verifice aleile de acces. Urcaseră și coborâseră trei alei înainte de a ajunge la a patra. Era o alee mult mai lungă decât celelalte.

„Slavă Domnului că ai adus telefonul prin satelit”, spuse Navarro. „Nu am semnal de kilometri întregi.”

„ Fac drumeții în deșert, adesea singur. Doar eu și Siggy. Multe dintre locurile în care mergem nu au deloc acoperire celulară bună. Merită să ai un telefon prin satelit în echipament.”

Echipament pe care îl luase din spatele RAV4-ului său, în timp ce el și Navarro se grăbeau spre mașina de serviciu a lui Navarro. Avea și apă, batoane energizante, o lanternă frontală și ochelarii cu vedere nocturnă pe care părinții lui i-i dăduseră de Crăciun. Nu se gândise niciodată că îi va folosi, dar mama lui îl pusese să promită că îi va pune în rucsac.

Acum era bucuros că îi avea la el. Pentru orice eventualitate.

„Sunt sigur că sunt bine”, spuse Navarro. „Ar putea fi doar o plimbare plăcută la țară. Dar nu-mi place că nu am mai auzit nimic de când Kit a lăsat mesajul acela.”

Nici lui Sam nu-i plăcea.

Kit îl sunase pe Navarro de la o benzinărie, lăsându-i un mesaj vocal în care îi spunea că văzuseră pe camera de supraveghere un Chevrolet Suburban de culoare bej care tracta o remorcă. Remorca trecuse miercuri seara, la apro-

ximativ două ore după ce Munro fusese răpit.

De atunci, nici Sam, nici Navarro nu mai auziseră nimic.

Sam avea un presentiment neplăcut în legătură cu această situație, dar de obicei avea astfel de presentimente când credea că Kit era în pericol. *Ea poate să-și poarte singură de grijă. Întotdeauna o face.*

„Au părăsit deja proprietatea?", întrebă Navarro.

„Nu. Sunt acolo de două minute. În toate celelalte alei, au făcut imediat cale întoarsă."

„Atunci, s-ar putea să fi găsit ceva. Poți să suni la biroul șerifului din Julian? S-ar putea să avem nevoie de întăriri."

Sam formă numărul și puse difuzorul.

„Biroul șerifului din județul San Diego", spuse o femeie. „Cu cine pot să vă fac legătura?"

„Sunt locotenent Navarro, de la Omucideri San Diego. Avem doi detectivi care caută mașina unui suspect pe autostrada 79. Eu și un coleg suntem în drum spre acolo pentru a le oferi sprijin. Solicităm întăriri."

„Locația?", întrebă femeia.

Sam îi dădu coordonatele. „Îmi pare rău, nu avem adresa."

„Nicio problemă. Voi trimite pe cineva acolo cât mai repede posibil."

„Mulțumesc", spuse Navarro. „Avem nouă persoane în morgă. Credem că am găsit una dintre ascunzătorile criminalului."

„Oh", spuse femeia. „Este cazul Munro din San Diego. Voi asigura că acest caz va avea prioritate maximă."

„ Mulțumesc", spuse Navarro din nou, apoi îi făcu un semn cu capul lui Sam.

Sam încheie convorbirea și se întoarse la ecranul de urmărire GPS. „Sunt încă acolo. Vom ajunge în trei minute."

Navarro apăsă accelerația. „Mai puțin de atât."

Rămăseseră tăcuți până când Sam văzu aleea. Era nemarcată și ar fi ratat-o dacă nu ar fi urmărit punctul albastru care era mașina lui Kit și Connor virând în acea direcție. „Acolo."

Navarro încetini pentru a vira, apoi amândoi înghețară la sunetul focurilor de armă rapide.

„La naiba”, șuieră Navarro, apăsând pedala de accelerație.

Care dură zece secunde. Aleea – dacă asta era într-adevăr – șerpuia periculos printre copaci, iar roțile din spate ale mașinii alunecau pe pământul ud. Navarro viră brusc pentru a nu se izbi de un copac.

„La naiba.” Navarro strângea volanul cu putere. Se auziră alte focuri de armă și Sam trebui să se lupte să nu-i fie rău.

E bine. Trebuie să fie.

La fel și Connor, desigur. Dar Kit. Era a lui Sam. Sau ar fi fost într-o zi.

Să fie bine. Te rog.

Navarro a tras aer în piept și a început să conducă mai atent pe drumul sinuos. Focurile de armă au devenit mai puternice.

„Dacă continuăm”, a spus Sam, „va ști că venim.”

„Asta l-ar putea face să se oprească.”

„Sau l-ar putea face să devină disperat.”

Navarro s-a încruntat. „Eu cobor. Tu așteaptă aici șeriful.”

Părea un plan prost, dar Sam nu avea de gând să se certe cu locotenentul de la Omucideri. Nu a fost surprins când Navarro a băgat mâna în haină și a scos revolverul de serviciu din toc. A fost însă surprins când Navarro i-a pus arma în mâini.

„Dar ai nevoie de asta”, a spus Sam.

„Port un toc dublu la umăr, așa că am două pistoale, iar în spate am o pușcă. Știi să o folosești?” Navarro arătă spre armă.

„Da. Mă antrenez cu Connor la poligon.”

„Bine. Folosește-o pentru a te apăra, dacă este nevoie. Doar... nu împușca pe nimeni.”

Sam voia să întrebe de ce Navarro îi dădea un pistol dacă nu avea voie să împuște pe nimeni cu el, dar se abținu. „Vrei să iei telefonul prin satelit?”

„Păstrează-l în caz că sună biroul șerifului.”

Navarro plecă, lăsându-l pe Sam singur în mașină. Alte împușcături răsunară în aer și stomacul lui Sam se strânse.

Nu putea să stea pur și simplu acolo.

Nu avea *de gând* să stea pur și simplu acolo.

Trecând peste consola mașinii lui Navarro, Sam se urcă la volan și căută

butonul pentru modul EV. Mașina lui Navarro nu era un Toyota ca a lui Sam, ci un hibrid. Trecerea la motorul electric îi va permite să se apropie în liniște.

Găsi butonul și puse mașina în viteză, navigând pe drumul sinuos în timp ce căuta cu privirea să-i vadă pe Navarro, Kit sau Connor.

În schimb, dădu peste un Chevy Suburban de culoare bej, parcat în diagonală pe drum, blocându-i calea. Nu putea trece.

Iar Kit și Connor nu puteau ieși. Shoemaker era acolo și îi prinsese în capcană.

Luând telefonul prin satelit, rucsacul de drumeție și pistolul lui Navarro, Sam lăsă motorul pornit și alergă prin pădure. Apoi pașii lui încetiniră.

Acolo era rulota.

Și acolo era mașina lui Kit și Connor. Geamul din partea șoferului era spart.

Sam a trebuit să-și forțeze picioarele să continue, rămânând chiar în interiorul liniei de copaci. Inima îi bătea atât de tare, încât se simțea amețit. Și când s-a apropiat, a fost atât de bucuros că a continuat să meargă.

Kit se ridica încet. Era atât de întuneric încât o recunoscu doar datorită cozii ei blonde, care era în mâinile unui bărbat îmbrăcat în negru. Trebuia să fie Shoemaker, dar era prea întuneric ca să vadă ceva clar.

Sam alergă spre o cabană rustică, se lăsă în genunchi și, cât de silențios putu, își căută rucsacul. *Mulțumesc, mamă*, gândi el când găsi ochelarii cu vedere nocturnă pe care îi considerase o glumă. Îi puse, se ridică încet, observând scena, rămânând în umbră.

Shoemaker stătea în spatele lui Kit, cu arma la capul ei, cu degetul pe trăgaci.

Nu, nu, nu. Sam se uită în jur, căutându-l frenetic pe Navarro.

Oh. Sam se cutremură de ușurare. Acolo era. Locotenentul venise printre copacii din cealaltă parte a cabanei.

Navarro era concentrat pe Shoemaker, care o târâse pe Kit câțiva metri în spațiul deschis. Ea fusese înghesuită într-un spațiu mic între rulota lui Shoemaker și mașina ei de serviciu, dar acum stătea în picioare, cu brațele pe lângă corp. Mâinile îi erau goale.

Shoemaker o forțase să arunce arma.

Sam putea să-i vadă expresia feței. Stoică, sfidătoare și... resemnată. Credea că era pe cale să moară. Panica îi strânse gâtul lui Sam și el trebui să tragă aer în plămâni.

Shoemaker o trase pe Kit de păr, expunându-i gâtul. Capul ei era lipit de pieptul lui Shoemaker. „Aș vrea să avem mai mult timp împreună”, spuse Shoemaker, vocea lui răsunând în liniștea nopții. „Deși ești un pic cam bătrână pentru gustul meu.”

„Îmi pare rău”, spuse Kit, respirația ei sunând sacadată. Apoi expresia ei se schimbă, privirea ei fixându-se pe locul unde stătea Navarro cu pușca. „Așteaptă”, spuse ea brusc. „Spune-mi ceva mai întâi.”

Știa că ajutorul sosise și, în stilul caracteristic al lui Kit, ea tragea de timp, dându-i lui Navarro timp să-și pregătească lovitura.

„De ce?”, întrebă Shoemaker, uitându-se peste umăr.

Sam se adânci în umbră. Navarro făcu la fel.

„Pentru că sunt curioasă”, spuse Kit. „Și oricum o să mă omori. Ai fost doar tu?”

„Bineînțeles că am fost doar eu”, spuse Shoemaker cu dispreț. „Se presupune că ești atât de deșteaptă.”

„Nu credeam că au fost mai mulți făptași”, spuse Kit. „Poate că sunt mai deșteaptă decât crezi. Ai făcut toate acele răni diferite cu cuțitul pentru că încercai să arunci vina pe ceilalți?”

„Nu. Încercam să-i fac pe fiecare dintre ei să creadă că ceilalți au dus treaba la capăt. Nimeni nu avea să se ofere voluntar, pentru că ar fi trebuit să explice cum de știau. O metodă infailibilă de a-i face pe toți să tacă.”

„De ce nu l-ai lăsat pe iubitul lui Juanita Young, care era asasin plătit, să facă treaba murdară pentru tine?”

„Și să-i dau lista lui Munro? Până când Hugh Smith ne-a adunat pe toți, nu știam câte persoane șantaja Munro, dar odată ce am aflat...

„Știai că poți recupera ce i-ai plătit.”

„Și mult mai mult.”

„Acum nu mai poți.”

„Ba sigur că pot. Eu încă am lista, iar tu nu ai decât o grămadă de zvonuri. Și nu știi ce au făcut de fapt pentru a ajunge pe listă, așa că nu vor merge la

închisoare pentru asta. Vor fi eliberați. La fel ca mine. Îmi pot transfera banii când ajung la destinație."

„Unde anume?"

„Undeva foarte departe. Gata cu întrebările. Ai terminat."

„Stai. Părinții mei." Vocea ei se frânse și Sam nu știa dacă emoția ei era reală sau prefăcută. „Nu voi apuca să-mi iau rămas bun."

„Nici ceilalți nu au apucat. Acum, în genunchi. Spre deosebire de Munro, pentru tine va fi rapid."

Panica lui Sam creștea. Nu putea să o vadă pe Kit murind. De ce nu trăgea Navarro?

Sam aruncă o privire în direcția locotenentului și văzu că acesta își repoziționa pușca, mutându-se câțiva metri spre stânga. Navarro nu avea o linie de tragere bună. Nu putea trage în siguranță cât timp Shoemaker o ținea pe Kit în acea poziție. Ar fi putut să o împuște pe Kit sau să-l determine pe Shoemaker să apese pe trăgaci.

În ambele cazuri, Kit ar fi murit. Aveau nevoie de o distragere a atenției.

„Hei!" strigă Sam, înainte să-și dea seama că o va face. „Hei, Shoemaker, nenorocitule!"

Shoemaker se întoarse, luând-o pe Kit cu el, dar în acel moment, arma nu mai era apăsată pe capul ei.

Ochii lui Kit se măriră la vederea lui Sam, apoi se strânseră. Era *furioasă.* Dar era inteligentă și se lăsă în genunchi.

Shoemaker ridică din nou arma spre capul lui Kit când cineva trase. Surprins, Sam se întoarse să se uite la Navarro, care părea la fel de uimit.

Atunci Sam observă că geamul din spate al mașinii de serviciu a lui Kit era parțial coborât, iar o armă era așezată pe marginea geamului.

Connor. Faptul că detectivul nu ieșea din mașină nu era de bun augur. Trebuia să fie rănit, iar rănile lui trebuiau să fie grave, altfel ar fi alergat spre Kit. Dar, pentru un moment lung, nimeni nu se mișcă.

Shoemaker căzuse la pământ, pe o parte, cu o mână strângând șoldul. Dar nu era mort și nu scăpase arma. Kit se răsucea în noroi pentru a-și lua arma, dar Shoemaker deja îndreptase din nou arma spre ea.

Sam nici nu se opri să se gândească.

Ridică pistolul lui Navarro, apăsă pe trăgaci și îl împușcă pe Shoemaker în cap.

Sunetul împușcăturii îi răsună în urechi, dar Sam jură că auzi și alte împușcături. Shoemaker nu se mai mișcă după aceea, cu mâna în care ținea arma deschisă, arma pe pământ lângă el.

Scoțându-și ochelarii de protecție, Sam alergă spre Kit, asigurându-se că nu era rănită, înainte de a da la o parte arma lui Shoemaker. Pentru cazul în care bărbatul ar fi încercat din nou.

Dar... Shoemaker nu mai avea să încerce din nou. Niciodată.

Capul lui... nu mai era acolo. Sânge și materie cerebrală erau peste tot.

Am ucis un om. Tocmai am ucis un om.

Dar Kit era în viață. Era îngenuncheată în noroi, cu arma în mâini, care începuseră să tremure. „Sam?”

Sam îngenunche lângă ea, fără să se uite la ce mai rămăsese din Peter Shoemaker. „Sunt aici. Ești rănită?”

„Nu. Dar Connor este.”

Navarro alergase să se alăture lor. Aruncă o privire la scena din fața lui, apoi îi luă cu blândețe arma din mână lui Sam.

„Ești bine, Sam?”, îl întrebă.

Am ucis un om. „Da”, spuse el cu voce tare. „Sunt bine.”

Nu sunt bine.

Kit se ridică în picioare și îi întinse mâna lui Sam. „Nu ești bine”, spuse ea cu înțelepciune. „Dar o să fii. Voi mi-ați salvat pielea. Mulțumesc.”

Merită să nu fiu bine. Kit încă respiră.

Navarro mormăi. „Merită să completez hârtiile necesare pentru că consultantul nostru civil a ucis un suspect.”

„Voi da declarația mai târziu”, spuse Kit, înmânându-i arma lui Navarro.

Procedura standard, gândi Sam. Ea trăsese cu arma și vor fi hârtii de completat.

Și el trăsese cu arma. Bilă îi urcă în gât. Nu trăsese doar cu arma. Ucisese un om.

„Connor e rănit grav”, spuse Kit. „Trebuie să-l duc la spital.” Ea alergă în spatele mașinii și înjură. „E inconștient. La naiba.”

„Connor a tras primul foc”, spuse Sam. „Cel care l-a lovit pe Shoemaker în șold.”

„Atunci mi-a salvat viața.” Kit înghiți în sec și se uită la Navarro, care se alăturase ei lângă mașină. „Sângerează. Trebuie să-i acordăm ajutor.”

„Du-l la Julian”, spuse Navarro. „Folosește telefonul prin satelit al lui Sam pentru a suna la poliție. Ei sunt pregătiți să ofere asistență. Roagă-i să trimită o ambulanță aeriană să vă întâmpine acolo. Nu au un spital, dar sperăm că vor putea trimite un medic să vă întâmpine acolo pentru a face... tot ce pot face. Eu voi rămâne aici, la locul accidentului. Roagă-i să trimită întăriri cât mai repede posibil.”

„Dar nu putem pleca”, spuse Sam. „Shoemaker a lăsat Suburbanul parcat în fața aleii. Mașina ta e chiar în spatele lui, Navarro.”

„Atunci voi conduce cât de departe pot”, spuse Kit, „iar apoi tu și cu mine, Sam, îl putem transfera pe Connor în mașina lui Navarro. Oricum, nu cred că mașina asta ne-ar duce prea departe.”

Anvelopele erau dezumflate. Sam putea vedea asta acum.

Dacă am fi întârziat câteva secunde...

„Haide, Sam”, spuse Kit cu blândețe. „Cred că ești în stare de șoc. Vino cu mine.”

Kit îl așeză pe scaunul din față al mașinii ei, în timp ce amorțeala îl cuprindea.

Am ucis un om.

Nu doar el. *Dar am ajutat*. Se uită la mâna cu care ținuse arma. Acum era goală. Dar el trăsese. *L-am împușcat în cap și e mort*.

Kit a băgat mașina în viteză, coborând geamul pentru a-l striga pe Navarro, care se îndepărtase de mașină. „Șefule, era o fată în cabana aia. S-ar putea să fie încă acolo. Cred că Shoemaker a răpit-o și pe ea.”

„Daniella”, mormăi Sam. „O cheamă Daniella.”

„Vreau să știu de unde știi asta”, spuse Kit. „Și cum ați ajuns voi să salvați situația. Dar mai târziu.” Începu să conducă încet pe aleea lungă a lui Shoemaker, mașina abia mergând.

Am ucis un om.

Dar apoi Sam se uită la Kit, care se ținea de volan ca de un colac de salva-

re. Era palidă și tremura, dar era încă feroce.

Și încă respira. Era în viață.

Am ucis un om.

Și aș face-o din nou.

Capitolul 20

San Diego, California
Sâmbătă, 14 ianuarie, ora 17:00

Sam nu era bine.

Kit îl studiase în liftul spitalului, la fel cum făcuse toată ziua de azi și ieri, când avuseseră interogatorii interminabile și, în final, o conferință de presă. Stătuseră ore întregi cu Navarro, șeriful din San Diego, și cu șefii poliției din San Diego, care vorbiseră și vorbiseră și vorbiseră.

Sam răspunseseră de fiecare dată când fusese întrebat. Fusese elocvent și calm. Dar Kit îl cunoștea de suficient timp și suficient de bine încât să știe că Sam Reeves nu era bine.

Îl văzuse privindu-și mâinile, cu privirea pierdută, în timp ce conversația se desfășura în jurul lui, și știa unde se dusese cu gândul. La momentul în care apăsase pe trăgaci.

Pentru mine.

A ucide pe cineva era un traumatism. Chiar și un ticălos ca Peter Shoemaker, care merita un glonț în cap și mult mai mult.

Era traumatizant pentru polițist. Sau, în acest caz, pentru psihologul poliției.

O făcuse pentru a o salva pe Kit. Știind asta, ea voia să întoarcă timpul înapoi și să-i spună să nu tragă. Că o va face ea. Că Navarro o va face.

Că chiar și Connor o va face.

Pentru că toți îl împușcaseră pe Shoemaker acolo, în pădure. Kit se aruncase după arma ei imediat ce Shoemaker căzuse după ce primul glonț tras de Connor îl lovise pe ticălos în șold. Ea îl văzuse pe Shoemaker țintind-o din nou și trăsese fără să se gândească.

Navarro îl împușcase cu pușca lui – și acela fusese glonțul care îi spărsese capul lui Shoemaker ca pe un pepene zdrobit.

Connor reușise chiar să tragă din nou, lovindu-l pe Shoemaker în piept. Connor își pierduse cunoștința imediat după aceea, iar Kit era atât de bucuroasă că el urma să fie bine. Îl dusese la centrul medical din Julian la timp pentru a fi transportat cu elicopterul la spitalul din San Diego, care avea o unitate de traumatologie de nivel unu. Faptul că Connor avusese nevoie de o unitate de traumatologie de nivel unu încă o speria pe Kit. Dar Connor era în afara pericolului. O să fie bine.

Kit îl privi pe Sam când ieșiră din lift în secția de terapie intensivă. Era palid și părea șocat. Ea întinse mâna și îi apucă mâna, strângând-o ușor. „Ești cu mine, Sam?”

El se uită la mâinile lor împreunate, apoi o privi în ochi. „Da. Sunt cu tine.” Mâna lui se strânse în jurul mâinii ei, suficient încât să nu poată să o lase să-i scape.

Ceea ce era pe cale să facă. Dar el avea nevoie de ea și ea nu avea de gând să-l dezamăgească.

„Arăta destul de bine când am fost aici aseară”, spuse Kit, referindu-se la Connor. „CeCe era cu el, și părinții lui, de asemenea.”

Asistentele făcuseră o excepție de la regula celor doi vizitatori.

„Știu”, spuse Sam. „Am fost și eu aici ieri. După ce au terminat să mă interogheze.”

După ce a fost eliberat în cele din urmă, cu certitudinea că nu va avea de suferit consecințe legale pentru acțiunile sale. Era pregătit să le suporte, dacă ar fi fost cazul, și spusese de mai multe ori că nu regretă că a apăsat pe trăgaci.

Dar era un civil, nu un polițist, iar Kit nu era sigură care ar fi fost repercusiunile implicării lui Sam în moartea lui Shoemaker. Până acum, nu au

dezvăluit nimic presei. Poliția din San Diego a declarat că nu va face nicio declarație despre implicarea lui și i-a sugerat să facă la fel.

Sam a fost de acord cu asta. Nu a tras acel foc pentru a atrage atenția.

În ciuda ochelarilor lui Clark Kent, nu dorea să fie Superman.

Chiar dacă era cu adevărat.

Kit s-a oprit în pragul camerei lui Connor, întinzând capul înăuntru. „Bună", a spus ea încet.

Susan Robinson se ridică în picioare cu un zâmbet pe față. „Kit. Și Sam. Mă bucur atât de mult să vă văd."

Femeia o îmbrățișă pe Kit, lucru la care Kit se aștepta, deoarece primise o îmbrățișare similară cu o seară înainte. Kit o bătu pe Susan pe spate cu stângăcie, dar merită, pentru că buzele lui Sam se mișcau nervos.

Știa că îmbrățișările erau dificile pentru ea.

În cele din urmă, Susan îi dădu drumul, apucând-o pe Kit de mâini într-o prelungire a îmbrățișării. „I-ai salvat viața fiului meu."

Kit aproape că nu reușise. Fusese la un pas de a eșua. Dar făcuse tot ce putuse pentru a-l convinge să o ajute imediat ce avusese ocazia. „Și el mi-a salvat-o pe a mea."

„Dă-i drumul, mamă", spuse Connor din pat. „Am vorbit despre asta."

„Pssh", spuse Susan, respingând obiecțiile fiului ei, dar îi dădu drumul lui Kit și se întoarse spre Sam.

Lăsându-l pe Sam în mâinile capabile ale lui Susan, Kit se întoarse spre Connor. „Arăți mai bine."

„Sunt mai bine. Mâine mă vor lăsa să mă mut într-o cameră obișnuită."

„Bine." Kit se apropie, examinându-i fața mai atent. Ochii lui erau mai luminoși, pielea mai puțin palidă. „Mulțumesc", murmură ea.

În acea noapte, în pădure, se târâse până în poziție șezândă pe bancheta din spate a mașinii, iar Kit nu-și putea imagina cum reușise. Apoi trasese în Shoemaker. De două ori. Urma să primească o medalie pentru asta. Kit nu avea să se odihnească până nu se asigura că asta se întâmpla.

„Ar fi trebuit să mă părăsești", spuse el, cu un ton logic. „Mă bucur că nu ai făcut-o, totuși. Nu știu când mă voi întoarce la muncă."

„Navarro îmi dă un partener temporar. M-am asigurat că știe că este *tem-*

porar. Te vreau înapoi.”

Zâmbetul lui Connor îi lumină întreaga față. „Da! În sfârșit l-am înlocuit pe Baz Magnificul.”

Kit a râs, deși se simțea puțin vinovată că îl făcea pe Connor să se simtă ca și cum ar fi trebuit să-și câștige locul lângă ea. „Baz nu e magnific. Și tu nu l-ai înlocuit. Nimeni nu ar putea. Dar îmi place să te am lângă mine.”

„Aw.” Connor s-a prefăcut că își șterge o lacrimă din ochi. „Sunt copleșit de avalanșa ta de iubire.”

„Te-aș lovi dacă aș putea”, spuse Kit sec. „Unde e CeCe?”

„Am trimis-o acasă să se odihnească. Era epuizată. Tata a dus-o acasă. Tocmai i-ai ratat. Așa că spune-mi totul. Mama nu mă lasă să mă uit la știri.”

„Pentru că totul e îngrozitor”, spuse Susan, așezându-se pe scaunul de lângă patul lui Connor. „Acea oribilă Tamsin Kavanaugh apare tot timpul la televizor, dă interviuri, vorbește despre „timpul petrecut cu Brooks Munro”, de parcă ar fi fost o poveste de dragoste predestinată.”

„Am văzut interviul ăla”, spuse Sam, stând lângă Kit. „Chiar a fost îngrozitor.”

„Tamsin Kavanaugh nenorocita”, mormăi Kit cu voce sumbră.

Connor chicoti, apoi se strâmbă. Avea o coastă ruptă și plămânul colabat din cauza loviturii glonțului. Dar vesta îi salvase viața. Centura lui Kit făcuse același lucru cu piciorul lui, garoul oprind cea mai mare parte a sângerării până când îl duseseră la centrul medical din Julian.

„Ați găsit Ferrari-ul?”, întrebă Connor.

„Da”, răspunse Kit.

Ea și Sam se întorseseră la Navarro la locul faptei după ce îl conduseseră pe Connor la elicopterul medical. Descoperiseră multe lucruri groaznice pe care Kit încă le procesa mental. Shoemaker păstra degete de la mâini și picioare și alte părți ale corpului în borcane în acea mică cabană. „Ferrari-ul era într-un șopron mare din spatele cabanei ponosite. Șopronul avea chiar și iluminat – proiectoare montate pe tavan, alimentate de un generator. Când s-a apăsat întrerupătorul, toate s-au aprins și au iluminat Ferrari-ul ca pe o piesă de muzeu.”

„Un suvenir”, spuse Sam.

„A păstrat și Rolex-ul lui Munro.”

„Dar brățara de aur pe care Veronica a lăsat-o în torpedou?”, întrebă Connor.

„Era și ea acolo”, spuse Kit. „CSU a găsit-o. Brățara era doar unul dintre obiectele din setul de bijuterii pentru care fusese arestată. Bruce Goddard a aflat că fusese furată acum douăzeci de ani din cutia de bijuterii a unei femei decedate din Tulsa. Restul bijuteriilor au fost recuperate la casele de amanet la acea vreme. Credem că Veronica și Munro au folosit banii pentru a-și finanța noul început în San Diego.”

Connor se încruntă. „Și fata? Cea despre care ai spus că era în cabană?”

„Daniella”, spuse Sam. „E aici, în acest spital. O să mergem să o vedem după ce terminăm cu tine.”

„De ce era acolo?”

Kit făcu o grimasă. „Fiica lui Shoemaker nu era suficientă pentru el, așa că se pare că a luat adolescenți fără adăpost de pe stradă.”

Și făcea asta de foarte mult timp.

„Trei dintre prietenele Daniellei au ajuns la New Horizons”, spuse Sam. „Ele m-au ajutat să-mi dau seama că Bărbosul era Shoemaker. Una dintre fete, Amy, l-a văzut scărpinându-se pe interiorul încheieturii mâinii, apoi trăgându-și mâneca în jos. L-am văzut pe Shoemaker făcând asta după ce voi doi l-ați interogat la SDPD. Se pare că era directorul programului de teatru la școala unde preda. Se pare că era bun la imitarea diferitelor voci.”

„Și la a părea șocat când i s-a spus că soția lui a murit”, a adăugat Kit.

Connor a suspinat. „M-a păcălit cu siguranță. Nu m-am îndoit niciodată că a venit direct de la tribunal joi după-amiază. Cum a reușit să o omoare pe soția lui Bert Ramsey? Nu era urmărit?”

Kit se încruntă. „Avocatul lui a pierdut urma după ce l-a luat pe Shoemaker de la tribunal cu o oră și jumătate mai devreme. Avocatul susține că era supărat pe SDPD și voia să le distragă atenția de la clientul său. Părea șocat să afle că Shoemaker era un criminal. Și toate celelalte lucruri. Avocatul este anchetat, iar polițiștii care nu au raportat că l-au pierdut pe Shoemaker sunt sancționați.”

„Așa cum ar trebui. Avocatul acela ar fi putut să aibă un rol în uciderea

noastră. Trebuie să fie sancționat, la fel și cei doi polițiști.” Connor ezită. „Fata – Daniella – este bine?”

„Va fi”, spuse Kit. „În cele din urmă.” *Sperăm.* „Shoemaker a fost... brutal cu ea.”

„Doamne”, suspină Connor. „Mă bucur că l-am ucis.”

Susan expiră cu grijă. „Și eu.”

„La fel”, spuse Kit. „Pentru că erau... mai multe. Mai multe cadavre.”

Sam se sprijinise cu umărul de Kit, în semn de sprijin. „Daniella a spus că se lăuda cu câte fete răpise și i-a arătat unde va ajunge”, spuse el. „Sunt multe morminte în spatele cabanei aceleia.”

Connor se lăsă pe spate în pernă, închizând ochii. „Și era director adjunct. Lucra cu copii.”

„Știu”, spuse Kit. „Dar nu mai este.”

„Bine”, spuse Susan cu înverșunare. „Biata fată. Ce se va întâmpla cu ea?”

„Are doar treisprezece ani”, spuse Kit. „A fugit de acasă. Nu are tată, mama ei este dependentă de droguri.” Din păcate, era o poveste prea obișnuită. „Va intra în sistem.”

Susan strânse din dinți. Nu spuse nimic, dar Kit putea vedea cum mintea femeii lucra intens.

„Vorbește cu tatăl meu dacă ești interesată să o iei în îngrijire”, spuse Kit. „Mama și tata fac asta de ani de zile. Ar o lua pe Daniella, dar sunt deja la limita maximă. Limita statului este de șase copii.”

Connor se uitase la mama lui, dar acum se întoarse spre Kit. „Șase? Credeam că au doar pe Rita, Tiffany și Emma.”

„Acum le mai au și pe Dawn, Amy și Stephie”, spuse Sam, cu un zâmbet sincer pe buze. „Erau fetele care trăiau pe stradă împreună cu Daniella. Faptul că ea nu s-a mai întors după ce a intrat în mașina lui Shoemaker le-a determinat să caute adăpost la New Horizons. Emma le-a recomandat lui Harlan, iar el și Betsy nu au putut refuza.”

„Nu că ar fi făcut-o vreodată”, spuse Kit cu afecțiune. „L-am găsit pe tata curățând o magazie aseară. A spus că trebuie să aibă un loc unde să stea „copiii lui mari” când vin acasă. În principal, eu și Akiko, dar și alții vin acasă

în vizită din când în când."

„Fetele alea vor avea nevoie de lucruri", spuse Susan. „Haine și rechizite școlare."

„Statul le dă părinților adoptivi o alocație, iar mama și tata au bani puși deoparte. Mulți dintre noi, foști copii adoptați, le dăm bani în fiecare lună pentru noii copii, și asta ajută. Dar dacă vrei și tu să ajuți, spune-le neapărat."

„O să vorbesc cu el", a promis Susan. „Despre multe lucruri."

Kit i-a zâmbit. „Mulțumesc."

„Ce mai face Rita?", a întrebat Connor. „E bine acum că Christopher Drummond va fi acuzat de agresiune?"

Zâmbetul lui Sam s-a lărgit. „Cred că a vizionat de vreo șaizeci de milioane de ori videoclipul pe care l-am filmat cu Kit lovindu-l pe Drummond."

„Sam e cavalerul ei în armură strălucitoare", spuse Kit, doar pe jumătate în glumă.

„Iar tu ești idolul ei", adăugă Sam. „Mereu mă uimește faptul că poți doborî bărbați care cântăresc de două ori mai mult decât tine."

„Tu nu cântărești nici pe departe de două ori mai mult decât mine", spuse Kit, amintindu-și cum îl doborâse pe Sam pe podeaua apartamentului său în noaptea în care se cunoscuseră. „Connor, pe de altă parte, cântărește o tonă, chiar dacă *spune* că are doar 85 de kilograme."

„Sunt greu de cap", spuse Connor, apoi se strâmbă când Kit începu să râdă. „Nu ai voie să râzi. Mă simt jignit. Ți-am *salvat viața*."

„Da, bine. Ți-am mulțumit că mi-ai salvat viața. Nu o să mai fac asta."

Dar ea ar fi făcut-o, iar zâmbetul lui Connor îi spunea că și el știa asta. „Ai primit confirmarea despre ce voia Drummond să ofere în schimbul unei înțelegeri?", întrebă Connor. „Era vorba despre șantajul cu clubul de golf sau știa ceva mai mult?"

Kit ridică din umeri. „Avocatul lui i-a spus lui Joel că nu mai aveau nimic de oferit, așa că presupunem că era vorba despre șantaj. Drummond și-a închis în sfârșit gura."

Connor se încruntă impresionant. „Voiam să i-o închidem definitiv după ce te-a atacat în parcare, dar asta ar fi însemnat hârțogărie. Dar banii lui Munro?

Ai găsit vreodată ascunzătoarea lui?”

Kit ridică din ochi la auzul întrebării. „Da, am găsit-o.”

Connor ridică sprâncenele. „De ce vorbești așa?”

„Pentru că mi-e rușine. Și ție îți va fi. Wilhelmina i-a luat. A găsit ascunzătoarea înainte să ajungem la casa lui Munro în noaptea în care am făcut notificarea.”

Connor rămase cu gura căscată. „Wilhelmina? Ce naiba?” Se strâmbă. „Scuze, mamă.”

„Nu-i nimic”, spuse Susan, arătând la fel de șocată. „Wilhelmina l-a furat pe Brooks Munro? Ce naiba?”

Connor se înecă și mama lui îi mângâie mâna.

„CSU a scanat podeaua lui Munro și a găsit un seif foarte bine ascuns sub parchetul din lemn masiv. Îți amintești că am crezut că Veronica nu căutase în biroul lui? Ea a confirmat că l-a lăsat în dezordine când am vorbit cu ea ieri. Cu toate acestea, când Wilhelmina curăța dezordinea, a găsit maneta care ridica o scândură, dezvăluind seiful. Combinația era data de naștere a Veronicăi. Așadar, Wilhelmina mai mult decât „bănuia” că Munro și Veronica aveau o relație intimă când a vorbit cu noi în prima seară. Știa clar că aveau o aventură de ani de zile. Credem că a ghicit că Munro ar alege o combinație legată de Veronica.”

„Dar de ce?” întrebă Susan. „Milioanele ei nu erau suficiente?”

Kit a dat din cap. „Ea nu are milioane. Nu mai are. Avocatul familiei Wilhelminei a luptat din greu câteva zile pentru a nu divulga situația ei financiară, dar Marshall și Ashton au reușit în cele din urmă să obțină mandatul. Îți amintești micuța sculptură din apartamentul închiriat de Wilhelmina? Cea pe care ai estimat-o la 25.000 de dolari?”

„Da”, a răspuns Connor. „Și am avut dreptate?”

„În privința asta, da. Dar îți amintești că l-am contactat pe proprietarul apartamentului să-l întreb despre asta când ne întorceam la secție după ce am vorbit cu Wilhelmina și a trebuit să las un mesaj? Proprietarul m-a sunat în cele din urmă, dar eu nu eram la birou, așa că apelul a fost redirecționat către Kevin Marshall. Se pare că sculptura *nu* aparținea proprietarului apartamentului. El a spus că o văzuse în casa lui Munro când o vizitase pe Wilhelmina acolo. Ea îi

spusese că soțul ei cumpărase sculptura, că era a lui Munro."

„Deci, faptul că luase bunuri din casă era un motiv de suspiciune", spuse Connor încet.

Kit dădu din cap. „Exact. Furtul, plus faptul că locuise cu un șantajist, indicau că ar fi putut avea un motiv să-l omoare și pe Munro, dar furtul a fost cel care a înclinat balanța în favoarea noastră. Marshall și Ashton au obținut raportul financiar cam în același timp în care tu ai fost împușcat. Se pare că Wilhelmina era falită."

„Ce?" exclamă Susan.

Kit dădu din cap. „Se pare că Munro a luat o mare parte din banii Wilhelminei, iar restul s-au dus pe investiții proaste. Așa că am obținut un mandat pentru apartamentul pe care îl închiria și am dat lovitura. Se pare că Wilhelmina furase o parte considerabilă din operele de artă pe care le deținea, în special obiecte suficient de mici încât să poată fi transportate în portbagajul mașinii ei închiriate. Le umpluse deja înainte să ajungem noi sâmbătă seara trecută."

„Cât a luat din seiful lui Munro?", întrebă Connor.

„Peste șase milioane de dolari, toți în bancnote de cincizeci, toate neconsecutive", spuse Kit. „Se pare că Munro nu avea încredere în bănci, nici în cele locale, nici în cele offshore. Wilhelmina îi împachetase în valize când am ajuns la apartament cu mandatul nostru. Îți amintești când ți-am arătat bancnota de cincizeci de pe podea în mașina ei închiriată?"

„A spus că i-a dat-o lui Rafferty pentru cumpărături."

„A mințit. Era parte din pradă. Ea și Rafferty numărau banii când am bătut la ușa ei."

„Uau." Connor clătină din cap. „Bănuiesc că poate susține că operele de artă erau ale ei, deoarece erau căsătoriți. Sau ea credea că sunt."

„Ei bine, Laura Letterman nu o lasă pe Wilhelmina să scape basma curată. A depus o cerere în numele Veronicăi pentru a recupera totul. Dar niciuna dintre ele nu va păstra nimic. Totul va merge într-un fond pentru victime. Nu toate victimele lui Munro erau persoane care făcuseră lucruri demne de șantaj. Unele erau persoane pe care le forțase să doneze pentru campania lui în schimbul unor întâlniri cu el."

„Ce nemernic”, spuse Susan, iar Connor se înecă din nou.

„Mamă.”

Susan îi mângâie mâna. Zâmbetul ei era luminos, dar părea fragil. Chiar fragil. Văzându-și fiul aproape murind, era de înțeles că era șocată. Nici ea nu era bine. Dar o să fie.

„Dar asasinul?” întrebă Connor. „Cel adevărat, nu polițistul sub acoperire.”

„A dispărut”, spuse Kit. „A trecut granița cu Mexicul cu aproximativ o săptămână înainte ca Munro să fie ucis. Deocamdată, este de negăsit. Dar am găsit contul bancar al Veronicăi. Și pe cel al lui Walter Grossman. Ambele în Insulele Cayman. Dar cea mai mare parte a banilor lor se afla într-un seif din casa Veronicăi de acolo. Veronica ținea evidența banilor pe care îi colecta de la victime și îi dădea lui Munro, iar el, la rândul său, îi dădea lui Grossman. Faptul că avea o aventură cu Grossman însemna că Veronica îi împărtășea cifrele, așa că el știa exact cât i se datora. Din câte se pare, cei trei păreau să fie sinceri unul cu celălalt.”

„Ce frumos”, spuse Connor sarcastic.

Kit zâmbi. „Registrul pe care îl ținea era în seiful ei, împreună cu banii. Poliția din George Town a trebuit să obțină un mandat pentru a percheziționa și apoi să găsească un spărgător de seifuri. Ne-au informat despre acei bani acum două zile, dar totul era scăpat de sub control și Navarro nu a văzut mesajul până ieri.” Ea făcu o pauză, trecând în revistă lista de informații din raportul ei. „Oh. Am verificat imaginile de securitate din cabina paznicului și am găsit un motociclist care a ieșit din comunitatea Munro miercuri dimineața devreme, apoi s-a întors miercuri după-amiază. Orele se potriveau cu orele de curs ale școlii lui Shoemaker. Bănuim că a folosit remorca pentru a transporta atât Ferrari-ul, cât și motocicleta din cartierul lui Munro. Paznicul a notat reintrarea motocicletei în jurnalul său miercuri după-amiază, spunând că tipul a pretins că lucrează pentru Norton Landscaping și că venise să-și ajute partenerul să facă curățenie după ce lucrase toată ziua.” Ea a suspinat. „După ce paznicul l-a văzut de cel puțin două ori în acea zi, bănuiesc că Shoemaker a considerat că era o problemă majoră.”

„Și lista lui Munro?”, întrebă Connor în șoaptă.

„Încă nu am găsit-o”, spuse Kit cu un suspin frustrat. „CSU a percheziționat Suburbanul, cabana aceea oribilă și o parte din casa lui Shoemaker. Percheziționarea casei va dura mai mult, deoarece este foarte mare, așa că s-ar putea să o găsim.”

„Ar fi putut să o îngroape în afara cabanei?”, întrebă Connor.

„Ne-am gândit la asta, așa că am trimis o echipă acolo cu un radar de penetrare a solului pentru a verifica, dar nu erau cutii îngropate sau ceva de genul ăsta.”

Doar optsprezece morminte.

Optsprezece fete.

Alicia Batra și ceilalți medici legiști aveau mult de lucru în fața lor, identificând rămășițele. Nu aveau idee exact de cât timp Shoemaker ucidea fete, dar, judecând după starea cadavrelor, erau ani buni. Kit promisese deja că va ajuta la corelarea descrierilor fizice cu persoanele dispărute. Probabil erau adolescente fără adăpost. Fete pe care nimeni nu le căuta.

Cel puțin am găsit cadavrul lui Wren. Asta a adus o oarecare alinare. Dar vederea tuturor cadavrelor o zguduiseră pe Kit până în străfundul sufletului. *Aș fi putut fi eu. Aș fi putut fi una dintre acele fete de pe stradă, încercând să supraviețuiască. Dacă nu ar fi fost Harlan și Betsy...*

Sam îi apucă mâna și o strânse. „Hei”, murmură el, ca și cum ar fi știut unde se dusese cu gândul.

Probabil că știa. Fusese alături de Kit când echipa cu GPR-ul descoperise primul cadavru, iar el și Kit așteptaseră până când toate mormintele fuseseră localizate.

Părea normal să procedeze așa.

„Probabil ar trebui să plecăm”, spuse Sam. „Te lăsăm să te odihnești și ne întoarcem mâine, bine?”

Connor o privea atent pe Kit. „Câte, Kit? Câte morminte a găsit echipa cu GPR când căuta lista?”

„Optsprezece”, șopti ea.

Connor expiră greu și trist. „Îmi pare rău că nu i-am putut salva.”

„Ați salvat-o pe Daniella”, spuse Sam. „Și pe Dawn, Amy și Stephie. Nu vor ajunge pe stradă datorită vouă.”

„Și datorită ție, Sam”, spuse Connor. „Cred că am nevoie să mă odihnesc acum. Plecați de aici.” Dar o spuse cu afecțiune.

Kit îi strânse mâna lui Connor. „Mulțumesc”, șopti ea.

„Ai spus că nu o să mai spui asta, dar știam că o să o spui”, se lăudă el.

Pentru a o face să zâmbească, știa Kit. Și a funcționat. Oarecum.

Kit arătă cu două degete spre ochii ei, apoi spre Connor. „Mâine. Mă voi întoarce. Și când îți vei reveni, nu voi mai fi blândă.”

„Aștept”, strigă Connor în timp ce ieșeau din camera lui.

Kit lăsă umerii în jos când ajunseră din nou în hol. „Și mulțumesc, Sam.”

El îi îndepărtă o șuviță de păr de pe obraz, gestul tandru strângându-i inima prea tare. „Pentru ce?”, șopti el.

Ea își strânse buzele, ochii umplându-se de lacrimi pe care nu le înțelegea. „Pentru... tot, cred.” Își șterse ochii cu furie. „Nu am idee de ce fac asta. Eu nu plâng.”

„Sunt emoții rămase”, spuse Sam, „și este foarte normal. Ai multe pe umeri. Uneori trebuie să deschizi o supapă pentru a elibera o parte din presiune. Lacrimile sunt bune.”

„Să mergem să o vedem pe Daniella.” Își îndreptă spatele și se forță să iasă din zona ei de confort. Pentru Sam. „Mama pregătește friptură la cuptor în seara asta. Vrei să vii la cină?”

El zâmbi și ea știa că făcuse alegerea potrivită. „Atâta timp cât pot să mă opresc să-l iau pe Siggy. A stat mult în cușca lui săptămâna asta.”

„Desigur că Siggy e binevenit. Fetele o să-l adore și se poate juca cu Snickerdoodle și Petunia.”

„Petunia? Cine e...” Sam clipi. „Stai, noul câine monstru se numește *Petunia*?”

Kit râse, bucuroasă că lacrimile păreau să fi dispărut. „Da. Chiar dacă e un câine mascul. Fetele au spus că nu ar trebui să fie „constrânse de normele de gen”.

„Bine, dar... *Petunia?* E imens.”

„O să devină și mai imens”, mormăi Kit. „A intrat în grădina de flori a mamei și a venit în fugă la fete cu gura plină de panseluțe de iarnă. Mama voia să se supere, dar câinele era prea drăguț cu buchetul de flori care îi ieșea din

gură.” Zâmbi, afecțiunea pentru adolescente încălzindu-i pieptul. „M-am gândit că o să-l boteze Pansy, dar fetele au crezut la început că florile sunt petunii și numele a rămas.” Scoase telefonul din buzunar și îi arătă lui Sam fotografia pe care i-o trimisese mama ei.

Câinele uriaș privea cu ochi plini de suflet și cu gura plină de flori violete.

Sam râse, un sunet atât de dulce și de binevenit. „Doamne, e hilar.”

„Chiar este. Din fericire, panseluțele nu sunt toxice pentru câini, așa că marele prostănac este bine. Fetele...” Kit se opri când telefonul îi vibră în buzunar. Pe ecran apăru numele Susan Robinson. „Susan? Connor este bine?”

„Eu sunt”, spuse Connor. „Mama râdea că mă numesc „dens” și i-am spus că fac sport și că lui CeCe îi plac mușchii mei „denși”.”

„E bine”, îi spuse ea lui Sam. „Connor, ce legătură au mușchii tăi cu mine?”

„Pentru că îi fac *la sală*”, spuse Connor. „Vezi dacă Peter Shoemaker merge la sală. Vezi dacă merge la *sala mea*. Veronica le-a pus victimelor să lase mii de dolari în numerar într-un dulap de la sală. Poate că acolo a pus Shoemaker lista.”

„ Hei, merită să încercăm. O să fac asta chiar acum.” Închise telefonul și îl sună pe Navarro. „Putem afla unde merge Shoemaker la sală?”, îl întrebă, fără să-l salute când răspunse.

Expresia lui Sam arătă că înțelesese imediat. Kit îi plăcea asta la el.

„Lista”, șopti Navarro. „Mă apuc de asta imediat. Te sun când am mandatul.”

„Mulțumesc”, spuse Kit, încheind convorbirea. Ea îi zâmbi lui Sam. „Să mergem să o vedem pe Daniella și, cu puțin noroc, vom putea mânca niște friptură înainte de a începe căutarea.”

Clubul sportiv Beachside, San Diego, California
Sâmbătă, 14 ianuarie, ora 21:15

De fapt, au avut timp să mănânce friptura lui Betsy înainte ca Sam și Kit să se îndrepte spre sala de sport unde se antrena Shoemaker. Atmosfera la McKittrick House era zgomotoasă și ușor haotică, cu șase adolescente și trei câini alergând peste tot.

Noile fete erau fericite și toate îi zâmbeau larg lui Sam. Asta îi făcuse bine sufletului. Da, ucisese un om, dar le ajutase pe aceste fete să scape de pe străzi și să ajungă într-una dintre cele mai bune case posibile.

Era un echilibru, iar Sam aprecia asta.

Harlan îi înmânase ceva lui Sam în timp ce ieșeau pe ușă – o sculptură reprezentându-l pe Sam călare pe un cal, purtând armură și ținând o sabie. Era un cadou de mulțumire pentru rolul lui Sam în salvarea vieții lui Kit și se afla acum în buzunarul pantalonilor lui Sam.

Kit avea talismanul ei norocos – figurina cu pisica-pasăre. Acum și Sam avea unul.

După o seară plăcută în familie, el și Kit s-au întors la muncă. Dar poate că era din nou vorba de echilibru. Lucrurile îngrozitoare pe care Sam le văzuse erau compensate de triumful rezolvării cazului.

Navarro a dat câteva telefoane pentru a afla unde era membru bărbatul și s-a dovedit că Shoemaker avea trei abonamente. Două erau la săli de sport la care se înscrisese în ultima săptămână.

Nu era nimic surprinzător în asta. Shoemaker ar fi avut nevoie de acces la toate locurile în care Munro făcuse afaceri cu victimele sale de șantaj. Navarro obținuse mandate pentru toate.

Dar începuseră cu sala de sport la care era membru de cel mai mult timp. Era același club sportiv la care Connor juca squash.

„Ar fi frumos să-l găsim în primul loc în care am căutat”, spuse Kit.

Sam clătină din cap în timp ce treceau pe lângă recepția sălii de sport, îndreptându-se spre vestiar. „Doar că acesta nu este primul loc în care ai căutat. I-ai percheziționat casa, biroul de la școală, casa socrilor, toate mașinile și cabana.”

„Adevărat. Sincer, am crezut că ar fi ascuns dosarul cu trei inele al lui Munro în Ferrari. Eu acolo l-aș fi pus. Oh, bine. Navarro e aici. Să începem.” Ea și Sam îl urmară pe Navarro în vestiar, unde un ofițer în uniformă stătea de

pază lângă unul dintre dulapuri.

„M-am gândit că ar trebui să fiți aici când o deschidem”, spuse Navarro. „Connor ar trebui să fie și el aici, dar îi putem arăta înregistrarea video.” Arătă spre sergentul Ryland de la CSU, care ținea o cameră video. „Ryland va filma totul ca probă.”

„E ca seiful lui Al Capone”, spuse Kit. „Doar că, sperăm, acesta nu e gol.”

„Taci”, spuse Navarro serios. „Nu aduce ghinion.”

Kit mimă că-și închide buzele. „Ai cheia?”

Ryland scoase un set de clești pentru tăiat bolțuri. „Vrei să faci tu onorurile, locotenente?”

„Sigur că da.” Navarro tăie lacătul, apoi se dădu înapoi. „Kit?” Ea își puse o pereche de mănuși de unică folosință. „Inima îmi bate cu putere.” Dar era încântată. Sam putea vedea asta în ochii ei albaștri și frumoși.

Ea inspiră adânc și deschise dulapul, Ryland stând în spatele ei pentru a putea filma totul. „Uau”, spuse Kit, uitându-se în dulap. „Chiar se antrena aici?”

Pentru că era plin de pantofi mirositori și haine de sport.

Kit începu să le scoată, punându-le pe fiecare în pungi pentru probe, în timp ce cataloga verbal fiecare obiect pentru înregistrare. „Mai multe perechi de pantofi, mai mulți pantaloni scurți”, mormăi ea. „O rachetă de tenis, o rachetă de racquetball și... ce e asta?”

„Asta, Kit”, spuse Sam, „este o rachetă de squash.”

Ea îi aruncă o privire de neînțeles înainte de a se întoarce la dulap. „Niște șosete foarte mirositoare și... scârbos, un suspensor.” Apoi scoase un sunet de satisfacție. „O geantă de sport.” O puse într-o cutie pentru probe și o deschise. Apoi băgă mâna și scoase un dosar cu trei inele. „Bingo.”

Navarro se apropie și se opri în stânga ei în timp ce ea deschidea dosarul. Sam stătea în dreapta ei și își ținea respirația.

„Dumnezeule”, șopti Sam în timp ce răsfoia prima pagină. „Ronald Tasker spunea că erau oameni influenți, dar... Dumnezeule.”

„Într-adevăr”, murmură Navarro. „La naiba. Asta va provoca valuri mari în centrul orașului. Sunt politicieni, directori executivi...” Se strâmbă. „Chiar

și câțiva polițiști.”

Munro fusese destul de organizat. Era o coloană pentru numele victimei, data la care a fost comisă crima – sau crimele –, natura crimei, data la care a început șantajul și suma plății.

Kit răsfoi paginile, cu ochii mari. „Sunt peste șaizeci de nume pe lista asta. Și doar câteva sunt tăiate cu o linie.”

Unul era Hugh Smith, bărbatul care îi denunțase pe ceilalți șantajați. Altul era Earl O’Hanlon, bărbatul care se sinucisese după ce Munro îl lăsase fără niciun ban. Altul era Trisha Finnegan, femeia care îl informase pe Munro că nu-l va mai plăti după ce fostul ei soț îi descoperise indiscreția.

„Drummond”, spuse Kit, citind numele bărbatului cu satisfacție. „Plătea douăzeci de mii pe lună.” Pentru că mama Ritei nu era prima femeie pe care o ucisese. Munro îl șantaja pe Drummond pentru uciderea menajerei pe care o angajase înaintea Mariei Mendoza. „Probabil spera că Joel îi va acorda imunitate tranzacțională dacă lista ar fi devenit publică.”

„Uite-l pe Shoemaker”, spuse Sam, iar Kit se opri din răsfoit. „Îl plătea pe Munro de mai bine de patru ani.”

„Incest, răpire, agresiune sexuală și viol”, citi Kit. „Munro știa că Shoemaker răpea și viola fete, că își viola propria fiică, și nu l-a denunțat. A profitat de asta.”

Mă bucur atât de mult că a murit. Că amândoi au murit. Sam își va aminti cuvintele de pe acea pagină data viitoare când se va simți puțin vinovat pentru rolul său în uciderea lui Peter Shoemaker. Omul acela merita să moară. Sam își dorea doar să fi suferit mai mult.

„Se pare, de asemenea”, a continuat Kit, „că Shoemaker îi plătea lui Munro mai mult decât oricine altcineva de pe lista asta. Îi plătea cincizeci de mii pe lună. Atât a scos Munro din contul său bancar în ziua în care a dispărut, pentru că Shoemaker i-a cerut asta.”

Asta îl lăsă pe Sam puțin fără suflare. „Cincizeci de mii de dolari pe lună timp de patru ani...” Făcu repede calculul. „Asta înseamnă două milioane patru sute de mii de dolari.”

Kit se întoarse să-l privească pe Sam. „Și eu aș simți că Munro îmi datorează un Ferrari.” Închise dosarul și îl aruncă într-o pungă mare de plastic

pentru probe. „Cred că creierul meu are destul de procesat pentru seara asta și simt că am nevoie de un milion de dușuri. Nu voiam să știu că atât de mulți oameni din acest oraș sunt atât de răi. E în regulă dacă plec acasă acum, șefule?”

Navarro zâmbi blând. „Desigur. Tu și cu mine putem trece în revistă lista asta luni. Îmi imaginez că Joel Haley și șeful lui vor dori să se implice.”

Kit își scoase mănușile de unică folosință și le aruncă într-o altă pungă pentru probe, pentru cazul în care existau urme de probe transferate de la conținutul dulapului la mănușile ei.

„Haide”, spuse Sam. „Te duc acasă acum.”

Ea și Sam rămăseseră tăcuți până când se întorseră în RAV4-ul lui Sam. „Spune-mi direct, Sam.”

Își fixă centura de siguranță și se uită la ea. „Ce este?”

„Joci squash?”

El râse. „Și dacă da?”

Ea suspină lung și tare. „Atunci cred că va trebui să încetez să-l mai bat la cap pe Connor pentru că este un jucător de squash snob. Joci?”

El râse din nou. „De două ori pe lună, din vară. Uneori, Connor și cu mine jucăm și bowling.”

„Connor mi-a povestit despre bowling acum ceva timp. Ești bun?”

„La squash? Nu sunt groaznic. Nu sunt la nivelul lui Connor, dar mă descurc. De ce? Vrei să joci cu mine?”

Ea ridică o sprânceană. „Flirtezi cu mine acum?”

„Depinde. Funcționează?”

Atunci ea îi zâmbi, un zâmbet dulce și timid care îl încălzi pe tot. „Da. Funcționează. Aveam o întâlnire în seara asta, dar am ratat-o.”

„Am fost puțin ocupați. M-am gândit să mergem săptămâna viitoare.”

„Sau mâine seară.”

Sam se aplecă și îi atinse obrazul cu vârful degetului. „Mâine seară.”

„La tine acasă. Nu vreau să merg la un restaurant zgomotos, iar la Mom and Pop's va fi agitație o vreme.”

„Vrei să gătesc la întâlnirea noastră?”

„Nu. Aduc eu mâncarea. Nici eu nu o să gătesc, așa că ești în siguranță.”

El își șterse sudoarea inexistentă de pe frunte. „M-ai îngrijorat pentru o clipă.”

Încă zâmbind, ea scutură din cap. „Du-mă înapoi la Mom and Pop's, te rog. Trebuie să ajut cu noile fete.”

EPILOG

San Diego, California Duminică, 15 ianuarie, ora 19:00

„E frumos”, spuse Kit în timp ce își punea bagajele pe blatul din bucătăria lui Sam.

El sperase că ea va gândi la fel. „M-am gândit că ar trebui să avem o masă frumoasă pentru întâlnirea noastră.”

A aranjat masa cu porțelanul bunicii sale, cristalul său și o vază cu o singură floare mică de floarea soarelui. Kit nu părea genul de femeie care să aprecieze trandafirii. Iar floarea soarelui îl făcuse să zâmbească.

Ea i-a zâmbit larg, iar pentru o clipă el a rămas uimit. Era sincer fericită să fie acolo. Se temuse că insistase să vină la întâlnire din obligație.

„Mulțumesc”, spuse ea. „Cina este din partea lui Akiko. Ea a prins peștele și l-a gătit.” A început să descarce pungile, eliberând arome uimitoare. „Ton roșu. Avem și orez. Și fasole verde cu migdale. În seara asta vom mânca ceva sofisticat.”

Sam s-a așezat pe unul dintre scaunele de bar și a privit-o cum se mișca. Era fluidă, grațioasă. Își lăsase părul blond desfăcut, iar acesta era moale și îi încadra perfect fața.

Și el era complet părtinitor. Dar nu era nimic rău în asta. Ea era aici, în casa lui, iar el fusese extrem de nervos toată ziua. Fiecare suprafață fusese

curățată, recurățată și dezinfectată. Fiecare pernă fusese aranjată de cel puțin două ori.

Își făcuse chiar și patul cu așternuturi curate, deși era sigur că erau departe de a ajunge în acel punct. Dar un bărbat poate să viseze, nu-i așa? Acum nouă luni, ea îi spusese că nu pot fi nici măcar prieteni, iar acum iată-i aici. Luând cina. Împreună.

O întâlnire adevărată.

„Nu credeam că tonul roșu mușcă în perioada asta", spuse Sam, mirosind cu apreciere felurile de mâncare pe care ea le așeza pe blatul bucătăriei.

„De obicei nu mușcă, dar Akiko a dus grupul ăsta de turiști foarte departe. Unul dintre clienți a prins o super vacă."

„Ce e o super vacă?"

„Un pește de peste 136 de kilograme. A fost destul de palpitant, sincer."

„Ai fost acolo?"

Kit dădu din cap, zâmbetul ei devenind puțin tensionat. „Da. Akiko este... ei bine, este puțin nervoasă în ultima vreme. Nu se simte confortabil să plece singură cu grupul de turiști, iar secundul ei obișnuit încă are gripă. Nu voiam să fie nevoită să anuleze încă un charter, așa că am mers cu ea."

„De ce e nervoasă?" Sam observase o schimbare la Akiko. Părea mai preocupată și mai anxioasă în ultima săptămână, dar el atribuise asta problemelor cu Rita și Christopher Drummond.

Kit suspină. „Mi-a spus că pot să-ți spun dacă mă întrebi, așa că nu încalc confidențialitatea. O femeie care pretinde că a cunoscut-o pe mama ei a sunat-o și i-a cerut să se întâlnească. Mergem peste două săptămâni."

„Mergem?"

Kit a ridicat din umeri în timp ce punea pe farfurie două porții din mâncarea pregătită de Akiko. „Ea e nervoasă în legătură cu asta și la fel sunt și eu. Pare... greșit, cumva. Probabil că sunt doar paranoică, ca de obicei, dar mi-a făcut promisiunea că va aștepta până când voi putea merge cu ea. A sunat-o ieri, dar femeia este plecată din oraș pentru următoarele două săptămâni. Așa că..."

„Ai instincte bune și mă bucur că le asculți. Mă bucur și că Akiko le ascultă. E bine că voi două vă aveți una pe cealaltă."

„Da. La început nu eram apropiate. Nu o voiam la McKittrick House.”

„De ce nu?”

„A luat patul lui Wren, iar Wren nu era plecată de mult timp.”

„Ah. Acum înțeleg.” Kit era îndoliată după sora ei. Avea cincisprezece ani și suferea. „Dar acum sunteți foarte apropiate.”

Ea zâmbi. „Da, suntem. Surori în toate privințele, cu excepția legăturii de sânge. Ea m-a susținut întotdeauna, iar eu am susținut-o pe ea. Dacă ești impresionat de mișcarea pe care o fac, când dobor bărbați de două ori mai grei decât mine? Mulțumește-i lui Akiko. Ea m-a învățat.”

„Atunci, cu siguranță îi voi mulțumi.”

Ea a scos un ultim fel de mâncare dintr-o altă pungă. „Cheesecake. Pe acesta l-am cumpărat. Mama s-a supărat pe mine că nu i-am cerut să pregătească ceva, dar astăzi a fost ocupată cu pregătirea noilor fete pentru începerea școlii mâine. Nu am vrut să o stresez.”

„Poate să pregătească desertul pentru următoarea noastră întâlnire.”

Kit zâmbi. „Bine.”

Părea aproape veselă. Dacă nu ar fi știut mai bine, s-ar fi întrebat dacă băuse. Dar Kit bea rar și niciodată când urma să conducă. „Ești într-o dispoziție bună”, spuse el ezitant.

„Știu. M-am trezit așa.” Părea sincer uimită de asta.

Sam râse. „Mă bucur. Doar că...”

„E anormal?”, întrebă ea, dar nu părea iritată.

„Puțin. Îmi place Kit cea îndrăzneață.”

„Bine, pentru că această dispoziție bună nu va dura mult. Rareori durează.” Era ceva ce Sam spera să schimbe.

„Ce ai făcut azi, în timp ce eu eram secundul lui Akiko?”, întrebă ea.

„Am curățat apartamentul”, spuse el cu un râs jenat. „Și Siggy și cu mine am făcut o plimbare până la magazinul de benzi desenate.”

Kit se întoarse de la frigider, unde pusese cheesecake-ul. „Benzile desenate ale lui Ronald Tasker. Trebuia să-mi dau seama că o să-ți amintești.”

„Am promis. Și ne-a dat niște informații valoroase.”

Kit suspină. „Și mai are o familie în Los Angeles.”

Acesta era secretul pe care îl păstrase, cel cu care Munro îl șantajase. Era

notat în dosarul cu trei inele al lui Munro. „Da. Ar fi greu pentru fiica lui să ierte asta.”

Kit își dădu o șuviță de păr după ureche. „Oricum. Subiecte care nu țin de muncă. Tonul roșu ăsta e al nostru pentru că tipul care l-a prins locuiește în New York. S-a fotografiat cu peștele, dar nu a vrut să-l ia acasă. Akiko s-a oferit să-l expedieze, dar tipului nici măcar nu-i place peștele.”

„Atunci de ce a plecat la pescuit?”

„Era o petrecere a burlacilor. Majoritatea membrilor grupului erau din altă parte. Chiar și mirele locuiește în Los Angeles.”

El îi trase scaunul și ea îi zâmbi din nou. Era uimitor cum un zâmbet de la Kit McKittrick îl putea face să se simtă înalt de trei metri. Se așeză lângă ea, încă uimit că această seară se întâmpla. „Atunci de ce au organizat petrecerea aici?”

„Familia miresei este din zonă și au vrut să organizeze o nuntă mare la un club de țară.” Ea se cutremură. „M-am săturat de cluburi de țară pentru o vreme. Dar, din nou, subiecte care nu au legătură cu munca. Tipul a spus că Akiko poate lua tonul, iar ea era în al nouălea cer. Am umplut congelatorul ei, congelatorul mamei și congelatoarele majorității fraților și surorilor noastre. Când a adus peștele acela la mama și tata, am crezut că fetelor o să le sară ochii din cap. Nu mai văzuseră niciodată un pește atât de mare. Majoritatea oamenilor nu au văzut. Ne-a luat mult timp să curățăm și să tăiem peștele acela.”

„Mă bucur că au avut o experiență nouă. Și mă bucur că pot să-l mănânc fără să trebuiască să fac nimic.”

Kit chicoti. „Și eu nu a trebuit să gătesc nimic, așa că și eu sunt fericită.”

„Probabil ești obosită. Ai avut o zi lungă.” Dar ea era încă acolo. Nu își schimbase programul.

„Ar trebui să fiu, dar nu sunt. Primesc un plus de energie când închid un caz, mai ales unul important. Ești gata să mănânci?”

Sam luă o sticlă de șampanie din găleata cu gheață. „Știu că nu bei, dar putem bea puțin.”

Ea îi zâmbi, iar el simți că deja băuse toată sticla, simțind bule în stomac.

„Doar jumătate de pahar pentru mine.”

El îi umplu paharul până la refuz. „Trebuie să simți senzația de gâdilat în nas pe care ți-o oferă un pahar plin cu șampanie.”

Ea îi aruncă o privire sceptică. „Dacă zici tu.” El ridică paharul. „Pentru a doua întâlnire.”

Ea râse și își înclină paharul spre al lui. „Și fără crime.”

„Cu siguranță.”

El o privi cum luă prima înghițitură, ochii ei mărindu-se. „Oh. E bun. Nu mi-a plăcut niciodată șampania.”

„Asta e bună. A fost un cadou de la șeful meu și am păstrat-o pentru o ocazie specială.”

Ea își coborî privirea spre farfurie, obrajii ei înroșindu-se. Dar zâmbetul ei era sincer. Timid, dar sincer.

Și atât de atrăgător. Totul la Kit McKittrick era atât de atrăgător.

Ea ridică privirea și îl găsi uitându-se la ea. Obrajii ei se înroșiră și mai tare. „Ce?”

„Ești frumoasă.”

Ea a dat din ochi. „Sunt doar eu.”

„Și ești drăguță. Spune doar mulțumesc, Kit.”

Și-a dat din nou ochii peste cap, dar părea mulțumită. „Mulțumesc.”

El a încetat să se mai uite fix la ea și a început să mănânce cina pregătită de Akiko. „E delicioasă.”

Ea a mormăit. „Chiar este. Ar trebui să învăț să gătesc, dar între mama și Akiko, nu am nevoie.”

„Trebuie să recunosc că sunt gelos.”

„Nu trebuie să fii. Mama ar găti pentru tine în fiecare zi dacă i-ai cere.”

„Deși tentant, nu e tocmai practic. Nu sunt un bucătar groaznic. Tatăl meu m-a învățat câteva rețete.”

„Nu mama ta?”

Sam chicoti. „Nu. Mama mea e o femeie extraordinară, dar e o bucătăreasă groaznică.”

Au continuat să mănânce într-o tăcere plăcută, până când Sam nu a mai putut să mănânce nici o înghițitură. „Aș vrea să mănânc mai mult, dar sunt plin.”

„Știu.” Kit a aranjat tacâmurile pe farfuria goală. „Akiko este o zeiță în bucătărie.”

El s-a lăsat pe spate în scaun. „Sunt curios să aflu ceva, dar mi-e teamă să întreb.”

Ea ridică sprâncenele. „Bine. Acum mi-e cam teamă să aud întrebarea. Dar spune.”

„În seara aceea te-am auzit povestindu-i lui Connor despre acele case de plasament îngrozitoare.”

Ea închise ochii și el simți nevoia să-și retragă cuvintele. Dar dacă voiau să aibă vreun fel de relație, nu putea să se poarte cu ea ca pe ouă.

„Și?”, întrebă ea cu precauție.

„Voiam să știu dacă au fost pedepsiți. Dacă li se mai permitea să ia copii în plasament.”

Expresia ei se înmuie imediat, iar el se simți ușurat. „Tata s-a ocupat de ei. S-a întâlnit cu asistenta socială care mă mutase din casă în casă și care refuzase să raporteze înjunghierea cu cuțitul de deschis scrisori ca act de autoapărare. Era în dosarul meu, la vedere pentru toată lumea. Mă făcea să par un mic psihopat, iar tata știa că nu eram așa. Nu-i plăcea atitudinea femeii și... ei bine, ea a fost concediată la scurt timp după aceea. Se pare că nu eram singurul copil pe care îl exploata.”

„Bine. Și apoi?”

„Apoi, un asistent social mai bun i-a luat locul. Tipului cu cuțitul i s-a refuzat licența de îngrijire temporară după aceea, iar motivul a fost consemnat în dosarul *său* permanent.”

Sam a ridicat paharul, pe care îl umpluse din nou. Kit încă mai bea din primul pahar. „Pentru Harlan McKittrick.”

Ea a zâmbit și și-a atins paharul de al lui. „Cel mai bun tată din lume. Al doilea incident, când am pus somnifere în whisky-ul tatălui adoptiv? Am *ținut* asta secret ani de zile, dar mama și tata știau de la început. Noua asistentă socială i-a spus tatei că l-a verificat și pe tipul ăla. Am scos-o pe Wren de acolo, dar următoarele fete care au fost plasate acolo nu au avut același noroc. Noua asistentă socială le-a crezut pe fete, iar tipul acela a făcut închisoare și acum este înregistrat ca agresor sexual.”

Ea nu îi spusese lui Connor despre somniferele, iar Sam se întreba de ce. Se întreba dacă asta era ceea ce ascunsese ea. Dar nu avea de gând să o întrebe. Ea îi va spune sau nu. Oricum ar fi, era fericit să fie alături de ea. „Excelent."

Ea înclină capul. „Asta a fost tot?"

„Da. Mi-am dat seama că nu mai erau părinți adoptivi, pentru că nu credeam că ai fi lăsat asta să continue. Dar sunt și mai fericit să știu că Harlan s-a asigurat că au fost pedepsiți."

„El și mama sunt cei mai buni."

Sam se gândi să-i spună că părinții lui voiau să o cunoască pe mama ei, dar se gândi că asta ar speria-o și nu era pregătit ca seara să se termine încă. Se ridică și îi întinse mâna. „O să spăl vasele mai târziu și o să-i înapoiez lucrurile lui Akiko. Hai să stăm puțin pe canapea."

Ea înghiți în sec și îl lăsă să o ridice în picioare. „Bine."

Era clar că era nervoasă, iar el nu voia asta. Îi cuprinse obrazul în palmă, bucurându-se când ea se aplecă spre atingerea lui. „Să vorbim. Și poate să mâncăm ceva desert."

Ea închise ochii, aplecându-se în continuare spre palma lui. „E cam plictisitor, nu crezi?"

El inspiră încet, sperând că înțelesese. „Ce ar înviora atmosfera?"

„Ceva de genul ăsta?" Ea își strecură mâna în spatele gâtului lui și îi trase capul în jos.

Și îl sărută.

Trecuse doar o săptămână de când îl sărutase ultima oară, dar lui i se părea că trecuseră douăzeci de ani. Scoase un sunet de dorință care l-ar fi făcut să se simtă jenat dacă ea nu l-ar fi repetat, ridicându-se pe vârfuri pentru a se apropia. Sam își ținu o mână pe fața ei și o alunecă pe cealaltă pe spatele ei, atrăgând-o spre el, încântat că ea îi permise asta.

Sărutul continuă. Nu era fierbinte, nu încă. Nici excesiv de pasional. Nu încă.

Era un sărut de învățare. Dulce, dar departe de a fi simplu. Corpul lui răspunse, dar se putea controla. Pentru ea. Întotdeauna pentru ea.

În cele din urmă, ea își lăsă călcâiele înapoi pe podea, deschizând ochii pentru a-i privi pe ai lui. „Săruți foarte bine, Sam Reeves."

Inima lui se opri pentru o clipă. „O să fiu și mai bun cu practica.”

Buzele ei se curbară. „Sunt sigură că o să fii.”

Sam se aplecă să o sărute din nou când cineva bătu la ușă.

Tare.

Nu se poate. Nu se poate.

Sam întoarse brusc capul și se uită furios la ușă, sperând ca cel care bătea să plece, dar cel care îi stricase sărutul bătu din nou, și mai tare.

Kit suspină. „Ar fi bine să deschizi.”

Sam era pe jumătate drum spre ușă, mormăind în barbă, când cel care bătea la ușă bătu a treia oară. „Vin, la naiba! Nu te agita.”

Auzi un chicotit din partea lui Kit în timp ce deschidea ușa și se încruntă. „Navarro?”

Locotenentul Navarro stătea acolo, cu pumnul ridicat, gata să bată a patra oară. Se uită în jurul lui Sam și răsuflă ușurat când o văzu pe Kit. „Pot să intru? E important.”

Sam se dădu la o parte, mintea lui lucrând cu viteză maximă. Oare poliția se răzgândise? Oare urma să fie tras la răspundere pentru împușcătura pe care o trasese asupra lui Peter Shoemaker?

Sam închise ușa și se îndreptă spre locul unde stătea Kit. Și ea îl privea nervoasă pe Navarro.

„Ce se întâmplă, domnule?”, întrebă ea.

Navarro făcu un gest spre canapea. „Ar trebui să te așezi.”

Ea clătină din cap. „Ce se întâmplă? Spune-mi. E vorba de tatăl meu? De mama? De Rita?”

„Nu, nu.” Navarro ridică mâinile într-un gest conciliant. „Sunt bine. Mă mir că nu au ajuns încă. M-am gândit că vor veni în grabă când le-am spus că ești aici cu Sam.” Aruncă o privire spre masă, spre porțelanurile frumoase și sticla de șampanie. „Îmi pare foarte rău.”

„De ce?” întrebă Kit, cuvântul ieșind ascuțit și aproape mortal.

Navarro își îndreptă umerii. „Am petrecut toată ziua verificând lista lui Munro cu persoane care ar putea fi șantajate. Dosarul cu trei inele.”

„Știu ce este”, spuse Kit, fără nicio inflexiune în voce.

„Era... este o „victimă” a șantajului pe listă.” Făcu ghilimele cu degetele.

„Crima lui a fost omorul.”

Kit nu mișcă niciun mușchi. Fața ei părea înghețată într-o expresie neutră. Sam se mută în spatele ei, punându-i mâinile pe umeri. „Spune odată, Navarro”, zise el. „O sperii.”

„Mă enervează”, mârâi Kit.

Navarro închise scurt ochii. Când îi deschise, erau plini de tristețe și neliniște. „Acest criminal și-a aruncat victima – o fată de cincisprezece ani – într-un container de gunoi.”

La fel cum fusese Wren, cu mai bine de șaisprezece ani în urmă. Kit se înțepeni. „Ce?”, șopti ea.

Sam o conduse înapoi la unul dintre scaunele din sufragerie și o împinse ușor să se așeze. Faptul că ea îl urmă fără să se plângă era dovada cât de șocată era. „Cine?”, întrebă Sam. „Și când?”

„E un nume fals. Câteva dintre nume sunt false. Nu știu de ce, încă. El figurează ca John Smith. Îi plătește lui Munro de cinci ani. Zece mii pe lună. Poate că nu are nicio legătură cu Wren. Poate că e doar un alt nemernic bolnav care își tratează victimele ca pe niște gunoaie. Dar nu voiam să vii mâine și să vezi asta. Nu cu toată lumea în jur.”

Kit privea în gol, cu ochii lipiți de cer. Sam îi mângâie părul, așezându-și palma pe ceafa ei. Ea nu se mișcă. Nu reacționează deloc.

„Kit?”, întrebă Navarro, așezându-se în genunchi în fața ei. „Spune ceva. Te rog.”

Ea înghiți în sec. „Mulțumesc că mi-ai spus.”

Atât? Sam credea că va fi furioasă pe bărbatul care ucisese o fată și îi aruncase cadavrul într-un container de gunoi. Pe Munro, pentru că știa ce se întâmplase și nu anunțase autoritățile.

Pe Navarro, pentru că îi adusese vestea proastă. Dar ea nu se supără. Era doar... amorțită.

Sam se aplecă să o sărute pe creștetul capului. „Haide, Kit. Te duc acasă. La McKittrick House. Părinții tăi au nevoie de tine și tu ai nevoie de ei.” Ea dădu din cap, ridicându-se să înceapă să adune lucrurile lui Akiko.

„O să fac asta mai târziu”, spuse Sam, luând-o ușor de mână. „Haide. Să mergem la Harlan și Betsy.”

„Bine.” Se îndreptă spre ușa din față ca un zombie, dar apoi se întoarse spre Navarro. „Redeschidem cazul lui Wren?”

„Da. Îl dau lui Marshall și Ashton.”

Kit dădu din cap o dată. „Bine. Mulțumesc.”

„Îmi pare rău, Kit”, spuse Navarro din nou. „Îmi pare foarte rău.” Părea sincer să regrete. Părea devastat. „Îl vom găsi pe tipul ăsta și, chiar dacă nu are nicio legătură cu Wren, îl vom face să plătească.”

Buzele lui Kit se strânseră și ochii îi deveniseră din nou ascuțiți, făcându-l pe Sam să răsufle ușurat. „Mă vei ține la curent cu fiecare etapă a anchetei?”

„Pe cât posibil”, promise Navarro. „O să ies singur.” Se opri când trecu pe lângă Kit, care stătea încă lângă ușă. „Nu le-am spus părinților tăi. Le-am cerut doar să-mi spună unde ești. Trebuia să-ți spun mai întâi ție.”

„O să le spunem noi”, spuse Sam.

Navarro plecă, iar Sam o întoarse pe Kit, astfel încât capul ei să fie aproape de umărul lui. Dar ea nu se aplecă. Nu se mișcă deloc. El nu o îmbrățișă. Îi părea prea fragilă pentru asta în acel moment. Dar își odihni obrazul pe capul ei.

„Sunt aici pentru tine. Te susțin. Mulți oameni te susțin.”

Kit dădu din cap. „Dacă îl găsesc”, murmură ea, „îl voi ucide.”

„Și dacă îl omori”, îi promise Sam cu sinceritate, „te voi ajuta să ascunzi cadavrul”.

Ea sughiță, jumătate râzând, jumătate plângând. Apoi barajul se rupse și ea se aplecă spre el, plângând ca un copil. „Mi-e dor de ea. Atât de mult”.

„Știu.”

„O să-l găsesc, pe cel care a făcut asta. Și o să-l fac să-și dorească să nu se fi născut niciodată.”

„Știu. Am încredere în tine, Kit McKittrick.”

După câteva minute, suspinele se potoliră și ea ridică capul, cu fața frumoasă brăzdată de lacrimi. „Mulțumesc, Sam. Mă bucur că ai fost lângă mine. Aveam nevoie de tine.”

Pentru unii oameni, asta nu ar fi o declarație importantă. Pentru Kit, era totul.

Sam o trase aproape și o îmbrățișă. „Și eu mă bucur că am fost lângă tine.

Nu te voi părăsi, Kit. Doar dacă nu-mi ceri tu să plec.”

Ea îl îmbrățișă și se ținu strâns de el. „Nu sunt o alegere bună.”

„Păcat. Deja m-am hotărât. Dacă mă vrei, sunt al tău.”

„Ar trebui să-ți spun nu. Nu ar trebui să fiu egoistă și să te țin lângă mine. Dar... da. Vreau asta. Te vreau. În viața mea. Nu pleca. Te rog, nu pleca.”

„Nu voi pleca. Promit.”

Și Sam Reeves își ținea întotdeauna promisiunile.